
DragonLance
TM
Campaign
KRONIKY
SVAZEK 1
DRACI
PODZIMNÍHO SOUMRAKU
ELMORE 93
Margaret Weis & Tracy Hickman

K R O N I K Y

SVAZEK 1

DRACI
PODZIMNÍHO SOUMRAKU

Margaret Weis & Tracy Hickman

NAKLADATELSTVÍ NÁVRAT • 1995

DRAGONLANCE CHRONICLES

Volume One

DRAGONS OF AUTUMN TWILIGHT

Poetry by MICHAEL WILLIAMS
Cover Art by LARRY ELMORE
Interior Art by VALERIE VALUSEK
Czech translation by PAVEL DOLEŽEL

ISBN 80-7174-373-9

Lauře, pravé Lauraně — ***Tracy Raye Hickman***

Mým dětem,
Davidu a Elizabeth Baldwinovým,
za jejich odvahu a podporu — ***Margaret Weis***

Země Abanasinie

GATEWAY - ZÁVRATÍ
SOLACE - ÚTĚŠÍN
HAVEN - OCHRANOV

NESOURODÁ SKUPINA PODIVNÝCH HRDINŮ...

Tanis Půlelf, vůdce družiny. Obratný bojovník, který však pokud nemusí, nebojuje. Trápí se láskou ke dvěma ženám — temperamentní válečnici Kitiaře a k okouzlující elfí dívce Lauraně.

Sturm Ostromeč. Člen Řádu Solamnijských rytířů. Kdysi, ještě před dny Pohromy, byli rytíři obdivováni a ctěni, po ní však upadli v obecnou nenávist. Sturmovým cílem — pro něj důležitějším než vlastní život — je obnova cti a slávy rytířstva.

Zlatoluna. Vojvodova dcera. Má modrou křišťálovou hůl. Její láska k vyhnaná kmene, Řekyvanovi, je oba zavádí na nebezpečnou výpravu za hledáním pravdy.

Řekyvan. Vnuk Poutníkův. V městě, kde smrt létá na černých křídlech, dostal hůl s modrým křišťálem a jen tak tak vyvázl životem. To byl ale teprve začátek...

Raistlin. Karamonův bratr z dvojčat, čaroděj. Přestože je jeho zdraví podlomeno, ovládá Raistlin mocné síly, zdaleka nepřiměřené jeho mládí. Avšak za jeho podivnýma očima se skrývají temná tajemství.

Karamon. Raistlinův bratr z dvojčat, bojovník. Dobromyslný obr Karamon je přesným opakem svého bratra. Raistlin je jediný člověk, na kterém mu záleží — a kterého se bojí.

Flint Křesadlo, trpaslík, bojovník, Tanisův nejstarší přítel, starý pidimuž považuje ty mladé za „své děti".

Tasslehoff Bosonožka, šotek, „chmaták". Šotkové — obtížné plemeno Krynu — neznají pocit strachu. Je proto pochopitelné, že kde se objeví, vznikají potíže.

TĚMTO OSMI SE DOSTALO MOCI ZACHRÁNIT SVĚT,
ALE NEJPRVE SE MUSÍ NAUČIT CHÁPAT SAMI SEBE
— A TAKÉ JEDEN DRUHÉHO.

VELKÝ DRAČÍ ZPĚV

Poslyšte píseň jak k vám sestupuje,
podobna deští nebes nebo slzám,
jenž nános roků splachuje a ze slov stírá prach,
z těch četných příběhů o slavném Dračím kopí.
Když věky zasutí, hloub' než slovo lidí dosáhne
tam při úsvitě světa, dřív
než tři luny vzešly z klínu lesa
se opět draci velicí a hrozní,
do boje dali s tímto světem Krynu.

Však z temnot dračích záměrů,
z výkřiků volajících touhou po světle,
do prázdné tváře luny vysoké,
mohutná světla zář vzplála v Solamnii
a rytíř spravedlivý, mocný
samotné bohy na zem povolal
a mocné Dračí kopí vykoval, je protkne duše
dračí smečky, stín jejich křídel
zažene z jasných břehů Krynu.

Tak Huma, rytíř solamnijský,
Světlonoš jasný, První Kopiník,
za světlem šel až k patě Chalkistu,
k podnoží bohů, ke kamenům, co
v pokoře nesou ten jejich slavný chrám,
kováře, zbrojíře tu na zem povolal
a naučil se síle, co umí drtit zlo
a tmu, jež je na postupu, tlačit zpět
do černých slují dračích tlam.

Paladin, ten velký Dobra Bůh
Humovi věrně po bok stál,
a sílu dával paži s kopím,
když Huma, jasnější než tisíc lun,
zapudil Temnot Královou,
zapudil houfce jejích hostí nyvých
zpět do království smrti tam,
kde jejich kletby váži míň než nic,
hluboko pod rozjasněnou zem.

Tak v hromobití skončil Snový Věk
a nastoupil Věk Moci,
kdy Ištar vládla, spravedlivá, mocná, vzešla na východě,
kde věže minaretů pnou se bílé,
zlaté k slunce velké slávě
a oznamují konec zla
a Ištar, matka-chůva věčného bohů léta
jak kámen nebem putující zářila
skrz bílé mraky práva.

Když náhle v plni slunečního jasu
Kněz-vládce Ištařina chrámu spatřil stíny;
Noční stíny stromů jak muže s noži, potoky
zhoustlé, zčernalé pod tichým svitem luny.
A knih se ptal, kudy má Huma jít,
i starých svitků, i znamení a čar,
by také on si bohy povolal a pomoc
vyprosil si s cílem posvátným,
jímž svět se zbaví hříchů.

Pak nadešel čas tmy a smrti
a bohové se světu zapřeli.
Ohňová hora jak vlasatice prolétla
městem Ištařiným, jež puklo v plamenech
jak puká lidská hlava, hory se sesuly
do dolin, kdys úrodných,
a jejich místo zaujalo moře,
pouště se zalykaly vodním přívalem,
po dříve rušných cestách Krynu
se nyní pouze mrtví vydávali procesím.

Tak nadešel Věk Zoufalství.
A zmatek povstal na cestách.
Vítr a bouře pobývaly v tom, co zbylo z měst,
hory a pláně sloužily co dům.
Staří bohové již neměli svou moc
a my se tedy obrátili k nebi,
v chladu a šedi k nových bohů sluchu.
Nebe je chladné, tiché, bezcitné.
Odpověď stále nepřichází.

Stařec.

TIKA WAYLANOVÁ SI POVZDECHLA, Protáhla si záda a pak se narovnala v ramenou, aby zahnala křeč svalů. Hadr na koštěti strčila do kbelíku a rozhlédla se po místnosti.

Ta stará hospoda se udržovala v čistotě čím dál hůře. Jistě, do starých tlustých desek bylo zadřeno spousta lásky, ale ani láska, ani mýdlo a soda nezakryjí praskliny a prohlubně opotřebovaných stolů a hostům se může tu a tam stát, že si někam zadřou třísku. Hospoda Poslední domov nebyla tak nóbl, jako ty v Ochranově, o nichž slyšela vyprávět. Ale byla pohodlná. Živý strom, v jehož koruně stála, ji láskyplně objímal starými pažemi, stěny a zařízení se vinuly kolem větví tak přirozeně, že nebylo lehké říci, kde končí dílo přírody a začíná dílo lidí. Výčepní stolice obtáčela živoucí dřevo, které ji neslo. Barevná sklíčka v oknech vrhala do místnosti přívětivé světlo třpytných barev.

Jak se blížilo poledne, stínů ubývalo. Poslední domov bude brzo otvírat. Tika se rozhlédla a spokojeně se usmála. Stoly se leskly čistotou. Zbývalo ještě vytřít podlahu. Zrovna začala odsunovat těžké dřevěné lavice, když se v oblacích vábných vůní vynořil z kuchyně Otik.

„Dnes budeme mít dobrý den — myslím tím počasí i obchody," řekl a vmáčkl své mohutné tělo za výčep. Začal přerovnávat džbánky a spokojeně si pohvizdoval.

„S obchody by to nemuselo být tak horké a počasí by mohlo být poněkud chladnější," řekla Tika, když přetahovala těžkou lavici. „Včera jsem si tu málem uběhala nohy. Poděkování jsem za to měla málo a na spropitném ještě míň! Lidé jsou velice mrzutí! Každý je nervózní a hned vyskakuje. Včera jsem upustila džbánek a — čestné slovo — Retark tasil meč!"

„Pcha," odfrkl si Otik. „Retark patří k útěšínské gardě. Ti jsou nervózní pořád. Ty bys taky byla, kdybys musela pracovat pro toho fanati-"

„Pozor," varovala ho Tika.

Otik pokrčil rameny. „To by Kněz-vládce musel umět létat, aby nás mohl poslouchat. Slyšel bych jeho dupám po schodech daleko dřív než on mě." Ale Tika si všimla, že pokračoval o hodně tišeji. „Měšťané v Útěšíně toho už mají dost, pamatuj na má slova. Lidi mizí, odvádějí je a nikdo neví kam. Je to zlá doba." Zavrtěl hlavou. Pak se mu tvář rozjasnila. „Ale obchodu to prospívá."

„Než nám to tady zavře," řekla Tika chmurně. Chmátla po koštěti a začala zaujatě zametat.

„Kněz-vládce musí taky dát něco žaludku a spláchnout ten oheň a síru v hrdle, který dští na lidi." Otik se zašklebil. „To člověk dostane asi žízeň, když pořád hučí do lidí o Nových Bozích — je tady večer co večer."

Tika odložila koště a opřela se o výčep.

„Otiku," řekla vážně a ztlumila hlas. „Lidé mluví ještě o jedné věci — o válce. O armádách, které se shromažďují na severu. A ve městě se objevili ti divní muži v kápích, motají se pořád kolem Kněze-vládce a vyptávají se lidí."

Otik pohlédl potěšené na dívku, natáhl ruku a pohladil ji po tváři. Dělal jí otce od té doby, co její vlastní tak tajemně zmizel. Zatahal ji za rudé kučeravé vlasy.

„Válka? Pchá." Potáhl nosem. „O válce se mluví od Pohromy. Děvče — to jsou jen řeči. Možná si je vymýšlí Kněz-vládce, aby udržel lidi v poslušností."

„Víš, já ti nevím." Tika se mračila. „Já..."

Tu se otevřely dveře.

Tika a Otik poplašeně vzhlédli a obrátili se ke dveřím. Neslyšeli kroky na schodech a to bylo divné a zlé! Hospoda Poslední domov byla postavena vysoko ve větvích mohutného řásníku, jako všechny domy v Útěsíně kromě kovárny. Měšťané se rozhodli uchýlit se na stromy v době strachu a zmatku po Pohromě. A tak se z Útěšína stalo stromové město, jeden z mála skutečně příjemných zázraků, které na Krynu zůstaly. Pevné spojovací chodníky propojovaly domy a pět set lidí žilo a pracovalo vysoko nad zemí. Poslední domov bylo největší stavení v Útěšíně a stál čtyřicet stop nad zemí. Kolem starého zvrásnělého kmene řásníku stoupalo vzhůru schodiště. Jak říkal Otik, každého návštěvníka hospody bylo daleko spíš slyšet než vidět.

Ale tohoto starce neslyšela ani Tika ani Otik.

Stál ve dveřích, opíral se o zašlou dubovou hůl a rozhlížel se po šenku. Potrhanou kápi šedého pláště měl přetaženou přes hlavu a její stín mu zakrýval tvář, z níž byly vidět jen dravci, svítící oči.

„Čím posloužím, starý pane?" zeptala se Tika cizince a vyměnila si ustaraný pohled s Otikem. Byl tenhle stařec snad vyzvědačem Hledačů?

„Eh?" Starý muž zamrkal. „Máte otevřeno?"

„No..." zaváhala Tika.

„Ale zajisté," řekl Otik a široce se usmál. „Jen dál, pane šedovousi. Tiko, židli pro našeho hosta. Po takovém výstupu musí být unavený."

„Výstupu?" Starý muž přehlédl balkon, poškrábal se na hlavě a pak se podíval dolů k zemi. „Ach, ano. Výstup. Moc schodů..." Vbelhal se dovnitř a žertem napřáhl na Tiku hůl. „Jdi si po své práci, děvče. Ještě si dokážu najít židli sám."

Tika pokrčila rameny, vzala koště a začala zametat; oči vsak ze starce nespustila.

Stál uprostřed šenku a rozhlížel se kolem, jako by se chtěl přesvědčit o umístění každého stolu a židle, co tam byly. Šenk byl velký, měl tvar fazole, a obtáčel kmen řásníku. Větve nesly strop a podlahu. Se zvláštním zájmem si prohlédl krb, který stál hluboko uvnitř místnosti. Byl jedinou kamenickou prací hospody a nesl nepochybně známky trpasličího řemesla, takže vypadal, jako by byl částí stromu a zcela přirozeně mizel mezi horními větvemi. Koš vedle ohniště byl naplněn borovými poleny srovnanými do sáhu, které se přivážely z vysokých hor. Žádný z obyvatel Útěšína by totiž nepálil dřevo z vlastních mohutných stromů. Z kuchyně vedl ještě jeden východ, padák do hloubky čtyřiceti stop; pár Otikových hostí však i to považovalo za velice výhodné. Starý muž zřejmě také.

Brumlal si pochvalné poznámky, když přejížděl očima z jednoho místa na druhé. Pak, k velkému Tičinu překvapení, odložil náhle hůl, vyhrnul si rukávy svého pláště a začal přestavovat nábytek!

Tika přestala zametat a opřela se o koště. „Co to děláte? Ten stůl tady stojí pořád!"

Dlouhý úzký stul stál uprostřed šenku. Stařec ho přesunul napříč a postavil přímo proti kmeni řasníku a před krb a pak odstoupil a obdivně se na svou práci zahleděl.

„Tak," zabručel. „Blíž ohně to bude lepší. A teď ještě dvě židle. Potřebuju místo pro šest."

Tika se obrátila k Otikovi. Ten chtěl něco odmítavého říci, ale v tom okamžiku vzplanula v kuchyni záře. Kuchařův nářek nasvědčoval, že v pánvi zřejmě vzplál opět tuk. Otik vyrazil k létacím dveřmi do kuchyně.

„To nic," zafuněl, když utíkal kolem Tiky. „Ať si dělá, co chce — s rozumem. Možná, že čeká společnost.“

Tika si povzdechla, přitáhla dvě židle podle přání starého muže. Postavila je, jak jí ukázal.

„A teď," řekl stařec a pozorně se rozhlédl. „Dones ještě dvě židle — vyber co nejpohodlnější — a dej je tamhle. Postav je ke krbu, do toho tmavého kouta."

„Není tmavý," namítla Tika, je v plném slunci!"

„Ale..." stařec přivřel oči, „bude tmavý až přijde večer, ne? Až se v krbu zatopí...

„No, to jo," koktala Tika.

„Teď běž pro židle. Buď hodná. A jednu mi postav sem." Stařec ukázal na místo před krbem. „Ta bude pro mě."

„Čekáte společnost, starý pane?" zeptala se Tika, když táhla tu nejpohodlnější a neosezenější židli z celé hospody.

„Společnost?" Tato představa zřejmě starci připadala trochu směšná. Ušklíbl se. „Ano, děvče. Čekám takovou společnost, kterou svět Krynu neviděl pohromadě od Pohromy! Tak! Ty, Tiko Waylanová, dávej pozor. Na všechno dávej pozor!"

Poplácal ji lehce po rameni, rozcuchal jí vlasy a pak se složil do křesla, přičemž mu vrzalo v kostech.

„Dones mi pivo," poručil si.

Tika mu šla natočit džbánek. Teprve, až ho starci přinesla a vrátila se k zametám, si s údivem uvědomila, že zná její jméno.

KNIHA 1

1
Staří přátelé se scházejí.
Drsné vyrušení.

FLINT KŘESADLO KLESL NA SKALISKO Pokryté mechem. Jeho staré trpasličí kosti už ho nosily dost dlouho a nyní se hlásily o svá práva.

„Neměl jsem odtud nikam chodit," bručel si Flint, když pozoroval údolí pod sebou. Mluvil nahlas, i když kolem nebylo živé duše. Dlouhá léta osamělého putování naučila trpaslíka samomluvě. Plácl se oběma rukama do kolen. „Ať mě vezme čert, jestli se ještě odtud nechám vytáhnout!" oznámil světu.

Skalisko, vyhřáté odpoledním sluncem, příjemně hřálo starého trpaslíka, který celý den putoval chladným podzimním vzduchem. Flint odpočíval a nechal teplo prosakovat do kostí — teplo slunce i teplo svých myšlenek. Byl totiž doma.

Rozhlédl se a potěšené prodlel očima na známé krajině. Pohoří pod ním tvořilo jednu stranu velké kotliny vybarvené s podzimní nádherou. Řásníkové háje v údolí plály barvami, svítivé odstíny červeně a zlata přecházely do purpuru vrcholků Charolisu nad ním. Jasná modř nebe prosvítající mezi stromy se opakovala ve vodách Krystalmirského jezera. Tenké sloupce kouře se kadeřily nad korunami stromů, jediným znamením, že Útěšín je už blízko. Lehká, měkká mlhovina pokrývala dolinu sladkou vůní kouřících ohňů domova.

Když tak Flint seděl a odpočíval, vytáhl z tlumoku špalíček dřeva a dýku; jeho ruce se pohybovaly bez viditelného úsilí. Od nepaměti měli jeho lidé potřebu dávat tvar beztvarému tak, jak se jim zlíbilo. On sám býval kovář a zámečník znamenité pověsti, než toho před pár lety nechal. Flint chtěl přiložit nůž ke dřevu, když cosi upoutalo jeho pozornost; ruce se už nedaly do práce a on jen dál pozoroval kouř, který se k němu nesl z komínů skrytých tam dole.

„Oheň v mém domě vyhasl," řekl si Flint tiše. Vzápětí se otřásl, dostal na sebe vztek za takovou sentimentalitu a začal pomstychtivě ořezávat dřevo. Hlasitě přitom brblal: „Můj dům tam dřepí prázdný. Střechou asi zatéká, nábytek je zničený. Hlouposti. Největší pitomost, co jsem udělal. Po sto čtyřiceti osmi letech bych měl být chytřejší."

„Ty nikdy nebudeš chytřejší, trpaslíku," odpověděl mu vzdálený hlas. „Ani, kdyby ti bylo dvě stě čtyřicet osm let!" Kus dřeva odlétl a trpaslíkovy ruce s chladnou jistotou pustily dýku a sevřely topor bojové sekyry. Opatrně vyhlédl na stezku. Hlas mu byl povědomý, první povědomý hlas, který po dlouhé době slyšel. Ale nevěděl kam a komu patří.

Flint zašilhal do zapadajícího slunce. Zdálo se mu, že vidí postavu muže kráčejí-

cího stezkou vzhůru. Flint vstal, ustoupil do stínu vysoké borovice, aby viděl lip. Mužova chůze byla lehká a elegantní — měla elfí půvab, řekl by Flint; avšak postava měla rozložitost a svalnatost člověka a také porost tváře byl nepochybně člověčí. Vše, co trpaslík z mužovy tváře pod zelenou kápí zahlédl, byla opálená kůže a hnědorudé vousy. Dlouhý luk mu visel přes rameno a po levém boku se pohupoval meč. Byl oblečený v měkké kůži, pečlivě zpracované a zvláštního střihu, který elfové milují. Ale žádný elf na celém Krynu si nevypěstuje plnovous, kromě...

„Tanis?" řekl rozpačitě Flint, když se muž přiblížil.

„Týž." Mužova tvář se jakoby rozštípla do širokého úsměvu. Rozpřáhl náruč a než ho trpaslík mohl zarazit, sevřel Flinta v obětí a zvedl ho vzhůru. Trpaslík krátce objal svého přítele a pak, když si vzpomněl na svoji důstojnost, rázně se vykroutil z půlelfovy náruče.

„Vidím, že za těch pět let ses slušnému chování nenaučil," zabručel trpaslík. „Nevážíš si ani mého věku ani mého postavení. Takhle mě zvedat jako pytel brambor." Flint mrkl dolů na cestu. „Doufám, že nás neviděl nikdo známý."

„Já si spíš myslím, že už nás tu nikdo ani nepamatuje," řekl Tanis a prohlížel si přátelsky podsaditou postavu svého přítele. „Nám, starý kamaráde, čas neplyne tak rychle jako lidem. Pro ně je pět let dlouhá doba, pro nás — pár okamžiků." Pak se usmál. „Ale ty ses vůbec nezměnil."

„Škoda, že se to nedá říct o každém z nás." Flint se zas posadil na kámen a začal opět vyřezávat. Na Tanise se zamračil. „Proč ty vousy? Už tak jsi byl dost škaredý."

Tanis se škrábal na bradě. „Byl jsem v zemích, které nebyly moc nakloněné těm, co mají elfí původ. Ty vousy — dar mého člověčího otce," řekl s hořkou ironií, „mi moc pomohly zakrýt moje dědictví."

Flint si něco zabrblal. Věděl, že to není tak docela pravda. I když se půlelf vyhýbal zabíjení, jak jen mohl, Tanis rozhodně nebyl z těch, kteří by nosili plnovous jen proto, aby nemuseli bojovat. Třísky jen létaly.

„To já jsem byl v zemích, které nebyly moc nakloněné nikomu, ať byl jakéhokoliv původu." Flint obracel špalík v prstech a prohlížel si ho. „Ale už jsme doma. Je to za námi."

„Podle toho, co jsem slyšel, ani bych neřekl," odpověděl Tanis a stáhl si kápi, aby mu slunce nesvítilo do obličeje. „Nejvyšší Hledači v Ochranově určili muže jménem Hederik, aby panoval jako Kněz-vládce v Útěšíně a on z města udělal semeniště fanatiků tím svým novým náboženstvím."

Tanis a trpaslík se oba zaráz zahleděli do pokojného údolí. Světélka začala probleskovat a domy ve větvích řásníků byly najednou viditelné. Večerní vzduch byl nepohnutý a stojatý a sladký, provoněný vůní kouře z dřeva domácích ohňů. Tu a tam bylo slyšet vzdálený hlas mámy volající děti k večeři.

„Já jsem neslyšel o ničem špatném v Útěšíně," řekl tiše Flint.

„Pronásledování pro víru... inkvizice..." Tanisův hlas zněl pod kápí osudově. Byl hlubší, pochmurnější, než jak si ho Flint pamatoval. Trpaslík se ušklíbl. Jeho přítel se za těch pět let změnil. A elfové se přece *nikdy* nemění! Jenomže Tanis byl elf jenom napůl — dítě násilí — jeho matku znásilnil válečník během jedné z těch mnoha válek, které rozdělily plemena Krynu, v těch letech chaosu následujících po

Pohromě.

„Inkvizice! Ta je jenom pro ty, kteří vzdorují Velkému Knězi-vládci; tak jsem slyšel." Flint si odfrkl. „Já nevěřím na bohy Hledačů — nikdy jsem na ně nevěřil — ale nehraju lidem po ulicích divadlo se svými názory. Já vždycky říkám: buď zticha a oni ti dají pokoj. Nejvyšší Hledači v Ochranově mají pořád ještě dost rozumu a jsou to slušní lidé. Jediné shnilé jablko v Útěšíně pak zkazí celý sud. A mimochodem, našel jsi, cos hledal?"

„Nějaké stopy po starých, skutečných bozích?" zeptal se Tanis. „Nebo pokoj mysli? Šel jsem hledat obojí. Cos měl na mysli?"

„Myslím, že jedno s druhým souvisí," zamručel Flint. Obrátil nespokojeně špalík dřeva v prstech, proporce se mu nelíbily. „A to tady budeme stát celou noc a čichat vůni ohňů? Nebo půjdem dolů do města a dáme si večeři?"

„Jdeme." Tanis mávnul rukou. Začali sestupovat po stezce, Tanisovy dlouhé kroky vydaly za dva trpaslíkovy. I když uplynula řada let, co spolu naposledy cestovali, Tanis podvědomě zpomalil a Flint zas podvědomě zrychlil.

„Takže nenašels nic?" dotíral Flint.

„Nic," odpověděl Tanis. „Jak jsme věděli už dávno, všichni klerikové a kněží na tomto světě slouží falešným bohům. Slyšel jsem příběhy o zázračném vyléčení, ale všechno to byly triky a čáry. Ještě, že mě náš přítel Raistlin naučil dávat si dobrý pozor..."

„Raistlin!" zasupěl Flint. „Ten vychrtlý čaroděj s těstovitou tváří. Vždyť je to taky napůl šarlatán. Pořád čmuchá, kňučí a strká nos tam, kam nemá. Kdyby se o něho nepostaral jeho starší bratr, už dávno by jeho čarování udělal někdo konec."

Tanis byl rád, že má vousy, které ukryjí úsměv. „Ten mládenec je, myslím, lepší kouzelník, než si myslíš," řekl. „A musíš uznat, že se neúnavně snažil, aby pomohl těm, kterých se zmocnili falešní klerikové — stejně jako já." Povzdechl si.

„Za což jsi nepochybně moc poděkování nesebral," zabručel trpaslík.

„Moc málo," řekl Tanis. „Lidé chtějí něčemu věřit — dokonce i když v hloubi duše vědí, že to není pravda. A co ty? Jak jsi dopadl cestou domů?"

Trpaslík pokulhával bez odpovědi, s tváří zachmuřenou. Nakonec zabrblal pod fousy: „Neměl jsem nikam chodit," a pohlédl na Tanise — pod hustým, převislým, bílým obočím mu nebylo téměř vidět do očí — aby půlelfovi naznačil, že má obrátit list. Tanis jeho pohled viděl, ale přesto se vyptával dál.

„A co ti trpasličí klerikové? Víš, jak jsme slyšeli vyprávět?"

„Nebyla to pravda. Prý vymizeli před třemi sty léty během Pohromy. Staří lidé to aspoň říkají."

„U elfů je to stejné," uvažoval nahlas Tanis.

„Viděl jsem..."

„Pššt!" Tanis natáhl varovně ruku.

Flint strnul. „Co je?" zašeptal.

Tanis kývl. „Tam v houští."

Flint se překvapeně podíval mezi stromy a zároveň sáhl pro bojovou sekyru, kterou měl zavěšenu na zádech.

Rudé paprsky zapadajícího slunce nakrátko dopadly na kov, který se zaleskl me-

zi stromy. Tanis ho spatřil hned, pak mu zmizel a znova ho zahlédl. V té chvíli už slunce zapadlo a obzor ještě plál jasnou fialovou, ale stíny noci se okamžitě začaly plížit mezi stromy.

Flint mžoural do šera. „Já nic nevidím."

„Já ano," řekl Tanis. Upřeně hleděl do místa, kde spatřil záblesk kovu a pomalu svým elfím zrakem začal rozeznávat teplou rudou auru, kterou vydává každá živá bytost, ale kterou vidí jenom elfové. „Kdo je tam?" zavolal Tanis.

Nadlouho byl jedinou odpovědí tajemný zvuk, který půlelfovi působil mrazení hrůzy v zátylku. Byl to dutý, bzučivý zvuk, který začal hluboko a stoupal výš a výš až se z něho nakonec stalo ječivé, vysoké kvílení. A spolu s ním následoval i hlas.

„Elfí poutníče, sejdi z cesty a nech trpaslíka za sebou. My jsme ty ubohé duše, které Flint Křesadlo přepil a zanechal na podlaze v šenku. Což jsme zemřeli v boji?"

Hlas ducha se zvedl do ještě vyššího tónu, stejně jako kvílení a bzučení.

„Nikoliv. Zemřeli jsme hanbou, prokleti duchem vinné révy, protože jsme neuměli přepít trpaslíka z hor."

Flintoví se plnovous třepal vzteky a Tanis, který vyprskl smíchy, ho musel chytit za rameno, aby nezaútočil proti křovisku.

„Ty zatracené elfí oči!" Strašidelný hlas se náhle rozveselil. „A zatracené trpasličí fousy!"

„Jestli jsem si to nemyslel?" zasténal Flint. „Tasslehoff Bosonožka!"

V křovinách to jemně zašustilo a na stezku vystoupila malá postava. Byl to šotek, z jednoho z plemen, které mnozí na Krynu považovali za stejnou chamraď, jako komáry. Protože měli drobné kosti, nevyrůstali šotkové výš než do čtyř stop. Tenhle byl asi tak Flintový výšky, ale jeho křehká postava a jakoby dětská tvářička ho dělala menším. Měl na sobě jasně modré přiléhavé kamaše, které ostře kontrastovaly s kožešinovou vestou a šedým kabátcem z podomácku utkané látky. Hnědé oči mu blýskaly šelmovstvím a zdálo se, že mu úsměv sahá až k hrotům zašpičatělých uší. V posměšné úkloně sklopil hlavu a nechal kštici hnědých vlasů — svou pýchu a radost — aby mu spadla přes nos. Pak se napřímil a rozesmál se. Záblesk kovu, který Tanis spatřil, pocházel od přezek nesčetných tlumoků a mošen visících mu přes ramena a kolem pasu.

Tas se na ně usmál a opřel se o prakovou hůl, která vydávala ten tajemný zvuk. Tanis ji měl správně okamžitě poznat, neboť mnohokrát viděl, jak s její pomocí šotek zastrašil spousty nedočkavých útočníků jen tím, že jí několikrát zatočil ve vzduchu, čímž vyvolal ten srdceryvný kvil. Tento vynález šotků byl na spodním konci okován mědí a naostřený; vršek se rozdvojoval a tvořil vidlici koženého praku. Hůl sama byla z jednoho kusu pružného vrbového dřeva. Praková hůl byla sice u ostatních plemen Krynu v opovržení, pro šotky však byla víc než pouhý nástroj nebo zbraň — byla jejich symbolem. „Nové cesty chtějí novou prakovku" bylo mezi šotky velice oblíbené úsloví. A po něm vždy následovalo úsloví další „Žádná cesta není stará."

Tasslehoff se náhle rozběhl a otevřel náruč.

„Flinte!" Šotek objal trpaslíka a začal ho poplácávat po zádech. Flinta to zaskočilo, váhavě objetí opětoval, ale pak rychle ustoupil. Tasslehoff se usmál a pohlédl na

půlelfa.

„Kdo je to?" zeptal se, jako kdyby byl v posledním tažení. „Tanis! Nepoznal jsem tě s těmi vousy!" Vztáhl k němu své krátké paže.

„Ne, děkuji," řekl Tanis s úsměvem a máváním šotka odháněl. „Svůj měšec budu ještě potřebovat."

Flint náhle zděšeně sáhl pod svůj kabátec. „Ty darebáku!" Zařval a skočil po šotkovi, který se smíchy lámal ve dví. Oba upadli na zem, do prachu.

Tanis se chechtal a snažil odtrhnout Flinta od šotka. Náhle přestal a poplašeně strnul. Pozdě. Uslyšel stříbrný cinkot postrojů, řehtání a ržání koní. Půlelf položil ruku na jilec meče, ale výhoda, kterou by byl získal pozorností, byla už pryč.

Tanis polohlasně zaklel, ale nemohl udělat nic než se dívat, jak se ze stínů noří postava. Seděla na malém chlupatém poníkovi, který klusal se sklopenou hlavou, jako by se styděl za svého jezdce. Šedá, flekatá kůže tvořila záhyby kolem jezdcovy tváře. Dvě růžová očka na ně hleděla, stíněná vojenskou helmou. Tlusté a ochablé tělo se protlačovalo mezi kusy naleštěného, okázalého brnění.

Zvláštní pach udeřil Tanise, který znechuceně ohrnul nos. „Skřet!" zaznamenala jeho mysl. Tasil meč a kopl Flinta, jenomže v té chvíli trpaslík hromově kýchl a posadil se na šotka.

„Kůň!" řekl Flint a kýchl ještě jednou.

„Za tebou," řekl Tanis tiše.

Flint uslyšel v přítelově hlase varovný tón a vyskočil na nohy. Tasslehoff rychle následoval.

Skřet seděl obkročmo na poníkovi a v ploché tváři měl pohrdavý a ironický výraz. V růžových očích se mu odrážely poslední záblesky slunce.

„Tady vidíte, hoši," prohlásil skřet v obecné řeči a se špatnou výslovností, „jaké pitomosti zde v Útěšíně musíme řešit."

Mezi stromy, za skřetem, se ozval smích, jako když se sype štěrk. Pět skřetích strážných, oblečených do pomačkaných uniforem, vystoupilo. Postavilo se po obou stranách velitelova koně.

„Tak..." Skřet se naklonil v sedle. Tanis se nemohl očima odtrhnout od obrovského břicha té stvůry, které přepadalo přes hrušku sedla. „Jsem pospolný Tede, velitel vojska, které chrání Útěšín před nežádoucími živly. Je zakázáno pohybovat se po setmění ve městě. Jste zatčeni." Pospolný Tede se sklonil a řekl něco skřetovi, který stál nejblíže. „Kdybys u nich našel hůl s modrým křišťálem, tak mi ji přines," řekl skřehotavým jazykem skřetů. Tanis, Flint a Tasslehoff se po sobě tázavě podívali. Každý trochu rozuměl skřetům — Tanis nejlíp. Slyšeli dobře? Hůl s modrým křišťálem?

„Kdyby kladli odpor," dodal pospolný Tede a přešel pro větší efekt opět do obecné řeči, „tak je zabijte."

Když to řekl, škubl otěžemi, pobodl poníka ostruhou a od-cválal dolů po stezce k městu.

„Skřeti! V Útěšíně! Ten nový Kněz-vládce se bude muset za mnohé zodpovídat!" Flint si odplivl. Sáhl dozadu, obloukem vytáhl ze závěsu na zádech bojovou sekyru, pevně se rozkročil a chvíli přešlapoval, až cítil, že stojí pevně. „No, tak dobře,"

ohlásil. „Pojďte."

„Doporučoval bych vám, abyste se stáhli," řekl Tanis, který si přehodil plášť přes jedno rameno a tasil meč. „Máme za sebou dlouhou cestu. Máme hlad a jsme unavení a už jdeme pozdě na schůzku s přáteli, které jsme dlouho neviděli. Nemáme tedy vůbec v úmyslu dát se zatknout."

„Nebo se dát zabít," dodal Tasslehoff. Ten netasil žádnou zbraň, jen skřety se zájmem pozoroval.

Skřeti se zaraženě začali ohlížet jeden po druhém. Jeden vrhl smutný pohled dolů na cestu, kde zmizel jejich vůdce. Skřeti byli zvyklí pouštět hrůzu na podomní obchodníky a sedláky, kteří cestovali do města — neuměli se však postavit ozbrojeným a zřejmě zkušeným bojovníkům. Ale jejich nenávist ke všem ostatním pokolením Krynu byla silnější. Tasili dlouhé zahnuté meče.

Flint vykročil, ruce pevně sevřely sekyru. „Je jen jeden tvor, kterého nenávidím víc než tupého trpaslíka," bručel si pro sebe, „a to je skřet!"

Skřet skočil po Flintoví a myslel, že ho srazí k zemi. Flint máchl sekyrou se smrtící přesností a právě včas. Skřeti hlava se skutálela do prachu a tělo udeřilo o zem.

„Co, vy slemejši, děláte v Útěšíně?" ptal se Tanis, když obratně odrazil neohrabané bodnutí jednoho ze skřetů. Meče o sebe narazily, na chvíli strnuly a pak Tanis skřeta odhodil zpět. „Najal vás Kněz-vládce?"

„Kněz-vládce," skřet se zalykal smíchem. Zamával divoce mečem a znova se hnal po Tanisovi. „Ten hlupák? Nás pospolný je pod samotným — grrgh!" Stvůra sama naběhla na Tanisův meč. Zachroptěla a sklouzla k zemi.

„Sakra!" zaklel Tanis a zmateně pohlédl na mrtvého skřeta. „Ten zatracený blázen! Já jsem ho nechtěl zabít — jen jsem chtěl vědět, komu slouží."

„Brzo poznáš, komu sloužíme — dřív než ti bude milé!" vybafl na něho další skřet a zaútočil na nepozorného půlelfa. Tanis se stačil obrátit a vyrazil stvůře zbraň. Kopl skřeta do břicha, až se bolestí zkroutil.

Jiný skřet skočil po Flintoví, ještě než trpaslík nabyl rovnováhu po smrtící ráně. Klopýtl zpět a snažil se zase pevně postavit.

Pak zazněl pištivý hlas Tasslehoffa. „Ti darebáci budou bojovat pro každého, Tanisi. Hoď jim tu a tam kus psího masa a budou ti, sloužit navě-"

„Já ti dám psí maso!" zařval skřet a odvrátil se v zuřivém vzteku od Flinta. „A co maso z Šotků, ty chcípáku!" Skřet skočil po neozbrojeném šotkovi a purpurově červené ruce se sápaly po jeho krku. Tas ani neztratil svůj nevinně dětský výraz v obličeji, když sáhl do své huňaté vesty, vytáhl dýku a vrhl ji — to vše jedním pohybem. Skřet se chytil za prsa a se zasténáním padl. Bylo slyšet pleskavé kroky, jak utíkal poslední skřet. Bylo po bitvě.

Tanis si otřel meč, tvář zkřivenou odporem nad páchnoucími těly; jejich pach mu připomínal hnijící ryby. Flint otřel černou skřeti krev z ostří sekyry. Tas truchlivě pozoroval tělo skřeta, kterého zabil. Padl tváří dolů a dýka ležela pod tělem.

„Já ti ji vytáhnu," nabídl se Tanis a chystal se převrátit tělo.

„Ne." Tas udělal grimasu. „Já ji nechci. Víš, že ten smrad nejde odstranit."

Tanis přikývl. Flint opět zavěsil sekyru na záda a všichni tři pokračovali v cestě dolů.

Světla Útěšína byla stále jasnější, jak tmy přibývalo. Vůně kouře ze dřeva vyvolávala v chladném nočním vzduchu představu jídla a tepla — a bezpečí. Přátelé zrychlili krok. Dlouho nepromluvili, ale všem doznívala v mysli Flintova slova: „Skřeti. A v Útěsíně."

Nakonec to šotek nevydržel a rozchechtal se.

„A kromě toho," řekl, „ta dýka byla stejně Flintova."

2
Setkání v Posledním domově. Otřes. Přísaha je porušena.

TÉMĚŘ KAŽDÝ V ÚTĚŠÍNĚ SE V TĚCH DNECH snažil zaskočit večer aspoň na chvíli do Posledního domova. Lidem bylo pohromadě bezpečněji.

Útěšín byl už dlouho místem kde se křižovaly cesty poutníků. Přicházeli ze severovýchodu, od Ochranova, hlavního města Hledačů. Přicházeli i z elfího království Qualinestu dál k jihu. Někteří přicházeli z východu, z holých plání Abanasie. V celém obydleném světě byla hospoda Poslední domov známá jako útočiště pocestných a místo, kde se vyměňují zprávy. Do této hospody zamířili své kroky tři přátelé.

Mohutný rozložitý kmen prorůstal skrze ostatní stromy okolo. Proti stínům řásníků se barevná sklíčka v oknech Posledního domova třpytivě leskla a propouštěla zvuky živého ruchu. Lampy zavěšené ve větvích osvětlovaly točité schody. I když podzimní noc šířila mezi řásníkovými stromy Útěšína chlad, pocestní cítili, jak jim pocit tepla a přátelství zahřívá duše a smývá únavu a smutky cest.

Hospoda byla plná lidí a ti tři se neustále museli tisknout ke kmeni, aby muži, ženy a děti mohli projít kolem nich. Tanis si povšiml, že je lidé pozorují s podezřením — vůbec ne s přátelskými pohledy, kterými by je byli častovali ještě před pěti lety.

Tanisova tvář se zachmuřila. To nebyl návrat domů, který si vysnil. Nikdy za celých padesát let, co v Útěšíně žil, necítil takové napětí. Zvěsti o zlovolném a záměrném úpadku způsobeném Hledači, které slyšel, budou zřejmě pravdivé.

Před pěti lety mužové, kteří si říkali „hledači" (‚my hledáme nové bohy'), byli jen volné sdružení kleriků, kteří sloužili novému náboženství ve městě Útěšíně, Ochranově a Závratí. Tito klerikové byli svedeni, myslel si Tanis, ale aspoň to byli čestní a upřímní muži. Jak léta plynula získávali však klerikové větší a větší reputaci a jejich náboženství vzkvétalo. Brzy se začali méně zajímat o slávu života posmrtného a víc o světskou moc každodenního života na Krynu. Pak převzali vládu nad městy s požehnáním lidu.

Kdosi se dotkl Tanisova ramene a přerušil proud jeho myšlenek. Obrátil se a uviděl, jak mu Flint mlčky ukazuje někam dolů. Tanis se tam podíval a uviděl jak dole procházejí čtyřčlenné gardistické hlídky. Byly po zuby ozbrojené a nadýmaly se vlastní důležitostí.

„Aspoň, že jsou to lidé — a ne skřeti," řekl Tas.

„Ten skřet se tvářil pohrdavě, když jsem se zmínil o Knězi-vládci," rozvažoval Tanis nahlas. „Jako by sloužili někomu jinému. Rád bych tomu přišel na kloub."

„Možná budou vědět naši kamarádi," řekl Flint.

„Jestli tam jsou," dodal Tas. „Za pět let se toho mohlo hodně stát."

„Budou tam —jestli jsou naživu," řekl Flint tiše. „Zavázali jsme se posvátnou přísahou — že se sejdeme za pět let a vyměníme si zprávy o tom, jak se šíří zlo po

tomto světě. Když si pomyslím, že jsme ho nakonec našli před vlastním prahem!"

„Huš! Pššt!" Pár kolemjdoucích se po trpaslíkových slovech zatvářilo tak zděšeně, že Tanis zavrtěl hlavou.

„Bude lip, když o tom tady nebudeme mluvit," řekl půlelf.

Došli až na vršek schodů a Tas doširoka otevřel dveře. Proud světla, hluku, tepla a domácká vůně Otikových kořeněných brambor, je zasáhly přímo do tváře. Obklopil je a jako by je něžně omýval. Otik stál za výčepem, jak si ho pořád pamatovali, a vůbec se nezměnil, možná jen trochu ztloustl. Hospoda se taky nezměnila, jen možná vypadala ještě trochu útulněji.

Tasslehoff bystrýma šotčíma očima přelétl shromážděné a pak zaječel a ukázal přes celou místnost. Ještě něco se totiž vůbec nezměnilo — záblesky ohně na svítivě vyleštěné okřídlené dračí helmě.

„Kdo je to?" zeptal se Flint a stavěl se na špičky, aby viděl.

„Karamon," odpověděl mu Tanis.

„Pak tu bude taky Raistlin," řekl Flint bez velkého nadšení.

Tasslehoff už si mezitím razil cestu mezi klábosícími hosty, kteří si ani příliš nevšímali, když se jeho malá postava prosmykovala kolem nich. Tanis usilovně doufal, že šotek nebude „přemisťovat" věci, které patří hostům Posledního domova. Ne, že by je kradl — Tasslehoff by byl hluboce uražen, kdyby ho někdo nazval zlodějem. Ale šotkova nenasytná zvědavost, stejně jako rozličné předměty, které patřily jiným lidem, měly zvláštní schopnost skončit nakonec v Tasově vlastnictví. Mít dnes večer ještě nějaké potíže, bylo to poslední, co Tanis chtěl. V duchu si umínil, že musí se šotkem promluvit mezi čtyřma očima.

Půlelf a trpaslík si razili cestu hůře než jejich menší přítel. Téměř každá židle byla obsazena a u každého stolu někdo seděl. Ti, na které se místo nedostalo, zůstali stát a tiše rozprávěli. Lidé pozorovali Tanise a Flinta kradmo, podezřívavě nebo zvědavě. Nikdo se s Flintem nepřivítal i když tu sedělo pár jeho zákazníků z časů, kdy míval kovárnu. Lidé z Útěšína měli zřejmě svých starostí dost a Tanis s Flintem už byli považováni za cizince.

Tu se v místnosti rozlehl řev, přicházel od stolu, kde ležela dračí helma, co odrážela světlo z ohniště. Tanisův zachmuřený výraz se změnil v úsměv, když uviděl, jak obr Karamon zvedá maličkého Tase ze země a objímá ho.

Flint se prodíral mořem přezek k opaskům a mohl se jen dohadovat, když naslouchal Karamonově dunivému hlasu, jímž odpovídal na Tasslehoffův pípavý pozdrav. „Karamon by si měl raději dávat pozor na měšec," brblal Flint, „anebo si spočítat zuby."

Trpaslík a půlelf se konečně protlačili mezi lidmi před výčepní stolicí. Stůl, u kterého seděl Karamon, byl posunutý až ke kmeni. Vlastně tam stál velice divně. Tanise napadlo, proč ho asi Otik postavil zrovna tam, když všechno ostatní zůstalo přesně, jak bylo. Ale hned na to zapomněl, protože na něho přišla řada, aby se přivítal s nadšeným bojovníkem. Tanis rychle sundal z ramenou luk a toulec šípů, než mu z nich Karamon udělá dříví na podpal.

„Příteli!" Karamon měl vlhko v očích. Chtěl něco říci, ale city ho přemohly. Ani Tanis chvíli nemohl mluvit, ale hlavně proto, že z něho Karamonovy svalnaté paže

vymáčkly dech.

„Kde je Raistlin?" zeptal se hned, jak to zase šlo. Dvojčata byla stále pospolu.

„Tamhle." Karamon ukázal kývnutím na konec stolu. Pak se zachmuřil. „Změnil se," varoval Tanise.

Půlelf pohlédl do kouta, který vytvářel nepravidelný tvar kmene řásníku. Kout byl ve stínu a chvíli neviděl nic, protože ho oslepil oheň. Pak rozeznal štíhlou postavu zahalenou do rudého pláště, přestože seděla u ohně. Postava měla kápi staženou do tváře.

Tanis zaváhal, zda má mladého čaroděje oslovit o samotě, ale Tasslehoff už odběhl najít obsluhu a Flinta držel nad zemí v náručí Karamon. Tanis přistoupil ke konci stolu.

„Raistline?" řekl a cítil přitom zvláštní předtuchu.

Zahalená postava vzhlédla. „Tanisi," zašeptal muž a pomalu si stáhl kápi z tváře.

Půlelfovi zaskočilo a o krok ustoupil. Zíral v tiché hrůze.

Tvář, která se k němu obrátila, byla tvář z hrozného snu. Změnil se, říkal Karamon! Tanis se otřásl. „Změna" nebyla to pravé slovo! Čarodějova bílá kůže nabyla zlatavého lesku a měla zvláštní kovový odstín připomínající příšernou masku. Maso se odtavilo od obličeje a lícní kosti vystupovaly z hrozných prohlubní. Rty měl pevně sevřeny do temné rovné čáry. Ale byly to oči, od kterých se Tanis nedokázal odtrhnout, které ho přibíjely k zemi svým hrozivým průnikem. Protože ty oči již nebyly oči živé lidské bytosti, jakou Tanis znával. Černé zornice měly nyní tvar přesýpacích hodin! Modré duhovky, na které si Tanis pamatoval, nyní zářily zlatě!

„Vidím, že tě můj vzhled vyděsil," zašeptal Raistlin. Pak se mu objevil na tenkých rtech prchavý náznak úsměvu.

Tanis polkl a posadil se naproti mladému muži. „Pro pravé bohy, Raistline..."

Flint vklouzl na židli vedle Tanise. „Už toho mám dnes dost, dát se pořád zvedat ze země — *Reorx*!“ Flint vytřeštil oči. „Jaké zlo tu koná dílo? Jsi prokletý?" Trpaslík zalapal po dechu a zíral na Raistlina.

Karamon se posadil vedle bratra. Vzal si džbánek piva a pohlédl na Raistlina. „Pověz jim to, Raiste," řekl polohlasem.

„Ano," řekl Raistlin. Protahoval přitom slova tak, že zněla jako syčení, až se Tanis otřásl. Mladý muž mluvil tichým, sípavým hlasem, sotva slyšitelným šepotem, jako by jen s námahou dostával slova z hrdla. Dlouhé a nervózní ruce, stejné zlatavé barvy jako jeho tvář, si nepřítomně pohrávaly s jídlem na talíři.

„Pamatujete si, jak jsme se před pěti lety rozešli?" začal Raistlin. „Můj bratr a já jsme si vybrali cestu tak tajnou, že ani vám jsem, milí přátelé, nemohl říci kam půjdeme."

V jeho hlase zazněla slabá stopa ironie. Tanis se kousl do rtu. Raistlin nikdy — za celý svůj život — žádné „milé přátele" neměl.

„Par Salian, představený mého řádu, mě vybral, abych podstoupil Zkoušku," pokračoval Raistlin.

„Zkoušku!" opakoval po něm zděšeně Tanis. „Ale na to jsi příliš mladý. Kolik — dvacet? Zkoušku podstupují pouze čarodějové, kteří studovali roky a roky..."

„Tak si dovedeš představit mou pýchu," řekl chladně Raistlin podrážděný, že byl

přerušen. „Můj bratr a já jsme putovali na tajné místo — je to bájná Věž Vysoké Magie. A tam jsem podstoupil Zkoušku." Čarodějův hlas poklesl. „A tam jsem taky málem zemřel!"

Karamon se zakuckal, zřejmě se ho zmocnily neobyčejně silné pocity. „Bylo to hrozné," začal obrovitý muž třesoucím se hlasem. „Našel jsem ho na tom hrozném místě, krev se mu valila z úst a umíral. Sebral jsem ho a..."

„Dost, bratře!" Raistlinův slabý hlas zazněl jako prásknutí bičem. Karamon se zalekl. Tanis spatřil, že se zlaté oči mladého čaroděje zúžily, hubené ruce se sevřely v pěst. Karamon zmlkl, polkl trochu piva a nervózně se podíval na bratra. Mezi dvojčaty se objevilo něco nového: napětí a tíseň.

Raistlinova ruka, připomínající pařát, sevřela Tanisovu paži. Půlelf se otřásl pod studeným dotykem a chtěl se odtáhnout, mrazící ruka ho však držela pevně.

Čaroděj se nahnul dopředu a oči mu horečnatě zářily. „Za to mám teď moc!" zašeptal. „Par Salian mi řekl, že přijde den, kdy svou mocí změním svět! Já mám moc a," ukázal, „Magiovu hůl."

Tanis pohlédl na hůl opřenou o řásníkový kmen tak, aby na ni Raistlin snadno dosáhl. Byla to obyčejná dřevěná hůl. Kulatý, čirý křišťál zasazený do zlatého pařátu, aby to připomínalo dračí spár, se třpytil na vršku.

„A to ti stálo za to?" zeptal se tiše Tanis.

Raistlin na něho chvíli zíral, pak se rty oddělily od sebe v karikatuře úsměvu. Odtáhl ruku z Tanisovy paže a strčil obě ruce do rukávů pláště. „No jistě!" téměř zasyčel. „Moc je to, co jsem dlouho hledal — a pořád ještě hledám." Zaklonil se dozadu a jeho štíhlá postava se rozplynula v temném stínu a Tanis už neviděl nic, jen zlatisté oči, lesknoucí se ve světle ohně.

„Pivo," řekl Flint, odkašlal si a olízl rty, jako by chtěl zahnat pachuť v ústech. „Kde je ten šotek? Myslím, že číšnici zas čajznul..."

„Už jsme tady," zvolal Tasův rozjásaný hlas. Vysoké, mladé děvče s rudými vlasy se tyčilo za ním a neslo podnos plný džbánků.

Karamon se usmál. „A teď, Tanisi," zahřměl, „hádej, kdo to je. Můžeš taky, Flinte. Když uhodnete, tuhle rundu platím já."

Tanis byl rád, že se může zbavit Raistova temného příběhu a pečlivě si prohlížel smějící se dívku. Rudé vlasy se jí kudrnatily kolem obličeje, zelené oči vesele tančily, kolem nosu a po lících měla naseto spousty drobných pih. Tanisovi se zdálo, že si vzpomíná na oči, ale to bylo vše.

„Nechám se poddat," řekl, „elfům se totiž zdá, že lidé se mění tak rychle, že ztrácíme přehled. Mně je sto dva, vám se zdám na třicet. A mě těch mých sto jako třicítka připadá. Tato slečna musela být ještě dítě, když jsme odcházeli."

„Bylo mi čtrnáct." Dívka se smála a postavila podnos na stůl. „A tady Karamon říkal, že jsem tak škaredá, že se ne-vdám, leda by můj otec někomu pořádně zaplatil."

„Tika!" Flint praštil pěstí do stolu. „Platíš, ty velké nemehlo!" Ukázal na Karamona.

„To není spravedlivé," smál se obr. „Napověděla vám."

„Ovšem, ukázalo se, že neměl pravdu," řekl s úsměvem Tanis. „Prošel jsem po

mnoha cestách Krynu, ale ty jsi jedno z nejhezčích děvčat, která jsem viděl."

Tika se potěšené začervenala. Pak ale zvážněla. „Málem bych zapomněla, Tanisi" — sáhla do kapsy a vytáhla válcovitý předmět — „tohle ti dnes přišlo. Za zvláštních okolností."

Tanis zamžoural a sáhl po předmětu. Bylo to pouzdro na svitky z černého naleštěného dřeva. Pomalu vytáhl kousek

pergamenu a rozvinul ho. Srdce se mu bolestně rozbušilo, když spatřil smělé, černé písmo.

„To je od Kitiary," řekl posléze a věděl, že má zaškrcený, nepřirozený hlas. „Nepřijde."

Na okamžik nastalo ticho. „A máme to," řekl Flint. „Kruh je zlomen, přísaha porušena. Smůla." Potřásl hlavou. „Smůla."

3
Rytíř ze Solamnie.
Společnost starého muže.

RAISTLIN SE NAKLONIL DOPŘEDU. VYMĚNIL SI pohledy s Karamonem jako by mezi nimi létaly myšlenky beze slov. Byl to vzácný okamžik. U dvojčat se jejich těsné příbuzenství projevovalo jenom při velkém trápení nebo nebezpečí. Kitiara byla jejich starší, nevlastní sestra.

„Kitiara by neporušila přísahu, kdyby ji nevázala jiná, silnější," vyslovil za oba nahlas jejich myšlenky Raistlin.

„Co píše?" zeptal se Karamon.

Tanis zaváhal a olízl si suché rty. „Váži ji povinnosti k jejímu novému pánu. Omlouvá se a přeje všechno nejlepší nám všem a pozdravuje..." Tanis cítil, že se mu stahuje hrdlo. Odkašlal si. „Pozdravuje bratry a..." Odmlčel se, obrátil pergamen. „To je všechno."

„Koho pozdravuje?" zeptal se bystře Tasslehoff. „Ouch!" Pohlédl na Flinta, který mu šlápl na nohu. Šotek viděl, jak se Tanis začervenal. „Aha," řekl a připadal si jako osel.

„Víte, koho tím myslí?" zeptal se Tanis bratří. „O jakém novém pánu to mluví?"

„S Kitiarou člověk neví," pokrčil Raistlin úzkými rameny. „Naposled jsme ji viděli tady v hospodě před pěti lety. Šla na sever se Sturmem. Od té chvíle jsme o ní neslyšeli. A pokud jde o toho nového pána, řekl bych, že je teď jasné proč porušila náš slib; odpřisáhla poslušnost někomu jinému. Je koneckonců žoldnéř, jako každý jiný."

„Ano," připustil Tanis. Zasunul pergamen do pouzdra a vzhlédl na Tiku. „Říkalas, že mi to došlo za zvláštních okolností? Povídej."

„Přinesl to jeden muž skoro v poledne. Aspoň si myslím, že to byl muž." Tika se otřásla. „Byl zahalený od hlavy k patě do šatů, které nejde ani popsat. Neviděla jsem mu do obličeje. Měl hlas jako když syčí a mluvil s divným přízvukem. ‚Doruč toto jistému Tanisovi Půlelfovi', řekl. Já jsem řekla, že tady nejsi a že už sem pár let nechodíš. ‚Přijde‘ řekl ten muž. Pak šel pryč." Tika se otřásla. „Víc ti říct nemůžu. Tamten stařec ho viděl." Ukázala na starého muže, který seděl na židli u ohně. „Můžeš se ho zeptat, jestli si ještě něčeho nevšiml."

Tanis se otočil, aby si prohlédl starce, který vyprávěl příběhy chlapci, jenž se zasněnýma očima hleděl do plamenů. Flint mu položil ruku na rameno.

„Tady jde někdo, kdo ti poví víc," řekl trpaslík.

„Sturm!" řekl Tanis nadšeně a obrátil se ke dveřím.

Všichni se otočili, kromě Raistlina. Čaroděj se opět stáhl do stínu.

Ve dveřích stála vzpřímená postava oblečená v plné zbroji a v drátěné košili se znakem Řádu Růže na prsním plátu. Mnoho hostí se k němu obrátilo a upřeně a podmračeně na něj hledělo. Ten muž byl Solamnijský rytíř a rytíři ze Solamnie měli nahoře na severu špatnou pověst. Zvěsti o jejich mravním úpadku se donesly až sem, daleko na jih. Ti, kdo poznali Sturma jako bývalého dlouholetého obyvatele Útěšína,

mu pokynuli a věnovali se dál svému pití. Ti, kteří ho neznali, zírali dál. V těch dnech obecného míru nebylo obvyklé uvidět v hospodě rytíře v plné zbroji. A uvidět rytíře ve zbroji, která pocházela ještě z doby před Pohromou, bylo ještě neobvyklejší!

Sturm bral pohledy jako náležitost patřící k jeho stavu. Pečlivě si přihladil velké, husté kníry, které byly po věky symbolem rytířstva a byly stejně staromódní jako jeho pancíř. Útoky a nástrahy na Solamnijské rytíře přijímal pyšně — měl ruku šermíře a dost obratnosti, aby svou pýchu mohl obhájit. I když lidé v hospodě zírali, žádný — po jediném pohledu rytířových rozvážných a chladných očí — neutrousil posměšnou poznámku, aniž se ušklíbl.

Rytíř nechal dveře otevřeny, aby mohl vstoupit vysoký muž a žena, oba zahaleni do těžkých kožešin. Žena asi pronesla děkovnou poznámku, protože se jí Sturm uklonil po starodávném dvorském způsobu, který už pro moderní svět zemřel.

„Podívejte na to." Karamon kroutil hlavou. „Statečný rytíř pomáhá dámě. Rád bych věděl, kde ty dva sebral?"

„To jsou barbaři z Planin," řekl Tas, který si stoupl na židli a mával na přítele. „Podle oblečení jsou z kmene Quešu."

Ti dva z Planin zřejmě odmítli Sturmovu nabídku, protože se rytíř opět uklonil a opustil je. Kráčel napříč nabitou hospodou pyšně a vznešeně, jako by kráčel ke králi, který ho má pasovat.

Tanis vstal. Sturm k němu došel jako k prvnímu a sevřel paže kolem svého přítele. I Tanis ho pevně objal a ucítil rytířovy pevné, šlachovité paže ve svých. Pak oba poodstoupili a chvíli se vzájemně pozorovali.

Sturm se vůbec nezměnil, pomyslel si Tanis, má jen víc vrásek kolem smutných očí, víc šedi v hnědých vlasech. Plášť má ošumělejší. Starobylé brnění má víc promáčklin. Ale rytířovy vlající kníry — jeho pýcha i radost — byly dlouhé a tyčící se jako vždy, štít byl vyleštěný, hnědé oči potěšené zářily, že vidí přátele.

„Tak ty sis nechal růst vousy," řekl Sturm pobaveně.

Pak se rytíř obrátil a přivítal se s Karamonem a Flintem. Tasslehoff odpálil pro další pivo, protože Tiku zavolali jiní hosté, kterých mezitím přibylo.

„Pozdravení tobě, rytíři," zašeptal Raistlin ze svého kouta.

Sturmova tvář zvážněla, když se obrátil, aby se pozdravil s dvojčetem. „Raistline," řekl.

Čaroděj stáhl kápi a nechal dopadnout na tvář světlo. Sturm byl příliš dobře vychovaný, aby dal najevo své překvapení, přece jen slabě vykřikl. Ale oči se mu rozzářily. Tanis si uvědomil, že mladý čaroděj má zlomyslné potěšení, když vidí, jak vyvádí své přátele z míry.

„Mám ti něco poručit, Raistline?" zeptal se Tanis.

„Ne, děkuji," odpověděl čaroděj a opět se stáhl do stínu.

„Prakticky nic nejí," řekl Karamon starostlivě. „Myslím, že se živí vzduchem."

„Některé rostliny se živí vzduchem," prohlásil Tasslehoff, který se vrátil s pivem pro Sturma. „Viděl jsem je. Vylézají z půdy a kořeny sají potravu a vodu z povětří."

„Skutečně?" Karamon měl vykulené oči.

„Já nevím, kdo z vás je větší osel," řekl Flint znechuceně. „No, jsme všichni, víc

nás nebude. Co je nového?"

„Všichni?" Sturm se tázavě podíval na Tanise. „Co Kitiara?"

„Nepřijde," odpověděl Tanis pevně. „Mysleli jsme, že nám o ní něco povíš."

„Já tedy ne." Rytíř se zamračil. Putovali jsme spolu na sever až k Úžinám Staré Solamnie. Ona šla vyhledat příbuzné svého otce, aspoň říkala. To bylo naposled, co jsem ji viděl."

„Doufejme, že to tak je," povzdechl si Tanis. „A co tvá rodina, Sturme? Našel jsi svého otce?"

Sturm se rozhovořil, ale Tanis poslouchal o jeho putování zemí předků, Solamnií, jenom napůl. Přemýšlel o Kitiaře. Ze všech přátel si nejvíce přál spatřit právě ji. Po pěti letech, co se snažil vypudit z mysli její tmavé oči a úsměv koutkem úst, zjišťoval, že po ní den ode dne víc touží. Divoká, útočná, s horkou krví — byla vším, čím Tanis nebyl. Byla ovšem člověk a lásky mezi lidmi a elfy končily vždycky tragicky. Přesto se nemohl ve svém srdci Tanis Kitiary zbavit tak, jako se nemohl zbavit elfí půle ve své krvi. Násilně přetrhl proud myšlenek a začal naslouchat Sturmovi.

„Slyšel jsem povídat, že otec zemřel. Kdosi mi ale říkal, že je naživu." Tvář mu ztemněla. „Ale nikdo neví, kde je."

„Co tvé dědictví?" zeptal se Karamon.

Sturm se usmál a úsměv vyhladil hrdé rysy jeho tváře. „To mám a nosím," odpověděl prostě. „Zbroj a zbraň."

Tanis se sehnul a uviděl, že rytíř má překrásný, i když starobylý obouruční meč.

Karamon povstal a pohlédl přes stůl. „To je krása," řekl. „Takové se dnes už nedělají. Mně se meč zlomil při tom boji s obrem lidožroutem. Theros Železník mi nasadil novou čepel, ale neptejte se, na kolik mě to přišlo. Takže teď jsi rytíř?"

Sturmův úsměv pominul. Nedbal na otázku a hrál si láskyplně s jilcem svého meče. „Podle legendy se ten meč zlomí, jen když se zlomím já," řekl. „To jediné mi po otci zbylo..."

Tu je Tas, který neposlouchal, přerušil. „Kdo jsou támhle ti?" zazněl šotkův pištivý dotaz.

Tanis se podíval na dva barbary, kteří procházeli kolem jejich stolu k dvěma prázdným židlím ve stinném koutě u ohně. Ten muž byl největší, jakého Tanis kdy viděl. Karamon měl šest stop — a to by mu sahal sotva po ramena. Ale Karamonova hruď byla asi dvakrát širší a paže možná i třikrát. I když byl muž po barbarském způsobu zahalený do kožešin, bylo zřejmé, zeje na svou výšku hubený. Tvář, i když opálená, měla stopy bledosti, která dlouho provází nemocné anebo trpící.

Jeho společnice — žena jíž se Sturm uklonil — byla tak zabalená do kožešinového pláště s kápí, že bylo obtížné ji vůbec popsat. Ani ona ani její průvodce nepohlédli na Sturma, když procházeli kolem. Žena měla v ruce obyčejnou hůl ozdobenou po barbarském způsobu na vrcholku peřím. Muž měl hodně odřenou mošnu. Posadili se na židle, zahalili se do plášťů a začali rozmlouvat tichými hlasy.

„Našel jsem je, jak bloudí podél cesty před městem," řekl Sturm." Ta žena byla na pokraji vyčerpání a muž na tom nebyl o moc lip. Zavedl jsem je sem, aby pojedli a na noc si odpočinuli. Jsou to hrdí lidé a chtěli mou pomoc odmítnout, ale byli

úplně ztraceni a vyčerpáni a..." Sturm snížil hlas — „na cestách se teď dějí takové věci, kterým lépe necelit potmě."

„Pár jsme jich už potkali a vyptávali se na hůl," řekl Tanis ponuře. Pak popsal střetnutí s pospolným Tedem.

I když se Sturm smál při popisu boje, vrtěl hlavou. „Stráž Hledačů mě venku vyslýchala, co vím a jakési holi," řekl, „s modrým křišťálem, že?"

Karamon přikývl a položil bratrovi ruku na hubené rameno. „Jeden z těch odporných strážců nás zastavil," řekl bojovník. „Chtěli Raistlinovi odejmout jeho hůl, věřili byste tomu — ‚prý k dalšímu prošetření,' řekli. Tak jsem trošku zaharašil mečem a oni si to rozmysleli."

Raistlin setřásl bratrovu ruku s opovržlivým úsměvem.

„A co by se stalo, kdyby ti sebrali tvou hůl?" zeptal se Raistlina Tanis.

Čaroděj na něho pohlédl ze stínu své kápě, jeho zlatavé oči planuly. „Byli by zemřeli hroznou smrtí," zašeptal kouzelník, „a *nikoliv* mečem mého bratra!"

Půlelf se otřásl. Měkce vyslovovaná čarodějova slova byla daleko hroznější než vychloubání bratra. „Rád bych věděl, co je důležitého na té holi s modrým křišťálem, že by pro ni skřeti uměli zabít?" rozvažoval Tanis.

„A povídá se, že bude ještě hůř," řekl tiše Sturm. Přátelé se sesedli, aby lip slyšeli. „Vojsko prý se shromažďuje na severu. Vojsko divných bytostí — ne lidí. Mluví se o válce."

„Ale kdo? A co?" zeptal se Tanis. „Já jsem to slyšel taky."

„A já taky," dodal Karamon. „Já jsem vlastně slyšel..."

Rozhovor pokračoval a Tasslehoff se odvrátil a zívl. Šotka se snadno zmocňovala nuda a tak se rozhlížel po hospodě a hledal něco k pobavení. Oči mu spočinuly na starém muži, který stále ještě u ohně spřádal pro chlapce své příběhy. Ale stařec měl nyní více posluchačů — oba barbaři poslouchali také, všiml si Tas. Pak mu poklesla čelist.

Žena shodila kápi a světlo ohně ji zaplálo na obličeji a vlasech. Šotek obdivně zíral. Žena měla tvář jako mramorová socha — klasickou, čistou, chladnou.

Ale byly to její vlasy, které upoutaly šotkovu pozornost. Nikdy předtím Tas neviděl něco takového, u lidí z Planin už vůbec ne. Ti měli obvykle tmavé vlasy a tmavou pleť. Žádný klenotník, který umí splétat stříbrné a zlaté dráty, by nedokázal vytvořit nápodobu třpytu ženiných vlasů ve světle ohně.

A ještě jeden člověk naslouchal starci. Byl to muž oblečený v bohatém hnědém a zlatém rouchu Hledačů. Seděl u malého stolku a pil svařené víno. Několik prázdných džbánků už stálo před ním a zrovna, jak si šotek všiml, se naštvaně dožadoval dalšího.

„To je Hederik," zašeptala Tika, když šla kolem stolu, u něhož družina seděla. „Kněz-vládce."

Muž něco zakřičel a pohlédl rozzlobeně na Tiku. Rychle odspěchala, aby ho obsloužila. Něco na ni vrčel a stěžoval si na špatnou obsluhu. Chtěla mu nejdříve odseknout, pak se kousla do rtu a mlčela.

Starý muž dovyprávěl svůj příběh. Chlapec si povzdechl. „Jsou všechny ty příběhy o starých bozích pravdivé, starý pane?" zeptal se zvědavě.

Tasslehoff viděl, jak se Hederik ušklíbl. Šotek doufal, že to starému muži projde. Dotkl se Tanisovy paže, aby ho upozornil na Hledače. Pohledem mu sdělil, že se blíží potíže.

Přátelé se obrátili. Všichni byli okamžitě přemoženi krásou ženy z Planin. Mlčky na ni hleděli.

Starcův hlas se nesl jasně nad šenkem bzučícím hovorem. „Všechny mé příběhy, chlapče, jsou čistá pravda." Stařec hleděl upřeně na ženu a jejího průvodce. „Zeptej se tady těch. Ti mají takových příběhů plná srdce."

„Opravdu?" Chlapec se dychtivě obrátil k ženě. „Můžete mi také vypravovat?"

Žena se stáhla do stínu a na tváři se jí objevilo zděšení, když poznala, že ji Tanis a přátelé pozorují. Muž se k ní přisunul s ochranným gestem a jeho ruka sáhla po meči. Zamračeně pozoroval skupinu, zejména těžce ozbrojeného bojovníka Karamona.

„Podívej na parchanta nervózního," řekl Karamon a také jeho ruka začala hledat meč.

„Já mu rozumím," řekl Sturm. „Když musí hlídat takový poklad. Je jejím osobním strážcem, abyste věděli. Jak jsem pochytil z jejich rozhovoru, ona je královskou osobou v jejich kmeni. I když z toho, jak po sobě hledí, usuzuji, že v jejich vztahu bude i něco kapku hlubšího."

Žena zvedla na protest ruku. „Omlouvám se." Přátelé sotva zaslechli její tichý hlas., Já nejsem vypravěčka. Nemám dar tohoto umění." Mluvila obecnou řečí se silným přízvukem.

Chlapcova tvář se naplnila zklamáním. Stařec ho poplácal po rameni a pak pohlédl ženě přímo do očí. „Možná nejsi vypravěčka," řekl přátelsky, „ale zpívat písně umíš, nebo ne? Vojvodova dcero, zazpívej píseň tady tomu chlapci. Zlatoluno, ty ji znáš."

Z ničeho nic se objevila v starcových rukou loutna. Podal ji ženě, která se na něho dívala se strachem i překvapením.

„Jak to... že mě znáš, pane?" zeptala se.

„To není důležité." Starý muž se jemně usmál. „Zazpívej nám, Vojvodova dcero."

Žena vzala do viditelně se třesoucích rukou loutnu. Její průvodce, jak se zdálo, šeptem protestoval, ale neposlouchala ho. Pohled měla upřený do starcových očí. Pomalu, jakoby obluzená, začala se probírat strunami loutny. Jak se melancholické tóny začaly prodírat šenkem, hovor ustával. Za chvíli ji všichni pozorovali, ale ona si toho nevšímala. Zlatoluna zpívala pouze pro starého muže.

Tráva na louce konce své nezná
a léto je všade
Zlatoluna princezna
chudáka miluje syna

Otec je náčelník mocný,
do cesty nástrahy klade

Louka konce své nezná a léto je všade

Tráva se ve větru chvěje
Šedivé mraky jsou tu
Posílá náčelník mládence Řekyvana
na východ, na cestu

Kouzlo má hledat tam
kde jitro denně vschází
Tráva se ve větru chvěje, šedivé mraky jsou tu.

Slyš Řekyvane, kam zmizel jsi?
Slyš Řekyvane, už podzim přichází.
Na břehu sedávám,
do slunce západu hledím,
když samotné za horu odchází spát.

Tráva už pomalu uvadá
vítr se k západu stáčí
Vrací se bojovník s temnotou, nocí
co usedla do jeho očí.

Modravou hůl v ruce třímá
jasnou jak ledovce zář
Tráva už pomalu uvadá, vítr se k západu stáčí.

Tráva je křehká a láme se v troud
žlutá jak slaměný vích
však Řekyvana čeká jen
vojvodův krutý výsměšný smích.

Lidi své povolá, rozkaz jim vydá
„Kameny ubijte mladého reka."
Tráva je křehká a láme se, žlutá jak slaměný vích.

Tráva už zmizela, sklidili sena
podzim teď krajině velí
k mládenci dívka se připojí
společně kamenům čelí.

Modravým světlem zaplála hůl
oběma zmizet jim dává.
Podzim teď krajině velí,

dávno už zmizela tráva.

Když udeřila závěrečný akord, nastalo v místnosti těžké ticho. Zhluboka se nadechla, vrátila starci loutnu a opět se stáhla do stínu.

„Děkuji ti, moje milá," řekl s úsměvem starý muž.

„A budete mi teď vyprávět?" zeptal se toužebně chlapec.

„Jistě," odpověděl stařec a usadil se pohodlněji v židli. „Kdysi dávno, za starých časů, velký bůh Paladin..."

„Paladin?" přerušil ho chlapec. „Nikdy jsem o něm neslyšel."

Kněz-vládce, sedící u stolu poblíž, vydal frkavý zvuk. Tanis se na Hederika podíval; byl brunátný a mračil se. Vypadalo to, jako by tomu stařec nevěnoval pozornost.

„Paladin je jeden ze starých bohů, chlapče. Už dávno ho nikdo neuctívá."

„A proč zmizel?" zeptal se chlapec.

„Nezmizel," odpověděl starý muž a jeho úsměv posmutněl. „Lidé ho opustili v temných dnech Pohromy. Obvinili bohy ze zániku světa, aby nemuseli obvinit sebe. Už jsi někdy slyšel ‚Velký Dračí zpěv‘ ?"

„Jistě," řekl chlapec horlivě. „Mám moc rád příběhy o dracích. I když táta říká, že draci nikdy nebyli. Ale já věřím, že byli. Moc bych je chtěl jednou uvidět."

Starcova tvář zestárla a posmutněla. Pohladil chlapce po vlasech. „Buď opatrný na svá přání, hochu," řekl mu vlídně. Pak se odmlčel.

„Vyprávění o..." napovídal chlapec.

„Ó ano. Tak tedy jednou Paladin slyšel modlitbu velkého rytíře Humy..."

„Toho Humy, co je ve Zpěvu?"

„Ano, toho. Huma zabloudil v lese. Chodil a chodil až se ho zmocnilo zoufalství, protože si myslel, že už nikdy neuvidí svůj domov. Modlil se k Paladinovi a tu se před ním náhle objevil bílý jelen."

„A Huma ho zastřelil," řekl chlapec.

„Chystal se, ale srdce mu nedovolilo. Nedokázal vystřelit na zvíře tak vznešené. Jelen odběhl. Pak se zastavil a ohlédl se, jako by vyčkával. Huma ho následoval. Den a noc sledoval jelena, až se dostal domů. Pohnutě vzdával pak díky Paladinovi..."

„To je rouhání!" zazněl chraptivý hlas. Židle se skácela dozadu.

Tanis postavil džbánek piva a vzhlédl. Všichni přestali pít a pozorovali opilého Kněze-vládce.

„Rouhání!" Hederik se potácel na nejistých nohou a ukazoval na starého muže. „Kacíř! Kazí mládež! Poženu tě před radu, starce." Hledač se zapotácel dozadu a pak dopředu. S pyšným výrazem se rozhlížel po místnosti. „Povolejte stráže!" Udělal majestátní pohyb. „Ať seberou tohoto muže a tuto ženu za prozpěvování obscénních písní. Jelikož je to nepochybně čarodějnice, zabavuje se zde tato hůl!"

Hledač se potácel k barbarské ženě, která ho znechuceně pozorovala. Naslepo sáhl po její holi.

„Ne," řekla žena jménem Zlatoluna chladně. „Ta je moje. Tu nemůžete mít."

„Čarodějnice!" zavrčel Hledač. „Jsem Kněz-vládce! Beru si, co chci."

Opět se pokusil hmátnout po holi. Ženin vysoký průvodce se zvedl. „Vojvodova dcera říká, že ji nemůžete mít," řekl muž drsně. Odstrčil Hledače od ní.

Vysoký muž ho sice neodstrčil nijak moc prudce, ale opilý Kněz-vládce ztratil rovnováhu. Divoce zamával rukama, ale snažil se neupadnout. Naklonil se dopředu — příliš daleko — zamotal se však do svého roucha a hlavou napřed padl do hučícího ohně.

Ozvalo se zasyčení a oheň vzplanul, pak se rozšířil odporný puch spáleného masa. Výkřiky Kněze-vládce prořízly ohromné ticho, jak bolestí obluzený muž vyskočil a začal se jako šílený točit dokola. Stala se z něho živá pochodeň!

Tanis s ostatními seděli neschopni pohybu, vyděšeni hroznou událostí. Pouze Tasslehoff měl tolik duchapřítomnosti a běžel muži na pomoc. Ale Kněz-vládce řval a mával rukama a rozdmýchával plameny, které stravovaly jeho šat a tělo. Zdálo se, že mu malý šotek nemůže nijak pomoci.

„Tu máš!" Stařec sáhl po barbarově holi ozdobené peřím, a podal ji šotkovi. „Sraz ho k zemi. Pak uhasíme oheň."

Tasslehoff se chopil hole. Rozmáchl se vší silou a zasáhl Kněze-vládce přímo doprostřed prsou. Muž padl na zem. Dav zahučel. Tasslehoff zůstal stát s otevřenými ústy, hůl pevně svíral v rukou a zíral, co se děje u jeho nohou.

Plameny okamžitě uhasly. Mužův talár byl nepoškozený. Jeho kůže byla růžová a zdravá. Posadil se, na tváři strach a zděšení. Pohlédl na ruce a na talár. Nikde nebylo po ničem stopy. Ani nejmenší jiskřička nekouřila na jeho plášti.

„Uzdravila ho!" zvolal nahlas starý muž. „Ta hůl. Pohleďte na tuto hůl."

Tasslehoffovy oči se obrátily k holi, kterou držel v ruce. Byla z modrého křišťálu, který planul jasným modrým svitem!

Starý muž zvolal. „Zavolejte stráže! Zavřete toho šotka! Zavřete barbary! Zavřete jejich přátele! Viděl jsem je, jak přišli tam s tím rytířem." Ukázal na Sturma.

„Cože?" Tanis vyskočil. „Ty ses zbláznil, starce."

„Zavolejte stráže!" Tato slova se šířila. „Viděli jste...? Modrá křišťálová hůl? Našli jsme ji. Teď už nás nechají na pokoji. Zavolejte stráže!"

Kněz-vládce se vyhrabal na nohy, bledý s červenými skvrnami na lících. Barbarská žena a její průvodce vstali, strach a zděšení ve tvářích.

„Odporná čarodějnice!" Hederikův hlas se třásl vztekem. „Vyléčilas mě zlem! Já jsem se spálil, abych očistil své tělo, ale tebe spálím, abych očistil tvou duši!" Hledač natáhl ruku a než ho mohl někdo zadržet, vložil opět ruku do plamenů! Zachvěl se bolestí, ale nevydal ani hlásku. Pak sevřel ohořelou, zčernalou ruku do náručí a prokulhal zděšenými hosty s divokým výrazem uspokojení na tváři zkroucené bolestí.

„Musíte odtud!" Tika přiběhla k Tanisovi a ztěžka lapala po dechu. „Celé město tu hůl hledá! Ti muži v kápích řekli Knězi-vládci, že zničí Útěšín, jestli tady najdou toho, kdo hůl skrývá. Měšťané vás jistě strážím vydají!"

„Ale to není naše hůl," protestoval Tanis. Podíval se na starce a uviděl, jak se pohodlně usazuje v židli, potěšený úsměv na tváři. Zašklebil se na Tanise a mrkl.

„Myslíš, že ti to budou věřit?" Tika si mnula ruce. „Podívej!"

Tanis se rozhlédl. Lidé se na ně smutně dívali. Někteří pevně sevřeli džbánky v

rukou, jiní je položili na jilce mečů. Výkřiky zdola ho přiměly, aby se podíval na své přátele.

„Stráže už jdou!" zvolala Tika.

Tanis vstal. „Vezmem to přes kuchyň."

„Ano," souhlasila. „Dozadu se nebudou dívat. Ale rychle. Zanedlouho to tu celé obklíčí."

Ani léta odloučení nezbavila družinu schopnosti jednat jako jedno tělo, když nastalo nebezpečí. Karamon si nasadil svou zářící helmu, vytasil meč, hodil si tlumok na ramena a pomáhal bratrovi na nohy. Raistlin, s holí v ruce, se zvedal od stolu. Flint sevřel bojovou sekyru a zachmuřeně se mračil na přihlížející, kteří váhali, zda mají zaútočit na tak dobře ozbrojené muže. Jenom Sturm zůstal sedět a klidně popíjel pivo.

„Sturme!" řekl naléhavě Tanis. „Pojď. Musíme odtud!"

„Utéci?" Rytíř vypadal překvapeně. „Před tou lůzou?"

„Ano," Tanis se odmlčel; věděl, že zákony rytířské cti zakazovaly utíkat před nebezpečím. Musel ho přesvědčit. „Ten člověk je náboženský fanatik, Sturme. Dal by nás asi upálit na hranici! A..." — náhle no něco napadlo — „je tu dáma, kterou musím chránit."

„Dáma, jistě." Sturm okamžitě vstal a šel k ženě. „Paní, váš služebník." Uklonil se; dvorný rytíř se nedal uspěchat. „Zdá se, že jsme v tom všichni. Vaše hůl nás dostala do značného nebezpečí — vás do největšího. Jsme obeznámeni s okolní krajinou, vyrostli jsme tady. Vy, jak vím, jste zde cizí. Považovali bychom za čest vás a vašeho statečného přítele doprovodit a chránit vaše životy."

„Pojďte!" naléhala Tika a tahala Tanise za rameno. Karamon a Raistlin byli již v kuchyňských dveřích.

„Sežeň šotka," řekl jí Tanis.

Tasslehoff stál jako vrostlý do podlahy a zíral na hůl. Rychle se měnila na nepopsatelnou hnědou. Tika chytila Tase za kštici a smýkla jím ke kuchyni. Šotek zaječel a hůl upustil.

Zlatoluna ji rychle zvedla a přitiskla k sobě. I když byla zděšená, na Sturma a Tanise se dívala pevně a jasně; zřejmě rychle rozvažovala. Její společník pronesl drsné slovo v jejich jazyce. Zavrtěl hlavou. Zamračil se a mávl rukou, jako by sekal. Rychle na něj vychrlila odpověď a on zmlkl, tvář pod-mračenou.

„Půjdeme s vámi," řekla Zlatoluna Sturmovi obecnou řečí. „Děkujeme za nabídku."

„Tudy!" Tanis je tlačil před sebou létacími kuchyňskými dveřmi za Tikou a Tasem. Ohlédl se a viděl, že někteří hosté se vydali za nimi. Příliš ale nespěchali.

Kuchař na ně hleděl, jak proběhli kuchyní. Karamon a Raistlin už stáli u východu, což byla pouze díra vyříznutá v podlaze. Na pevné větvi u stropu visel nad otvorem provaz, který padal čtyřicet stop dolů na zem.

„Ach!" zvolal se smíchem Tas. „Tak tudy jde pivo vzhůru a smetí dolů." Zhoupl se na laně a zasvištěl dolů.

„Omlouvám se," řekla Tika Zlatoluně, „ale jiná cesta odtud nevede."

„Umím sešplhat po provaze." Žena se pousmála a ještě řekla. „Připouštím ale, že

už jsem za ta léta vyšla z cviku."

Podala hůl svému společníku a uchopila tlusté lano. Začala sestupovat a zručně přitom ručkovala. Když byla dole, hodil jí společník hůl, zhoupl se a zmizel v otvoru za ní.

„Raiste, jak ty se dostaneš dolů?" zeptal se Karamon s tváři olemovanou starostí. „Snesu tě na zádech..."

Raistlinovy oči vzplály takovým hněvem, že to Tanise poděsilo. „Umím se dostat dolů sám!" zasyčel čaroděj. Než ho mohli zadržet, přistoupil k otvoru a vykročil do prázdna. Všichni vydechli a nakukovali přes okraj očekávajíce, že uvidí Raistlina rozplácleho dole na zemi. Místo toho viděli mladého muže, jak se pomalu snáší dolů, s hábitem vlajícím kolem něho. Křišťál v jeho holi jasně zářil.

„Mám z něho husí kůži!" zabručel Flint, aby Tanis slyšel.

„Dělej!" Tanis trpaslíka postrčil. Flint chmátl po provaze, Karamon ho následoval a větev, na níž bylo lano uvázáno, zasténala.

„Já půjdu poslední," řekl Sturm a vytasil meč.

„Tak dobře," Tanis věděl, že je zbytečné se hádat. Hodil si luk spolu s toulcem a šípy přes rameno, chytil lano a začal sestupovat. Náhle mu uklouzly ruce. Svezl se po laně, aniž stačil zabránit tomu, že si sedřel kůži z dlaní. Dopadl na zem a prohlížel si, s bolestí v obličeji, ruce. Byly sedřené do živého masa a krvácely. Ale na to teď nebyl čas. Podíval se vzhůru a sledoval jak sestupuje Sturm.

V otvoru nahoře se objevila Tika. „Běžte ke mně!" volala na ně a ukazovala mezi stromy. Pak zmizela.

„Já znám cestu," řekl Tasslehoff a očička mu plála vzrušením. „Pojďte za mnou."

Všichni spěchali za šotkem a slyšeli, jak stráže stoupají vzhůru po schodišti do hostince. Tanis, který nebyl zvyklý chodit v Útěšíně po zemi, brzo nevěděl, kde je. Nad sebou viděl spojovací můstky a lampy, které zářily mezi větvemi. Úplně ztratil orientaci, ale Tas šel bezpečně kupředu a kličkoval mezi velkými řásníkovými kmeny. Hluk z hospody pomalu dozníval.

„U Tiky se schováme přes noc," zašeptal Tanis Sturmovi, když se prodírali křovisky. „Pro případ, že nás poznali a prohledávají teď naše domy. Do rána na to všichni zapomenou. Pak zavedeme ty lidi z Planin ke mně, ať si tam pár dní odpočinou. Pak barbary odešleme do Ochranova a může si s nimi promluvit koncil Hledačů. Skoro bych šel s nimi — ta hůl mě zajímá."

Sturm kývl. Pak se podíval na Tanise a usmál se svým vzácným posmutnělým úsměvem. „Vítej doma," pronesl rytíř.

„Ty taky." Půlelf se ušklíbl.

Náhle se oba zastavili, jak vrazili zezadu do Karamona.

„Myslím, že už jsme tady," řekl Karamon.

Ve světle pouličních lamp, které visely v korunách stromů, viděli Tasslehoffa, jak šplhá po větvích jako tupý trpaslík. Ostatní ho pomaleji následovali. Karamon pomáhal bratrovi. Tanis zatínaje bolestí sedřených dlaní zuby, šplhal pomalu skrze řidnoucí podzimní listí. Tas se přehoupl přes zábradlí s lehkostí zloděje. Šotek se připlížil ke dveřím a opatrně pozoroval spojovací můstky. Když nikoho neviděl, pokynul ostatním. Pak si prohlédl zámek a spokojeně se sám pro sebe usmál. Pak

šotek vytáhl cosi ze svého vaku. Za pár okamžiků se dveře domku, kde bydlela Tika, rozlétly dokořán.

„Račte," řekl s výrazem hostitele ve tváři.

Namačkali se do domečku, vysoký barbar musel sklonit hlavu, aby se neuhodil o strop. Tas zatáhl záclony. Sturm našel židli pro dámu a vysoký barbar se postavil za ni. Raistlin rozdmýchal oheň.

„Vem si hlídku," řekl Tanis, Karamon kývl. Bojovník se postavil k oknu a upřeně hleděl do tmy. Světlo lamp probleskovalo záclonami do místnosti a vrhalo temné stíny po stěnách. Dlouhou chvíli nikdo nepromluvil, jen na sebe všichni mlčky hleděli.

Tanis se posadil. Zraky se mu stočily k ženě. „Ta hůl s modrým křišťálem," řekl tiše, „zhojila rány toho muže. Jak?"

„Já nevím." Zajíkla se. „Já — já ji nemám ještě dlouho."

Tanis se podíval na ruce. V místech, kde je rozedřelo lano, krvácely. Natáhl je proti ní. Pomalu, s tváři bledou, se jich žena dotkla holí. Rozzářila se do modra, Tanis ucítil lehký otřes, který mu proběhl tělem. I když se díval pozorně, nepostřehl, jak zmizely jeho rány, jak se vyhladila kůže a zmizely jizvy. Bolest polevila a zmizela úplně.

„Skutečně léčí!" řekl s posvátnou úzkostí.

4
Otevřené dveře. Útěk do noci

RAISTLIN SE POSADIL K OHNIŠTI A MNUL SI hubené ruce nad teplem malého ohýnku. Zlatavé oči vypadaly zářivější než plameny, když upřeně hleděl na hůl s modrým křišťálem ležící napřič přes ženin klín.

„Co si o tom myslíš?" zeptal se ho Tanis.

„Jestli je šarlatánka, pak je skutečně dobrá," řekl Raistlin zamyšleně.

„Červe! Jak se opovažuješ nazývat Vojvodovu dceru šarlatánkou!" Vysoký barbar pokročil k Raistlinovi, obočí hněvivě staženo. Karamon vydal hluboký mručivý zvuk, odstoupil od okna a stanul bratrovi po boku.

„Řekyvane..." Žena položila ruku na mužovo rameno, když se přiblížil k židli. „Prosím. On to tak nemyslel. Mají právo nám nevěřit. Neznají nás."

„A my neznáme je," zamumlal muž.

„Kdybych se směl podívat," řekl Raistlin.

Zlatoluna přikývla a podala mu hůl. Také čaroděj vztáhl hubenou ruku a jeho prsty ji dychtivě sevřely. Když se ale Raistlin dotkl hole, vzplál prudký modrý záblesk a ozvalo se suché prasknutí. Čaroděj ucukl a vzkřikl bolestí a úlekem. Karamon skočil kupředu, ale jeho bratr ho zadržel.

„Ne, Karamone," zašeptal chraplavě a třel si poraněnou ruku. „Ta dáma s tím nemá nic společného."

Žena skutečně překvapeně hleděla na hůl.

„Tak o co vlastně jde?" zeptal se Tanis rozzlobeně. „Hůl, která zároveň léčí a zraňuje?"

„Rozpoznává prostě své." Raistlin si olízl rty a oči se mu nepřirozeně leskly. „Ty, Karamone, uchop teď tu hůl."

„To tedy ne," bojovník couvl, jako by uviděl hada.

„Vezmi tu hůl," poručil mu Raistlin.

Váhavě Karamon natáhl ruku a uchopil hůl. Paže se mu chvěla, jak se prsty svíraly. Se zavřenýma očima a skřípěním zubů v předtuše bolesti ji nakonec sevřel. Nic se nestalo.

Karamon otevřel oči zřejmě překvapen. Teď už ji sevřel pevně v obrovské dlani a usmál se.

„Pohleďte," Raistlin udělal gesto pouťového kouzelníka. „Jenom ti prostí, dobrého a čistého srdce" — řekl s kousavou ironií — „se mohou hole dotknout. Je to skutečně posvátná hůl, která hojí s požehnáním některého z bohů. Není kouzelná. Žádný z magických předmětů, o kterých jsem kdy slyšel, nemá hojivé účinky."

„Psst!" nařídil Tasslehoff, který zaujal Karamonovo místo u okna. „Stráže Kněze-vládce," varoval polohlasně.

Nikdo nepromluvil. Teď už bylo slyšet dupání skřetů na spojovacích chodnících, které vedly přes větve řasníků.

„Prohlížejí dům od domu!" zašeptal nevěřícně Tanis naslouchaje bušení pěstí na

sousední dveře.

„Hledači požadují právo vstupu!" zakvákal nějaký hlas. Pak bylo ticho a stejný hlas řekl: „Nikdo není doma, vykopneme dveře?"

„Ne-e," řekl jiný hlas, „ohlásíme to, ať si dveře vykopne někdo jiný. Kdyby bylo otevřeno, to by byla jiná — to máme povoleno vstoupit."

Tanis pohlédl na protější dveře. Cítil, jak se mu v zátylku ježí vlasy. Byl by přisahal, že dveře zavřel a zajistil zástrčkou ... a teď byly pootevřené!

„Dveře!" zašeptal, „Karamone..."

Ale bojovník už se přesunul těsně ke dveřím a opřel se o zeď, pokrčené obrovské ruce připraveny.

Kroky zazněly a pak ustaly. „Hledači požadují právo vstupu." Skřet začal bušit do dveří a překvapeně poodstoupil, když uviděl, že jsou otevřené.

„Tady je to prázdné," řekl jeden hlas. „Jdeme dál."

„Ty nemáš žádnou představivost, Grame," řekl jiný. „Máme možnost pomoct si k pár stříbrňákům."

V otevřených dveřích se objevila skřetí hlava. Její pohled zamířil na Raistlina, který nepohnutě seděl a hůl měl přes rameno. Skřet poplašeně zavřískl a pak se rozesmál.

„Ale ne! Podívejte, co jsme našli! Hůl!" Skřetí oči zazářily. Udělal krok k Raistlinovi a jeho společník se na něho tlačil zezadu. „Podej mi tu hůl!"

„Ale zajisté," zašeptal čaroděj. Napřáhl raku, v níž držel hůl. „*Širak*," řekl. Křišťálová koule zaplála světlem. Skřeti vzkřikli bolestí a zavřenýma očima začali šátrat po mečích. V tom okamžiku vyskočil Karamon od dveří, chytil skřety za krk, udeřil jejich hlavami s odporným prasknutím o sebe. Skřetí těla se svezla k zemi a proměnila se v páchnoucí hromadu.

„Jsou mrtvi?" zeptal se Tanis, když se nad nimi Karamon naklonil a prohlížel si je ve světle Raistlinovy hole.

„Už to tak bude." Mohutný muž si povzdechl. „Vzal jsem je moc."

„Tak to je konec," řekl Tanis chmurně. „Zabili jsme dva další muže ze stráže Kněze-vládce. Povolá do zbraně celé město. Teď už se nemůžeme na pár dní někde skrýt — musíme odtud. A vy dva" — obrátil se k barbarům — „byste udělali nejlíp, kdybyste šli s námi."

„A kam vlastně jdeme," zeptal se podrážděně Flint.

„Kam máte namířeno?" zeptal se Tanis Řekyvana.

„Cestujeme do Ochranova," odvětil váhavě barbar.

„Je tam několik moudrých mužů," řekla Zlatoluna. „Doufali jsme, že nám poradí s tou holí. Víte ta píseň, co jsem zpívala, byla pravdivá: hůl nám skutečně zachránila životy."

„Povíte nám to později," přerušil ji Tanis. „Když se tito strážní nevrátí z hlídky, každý skřet v Útěsíně začne prolézat stromy. Raistline, uhas to světlo."

Čaroděj pronesl další slovo. „*Dumak*." Křišťál se zatřpytil a světlo pohaslo.

„Co uděláme s těly?" zeptal se Karamon a převrátil mrtvého skřeta nohou ve vysoké botě. „A co bude s Tikou? Nepřijde kvůli nám do neštěstí?"

„Nechtě těla, jak jsou." Tanis rychle rozvažoval. „A zajistěte dveře. Sturme, vy-

tluč pár okenních tabulek. Uděláme to, aby to vypadalo, že jsme sem vtrhli a porvali se s nimi. Tak se Tika dostane z potíží. Je to chytrá holka — ona to zvládne."

„Budeme potřebovat jídlo," prohlásil Tasslehoff. Vběhl do kuchyňky a začal rabovat v poličkách. Do svých vaků si cpal bochníky chleba a všechno, co se dalo jíst. Flintoví hodil kožený měch vína. Sturm převrátil pár židlí. Karamon upravil těla, aby vypadala, jakože zemřela v lítém boji. Lidé z Planin stáli před dohasínajícím ohněm a hleděli nejistě na Tanise.

„Nuže," řekl Sturm. „Co dál? Kam půjdeme?"

Tanis váhal a v myšlenkách zvažoval všechny možnosti. Lidé z Planin přišli z východu a — jestli mluví pravdu a jejich kmen se je snažil zabít — nebudou se chtít tudy vracet! Družina by mohla jít na jih, do elfího království, ale Tanis pociťoval zvláštní nechuť k návratu domů. Také věděl, že elfové by neviděli rádi, jak cizinci vstupují do jejich skrytého města.

„Půjdeme na sever," řekl nakonec. „Doprovodíme ty dva až na rozcestí a pak se rozhodneme, co dál. Oni mohou na jihozápad do Ochranova, když budou chtít. Já sám bych chtěl výš na sever a zjistit, co je pravdy na pověstech o shromažďování vojska."

„A také snad natrefit na Kitiaru," zašeptal záludně Raistlin.

Tanis se začervenal. „Souhlasíte s tím?" zeptal se a rozhlédl se po ostatních.

„Třebaže nejsi nejstarší z nás, Tanisi, rozumu máš nejvíc," řekl Sturm. „Půjdeme s tebou — jako vždycky."

Karamon kývl. Raistlin už šel ke dveřím. Flint si hodil měch přes rameno a něco mručel.

Pak Tanis ucítil lehký dotyk ruky na rameni. Otočil se a pohlédl do jasných modrých očí krásné barbarky.

„Jsme vám vděčni," řekla pomalu Zlatoluna, jako by neuměla vyjadřovat poděkování. „Nasazujete kvůli nám své životy a my jsme pro vás cizinci."

Tanis jí stiskl ruku a usmál se. „Já jsem Tanis. Ti bratři jsou Karamon a Raistlin. Rytíř se jmenuje Sturm Ostromeč. Flint Křesadlo nese ten měch vína a Tasslehoff Bosonožka je náš zručný zámečník. Ty jsi Zlatoluna a on je Řekyvan. Tak — a už si nejsme cizí."

Zlatoluna se rozpačitě usmála. Pohladila Tanise po rameni a pak vykročila ke dveřím, opírajíc se o hůl, která už zase vypadala všedně a obyčejně. Tanis ji sledoval, pak vzhlédl a viděl, že ho Řekyvan upřeně pozoruje, barbarova tvář však byla neproniknutelně bez výrazu.

„Nu," opravil se nato Tanis, „cizí si nejsou aspoň *někteří* z nás."

Za chvíli byli pryč, Tas kráčel v čele. Tanis chvíli postál v zničené jizbě a hleděl na těla skřetů. Myslel, že to bude poklidný návrat domů po hořkých letech osamělého putování. Vzpomněl si na svůj pohodlný dům. Vzpomněl si na všechno, co chtěl vykonat — co chtěl prožívat, až přijde Kitiara. Přemýšlel o dlouhých zimních večerech, o vyprávění u krbu v hospodě, o cestě domů, o smíchu pod jednou společnou kožešinovou pokrývkou a o dlouhém spánku až do zasněženého rána.

Tanis kopl do kouřících uhlíků, aby se rozlétly. Kitiara nepřišla. Skřeti vtrhli do poklidného městečka. On sám prchá do noci, aby unikl několika náboženským fana-

tikům a je velká pravděpodobnost, že už se sem nevrátí.

Elfové nevnímají plynutí času. Žijí několik stovek let. Pro ně jsou roční doby jako dešťové přeháňky. Ale Tanis byl napůl člověk. Cítil příchod změn, cítil neklid a znepokojení, které lidé cítí, když má přijít bouře.

Vzdychl si a zavrtěl hlavou. Vyšel rozbitými dveřmi a nechal je bláznivě se kývat v jediném závěsu.

5
Rozloučení s Flintem. Šípy létají. Poselství ve hvězdách.

TANIS PŘESKOČIL ZÁBRADLÍ A PO VĚTVÍCH sešplhal dolů. Ostatní čekali, skryti temnotou a drželi se stranou světla dopadajícího z lamp nahoře v korunách nad nimi. Od severu se zvedl pronikavě chladný vítr. Tanis se ohlédl a viděl jiná světla, světla pátrajících hlídek. Přetáhl si kápi přes hlavu a spěchal kupředu.

„Změnil se vítr," řekl. „Do rána přijde déšť." Rozhlédl se po té malé skupině v tajuplném, divoce poskakujícím světle větrem rozkymácených lamp. Zlatolunina tvář byla zbrázděna únavou. Řekyvanova byla stále nepohnutá, ale ramena mu poklesávala. Raistlin se chvěl chladem a opíral se rukou o strom, lapaje po dechu.

Tanis ohnul ramena před větrem. „Musíme si najít úkryt," řekl. „Místo, kde bychom si odpočinuli."

„Tanisi —." Tas zatahal půlelfa za plášť. „Mohli bychom jet člunem. Krystalmirské jezero je kousek. Na druhém břehu jsou jeskyně a zítra nám to ušetří čas."

„To je dobrý nápad, Tasi, ale nemáme člun."

„To není problém," usmál se šotek. Jeho tvářička a zašpičatělé uši mu dodávaly v tajuplném svitu šaškovský výraz. Tase to všechno ohromně baví, uvědomil si Tanis. Měl chuť šotkem řádně zatřepat a poučit ho o nebezpečí, v němž se nacházeli. Ale půlelf věděl, že by to bylo zbytečné, šotkové jsou naprosto imunní vůči strachu.

„Ten člun je dobrý nápad," opakoval Tanis po chvilkovém rozmýšlení. „Veď nás. A neříkej o tom Flintovi," dodal. „O toho se postarám sám."

,.Dobrá," ušklíbl se Tas a přidal se k ostatním. „Pojďte za mnou," volal polohlasem a vykročil. Flint si něco brumlal pod fousy a šlapal za šotkem. Zlatoluna následovala trpaslíka. Řekyvan vrhl rychlý, pronikavý pohled na každého ve skupině a pak se zařadil za.ni.

„Myslím, že nám nevěří," řekl Karamon.

„A ty bys věřil?" zeptal se Tanis a pohlédl na velkého muže. Karamonova dračí helma se leskla v mihotavých světlech: jeho drátěnou košili bylo vidět, kdykoliv mu vítr nadzvedl plášť. Dlouhý meč narážel o silné stehno, krátký luk s toulcem šípů měl přes rameno a z opasku mu trčela dýka. Štít nesl stopy po mnoha bojích a byl na mnoha místech promáčknutý. Obr byl připraven na všechno.

Tanis pohlédl na Sturma, který pyšně nesl erb rytířstva, které upadlo v opovržení před třemi sty roky. I když byl Sturm jen o čtyři roky starší než Karamon, rytířův strohý, přísný život, bída způsobená chudobou a jeho smutné hledání milovaného otce ho činily starším. Bylo mu dvacet devět, ale vypadal na čtyřicet.

Tanis si pomyslel: já bych nám taky nevěřil.

„Co bude dál?" zeptal se Sturm.

„Přeplavíme se člunem," odpověděl Tanis.

„Ale ne!" zachechtal se Karamon. „Už to ví Flint?"

„Ne. Nech to na mně."

„Kde vezmeme člun?" zeptal se Sturm podezíravě.

„Budeš klidnější, když to nebudeš vědět," řekl půlelf.

Rytíř se zamračil. Jeho oči vyhledaly šotka, který byl daleko napřed a přebíhal z jednoho stínu do druhého. „To se mi nelíbí, Tanisi. Napřed vrahové a teď z nás budou skoro zloději."

„Nepovažuju se za vraha," zachraptěl Karamon. „Skřeti se nepočítají."

Tanis si všiml pohledu, který rytíř vrhl na Karamona. „Ani mně se to moc nelíbí, Sturme," řekl rychle a doufal, že zabrání hádce. „Ale je to prostě nutnost. Podívej na ty lidi z Planin — jediné, co je udržuje na nohou, je hrdost. Podívej na Raistlina..." Očima našli čaroděje, který se brodil spadaným listím a neustále se držel ve stínu. Těžce se opíral o hůl. Tu a tam otřásl jeho křehkým tělem suchý kašel.

Karamonovi ztemněla tvář. „Tanis má pravdu," řekl tiše. „Raist už moc nevydrží. Musím za ním." Opustil rytíře i půl-elfa, pospíšil kupředu a srovnal krok se zahalenou, sehnutou postavou svého bratra-dvojčete.

„Počkej, Raiste, já ti pomůžu," slyšeli Karamona šeptat.

Raistlin zavrtěl hlavou v kapuci a vymanil se z bratrovy opory. Karamon pokrčil rameny a svěsil paži. Ale i tak zůstával mohutný bojovník poblíž slabého bratra připraven kdykoliv pomoci.

„Proč si to nechává líbit?" zeptal se tiše Tanis.

„Rodina. Pokrevní pouto." Sturmův hlas zněl zamyšleně. Chvíli se zdálo, že ještě něco dodá, potom se ale podíval na Tanisovu elfí tvář s porostem lidských vlasů a vousů a neřekl nic. Tanis ten pohled zachytil a věděl, na co rytíř asi myslí. Rodina, pokrevní pouto — to byly věci, o kterých brzy osiřelý půlelf nemohl přece nic vědět.

„Pojď," řekl Tanis drsně. „Zůstáváme pozadu."

Brzy vyšli z útěšínského řásníkového lesa a vešli do borového háje obklopujícího Krystalmirské jezero. Tanis zaslechl za sebou slabé výkřiky. „Už našli těla," odhadoval. Sturm zachmuřeně kývl. Náhle se zjevil ve tmě vpravo Tasslehoff, půlelfovi téměř pod nosem.

„Stezka vede ještě asi míli k jezeru," řekl Tas. „Počkám na vás na jejím konci." Neurčitě mávl rukou než mohl Tanis cokoliv říci. Půlelf pohlédl zpátky k Útěšínu. Vypadalo to, že světel přibylo a pohybovala se jejich směrem. Silnice byly už pravděpodobně obsazeny.

„Kde je šotek?" zamumlal Flint, když se prodírali lesem.

„Tas na nás počká u jezera," odpověděl Tanis.

„U jezera?" Flintový oči se rozšířily hrůzou. „U jakého jezera?"

„Tady v okolí je jenom jedno jezero, Flinte," řekl Tanis a snažil se, aby se nesmál se Sturmem. „Pojď! Bude lip, když přidáme do kroku." Jeho elfí zrak mu zjevil mohutný rudý obrys Karamona a křehčí siluetu jeho bratra, kteří mizeli v hustém lese vpředu.

„Myslel jsem, že někde hluboko v lese zalehneme." Flint předběhl Sturma, aby si mohl lip Tanisovi postěžovat.

„Jedeme člunem." Tanis vykročil vpřed.

„Tak to ne!" zavrčel Flint. „Já žádným člunem nejedu!"

„Ta nehoda je už deset let stará!" řekl Tanis podrážděně. „Podívej, Karamonovi řeknu, aby se nevrtěl."

„V žádném případě," řekl trpaslík klidně. „Žádné čluny. Dal jsem slib."

„Tanisi," zašeptal Sturmův hlas za nimi, „světla."

„Proklatě!" Půlelf se zastavil a ohlédl. Musel chvíli počkat než uviděl mihotání světel mezi stromy. Pátrání se rozšířilo i za hranice Útěšína. Spěchal dohonit Karamona, Raistlina a lidi z Planin.

„Světla!" zavolal pronikavým šepotem. Karamon se rychle ohlédl a zaklel. Řekyvan zvedl ruku, že rozumí. „Myslím, Karamone, že budeme muset zrychlit —" začal Tanis.

„To je v pořádku, zvládneme to," řekl, mohutný muž nevzrušeně. Teď už podpíral svého bratra, objímal Raistlinovo hubené tělo a vlastně ho nesl. Raistlin tiše kašlal, ale ještě šel. Sturm se přidal k Tanisovi. Když se prodírali křovinami, zaslechli, jak za nimi dusá Flint a vztekle si pro sebe něco brumlá.

„On nepůjde, Tanisi," řekl Sturm. „Flint má smrtelnou hrůzu z lodí od té doby, co ho Karamon nešťastnou náhodou skoro utopil. Tys u toho nebyl. Tys ho neviděl, když jsme ho vytáhli."

„Půjde," řekl Tanis a těžce oddychoval. „On totiž ví, že nás, mladíky, nemůže opustit v nebezpečí."

Sturm potřásl hlavou, nepřesvědčen.

Tanis se znovu ohlédl. Teď žádná světla neviděl, ale věděl, že zašli příliš hluboko do lesa a vidět je nemohou. Pospolný Tede nemohl udělat na nikoho dojem svým intelektem, ale na poznání, že se skupina vydá k vodě, moc rozumu třeba nebylo. Tanis se náhle zastavil, aby do kohosi nenarazil. „Co je?" zašeptal.

„Jsme tady," odpověděl Karamon. Tanis si ulehčené oddychl, když uviděl temnou rozlohu Krystalmirského jezera. Vítr šlehal vodu do pěnivých špiček vrcholů vln.

„Kde je Tas?" Stále mluvil tiše.

„Myslím, že tamhle." Karamon ukázal na tmavý předmět, který plul poblíž břehu. Tanis sotva rozeznal teplý rudý obrys šotčí postavičky sedící ve velkém člunu.

Hvězdy se třpytily ledovým jasem na černomodré obloze. Rudý měsíc, Lunitár, stoupal z vody jako krvavý nehet. Jeho souputník na noční obloze, Solinár, už vyšel a udělal z jezera mísu roztaveného stříbra.

„Děláme jim tu báječný terč," řekl podrážděně Sturm.

Tanis viděl, jak se Tasslehoff otáčí jejich směrem a hledaje. Půlelf se sehnul a hledal potmě kámen. Našel ho a hodil do vody. Dopadl pár sáhů před člunem. Tas okamžitě stočil loďku ke břehu.

„To nás chceš všechny naložit do jednoho člunu!?" Flint se třásl hrůzou. „Jsi blázen, půlelfe!"

„Je to velký člun," řekl Tanis.

„Ne! Já nejdu. I kdyby to byla posvátná loď z Tarsu s bílými křídly, ani pak bych nešel! Raději to risknu u Kněze-vládce, než tohle!"

Tanis si vztekle supícího trpaslíka nevšímal a kývl na Sturma. „Nalož je všechny. Hned odrazíme."

„Neotálejme," varoval Sturm. „Poslouchej!"

„Já slyším," řekl Tanis ponuře. „Pojďme."

„Co je to za zvuky?" otázala se Zlatoluna rytíře, když k ní přistoupil.
„Pátrací oddíly skřetů," odpověděl Sturm. „To hvízdání jsou jejich signály, aby se neztratili. Teď postupují lesem."
Zlatoluna chápavě přikývla. Prohodila pár slov k Řekyvanovi v jejich jazyce, patrně dokončujíc předchozí rozhovor, který Sturm přerušil. Velký muž z Planin se zamračil a pokynul zpátky k lesu.
Přemlouvá ji, aby se oddělili, uvědomil si Sturm. Možná, že zná tolik z lesní moudrosti, aby se dokázal ukrýt před skřety, ale pochybuji.
„*Řekyvan, qué-lando!*" řekla Zlatoluna ostře. Sturm viděl, že se Řekyvan vztekle ušklíbl. Beze slova se otočil a šel ke člunu. Zlatoluna si povzdechla a se smutnou tváří hleděla za ním.
„Mohu ti s něčím pomoci, paní?" zeptal se tiše Sturm.
„Ne," odpověděla. Pak, spíš sama k sobě, řekla: „Je pánem mému srdci, ale já jsem jeho paní. Když jsme byli mladí, mysleli jsme, že se na to dá zapomenout. Ale byla jsem moc dlouho Vojvodova dcera."
„Proč nám nevěří?" zeptal se Sturm.
„Sdílí všechny předsudky našich lidí," odpověděla Zlatoluna. „Lidé z Planin nedůvěřují těm, kdo nejsou lidé." Ohlédla se. „Tanis nemůže zakrýt svou elfí krev plnovousem. A je tu ještě trpaslík a šotek."
„A jak ty, paní?" zeptal se Sturm. „Proč nám tedy důvěřuješ ty? Což nemáš ty stejné předsudky?"
Zlatoluna k němu obrátila tvář. Viděl její oči, temné a třpytivé jako jezero za ní. „Když jsem byla dívkou," řekla hlubokým tichým hlasem, „byla jsem kněžnou svého lidu. Byla jsem i jeho kněžkou. Uctívali mě jako bohyni. Já jsem tomu uvěřila. Zbožňovala jsem to. Pak se stalo něco..." Odmlčela se a oči se jí naplnily vzpomínkami.
„Co to bylo," pobídl ji tiše Sturm.
„Zamilovala jsem se do pastýře," odpověděla Zlatoluna a pohlédla na Řekyvana. Vzdychla a šla ke člunu.
Sturm pozoroval, jak se Řekyvan brodí ke člunu, aby ho přitáhl ke břehu, kde už stáli Raistlin a Karamon. Raistlin se celý zabalil do pláště a třásl se.
„Nesmím si namočit nohy," šeptal chraptivě. Karamon neodpovídal. Jednoduše bratra vzal do náručí, lehce ho nadzvedl jako malé dítě a posadil do člunu. Čaroděj doklopýtal na záď a ani slovem nepoděkoval.
„Já ho udržím," řekl Karamon Řekyvanovi, „nastup."
Řekyvan chvíli zaváhal, pak rychle přelezl bort. Karamon pomohl Zlatoluně. Řekyvan ji vzal za ruku, aby se v kymácejícím se člunu mohla opřít. Lidé z Planin se posadili rovněž na zádi za Tasslehoffa.
Karamon se obrátil ke Sturmovi, když přišel blíž. „Co se tam děje?"
„Flint říká, že se dá raději upálit, než by vsedl do člunu — aspoň prý zemře v suchu a v teple."
„Já tam půjdu a naložím ho," řekl Karamon.
„To by bylo ještě horší. Pamatuj si, žes' ho už jednou málem utopil. Nech to na Tanisovi — on je diplomat."

Karamon přikývl. Oba muži stáli a mlčky čekali. Sturm viděl jak se Zlatoluna dívá na Řekyvana s němou výzvou, ale muž z Planin její pohled neopětoval. Tasslehoff neklidně poposedával na svém sedadle, chtěl už na ně ječivě křiknout, ale rytířův přísný pohled ho umlčel. Raistlin se halil do pláště a snažil se zadržovat kašel.

„Já tam jdu," řekl nakonec Sturm. „To pískání se blíží. Už bychom neměli otálet ani chvíli." Ale v tom okamžiku viděl, jak si Tanis potřásá rukou s trpaslíkem a běží sám ke člunu. Flint zůstal stát na místě, poblíž okraje lesa. Sturm zavrtěl hlavou: „Říkal jsem Tanisovi, že trpaslík nepůjde."

„Tvrdá trpasličí palice, říkalo se za mého mlada," zabručel Karamon. „A tenhle má sto čtyřicet osm let, takže je ještě paličatější." Mohutný muž smutně pokýval hlavou. „No, chybět nám bude, to je jisté. Už mockrát mi zachránil život. Já pro něho zajdu. Jedna do brady a nebude vědět, jestli je v člunu nebo ve své vlastní posteli."

Tanis doběhl se supěním a zaslechl poslední slova. „Ne, Karamone," řekl. „To by nám Flint nikdy neodpustil. Nestarej se o něho. Vrátí se zpátky do hor. Nasedni do člunu. Ta světla se blíží. Nechali jsme za sebou stopu, kterou najde i tupý trpaslík."

„Nemusíme se zmáčet všichni," řekl Karamon a podržel bok lodi. „Ty a Sturm nasedněte. Já odstrčím loď."

Sturm už byl v člunu. Tanis poplácal Karamona po zádech a také nasedl. Bojovník tlačil člun na volné jezero. Voda mu sahala po kolena, když uslyšeli z břehu volání.

„Počkejte!" Byl to Flint, který vyběhl mezi stromy, rozmazaný stín černi proti měsícem ozářenému břehu. „Počkejte! Já jedu!"

„Stůj!" vykřikl Tanis. „Karamone! Počkej na Flinta!"

„Podívejte!" Sturm se napůl postavil a ukazoval ke břehu. Mezi stromy se objevila světla, kouřící pochodně skřetích hlídek.

„Flinte, skřeti! Za tebou!" zařval Tanis. „Utíkej!" Trpaslík se nevyptával, sehnul hlavu a upaloval ke břehu, rukou si přitom přidržoval helmu, aby mu neulétla.

„Budu ho krýt," řekl Tanis a sňal z ramene luk. S elfím zrakem byl jediný, kdo viděl kromě pochodní i skřety. Vložil šíp na tětivu, zatímco Karamon vyvažoval člun, aby se nekymácel. Tanis vystřelil na obrys skřeta, který utíkal první. Šíp ho zasáhl do prsou a on upadl na tvář. Ostatní skřeti zpomalili a sáhli po lucích. Tanis nasadil další šíp a Flint doběhl ke břehu.

„Počkejte! Já jdu!" lapal trpaslík po dechu, když vběhl do vody a potopil se jako kámen.

„Vytáhni ho!" řval Sturm. „Tasi, zpátky. Tamhle je! Vidíš? Ty bubliny —" Karamon šílenou rychlostí hmatal ve vodě a hledal trpaslíka. Tas se snažil veslovat zpět, ale váha člunu byla na šotka moc. Tanis vystřelil a minul, tiše pro sebe zaklel. Znovu sáhl po šípu. Skřeti v rojnici sbíhali z úbočí.

„Mám ho!" zahulákal Karamon a vytáhl prskajícího, promočeného trpaslíka za límec koženého kabátce. „Neper se!" domlouval Flintoví, který zběsile mával pažemi do všech stran. Ale trpaslíka zcela přemohl strach. Skřetí šíp přilétl a narazil do Karamonovy drátěné košile a zůstal v ní trčet jako ozdobné pírko.

„Tak to už stačilo!" Bojovník se rozzlobil a jediným vzmachem hodil trpaslíka do člunu, který se od něho vzdaloval. Flint se zachytil sedačky, ale spodní částí těla visel přes okraj. Sturm ho chytil za opasek a přetáhl ho přes bort, člun se přitom nebezpečně rozhoupal. Tanis málem ztratil rovnováhu a musel pustit luk a chytit se boků, aby nespadl do vody. Skřeti šíp zabzučel a zapíchl se hned vedle jeho ruky.

„Tasi, vesluj ke Karamonovi," zakřičel Tanis.

„Nemůžu," volal šotek zápasící s vesly. Jedno zcela neovládané srazilo málem Sturma do vody.

Rytíř odstrčil šotka ze sedadla. Chytil vesla a hladce přivedl člun k místu, kde se Karamon mohl dobře chytit boku.

Tanis pomohl bojovníkovi přelézt, pak zavolal na Sturma. „Zaber!" Rytíř se vší silou opřel do vesel, v hlubokém záklonu ponořil obě hluboko do vody. Člun jako by odskočil od břehu provázen zklamaným řevem skřetů. Pár šípů ještě zabzučelo kolem člunu, když do niti mokrý Karamon dopadl vedle Tanise.

„Noční střelby skřetů," brumlal si Karamon, když si vytahoval šíp z drátěné košile. „Proti jezeru jsme krásně viditelný cíl."

Tanis potmě hmatal po svém luku, když uviděl vzpřímeně sedícího Raistlina. „Kryj se!" varoval ho a Karamon chtěl ihned bratrovi pomoci. Čaroděj se na oba osopil a pak sáhl do mošny na opasku. Tenkými prsty vytáhl špetku čehosi, právě když se další šíp zabodl vedle něho. Nevšímal si toho. Tanis chtěl čaroděje stáhnout dolů, ale uvědomil si, že by ho vytrhl ze soustředění, jehož je zapotřebí při vyslovování zaklínadla. Kdyby ho teď vyrušil, mohlo by to mít nedozírné následky, čaroděj by mohl zaklínadlo zapomenout nebo, co horšího — mohl by ho poplést.

Tanis skousl zuby a vyčkával. Raistlin zvedl tenkou křehkou ruku a pustil část kouzla, které vylovil z mošny, pomalu mezi prsty na dno člunu. Písek, uvědomil si Tanis.

„*Ast tasarak sinuralan krynawi*," mumlal Raistlin a pak pomalu mávl rukou obloukem rovnoběžně s břehem. Tanis se ohlédl. Jednomu po druhém padaly skřetům luky z rukou a káceli se, jako by je Raistlin po řadě srážel. Létání šípů ustalo. Skřeti, kteří dobíhali, ječeli vzteky a chtěli zaútočit. Ale Sturmovy mocné rázy vesel odnesly člun z dosahu.

„Povedlo se ti, bratříčku!" řekl Karamon. Raistlin zamrkal a začal přicházet k sobě, ale pak se zapotácel. Karamon ho zachytil a musel chvíli podržet. Pak se Raistlin posadil, zhluboka se nadechl a rozkašlal se.

„Mně bude dobře," zašeptal a pustil se Karamona.

„Co jsi to s nimi udělal?" zeptal se Tanis, když hledal šípy, které zalétly do lodi; skřeti občas používali otrávených hrotů.

„Uspal jsem je," zasyčel Raistlin skrze zuby jektajícími zimou. „Ale teď si *musím* odpočinout." Opět se opřel o bok člunu.

Tanis si čaroděje prohlížel. Raistlin skutečně ovládal mocná kouzla a triky. Jen kdyby se mu dalo opravdu věřit, napadlo půlelfa.

Člun se pohyboval po jezeře plném hvězd. Jediným slyšitelným zvukem bylo stejnoměrné pleskání vesel a Raistlinův suchý, zkázonosný kašel. Tasslehoff odzátkoval měch s vínem, který Flint při svém divokém úprku z nějakého důvodu neza-

hodil, a snažil se přimět prochladlého a třesoucího se trpaslíka, aby polknul doušek. Ale Flint, schoulený na dně člunu, ho odstrčil a hleděl někam přes vodu.

Zlatoluna se úžeji zahalila do svého kožešinového pláště. Měla kalhoty z daňčí kůže, které se nosí v jejím kmeni a přes ně sukni a kabátec s opaskem. Boty měla z měkké kůže. Do člunu se dostala spousta vody, když tam Karamon vhodil trpaslíka. Daňčí kůže nasákla vodou a také ona se brzy začala třást zimou.

„Vezmi si můj plášť," řekl jí Řekyvan v jejich jazyce a chtěl si sundat svůj plášť z medvědiny.

„Ne," zavrtěla hlavou. „Ty máš ještě horečky. Víš, že já nikdy nezastonám. Ale —" — vzhlédla k němu a usmála se — „můžeš mě obejmout, bojovníku. Teplo našich těl nás zahřeje oba."

„Je to tvůj rozkaz, Vojvodova dcero?" zašeptal Řekyvan a přitáhl ji k sobě.

„Je," řekla a opřela se o jeho silné tělo se spokojeným vydechnutím. Pohlédla na hvězdné nebe, pak ztuhla a polekaně nabrala dech.

„Co se děje?" zeptal se Řekyvan a vzhlédl také.

Ostatní ve člunu, třebaže nerozuměli jejich hovoru, zaslechli Zlatolunin vzdech a viděli jak upřeně pozoruje jedno místo na obloze.

Karamon šťouchl do bratra a řekl: „Raiste, co je to? Já tam nic nevidím."

Raistlin se posadil, shrnul si kápi a rozkašlal se. Když záchvat polevil, začal zkoumat noční oblohu. Pak ztuhl a oči se mu rozšířily. Natáhl se a hubenou, kostnatou rukou sevřel Tanisovu paži a držel ji tak pevně, že se půlelf mimoděk pokusil vymanit z kostlivého čarodějova sevření. „Tanisi..." zasípal téměř bez dechu. „Ta souhvězdí..."

„Jaká?" Tanise poděsila bledost čarodějovy kovově zlatavé pokožky a horečnatá záře jeho podivných očí. „Co má být se souhvězdím?"

„Jsou pryč," dostal ze sebe Raistlin a opět ho přemohl záchvat kašle. Karamon ho objal a přitiskl k sobě, jako by chtěl bratrovo křehké tělo držet pohromadě sám. Raistlinovi se ulevilo, otřel si ústa rukou. Tanis si všiml, že má prsty potřísněné od krve. Raistlin se nadechl a promluvil.

„Souhvězdí známé jako Královna Temnot a souhvězdí Statečného Bojovníka. Obě jsou pryč. Vrátila se na Kryn, Tanisi, a on přišel, aby ji přemohl. A ty chmurné zvěsti, které jsme slyšeli, jsou pravda. Válka, smrt, ničení..." Jeho hlas se ztratil v dalším záchvatu kašle.

Karamon ho držel v náručí; „Klid, Raiste," řekl pokojně. „Ty si to moc bereš. To je jenom pár hvězd."

„Jenom pár hvězd," opakoval Tanis dutě. Sturm začal zase veslovat a člun rychle zamířil k protějšímu břehu.

6
Noc v jeskyni. Neshoda. Tanis se rozhoduje.

NA JEZEŘE SE ZVEDL STUDENÝ VÍTR. Bouřkové mraky se valily po obloze a míjely zející černé díry po spadlých hvězdách. Družina se krčila ve člunu a halila se úžeji do svých plášťů, když se dalo do deště. Karamon přesedl k Sturmovi a k veslům. Mohutný bojovník zapřádal s rytířem hovor, ale Sturm si ho nevšímal. Vesloval v zasmušilém mlčení a tu a tam si pro sebe něco mumlal v solamnijštině.

„Sturme! Tamtudy — mezi ty dvě skály vlevo!" zvolal Tanis a ukázal rukou.

Sturm a Karamon mocně zabrali. Déšť ztěžoval hledám skalisek, podle kterých nacházeli směr a chvíli se dokonce zdálo, že v temnotě zabloudili. Pak se náhle útesy objevily před nimi. Sturm a Karamon otočili člun. Tanis přelezl bok a přitáhl ho ke břehu. Proudy deště se už lily bez přestání. Družina vystoupila z člunu, promoklá a prochladlá. Trpaslíka museli vynést — Flint byl stále strachem tuhý jako mrtvý skřet. Řekyvan a Karamon ukryli člun pod husté převislé křoví. Tanis zavedl ostatní skalnatou stezkou do malé průrvy mezi útesy.

Zlatoluna si nedůvěřivě prohlížela průrvu. Zdálo se, že je to jen větší trhlina v útesu. Ukázalo se ale, že je to jeskyně dostatečně velká, aby si v ní všichni mohli pohodlně lehnout.

„Sladký domov." Tasslehoff se rozhlížel. „Ovšem vybavení nic moc."

Tanis se na šotka usmál. „Na jednu noc to stačí. Myslím, že ani trpaslík nebude mít námitky. Kdyby měl, pošleme ho přenocovat zpátky do člunu."

Tas se na půlelfa usmál také. Bylo príma, že to byl zase ten starý Tanis. Zdálo se mu, když viděl matnost a nerozhodnost svého přítele, že už to není on, ten silný vůdce, kterého pamatoval za starých dob. Ale teď, co se vydali zas na cestu, lesk se vrátil do půlelfových očí. Jako by se zbavil své zádumčivé skořepiny, když opět převzal vedení a vklouzl do své obvyklé role. Potřeboval dobrodružství, aby přestal myslet na svá trápení — ať to bylo cokoliv. Šotek nikdy nemohl pochopit, co Tanise v nitru trápí, on sám byl velice rád, že se takové dobrodružství naskytlo.

Karamon vynesl bratra z člunu a složil ho na jemný vyhřátý písek, který pokrýval jeskyni, tak opatrně, jak to jen šlo. Řekyvan zatím rozdělal oheň. Mokré dříví praskalo a čadilo, ale oheň se brzy rozhořel. Kouř se hromadil u stropu a trhlinou unikal ven. Lidé z Planin zakryli vchod do jeskyně větvemi, světlo ohně už nebylo vidět a do jeskyně nemohl déšť.

Zapadne mezi nás dobře, napadlo Tanise, když pozoroval barbara. Skoro jako by byl jeden z nás. S povzdechem se pak půlelf obrátil k Raistlinovi. Poklekl vedle něho a starostlivě pozoroval mladého čaroděje. Raistlinovu bledou tvář přebíhaly odrazy ohně a připomněly půlelfovi chvíli, kdy on a Flint a Karamon jen taktak zachránili Raistlina před rozlíceným davem, který ho chtěl upálit na hranici. Raistlin se pokusil odhalit falešného klerika, který mámil z vesničanů peníze. Místo, aby se obrátili proti klerikovi, zaútočili vesničané na Raistlina. Jak Tanis onehdy řekl Flintoví — lidé chtějí něčemu věřit.

Karamon ošetřoval bratra, vzal svůj plášť a podsunul mu ho pod ramena. Raistlinovo tělo se zmítalo v záchvatech kašle a z úst mu vytékala krev. Oči se mu leskly horečkou. Zlatoluna u něho poklekla, v ruce držela pohár vína.

„Zkus to vypít," řekla mu něžně.

Raistlin zavrtěl hlavou, pokusil se něco říct, pak se rozkašlal a odstrčil jí ruku. Zlatoluna vzhlédla k Tanisovi. „Co moje hůl?" zeptala se.

„Ne." Raistlin se dusil. Pokynul Tanisovi, aby se přiblížil. I když byl těsně u něho, Tanisovi působilo potíže rozeznat čarodějova slova; věty byly přerušovány dlouhými přestávkami, v nichž nabíral dech, a stálými záchvaty kašle. „Ta hůl mi nepomůže, Tanisi," šeptal, „neplýtvejte jí na mě. Je-li požehnaná... pak je její moc omezená. Mé tělo se obětovalo ... za má kouzla. To se nedá vyléčit. Nepomůže nic..." hlas odumřel a oči se zavřely.

Oheň náhle vzplál, když vítr prolétl jeskyní. Tanis vzhlédl a uviděl Sturma, jak odstraňuje větve u vchodu. Napůl nesl Flinta, který se potácel na nejistých nohách. Sturm ho posadil k ohni. Oba byli promočeni na kůži. Sturmovi už zřejmě s trpaslíkem docházela trpělivost a Tanisovi se zdálo, že s družinou rovněž. Tanis ho pozoroval s obavami, protože rozpoznával znamení rytířovy hluboké skleslosti, která se ho občas zmocňovala. Sturm měl rád řád a kázeň. Zmizení hvězd — porušení přirozeného řádu věcí — jím zle otřáslo.

Tasslehoff zabalil trpaslíka, který se choulil na zemi, do přikrývky. Jektal zuby tak, až mu cvakala helma na hlavě. „Č-č-č-člun," bylo jediné, co řekl. Tas mu nalil pohár vína, který trpaslík žíznivě vypil.

Sturm chvíli znechuceně Flinta pozoroval. „Vezmu si první hlídku," řekl pak a sedl si k ústí jeskyně.

Řekyvan vstal. „Budu hlídat s tebou," řekl drsně.

Sturm ztuhl, potom se čelem obrátil proti muži z Planin. Tanis viděl rytířovu tvář, ostře řezanou plameny ohně, temné rýhy vyhloubené kolem přísných úst. I když byl menší postavy než Řekyvan, jeho rytířská vznešenost a strohost jednání tuto nerovnost téměř vyvažovala.

„Jsem Solamnijský rytíř," řekl Sturm. „Mé slovo je má čest a má čest je můj život. Tam v hospodě jsem dal slovo, že budu chránit tebe i tvou paní. Pochybuješ-li o mém slově, pochybuješ o mé cti a urážíš mě. A nedovolím, aby tato urážka stála mezi námi."

„Sturme!" Tanis byl v mžiku na nohou.

Aniž odtrhl zrak od muže z Planin, rytíř zvedl ruku. „Nepleť se do toho, Tanisi," řekl Sturm. „Nuže, co to bude — meče, dýky? Jak se vy barbaři bijete?"

Řekyvanova netečná tvář se nezměnila. Pozoroval rytíře pronikavýma, tmavýma očima. Pak promluvil a opatrně volil slova. „Nemám pochyb o tvé cti. Neznám lidi a jejich města a povím ti to prostě — mám obavy. Jen mé obavy mě nutí, abych říkal, co říkám. Mám obavy od chvíle, co se mi dostal do rukou modrý křišťál. A ze všeho největší obavy mám o Zlatolunu." Muž z Planin se ohlédl na ženu, v očích se mu zaleskl odraz ohně. „Bez ní zemřu. Jak mohu věřit..." Hlas mu selhal. Netečná maska praskla a rozpadla se nárazem bolesti a únavy. Kolena mu podklesla a začal se kácet. Sturm ho zachytil.

„Nemůžeš," řekl rytíř. „Já ti rozumím. Jsi unaven a byl jsi nemocen." Pomohl Tanisovi uložit muže z Planin vzadu v jeskyni. „Teď si odpočiň. Já hlídku vydržím." Rytíř odsunul větve a již bez jediného slova vstoupil do deště.

Zlatoluna mlčky naslouchala této výměně názorů. Pak přenesla jejich věci do zadní části jeskyně a poklekla Řekyvanovi po boku. Objal ji a těsně držel, tvář zabořenu v stříbrně plavých vlasech. Ti dva se usadili ve stínu. Zabaleni do Řekyvanova kožešinového pláště brzy usnuli, Zlatolunina hlava spočívala na bojovníkově hrudi.

Tanis si ulehčené oddechl a obrátil se k Raistlinovi. Čaroděj upadl do trhaného spánku. Chvílemi si mumlal podivná slova v jazyce mágů a rukou šátral po své holi. Tanis se rozhlédl po ostatních. Tasslehoff seděl u ohně a třídil si „nabyté" předměty. Seděl se zkříženýma nohama, věci rozložené před sebou na podlaze jeskyně. Tanis rozeznal třpytivé prstýnky, pár neobvyklých mincí, pírko z lelka kozodoje, malé kousky provázků, klokočový náhrdelník, mýdlovou panenku a píšťalku. Jeden z prstýnků mu připadal povědomý. Byl to prsten, jaký dělají elfové, který Tanis před lety dostal od kohosi, na něhož se rozvzpomínal jen příležitostně. Byl jemně tepaný, splétaný z lístků břečťanu.

Tanis se tichými kroky připlížil k šotkovi, aby nevzbudil ostatní. „Tasi..." — Poklepal šotkovi na rameno a ukázal: „Můj prsten."

„Tenhle?" zeptal se Tasslehoff s očima široce zářícíma nevinností. „Tenhle je tvůj? To jsem rád, že jsem ho našel. Musel ti vypadnout tam v hospodě."

Tanis si ho s ušklíbnutím vzal a posadil se k šotkovi. „Ty, Tasi, nemáš mapu tohoto kraje?"

Šotkovy oči zazářily. „Mapu? Ano, Tanisi. Jistěže." Smetl své cennosti, nacpal je zpátky do mošny a z jiné vytáhl ručně řezané dřevěné pouzdro na svitky. Vytáhl svazek map. Tanis už tu šotkovu sbírku viděl dřív, ale pokaždé ho znovu překvapila. Muselo jich být přes stovku, nakreslených na všem možném od jemného pergamenu k měkké kozince a k velkému palmovému listu.

„Myslel jsem, že tady v okolí znáš každý strom osobně, Tanisi." Tasslehoff se probíral mapami a tu a tam zálibně na některé z nich spočinul zrakem.

Půlelf potřásl hlavou. „Mnoho let jsem tady žil," řekl. „Ale abych řekl pravdu, o temných a tajných stezkách nevím nic."

„Do Ochranova jich mnoho nevede." Tas vytáhl jednu mapu ze smotku a narovnal ji na zemi. „Ochranovská cesta přes Útěsínské údolí je nejrychlejší, to je jisté."

Tanis studoval mapu ve světle dohasínajícího ohně. „Máš pravdu," řekl. „Ta cesta je nejen nejrychlejší — ale zdá se, že také jediná schůdná. Jak na sever tak na jih leží Charolis — tam nejsou ani průsmyky." Tanis zamračeně sbalil mapu a vrátil ji. „Což si asi Kněz-vládce dobře spočítá."

Tasslehoff zívl. „Myslím," řekl a vložil mapu opatrně zpět do pouzdra, „že tento problém vyřeší někdo chytřejší než já. Já jsem tady výhradně kvůli legraci." Šotek zastrčil pouzdro do mošny, ulehl s nohama přitaženýma k bradě a brzy usnul pokojným spánkem malých dětí a zvířátek.

Tanis ho závistivě pozoroval. Ačkoliv ho tělo od únavy bolelo, nemohl se uvolnit a usnout. Všichni kolem už spali, kromě bojovníka, který bděl u svého bratra. Tanis přešel ke Karamonovi.

„Odpočiň si," zašeptal. „Dám na Raistlina pozor."

„Ne," řekl velký bojovník. Natáhl ruku a urovnal bratrovi přikrývku kolem ramen. „Mohl by mě potřebovat."

„Ale trochu se vyspat musíš."

„Já se vyspím," usmál se Karamon. „Pokus se usnout ty sám, chůvo. Dětičky jsou v pořádku. Podívej — i trpaslík už se z toho dostal."

„Nemusím se ani dívat," řekl Tanis, „jeho chrápání je slyšet až v Útěšíně. Nu, kamaráde, takhle jsme si naše setkání po letech nepředstavovali."

„Co dopadne podle našich představ?" zeptal se tiše Karamon a podíval se na bratra.

Tanis poplácal muže po rameni, ulehl, zabalil se do pláště a konečně usnul.

Noc přešla — pomalu pro ty, co stáli na stráži, rychle pro ty, co spali. Karamon vystřídal Sturma. Tanis vystřídal Karamona. Bouře řádila s neztenčenou silou celou noc, vítr bičoval jezero, které proměnil v moře zpěněných vln. Klikaté blesky zářily tmou jako planoucí stromy. Neustále duněl hrom. Do rána se bouře vyzuřila a půlelf na hlídce pozoroval svítám dne, šedé a studené. Déšť ustal, ale bouřkové mraky neustále visely nízko. Slunce se neobjevilo mezi mraky. V Tanisovi narůstal jakýsi pocit naléhavosti. Nedohlédl konce mraků hromadících se na severu. Podzimní bouře byly vzácné, zejména takto prudké. Vítr byl ostrý a bylo rovněž divné, že bouře přišla od severu, když obvykle přicházely z východu, přes Planiny. Tanis byl citlivý na řád přírody a toto zvláštní počasí ho znepokojilo stejně, jako Raistlina padající hvězdy. Cítil potřebu vydat se na cestu, i když bylo ještě časně. Vešel dovnitř, aby vzbudil ostatní.

Za šedého svítání byla jeskyně ponurá a chladná, přestože oheň už praskal. Zlatoluna a Tasslehoff chystali snídani, Řekyvan stál vzadu v jeskyni a vytřepával Zlatolunin kožešinový plášť. Tanis na něho pohlédl. Muž z Planin chtěl něco říci Zlatoluně, právě když Tanis vstupoval, ale odmlčel se a jen na ni významně pohlédl a pokračoval v díle. Zlatoluna měla sklopené oči, byla bledá a ustaraná. Ten barbar lituje, že se včera dal tak unést, napadlo Tanise.

„Moc toho k jídlu není," řekla Zlatoluna a hodila jakousi zeleninu do vřící vody.

„Když ona Tika neměla moc zásob," dodal Tasslehoff na omluvu. „Máme bochník chleba, trochu sušeného hovězího masa, půl homolky sýra a ovesné otruby. Tika se bude muset stravovat v hostinci."

„Řekyvan a já jsme si nevzali žádné potraviny," řekla Zlatoluna. „S tímto putováním jsme nepočítali."

Tanis se jí chtěl zeptat, jak to bylo s její písní a čarovnou holí, ale ostatní se začali scházet, když ucítili vůni jídla. Karamon zíval, protahoval se a vstával. Přistoupil k ohni nahlédl pod pokličku a zasténal: „Ovesná kaše? To je všechno?"

„K obědu bude ještě míň," usmál se Tasslehoff. „Utáhni si opasek. Už tak jsi dost přibral."

Mohutný muž si zklamaně povzdechl.

Chudá snídaně byla v šedavém jitru neutěšená. Sturm odmítl jídlo a vyšel ven, aby hlídal. Tanis viděl rytíře, jak sedí na skalisku a zachmuřeně hledí na stíny temných mraků, které táhly jako tenké prsty po tiché hladině jezera. Karamon rychle

snědl svůj díl, pak spolykal bratrův a vzal si i Sturmův, když rytíř vyšel. Teď už seděl a toužebně čekal, až dojedí i ostatní.

„Ty už nebudeš?" zeptal se a ukázal na Flintovu porci chleba. Trpaslík něco zabručel. Když Tasslehoff uviděl, jak bojovníkovy oči bloudí i po jeho talíři, nacpal si rychle chléb do úst a málem se přitom udusil. Aspoň chvíli bude muset mlčet, napadlo Tanise, který vychutnával nepřítomnost šotkova vysokého hlásku. Tas si celé ráno nemilosrdně utahoval z Flinta a oslovoval ho Mořský vlku a Vrchní lodníku. Vyptával se ho na ceny ryb a za kolik by je převezl zpátky přes jezero. Flint po něm nakonec mrskl kamenem a Tanis poslal Tase dolů k vodě, aby vydrhl pánve.

Půlelf pak zašel do zadní části jeskyně.

„Jak je ti po ránu, Raistline?" zeptal se. „Za chvíli budeme muset zase vyrazit."

„Je mi o hodně lip," odpověděl čaroděj tichým, šeptavým hlasem. Upíjel jakýsi odvar z bylin, které si sám nasbíral. Tanis rozeznal chlupaté, zelené lístky, které plavaly ve vroucí vodě. Vydávaly hořkou, ostrou vůni a Raistlin křivil obličej, když polykal.

Tasslehoff přiskotačil do jeskyně a tloukl pánvemi a talíři o sebe. Tanis zaskřípěl zuby, když slyšel ten rámus a chtěl šotka napomenout, ale pak si to rozmyslel. Stejně by to nebylo k ničemu.

Když Flint viděl, jak se Tanis tváří, sebral šotkovi nádobí a začal je balit. „Měj rozum," zašeptal. „Nebo tě chytnu za kštici a uvážu tě ke stromu na výstrahu všem šotkům."

Tas sáhl Flintovi do vousů a něco vytáhl. „Podívej!" šotek to zvedl radostně do výšky. „Chaluhy!" Rozzuřený Flint se po něm rozehnal, ale šotek mu odtančil z cesty.

Ozvalo se praskání, jak Sturm odhrnul od vchodu klestí. Tvář měl potemnělou a zamyšlenou.

„Přestaňte s tím!" řekl Sturm, knír se mu chvěl, když chmurně pohlédl na Flinta a Tase. Pak jeho přísný zrak spočinul na Tanisovi. „Slyšel jsem ty dva, jak umývali u jezera nádobí. Poštvou na nás všechny skřety, co jich na Krynu je. Musíme odtud. Kterou cestou se dáme?"

Nastalo ticho plné nejistoty. Všichni, kromě Raistlina, se přestali zabývat tím, co právě dělali a pohlédli na Tanise. Čaroděj právě utíral utěrkou svůj šálek a pečlivě ho leštil. Pokračoval se sklopenýma očima, jako by ho to vůbec nezajímalo.

Tanis si povzdychl a poškrábal se ve vousech, „Kněz-vládce v Útěšíně je falešný. To teď už víme. Užívá skřeti lůzy, aby všechny ovládl. Kdyby měl hůl, užíval by jí k vlastním cílům. My už hledáme léta znamení pravých bohů. Zdá se, že teď jsme jedno našli. Tak ho nehodlám odevzdat útěšínskému podvodníkovi. Tika říkala, že věří Hledačům v Ochranově, kteří prý pořád ještě touží po pravdě. Ti nám snad řeknou, odkud hůl pochází a jaká je její moc. Tasi, podej mi tu naši mapu."

Šotek vyklopil obsah několika svých mošen na zem, než našel požadovaný pergamen.

„Teď jsme tady, na západním břehu Krystalmirského jezera," pokračoval Tanis. „Severně a jižně jsou hřbety Charolisu, mezi nimi je Útěšínské údolí. Kromě průsmyku na Závratí na jihu nejsou známé žádné přechody přes hory -"

„Ten zcela určitě už obsadili skřeti," zamumlal Sturm. „Zbývají průsmyky na severovýchodě —"

„To je přes jezero," řekl Flint s hrůzou.

„Ano," řekl Tanis s nepohnutou tváří, „přes jezero. Ale ty cesty vedou taky přes Planiny, a nemyslím, že byste chtěli zrovna tudy." Pohlédl na Zlatolunu a Řekyvana. „Západní silnice vede přes Strážní Vrchy a Stinný Důl do Ochranova. A to mi připadá jako nejlepší možnost."

Sturm se zamračil. „Co když tamější Hledači budou stejně špatní jako útěšínští?"

„Pak půjdeme dál na jih do Qualinestu."

„Qualinest?" zamračil se Řekyvan. „Země Elfů? Ne. Tam lidé nesmějí. Kromě toho, cesta je tajná..."

Skřípavý, syčivý zvuk se vmísil do rozpravy. Každý se podíval na Raistlina, když promluvil. „Znám cestu." Mluvil tiše a posměšně; zlatavé oči se mu třpytily v chladném světle rozbřesku. „Co zkusit cesty Temným Lesem? Ty přece vedou přímo do Qualinestu."

„Temným Lesem?" opakoval zděšeně Karamon. „Tanisi, to ne!"

Bojovník zavrtěl hlavou. „S živými se budu bít každý den — ale s mrtvými nikdy!"

„S mrtvými?" zeptal se dychtivě Tasslehoff. „Poslyš, Karamone, pověz mi.."

„Teď zavři hubu, Tasi!" vyštěkl Sturm. „Temný Les je šílenství. Ještě nikdo, kdo do něho vstoupil, se nevrátil. Chceš od nás tuto cenu, čaroději?"

„Počkej," řekl ostře Tanis. Každý zmlkl, dokonce i Sturm se uklidnil. Rytíř pohlédl na Tanisovu klidnou, rozmyslnou tvář, mandlové oči, které v sobě uchovávaly moudrost mnoha let strávených na cestách. Rytíř často přemýšlel, proč se rozhodl přijmout Tanisovo vůdcovství. Vždyť to byl vlastně parchant, koneckonců jen půlelf. Nepocházel ze vznešené krve. Nenosil pancíř, neměl štít s erbem. A přesto za ním Sturm šel a uznával ho tak, jak neuznával žádného jiného smrtelníka.

Pro rytíře ze Solamnie byl život černý rubáš. Nikdy nepředstíral, že mu rozumí nebo že ho chápe jinak než skrze zákon, podle něhož žili rytíři. „*Est Sularus oth Mithas*" — Má čest je můj život. Tento zákon určoval, co je čest a byl podrobnější a přísnější než kterýkoliv jiný na Krynu. Tento zákon platil po sedm set let, ale Sturm se tajně obával, že jednoho dne, až nastane poslední bitva, tento zákon nebude umět na mnohé odpovědět. Věděl, že až ten den přijde, Tanis bude na jeho straně a podrží tento rozpadající se svět. A tak pro tuto chvíli Sturm zákon poslouchal, zatímco Tanis ho žil.

Tanisův hlas povolal rytířovy myšlenky zpět do přítomnosti. „Pamatujte si všichni, že ta hůl není ‚odměna'. Hůl právem náleží Zlatoluně a Řekyvanovi — pokud vůbec někomu náleží. Nemáme na ni právo o nic víc, než Kněz-vládce v Útěšíně." Tanis se obrátil k Zlatoluně. „Jaká je tvá vůle, paní?"

Zlatoluna pohlédla na Tanise a na Sturma a nakonec na Řekyvana. „Mou vůli znáš," řekl chladně. „Ale — ty jsi Vojvodova dcera." Vstal. Přestal si všímat jejího prosebného pohledu a vyšel ven.

„Co tím myslel?" zeptal se Tanis.

„Chce, abychom se od vás oddělili a zanesli hůl do Ochranova." Zlatoluna odpo-

věděla tichým hlasem. „Říká, že znásobujete naše nebezpečí. Samotným prý nám nebude hrozit tolik zlého."

„Znásobujeme vaše nebezpečí!" vybuchl Flint. „Bez vás bychom sem vůbec nemuseli. A já bych se byl skoro neutopil — už zas! — kdyby nebylo..." Trpaslík přímo prskal svůj vztek.

Tanis zvedl ruku. „Dost." Poškrábal se ve vousech. „S námi vám *bude* líp. Chcete naši pomoc?"

„Já ano," odpověděla vážně Zlatoluna, „aspoň nakrátko."

„Dobře," řekl Tanis. „Tasi, ty znáš cestu Útěšínským údolím. Povedeš nás. A pamatuj si: nejsme na pikniku!"

„Ano, Tanisi," řekl šotek trochu pokrotlý. Sebral své mnohé mošny, zavěsil si je k pasu a hodil přes ramena. Když šel kolem Zlatoluny, rychle poklekl a pohladil jí ruku a byl z jeskyně pryč. Zbylí spěšně zabalili své věci a následovali ho.

„Zase bude pršet," brumlal si Flint, když vzhlédl k obloze. „Měl jsem zůstat v Útěšíně." S nespokojeným brumláním vykročil a upravil si na zádech bojovou sekyru. Tanis, který čekal na Zlatolunu a Řekyvana, se usmál a zavrtěl hlavou. Aspoň, že některé věci zůstávají tak, jak jsou; mimo jiné trpaslíci.

Řekyvan vzal od Zlatoluny tlumoky a hodil si je na ramena, „Člun jsem zajistil a dobře ukryl," řekl Tanisovi. Už zase měl na obličeji nehybnou masku. „Kdyby se náhodou hodil."

„Dobrý nápad," řekl Tanis. „Díky."

„Když půjdeš první," navrhl Řekyvan. „Já bych mohl jít poslední a zakrývat stopy."

Tanis chtěl muži z Planin poděkovat. Ale Řekyvan se už otočil a dal se do práce. Cestou do vrchu vrtěl půlelf hlavou. Za sebou slyšel tichý hlas Zlatoluny, která hovořila mateřskou řečí. Řekyvan odpověděl — jedním, drsným slovem. Tanis slyšel, jak si Zlatoluna povzdychla a pak se další slova ztratila v šustivém zvuku větve, jíž Řekyvan jako koštětem zakrýval stopy toho, že tudy prošli.

7
Příběh o holi. Podivní klerikové. Úzkostné pocity.

HUSTÝ HVOZD ÚTĚŠÍNSKÉHO ÚDOLÍ BYLO zelené moře kypící životem. Pod těžkým příkrovem řásníků bujelo hloží a traviny. Půda byla pokryta nepříjemnou změtí šlahounů. Bylo třeba klást opatrně nohy, protože se občas vymršťovaly, obtáčely kolem kotníků a uvězňovaly oběť, dokud ji nesežral jeden z mnoha dravců žijících v Údolí, který tak zas na oplátku poskytoval šlahounům potravu — krev.

Prosekávání cesty houštím trvalo víc jak hodinu, než se dostali na Ochranovskou cestu. Všichni byli poškrábáni, potrháni a unaveni, takže na dlouhý pruh udusané země, po kterém putovali pocestní do Ochranova, byl velice příjemný pohled. Teprve až se na dohled k silnici zastavili, aby si odpočinuli, uvědomili si, jaké kolem vládne naprosté ticho. Jako by na krajinu dopadl příkrov, jako by všichni tvorové zadržovali v očekávání dech. Teď, když dosáhli cesty, nikomu se najednou nechtělo vystoupit z ochranného krytu křovin.

„Myslíš, že nehrozí nebezpečí?" zeptal se Karamon vyhlížeje z křoví.

„Nebezpečí sem, nebezpečí tam, po cestě jít musíme," řekl Tanis prudce. „Pokud neumíš létat nebo nechceš zpátky do lesa. Trvalo nám hodinu, než jsme urazili pár stovek sáhů. Při takové rychlosti bychom se na křižovatku dostali za týden."

Mohutný muž se začervenal a dopálil se. „Já jsem přece neřekl..."

„Tak promiň," povzdechl si Tanis. Díval se směrem k silnici. Vysoké řásníky tvořily temnou klenbu v šedavém světle. „Mně se to nelíbí zrovna jako tobě."

„Rozdělíme se nebo zůstaneme pohromadě?" přerušil je chladným praktickým hlasem Sturm, který to považoval za plané žvanění.

„Zůstaneme raději všichni pohromadě," odpověděl na to Tanis. Pak, po chvíli, dodal: „Ale někdo by měl jít jako průzkum —"

„Já půjdu, Tanisi," hlásil se Tas, který se objevil v křoví u Tanisova lokte. „Šotka, který putuje sám, nikdo z ničeho nepodezřívá."

Tanis se zamyslel. Tas má pravdu — vůbec nikdo ho nebude podezřívat. Šotkové jsou velice dobře známí toulavými botami a putují ve své touze po dobrodružství po celém Krynu. Ale Tas měl nepříjemný zvyk zapomínat na své poslání a začít se potulovat, kam ho oči vedly, kdykoliv ho něco zaujalo.

„No, tak dobře," řekl Tanis nakonec. „Ale pamatuj si, Tasslehoffe Bosonožko, oči na stopkách a rozum do hrsti. Žádné odbočování z cesty a hlavně" — Tanis upřel přísně oči na šotka — „ruce pryč od všeho, co ti nepatří."

„S výjimkou zboží pekařů," upřesnil Karamon.

Tas se zahihňal, protáhl se posledním úsekem křoví a vydal se po silnici, holí s prakem píchal do kaluží a mošny na něm při rychlé chůzi poskakovaly. Pak uslyšeli, jak si zpívá vandrovní písničku šotků.

Člověk nemá nad pořádnou loď,
tu štíhlou, lehkou z pořádného dubu.
Když plachty klesnou, kapitánův hlas
nás šotky svolá na palubu.

Majáky všude svítí jenom pro nás
nám patří hospody i to co je v nich
když kormidelník do přístavu vede
tak bouřky budí jenom smích.

Pak my námořníci na palubu vyjdem
pěkně se postavíme v řad
a všichni žízniví jako boháč po prachách
kterýpak šenkýř nemá tohle rád.

Kdopak by loď svou neměl rád
nespěchal na břeh, vždy když zakotví.
Za loď svou v šenku budem se i prát
vždyť kapitán se nic přec nedoví.

Tanis se usmíval, čekal než dozní poslední verš Tasovy písničky a pak vyrazili. Konečně vyšli na cestu jako postrašení nezkušení herci, kteří mají hrát před nepřátelským publikem. Cítili se, jako by všechny oči na Krynu, byly upřeny právě na ně.

Hluboký stín pod ohnivě zbarvenými listy znemožňoval vidět do lesa třeba i jen na několik stop. Sturm šel v čele skupiny sám, hořce zasmušilý. Tanis věděl, že rytíř, třebaže drží hlavu pyšně vzhůru, zápasí s temnými silami vlastního nitra. Pak šli Karamon a Raistlin. Tanis pozoroval čaroděje a dělal si starosti, jestli jim bude stačit.

Raistlinovi dělal průchod křovinami potíže, ale na cestě se pohyboval dobře. Opíral se o hůl jednou rukou a v druhé držel otevřenou knihu. Tanis se nejprve divil, co čaroděj studuje, ale pak pochopil, že jsou to zaklínadla. Je prokletím čarodějů, že se musí neustále učit a obnovovat v paměti znění zaklínadel každý den. Magická slova hoří v mysli, pak prsknou a zhasnou, když je kouzlo vyřčeno. Každé zaklínadlo spálí trochu kouzelníkovy duševní a také tělesné síly, až se úplně vyčerpá a musí se po nich dlouho odpočívat, než lze znovu kouzel použít.

Flint pajdal Karamonovi po boku. Ti dva se začali tiše hádat o jejich deset let starou nehodu s člunem.

„Chytat ryby holýma rukama —" brblal znechuceně Flint.

Tanis šel poslední poblíž lidí z Planin. Věnoval svou pozornost Zlatoluně. Teď, když skvrnité šedé světlo prosvítalo skrze stromy, viděl ji jasně a všiml si, že vrásky kolem očí ji dělají starší než devětadvacet.

„Neměli jsme lehký život," svěřila se mu, když kráčeli vedle sebe. „Řekyvan a já jsme se milovali po mnoho let, ale naši lidé mají zákon, že bojovník, který si chce vzít dceru vojvody, musí vykonat něco velkého, aby dokázal, že je jí hoden. S námi

to bylo horší. Všichni z Řekyvanovy rodiny byli po léta psanci našeho kmene, protože odmítali uctívat předky. Jeho děd věřil ve staré bohy, kteří byli před Pohromou, ačkoliv už po nich nezbylo ani památky."

„Můj otec rozhodl, že se nesmím vdát za nikoho, kdo mi není roven rodem. Dal Řekyvanovi naprosto nesplnitelný úkol — aby našel posvátnou věc, která prokáže existenci starých bohů. Pochopitelně, že můj otec nevěřil, že taková věc existuje. Doufal, že Řekyvana potká smrt, nebo že já se zamiluju do jiného." Vzhlédla k vysokému bojovníkovi, kráčejícímu vedle ní a usmála se. Ale jeho tvář byla nepohnutá a oči hleděly do dálky. Úsměv pomalu mizel. Povzdychla si a vyprávěla dál tichým hlasem, spíš pro sebe než pro Tanise.

„Řekyvan byl dlouhé roky pryč. A můj život byl planý. Někdy jsem si myslela, že mé srdce je už mrtvé. Pak, zrovna před týdnem, se vrátil. Byl polomrtvý, blouznil v horečkách. Doklopýtal se do ležení a padl mi k nohám, kůži měl horkou na dotek. V ruce třímal tuto hůl. Museli jsme mu páčit prsty, aby ji pustil. Ani v bezvědomí se od ní nechtěl odloučit."

„V horečkách pak blouznil o temném místě, o rozbořeném městě, kde smrt má černá křídla. Když už byl téměř šílený strachem a hrůzou a sluhové ho museli přivazovat k lůžku, vzpomněl si na ženu oblečenou v modrém jasu. V tom temném místě k němu přišla, říkal, uzdravila ho a dala mu tu hůl. Při vzpomínce na ni se zklidnil a horečka opadla."

„A před dvěma dny —" Odmlčela se; což to skutečně jsou teprve dva dny? Zdálo se jí, že je to už celý život! Vzdychla a pokračovala. „Položil hůl před otce a řekl, že ji dostal od bohyně, jejíž jméno nezná. Otec se na hůl podíval" — Zlatoluna ji pozvedla — „a pak jí poručil, ať něco udělá — cokoliv. Nestalo se nic. Hodil ji zpátky Řekyvanovi a nazval ho podvodníkem. A svým lidem poručil, aby ho ukamenovali; měl to být trest za to, že se rouhal!"

Když to vyprávěla, Zlatoluna pobledla, Řekyvanova tvář byla temná a zasmušilá.

„Lidé kmene Řekyvana svázali a odvlekli ke Zdi žalu," řekla sotva slyšitelným hlasem. „Začali házet kameny. Pohlédl na mě s lásku a zvolal, že ani smrt nás nerozdělí. Nemohla jsem snést pomyšleni, že budu žít dál sama, bez něho. Běžela jsem k němu. Kámen nás udeřil —" Zlatoluna si položila ruku na čelo a vzpomínka na bolest jí proměnila tvář. Tanis si všiml čerstvé, otevřené jizvy na opálené kůži. „Pak se náhle oslnivě zablesklo. Když se mně a Řekyvanovi opět vrátil zrak, stáli jsme na silnici před Útěšínem. Hůl modře planula, pak záře hasla, až byla taková, jak ji teď vidíš. Tehdy jsme se rozhodli jít do Ochranova a požádat moudré muže v chrámu o radu, co s ní."

„Řekyvane," řekl Tanis smutně, „co si pamatuješ o tom zbořeném městě? Kde to bylo?"

Řekyvan neodpovídal. Pohlédl na Tanise koutkem černých očí a bylo zřejmé, že jeho myšlenky jsou někde daleko. Pak se zahleděl do stinných korun stromů.

„Tanis Půlelf," řekl posléze. „Tak se jmenuješ?"

„Mezi lidmi se mi tak říká," odpověděl Tanis. „Mé elfí jméno je dlouhé a lidem se špatně vyslovuje."

Řekyvan se ušklíbl. „A proč ti tedy," zeptal se, „říkají půlelf a ne půlčlověk?"

Otázka zasáhla Tanise jako rána do obličeje. Skoro cítil, že ho srazila do prachu cesty a musel se násilím přinutit, aby vztekle neodpověděl. Tušil, že Řekyvan má k otázce důvod, že ho nemínil urazit. Je to zkouška, napadlo Tanise. Proto pečlivě volil slova.

„Podle názoru lidí je půlelf částí celé bytosti. Půlčlověk je mrzák."

Řekyvan to uvážil, pak najednou krátce přikývl a odpověděl na Tanisovu otázku.

„Mnoho let jsem putoval," odpověděl. „Často jsem ani nevěděl kudy. Šel jsem za sluncem, za měsíci a za hvězdami. Má poslední cesta však byla jako zlý sen." Na chvilku se odmlčel. Když zas pokračoval, znělo to jako by hovořil z velké dálky. „Bylo to město, které kdysi muselo být krásné, s bílými budovami nesenými bílými mramorovými sloupy. Ale teď vypadalo, jako by ho nějaká obrovská ruka vzala a svrhla ze skály. Nyní je už jen velmi staré a naplněné zlem."

„Smrt na černých křídlech," řekl tiše Tanis.

„Povstala z temnot jako bůh a její stvůry ji uctívaly nářkem a kvílením." Tvář muže z Planin byla bledá pod sluncem opálenou pletí. V ranním chladu se dokonce potil. „Už nemůžu mluvit!" Zlatoluna mu položila ruku na paži a napětí na jeho tváři ustupovalo.

„A z této hrůzy se zjevila žena, která ti dala tu hůl?" naléhal Tanis.

„Uzdravila mě," řekl Řekyvan prostě. „Už jsem umíral."

Tanis upřeně pozoroval hůl, kterou držela Zlatoluna. Byla to obyčejná poutnická hůl, které by si nikdy nevšiml, kdyby ho někdo neupozornil. Podivný předmět měl vyřezávanou hlavici a kolem byla — po způsobu barbarů — přivázána péra. Ale on přece viděl modrou zář! Cítil její léčivou sílu.

Byl to dar starých bohů — přišli jim na pomoc v tomto čase nouze? Nebo to bylo od zlého? Co ostatně věděl o těchto dvou barbarech? Tanis si vzpomněl, jak Raistlin říkal, že hole se mohou dotknout pouze bytosti čistého srdce. To by bylo dobré. Chtělo se mu uvěřit...

Tanise ponořeného do myšlenek vyrušil dotek Zlatoluniny ruky na paži. Vzhlédl a uviděl, že Sturm a Karamon jim dávají znamení. Půlelf si uvědomil, že s lidmi z Planin zůstal daleko za ostatními. Rozběhl se.

„Co se děje?"

Sturm ukázal. „Ztracenec se vrací," řekl suše.

Po cestě k nim přibíhal Tasslehoff. Třikrát mávl paži.

„Do křoví!" zavelel Tanis. Skupina rychle sešla z cesty a potopila se do křovin nízkých stromů, které rostly na jižním svahu — všichni kromě Sturma.

„Dělej!" Tanis chytil rytíře za rameno. Sturm půlelfa setřásl.

„Nebudu se skrývat v příkopech," pronesl rytíř chladně.

„Sturme," začal Tanis a snažil se přemoci rostoucí vztek. Polkl zlá slova, která by nebyla k ničemu a mohla způsobit škody, které by se nedaly napravit. Místo toho se odvrátil od rytíře se sevřenými rty a čekal v chmurném mlčení, až k nim dojde šotek.

Tas přiskákal a jeho mošny na něm divoce létaly, jak běžel „Klerikové," vyrazil ze sebe. „Hlídka kleriků. Osm."

Sturm si odfrkl. „Myslel jsem, že to je aspoň korouhev skřetích stráží. Myslím,

že hlídku kleriků snad zvládneme."

„Když já nevím," řekl nejistě Tasslehoff. „Už jsem viděl kleriky ze všech částí Krynu, ale takové ještě ne." Podíval se starostlivě dolů silnicí a pak upřel na Tanise nezvykle vážný pohled svých hnědých očí. „Pamatuješ si, co říkala Tika o divných mužích, kteří se objevili v Útěšíně — o těch, co obklopili Hederika? Jak jsou zahaleni v těžkých pláštích s kápěmi? Tak, přesně takový popis se na ně hodí! A, Tanisi, já ti z nich mám jakýsi hloupý pocit." Šotek se otřásl. „Za chvilku už budou v dohledu."

Tanis pohlédl na Sturma. Rytíř zvedl obočí. Oba věděli, že šotkové neznají pocit strachu, jsou ale nesmírně citliví na povahy jiných bytostí. Tanis si nemohl ani za nic vzpomenout, že by někdy pohled na jakoukoliv bytost na Krynu u Tase vyvolal „jakýsi hloupý pocit" — a to už byl se šotkem na pár místech, kde to bylo zatraceně ostré.

„Hele, už jdou," řekl najednou Tanis. On, Sturm a Tas skočili do stínu stromů na levé straně a pozorovali, jak se klerikové objevují v ohybu cesty. Byli ještě daleko, takže půlelf nemohl určit nic, kromě pomalého pohybu skupiny způsobeného tím, že táhli větší káru.

„Co kdybys s nimi promluvil, Sturme?" řekl tiše Tanis. „Potřebujeme vědět, jaká je cesta před námi. Ale buď opatrný, kamaráde."

„Budu opatrný," řekl s úsměvem Sturm. „Nehodlám přece zbytečně hazardovat se svým životem."

Rytíř sevřel Tanisovu paži, jako by se za jízlivá slova chtěl beze slov omluvit, pak povytáhl meč ve starobylé pochvě. Přešel na druhou stranu cesty, usedl a opřel se o padlý strom, jako by odpočíval. Tanis zůstal chvíli nerozhodně stát, pak vykročil ke křoví s Tasslehoffem v patách.

„Co to má být?" zabručel na Tanise a Tase Karamon, když se objevili. Mohutný bojovník si posunul bandalír, čímž rozezněl celou zbrojnici, kterou byl ověšen. Zbytek družiny se držel pohromadě skrývaje se za hustými keři, které však nebránily výhledu na silnici.

„Pšt." Tanis poklekl vedle Karamona a Řekyvana, který se krčil v křoví několik kroků od Tanise. „Klerikové," zašeptal. „Jejich hlídka postupuje po silnici. Sturm se pokusí od nich něco dovědět."

„Klerikové," zafrkal pohrdavě Karamon a pohodlně se usadil na patách. Ale Raistlin se neklidně vrtěl.

„Klerikové," šeptal zamyšleně, „to se mi nechce líbit."

„Co se ti na tom nelíbí?" zeptal se Tanis.

Raistlin vyhlédl na půlelfa ze stínu své kápě. Jediné, co Tanis z čarodějových zlatavých očí zahlédl byly štěrbiny svítící chytrostí a důvtipem.

„Podivní klerikové," promluvil Raistlin s předstíranou trpělivostí, s jakou se hovoří s malými dětmi. „Hůl uzdravuje, objevují se síly kleriků, které nikdo na Krynu neviděl od časů Pohromy! Karamon a já jsme ty muže v hábitech a kápích viděli v Útěšíně. Nepřipadá ti, příteli můj, divné, že se tito klerikové objevili zrovna ve chvíli, kdy se objevila hůl, a to na stejném místě, totiž tam, kde o obou nikdo doposud neslyšel? Možná, že ta hůl doopravdy patří jim."

Tanis pohlédl na Zlatolunu. Měla ustaranou tvář. Musí zřejmě myslet na totéž. Opět se podíval na silnici. Zahalené postavy se pohybovaly hlemýždím tempem a táhly káru. Sturm klidně seděl a kroutil si kníry.

Družina tiše vyčkávala. Šedé mraky se jim kupily nad hlavami, obloha potemněla a za chvíli začaly větvemi stromů prosakovat první kapky deště.

„Tak — a prší," zabrumlal Flint. „Jako by nestačilo, že tady musím dřepět jako ropucha v křoví. Teď ještě promoknu na kůži —"

Tanis se zle na trpaslíka podíval. Flint něco zamumlal a zmlkl. Za chvíli už neslyšeli nic než pleskání deště o listy stromů a bubnování kapek o štít a pancíř. Byl to vytrvalý, chladný déšť, který pronikne i nejtlustším pláštěm. Stékal Karamonovi po přilbě a zatékal za krk. Raistlin se roztřásl a rozkašlal, rukou si zakrýval ústa, aby tlumil zvuk, který každého lekal.

Tanis vyhlédl na cestu. Stejně jako Tas neviděl za sto let svého života ještě nic, co by se podobalo těmto klerikům. Byli vysocí kolem šesti stop, dlouhé hábity halily jejich těla, hlavy měli pokryty kápěmi. Dokonce i nohy a ruce měli ovázány hadry, jako obvazy malomocných. Když se přiblížili ke Sturmovi, nejistě se rozhlédli. Jeden z nich se zahleděl přímo na křoví, v němž se družina skrývala. Mohli ale vidět jen temné lesknoucí se oči probleskující látkovým obvazem.

„Pozdravení tobě, rytíři ze Solamnie," řekl obecnou řečí vůdce kleriků. Měl dutý, trochu šišlavý hlas — vůbec nezněl jako lidský. Tanis se otřásl.

„Zdravím vás, bratři," odpověděl nato Sturm v téže řeči. „Dnešního dne jsem již urazil mnoho mil a vy jste první pocestní, které potkávám. Slyšel jsem divné zvěsti a chtěl bych vědět, jaká je cesta. Odkud přicházíte?"

„Jdeme až z východu," odpověděl klerik. „Ale dnes putujeme pouze z Ochranova. Je chladný a nepříjemný čas na cestování, rytíři, proto snad jsi také nikoho nepotkal. Ani my bychom se dnes nevydali na cestu, kdyby nás nutnost nepoháněla. Cestou jsme tě nepotkali, takže musíš zřejmě putovat z Útěšína, pane rytíři."

Sturm kývl. Několik kleriků, kteří stáli u káry, k sobě otočili zahalené hlavy a něco si mezi sebou mumlali. Vůdce se k nim obrátil v divné, hrdelní řeči. Tanis pohlédl na družinu. Tasslehoff zavrtěl hlavou a ostatní taky; nikdo z nich podobnou řeč neslyšel. Klerik začal zase v obecné. „Jsem zvědav na zvěsti, o nichž mluvils, pane rytíři."

„Povídá se o vojsku na severu," odpověděl Sturm. „Jdu tím směrem domů, do Solamnie. Nechtěl bych natrefit na válku, do níž mne nikdo nepovolal."

„Takové zvěsti jsme neslyšeli," odpověděl klerik. „Pokud víme, cesta na sever je volná."

„To má člověk z toho, že naslouchá řečem opilců," řekl Sturm a pokrčil rameny. „Avšak jakáže nutnost, o níž mluvíte, vás, bratři, žene v tomhle nečasu?"

„Hledáme jistou hůl," odpověděl klerik bez rozmyšlení. „Hůl s modrým křišťálem. Zvěděli jsme, že byla spatřena v Útěšíně. Nezaslechl jsi o ní nic?"

„Zaslechl," odpovědi Sturm. „Slyšel jsem o takové holi v Útěšíně. A od stejných kumpánů, co mi vyprávěli o vojsku na severu. Má pak člověk věřit takovým povídačkám, či ne?"

Zdálo se, že klerika to vyvedlo z míry. Rozhlédl se kolem sebe, jako by si nebyl

jist, co má odpovědět.

„Povězte mi," řekl Sturm opíraje se o kámen, „proč hledáte tu hůl s modrým křišťálem? Vždyť přece prosté, pevné dřevo by vašemu stavu příslušelo lip."

„Je to zázračná uzdravující hůl," odpověděl vážně klerik. „Jeden z našich bratří vážně ochořel; zemře, pokud se ho nedotkne tato posvátná relikvie."

„Uzdravuje?" Sturm nadzvedl obočí. „Hůl zázračného uzdravení je zajisté věc nedozírné ceny. Jak to, že jste nedávali pozor na tak vzácný předmět?"

„Dávali jsme pozor!" vybafl klerik. Tanis uviděl, že se mužovy ruce sevřely v návalu hněvu. „Ukradli ji našemu svatému řádu. Vystopovali jsme špinavého zloděje do barbarské vesnice na Planinách, pak jsme ale jeho stopu ztratili. Potom jsme slyšeli o podivných událostech v Útěšíně a tak putujeme tam." Ukázal ke káře. „Tato nepříjemná cesta je jenom malou obětí ve srovnání s bolestí a utrpením, které zakouší náš bratr."

„Je mi líto, že vám nemohu pomoci —" začal Sturm.

„Já vám pomohu!" zvolal jasný hlas vedle Tanise. Učinil rychlý pohyb, ale bylo již pozdě. Zlatoluna vyšla z křoví a pevně kráčela k silnici, razíc si cestu mezi nízkými větvemi. Řekyvan vyskočil a klestil si cestu za ní.

„Zlatoluno!" Tanis se odvážil pronikavého šepotu.

„Tomu rozumím líp!" bylo vše, co řekla.

Když klerikové uslyšeli Zlatolunin hlas, chápavě se na sebe podívali a kývli hlavou. Tanis cítil, že nastanou potíže, ale než mohl cokoliv říct, vyskočil taky Karamon.

„Nebudu sedět v příkopě a nenechám těm z Planin všechno potěšení!" prohlásil Karamon a vydal se skrze porost za Řekyvanem.

„Copak jste se všichni zbláznili?" zamumlal Tanis. Chytil Tasslehoffa za límec a stáhl ho zpátky, protože šotek už už chtěl vyskočit vesele za Karamonem. „Flinte, dávej pozor na šotka, Raistline —"

„Se mnou si nedělej starosti, Tanisi," zašeptal čaroděj. „Já nemám v úmyslu kamkoliv chodit."

„Správně. Nuže, zůstaň zde." Tanis vstal a pomalu vykročil, přičemž se ho zmocňoval ‚takový hloupý pocit'.

8
Kde je pravda. Neočekávané odpovědi

„JÁ VÁM POMOHU." HLAS ZLATOLUNY Zazvonil jako stříbrný zvon. Když Vojvodova dcera spatřila Sturmovu zděšenou tvář, pochopila, před čím ji Tanis varoval.

To nebyl čin bláznivé, hysterické ženy. K té měla Zlatoluna daleko. Vládla svému kmeni ve všem, třebaže nikoli svým jménem, již víc jak deset let, od chvíle, kdy jejího otce stihl záchvat mrtvice, který ho zbavil jasné řeči a vlády nad pravou paží a nohou. Vedla svůj lid v čase války se sousedními kmeny i v čase míru. Odrážela pokusy vykroutit ji moc z rukou. Věděla, že to, co teď dělá, je nebezpečné. Tito divní klerikové ji naplňovali hnusem. Ale nepochybně znali tajemství hole, které chtěla znát i ona.

„Já nosím hůl s modrým křišťálem," řekla Zlatoluna, když došla s hlavou hrdě vztyčenou až k vůdci kleriků. „Ale my jsme ji neukradli. Ta hůl nám byla svěřena."

Řekyvan se jí postavil po jednom boku, Sturm po druhém. Karamon si proklestil cestu křovím a postavil se za ni, ruku na jilci meče a vzrušený výraz v obličeji.

„To říkáš ty," řekl klerik tichým posměšným hlasem. Hleděl na obyčejnou hnědou hůl chtivýma, lesknoucíma se červenýma očima a pak vztáhl ruku, aby ji uchopil. Zlatoluna ji rychle přitiskla k tělu.

„Ta hůl prošla místy mnoha zlých skutků," řekla. „Udělám, co budu moci, abych pomohla vašemu bratrovi, který umírá, ale tuto hůl nesvěřím ani vám, ani komukoli jinému, dokud se nepřesvědčím, že má na ni nepochybné právo."

Klerik zaváhal a ohlédl se po svých druzích. Tanis viděl jak nervózně a kradmo sahají k širokým pruhům látky, jimiž měli opásány rozevláté hábity. Neobvykle široké opasky, všiml si Tanis, se zvláštními vyboulinami — rozhodně nešlo o modlitební knihy, tím si byl jist. Zamumlal pro sebe potichu zaklení a chtěl upozornit Sturma a Karamona. Ale Sturm vypadal úplně bezstarostně a Karamon ho ještě pošťuchoval, jako by ho nenápadně upozorňoval na dobrý vtip. Tanis sňal luk ze zad a opatrně vložil na tětivu šíp.

Klerik posléze sklonil hlavu na znamení, že ustupuje a složil ruce do rukávů. „Budeme vám vděčni za jakoukoli pomoc, kterou prokážete našemu ubohému bratrovi," řekl přidušeným hlasem. „A pak doufám, že se ty i tvoji společníci vrátíte s námi do Ochranova. Slibuji, že vám dokážeme, že tuto hůl máte v držení neprávem."

„My půjdeme tam, kam budeme chtít, bratře," zahučel Karamon.

Pitomče! pomyslel si Tanis. Půlelf už už měl chuť varovně křiknout, ale přece jen se rozhodl zůstat v úkrytu pro případ, že by se jeho obavy naplnily.

Zlatoluna a vůdce zahalených mužů přistoupili ke káře, Řekyvan hned za ní, Karamon a Sturm zůstali poblíž a se zájmem přihlíželi. Když Zlatoluna a klerik došli k vozu, klerik zvedl ovázanou ruku a postrčil Zlatolunu, aby přistoupila. Vymanila se z jeho doteku a pokročila sama. Klerik se poníženě uklonil, pak zvedl pokrývku, která přikrývala zadní část káry. Držíc hůl před sebou, Zlatoluna se naklonila.

Tanis viděl jen zmatený sled pohybů. Zlatoluna vykřikla. Objevil se modrý záblesk a rozlehl se výkřik. Zlatoluna uskočila a Řekyvan se skokem postavil před ni. Klerik zvedl k ústům roh a zadul dlouhým, naříkavým tónem.

„Karamone! Sturme!" zvolal Tanis a zvedl luk. „To je pa —" Tu shora dopadla na půlelfa ohromná váha a srazila ho k zemi. Silné paže mu sevřely hrdlo a tiskly mu tvář do mokrého listí a bláta. Mužovy prsty našly pravé místo na hrdle a začaly rdousit. Tanis bojoval o dech, ale nos a ústa měl ucpána blátem. Viděl hvězdičky, když se zuřivě snažil odtrhnout ruce, které se mu snažily rozmačkat dýchací trubici. Mužovo sevření bylo neobyčejně silné. Tanis už cítil, že omdlévá. Napjal svaly k poslednímu, zoufalému pokusu a pak uslyšel drsný výkřik a praskání kostí doprovázející tupý úder. Ruce uvolnily sevření a tíže pominula.

Tanis se tápavě zvedl na nohy a dech se mu vracel v bolestivých křečích. Otíral si z obličeje bláto a když vzhlédl, uviděl Flinta s polenem v ruce. Ale trpaslík se nedíval na něho. Hleděl na tělo, které leželo Tanisovi u nohou.

Tanis sledoval překvapený trpaslíkův pohled a hrůza přinutila půlelfa couvnout. To nebyl člověk! Kožnatá křídla mu vyrůstala ze zad. Mělo to šupinatou kůži plaza; velké ruce a nohy byly zakončeny pařáty, ale chodilo to vzpřímeně, po způsobu lidí: Stvůra měla na sobě důmyslné brnění, které jí umožňovalo létat. Byla to ale její tvář, která způsobila, že se chvěl — nebyl to obličej žádné z bytostí, které na Krynu žily, nevyskytovala se ani v jeho nejhroznějších snových vidinách. Tvář stvůry byla lidská, ale jako by ji cosi zlovolného proměnilo a pokroutilo do plazí podoby!

„Při všech bozích," vydechl Raistlin, který se dokulhal k Tanisovi. „Co je to?"

Dříve než mohl Tanis odpovědět, zahlédl koutkem oka jasný záblesk modrého světla a slyšel Zlatolunino volání.

V prvním okamžiku, kdy Zlatoluna pohlédla do káry, ji napadlo, jaká hrozná nemoc proměnila mužovu kůži v šupiny. Pokročila, aby se dotkla ubohého klerika holí, ale v tu chvíli stvůra vyskočila, aby jí vytrhla pařátem hůl. Zlatoluna ustoupila, ale stvůra byla rychlá a pařát sevřel hůl. Objevil se prudký záblesk modrého světla. Stvůra vykřikla bolestí a začala mávat zčernalou rukou. Řekyvan tasil meč a skočil, aby chránil Vojvodovu dceru.

Ale nyní zase uslyšela ona jeho zastěnání a viděla jak meč bezvládně klesl. Řekyvan se zapotácel a přestal bojovat. Drsné, ovázané ruce se jí chopily zezadu. Zápasila, aby se osvobodila a zahlédla Řekyvana. V hrůze zíral na stvůru v káře, tvář bílou jak smrtka, dech rychlý a mělký — obraz člověka, který zjistil, že tíživá noční můra je skutečností.

Zlatoluna, silná dcera kmene válečníků, kopla klerika, který ji zezadu držel, přímo do kolena. Její obratné kopnutí zbavilo soupeře rovnováhy, vyvedlo ho z míry a rozdrtilo mu kolenní čéšku. V okamžiku, kdy klerikovo sevření povolilo, Zlatoluna se otočila a udeřila ho holí. Překvapeně pozorovala, že klerik padl jako podťatý, zdálo se, že ho zasáhla úderem, který by i silný Karamon mohl závidět. Pohlédla překvapeně na hůl, ta nyní planula jasnou modří. Ale nebyl čas na údiv — ostatní stvůry ji obklopily. Rozmáchla se holí v širokém oblouku a zadržela je v uctivé vzdálenosti. Ale na jak dlouho?

„Řekyvane!"

Zlatolunin výkřik probudil muže z Planin ze strnulosti strachu. Otočil se a viděl ji, jak couvá do lesa a kleriky v hábitech drží od sebe pomocí hole. Hmátl po jednom z nich zezadu a udeřil jím silně o zem. Další po něm skočil, zatímco se třetí vrhl na Zlatolunu.

Zablesklo se oslepující modrou září.

Okamžik předtím, než Tanis vykřikl, Sturm pochopil, že klerikové nastražili past a tasil meč. Skrze žebřiny staré dřevěné káry uviděl pařát sahající po holi. Zhluboka se nadechl a šel na pomoc Řekyvanovi. Rytíř byl ale zcela zaskočen reakcí muže z Planin na stvůru v káře. Sturm viděl, jak Řekyvan jen bezmocně couvl, když stvůra vzala nezraněnou rukou bojovou sekyru a zaútočila přímo na barbara. Řekyvan se ani nepokusil o obranu. Jen zíral a zbraň se mu volně kymácela v ruce.

Sturm ponořil meč do zad stvůry. Ta vykřikla, otočila se, aby mohla zaútočit a vyškubnout rytíři meč z rukou. V záchvěvech předsmrtného vzteku jí sliny tekly z úst a vydávala chrčivé zvuky, sevřela paže kolem ohromeného rytíře a strhla ho do bláta cesty. Sturm poznal, že stvůra umírá, snažil se přemoci hrůzu a odpor, který se ho zmocňoval při doteku její slizké kůže. Chroptění ustalo a cítil, že stvůra ztuhla. Převrátil tělo a rychle se snažil vyprostit meč trčící z jejich zad. Zbraň se ani nehnula! Nevěřícně meč pozoroval a pak ze vší síly zabral, pomohl si přitom i nohou ve škorni jako pákou. Zbraň tkvěla pevně. Zuřivě začal bít do těla stvůry, pak s kletbami a strachem ustoupil. Ta věc zkameněla!

„Karamone!" zařval Sturm, když po něm skočil další klerik s bojovou sekyrou. Sturm se nevyhnul ráně, bolest jím projela jako šlehnutí bičem a oslepila ho krev stékající mu přes oči. Zapotácel se a neudržitelná tíha ho povalila na zem.

Karamon, který stál kousek před károu, šel na pomoc Zlatoluně, když zaslechl Sturmovo volání. Pak se na něho vrhly dvě stvůry. Mával krátkým mečem, aby je udržel v odstupu a levou rukou vytáhl dýku. Jeden z kleriků po něm skočil a Karamon bodl, ostří hluboko zajelo do masa. Ucítil hnusný zápach hniloby a uviděl, jak se klerikův hábit třísní odporným zeleným slizem. Bodnutí však stvůru rozzuřilo. Nepřestávala útočit, sliny jí tekly po lících, ale nebyly to líce člověka — ale plaza. Na okamžik se Karamona zmocnila panika. Bojoval už s troly a skřety, ale tito hrůzní klerikové ho zcela zbavili rozvahy. Cítil, že je sám a ztracený, když uslyšel uklidňující šepot po svém boku.

„Jsem u tebe, bratře." Raistlinův klidný hlas mu pronikl do mysli.

„Nejvyšší čas," lapal po dechu Karamon, který mečem držel v šachu stvůru. „Co je to za odporné mníšky?"

„Nebodej je!" rychle ho varoval Raistlin. „Oni pak zkamení. Nejsou to mníšci. Jsou to plazí muži. Jenom nosí hábity a kápě kleriků."

I když se od sebe lišili jako slunce a stín, dvojčata bojovala v dokonalém souladu. Během boje si sotva vyměnila pár slov — jejich myšlenky se domlouvaly rychleji, než by to dokázal jazyk. Karamon odhodil meč a dýku a napjal svaly mocných paží. Stvůry, když to uviděly, okamžitě zaútočily. Karamon se při pohledu na šupinatá těla ušklíbl a pokrčil paže.

„Můžeš," řekl bratrovi.

„*Ast tasark simiralan krynawi*," řekl tiše Raistlin a hodil do vzduchu hrst prachu.

Stvůry strnuly v prudkém rozběhu a hlavy jim malátně poklesly, jak se jich zmocnil kouzelný spánek,... pak ale zamrkaly očima. Během několika chvil se probraly a zaútočily znova!

„Kouzla na ně nepůsobí," zamumlal Raistlin v úděsu. Ale krátké přerušení Karamonovi stačilo, sevřel mohutnýma rukama dva hadovité krky a udeřil jim hlavami o sebe. Dvě těla padla k zemi — kamenné sochy bez života. Karamon uviděl dva další kleriky, kteří se zakřivenými meči v ovázaných rukou přeskakovali kamenná těla svých bratří.

„Drž se mi za zády," nařídil Raistlin sípavým šepotem. Karamon se shýbl a chopil se meče a dýky a následoval bratra s obavou, zda z toho vyvázne. Věděl však, že Raistlin nemůže provést kouzlo, když mu bude stát v cestě.

Raistlin upřeně zíral na stvůry, které v něm rozpoznaly kouzelníka a nyní se zastavily a nepřibližovaly se. Jedna klesla k zemi a odplazila se pod káru. Ta druhá vykročila s mečem a doufala, že čaroděje zabije než dokončí kouzlo, případně naruší jeho nezbytné soustředění. Karamon zařval. Raistlin, jak se zdálo, nic nevnímal, pomalu zvedl ruce, spojil palce, prsty vějířovitě roztáhl a pronesl „*Kair tanous miopiar*." Kouzlo prošlo jeho křehkým tělem a stvůry obklopily plameny.

Tanis se mezitím vzpamatoval z počátečního úděsu. Zaslechl Sturmovo zařvání a prodral se skrze křoví na silnici. Rozmáchl se mečem naplocho a srazil stvůru, která zasáhla Sturma. Klerik s výkřikem upadl a Tanis odtáhl zraněného rytíře do křoví.

„Můj meč," zamumlal otřesený Sturm. Krev mu stékala po tváři, neustále se ji snažil otírat.

„Najdeme ho," slíbil mu Tanis, i když nevěděl jak. Vyhlédl na cestu a uviděl další stvůry vybíhající z lesa a směřující k nim. Tanisovi vyschlo v ústech. Musíme odtud, myslel si, přemáhaje hrůzu. Donutil se zastavit a zhluboka nadechnout. Pak se obrátil k Flintoví a Tasslehoffovi, kteří utíkali za ním.

„Zůstaňte tady a dávejte pozor na Sturma," přikázal jim. „Já shromáždím ostatní. Musíme zpátky do lesa."

Nečekal na odpověď a běžel k silnici. V tu chvíli vzplály plameny Raistlinova kouzla a přinutily ho vrhnout se k zemi.

Kára začala vydávat štiplavý kouř, když se vzňala sláma, na níž ležela stvůra.

„Zůstaň tu a hlídej Sturma! Humpf!" zavrčel Flint a sevřel pevně bojovou sekyru. Stvůry, které přicházely po silnici si trpaslíka a šotka nevšímaly a zraněného rytíře ležícího ve stínu stromů rovněž ne. Jejich pozornost byla upřena na dvě bojující skupiny. Flint však pochopil, že je to jenom otázka času. Pevně se rozkročil. „Tak pomoz přece Sturmovi," řekl podrážděně Tasovi, „aspoň jednou buď užitečný!"

„Vždyť dělám, co můžu," odpověděl Tas dotčeně. „Nemůžu zastavit to krvácení." Otřel rytířovi oči přiměřeně čistým kapesníkem. „Tak, už vidíš?" zeptal se s obavou.

Sturm zasténal, pokusil se posadit, ale bolest mu projela hlavou a opět se zvrátil dozadu. „Můj meč," řekl.

Tasslehoff vyhlédl a viděl, jak Sturmův dvouručák trčí ze zad zkamenělého klerika. „To je fantastické!" řekl s vykulenýma očima. „Podívej, Flinte! Sturmův meč-"

„Já ho přece vidím, ty jeden pitomý šotku s prázdnou makovicí!" zařval Flint, protože uviděl že k nim běží jedna ze stvůr s taseným mečem.

„Já ti pro něj skočím, jo?" řekl Tas vesele Sturmovi do ucha. „Hned jsem zpátky."

„Ne —" zařval Flint, který pochopil, že Tas nemůže vidět přibíhajícího klerika. Zakřivený meč stvůry se obloukem zablýskl a zamířil na trpaslíkův krk. Flint se rozmáchl sekyrou, ale v té chvíli Tasslehoff — oči upřeny na Sturmův meč — vstal. Šotkova hůl udeřila trpaslíka zezadu do kolen, Flint se zapotácel a poklesl. Meč stvůry mu neškodně zasvištěl nad hlavou, trpaslík zděšeně zaječel a zády upadl přes Sturma.

Když Bosonožka uslyšel trpaslíkův křik, ohlédl se a překvapeně pozoroval, jak klerik útočí sice na Flinta, ale ten z nepochopitelných důvodů leží na zádech s nohama vzhůru, přestože by měl vlastně stát a bojovat.

„Co zase děláš, Flinte?" zvolal Tas. Lehce udeřil stvůru doprostřed těla svou holí, pak ji, když se bolestí předklonila, přetáhl silně přes hlavu a pozoroval, jak padá v bezvědomí k zemi.

„Tak," řekl podrážděně Flintovi. „To mám vždycky bojovat za tebe, když si něco začneš?" Šotek se obrátil a šel pro Sturmův meč.

„Bojovat? Za mě?" trpaslík prskal vzteky a namáhavě se pokoušel povstat. Helma mu sklouzla přes oči a nic neviděl. Flint ji posunul zrovna když se na něho vrhl další klerik a opět trpaslíka srazil.

Tanis našel Zlatolunu a Řekyvana jak bojují zády k sobě, Zlatoluna odrážela stvůry holí. Tři jí už ležely u nohou mrtvé, jejich zkamenělé ostatky zčernalé modrým plamenem hole. Řekyvanův meč tkvěl pevně ve vnitřnostech další zkameněliny. Muž z Planin sňal svou poslední zbraň — krátký luk — a založil šíp. Stvůry na chvíli zůstaly stát, domlouvaly se, jak dál tichou, nesrozumitelnou řečí. Tanis skočil, věděl, že každým okamžikem znovu zaútočí, a napadl úderem naplocho jednu ze stvůr zezadu, druhou udeřil vratným pohybem meče.

„Utíkej!" zvolal na muže z Planin. „Tudy!"

Několik stvůr se obrátilo směrem, odkud přicházel nový útok, ostatní zaváhaly. Řekyvan vystřelil šíp a jednoho zkosil, pak chytil Zlatolunu za ruku a společně utíkali k Tanisovi, přeskakujíce kamenná těla svých obětí.

Tanis je nechal, aby ho předběhli a odrážel útoky stvůr. „Tu máš, vem si dýku!" zvolal na Řekyvana, když ho míjel. Barbar ji vzal, obrátil a jilcem udeřil do brady jednu ze stvůr. Pak jí další ranou zlomil vaz. Nový záblesk světla ze Zlatoluniny hole odklidil z cesty jinou stvůru. Pak už vběhli do lesa.

Kára nyní prudce hořela. Tanis pozoroval skrze kouř silnici. Otřásl se, když uviděl tmavé okřídlené obrysy, které se přibližovaly z obou stran k nim. Cesta byla uzavřena. Jestli okamžitě nezmizí v lesích, past sklapne.

Dostal se až k místu, kde nechal ležet Sturma. Už tam byla Zlatoluna, Řekyvan a také Flint. Kde jsou ostatní? Rozhlédl se skrze hustý kouř, který ho nutil k slzám.

„Pomoz Sturmovi," řekl Zlatoluně. Pak se obrátil k Flintovi, který se marně snažil vyprostit sekyru z prsou zkamenělé stvůry. „Kde je Raistlin a Karamon? A kde je Tas? Řekl jsem mu, ať nikam nechodí —"

„Ten proklatý šotek málem způsobil mou smrt!" vybuchl Flint. „Doufám, že ho odnesli s sebou! Doufám, že ho dají sežrat svým psům! Doufám, —"

„Pro všechny bohy!" zaklel Tanis zoufale. Prodral se kouřovou clonou tam, kde naposled zahlédl Karamona s Raistlinem a narazil na šotka, který táhl po silnici Sturmův meč. Zbraň byla o něco větší než Tas a nezbývalo mu než ji vláčet blátem, protože ji nemohl unést.

„Jaks to udělal?" zeptal se překvapený Tanis a rozkašlal se v hustém dýmu, který se válel kolem nich.

Tas se šklebil a slzy mu stékaly po tváři, jak mu kouř stoupal do očí. „Ty stvůry se rozpadají na prach," řekl spokojeně. „Ty, Tanisi, to bylo báječné. Přišel jsem k ní, tahal jsem za meč, nešel ven, tak ještě jednou —"

„Teď ne! Běž k ostatním!" Tanis chmátl po šotkovi a postrčil ho dopředu. „Neviděls Karamona s Raistlinem?"

Ale to už skrze kouř zaslechl dunivý bojovníkův hlas. „Tady jsme," burácel Karamon. Ruku měl kolem bratrových ramen, který nemohl ovládnout svůj kašel. „Pobili jsme všechny?"

„Ne, nepobili," chmurně odpověděl Tanis. „Musíme ustoupit přes lesy k jihu." Objal Raistlina z druhé strany a utíkali k ostatním, kteří se na okraji lesa u silnice dusili kouřem, za jehož ochranu pociťoval teď vděčnost.

Sturm už byl na nohou, ve tváři ještě bledý, ale bolest hlavy ustoupila a rána již nekrvácela.

„Hůl ho uzdravila?" zeptal se Tanis Zlatoluny.

Rozkašlala se. „Ne docela. Ale jít může."

„Nemůže... všechno," zasípěl Raistlin.

„Jistě —" přerušil ho Tanis. „Nuže, vyrazíme na jih do lesů."

Karamon zavrtěl hlavou. „To je Temný Les —" začal.

„Už jsem slyšel — bojuješ raději s živými," skočil mu Tanis do řeči. „A jaký máš názor teď?"

Bojovník neodpověděl.

„V obou směrech se blíži stvůry. Další útok už neodrazíme. Ale do Temného Lesa nevstoupíme, když to nebude nutné. Nedaleko odtud je stezka vyšlapaná zvěří, kterou se dostaneme až pod vrchol, co je nad Modlivým dolem. Pak už uvidíme cestu na sever nebo jinam."

„Mohli bychom jít na sever až k jeskyni. Máme tam ten člun," navrhl Řekyvan.

„Ne!" zaúpěl přiškrceným hlasem Flint. Pak se trpaslík beze slova obrátil, ponořil se do lesa a utíkal na jih, co mu krátké nohy stačily.

9
Utíkejte!
Bílý jelen.

DRUŽINA KLOPÝTALA HUSTÝM LESEM TAK rychle, jak to jenom šlo a brzy narazila na stezku. Karamon šel první, meč v ruce, a sledoval každý pohyb a stín kolem. Jeho bratr šel za ním, ruku na Karamonově rameni a v pevném soustředění svíral rty. Pak následovali ostatní se zbraněmi pohotově.

Ale žádné stvůry již nespatřili.

„Proč nás nepronásledují?" zeptal se Flint, když šli asi hodinu.

Tanis se poškrábal ve vousech — už ho to také napadlo. „Nemusí," řekl posléze, „jsme v pasti. Nepochybně obsadili všechny výstupy z lesa. Kromě Temného Lesa..."

„Temný Les!" opakovala tiše Zlatoluna. „Musíme nezbytně jít zrovna tudy?"

„Nemuseli bychom," řekl Tanis. „To poznáme, až se rozhlédneme z vrcholu na Modlivém Štítě."

Pak uslyšeli, jak Karamon, který šel v čele, cosi křičí. Tanis se rozběhl dopředu a zjistil, že se Raistlin zhroutil.

„Budu zase v pořádku," šeptal čaroděj. „Ale musím si odpočinout."

„Odpočinek už stejně potřebujeme opravdu snad všichni," řekl Tanis.

Nikdo mu neodpovídal. Každý unaveně klesl a lapal po dechu rychlými, ostrými vdechy. Sturm zavřel oči a opřel se

O mechem porostlé skalisko. Tvář měl mrtvolně bledou, popelavě bílou. Kníry měl od krve a krev ve vlasech. Rána byla roztřepená a temně rudá. Tanis věděl, že by rytíř raději zemřel, než by si slovem postěžoval.

„To bude dobré," řekl Sturm drsně. „Jen mi dejte pár chvil klidu." Tanis krátce stiskl rytíři ruku a šel si sednout k Řekyvanovi.

Dlouhé minuty žádný z nich nepromluvil, pak se Tanis zeptal: „Ty už jsi s těmi stvůrami bojoval, že?"

„V tom zničeném městě." Řekyvan se otřásl. „Všechno se mi to vrátilo, když jsem nahlédl do té káry a viděl, jak se to na mě dívá! Aspoň —" Odmlčel se a zavrtěl hlavou. Pak se na Tanise rozpačitě usmál. „Aspoň teď vím, že nejsem blázen. Ty hrozné stvůry skutečně existují — už jsem o tom chvílemi pochyboval."

„Dovedu si představit," mumlal si Tanis. „Takže stvůry se teď rozlézají po celém Krynu, pokud to tvé zničené město není někde tady poblíž."

„Ne, opravdu není. Přišel jsem do Que-šu od východu. Je velice daleko od Útěšína, leží až za Planinami, kde jsem doma."

„Co tím ty stvůry myslely, že tě stopovaly až do naší vesničky?" zeptala se pomalu Zlatoluna, která položila tvář na rukáv jeho koženého kabátce a vzala ho za ruku.

„Uklidni se," odpověděl Řekyvan a chopil se její ruky. „Tito bojovníci si s nimi poradí."

„Řekyvane, nezapomněl jsi, cos chtěl říci?" napověděla mu.

„Ano, pravda," odpověděl Řekyvan a pohladil ji stříbro-plavé vlasy. Podíval se na Tanise a usmál se. Na okamžik maska bez výrazu zmizela a Tanis uviděl hluboko v mužových hnědých očích vroucnost. „Máš můj vřelý dík, Půlelfe, a ostatní taky." Pohledem přelétl ostatní. „Zachránili jste víc než jednou naše životy a já jsem se choval nevděčně. Ale —" odmlčel se — „všechno je to tak divné!"

„A teprve bude," řekl Raistlin významně.

Družina se dostala až pod Modlivý Štít. Byl vidět, jak se tyčí mezi lesy. Jeho rozštěpený vrcholek vypadal jako dvě ruce sepjaté k modlitbě — odtud měl jméno. Déšť už přestal. Les byl mrtvolně tichý. Družina si začala myslet, že i lesní zvěř a ptáci zmizeli ze světa a nechali po sobě tajuplné a vyprázdněné ticho. Všichni pociťovali nejistotu — snad jen Tasslehoff ne — a neustále se ohlíželi nebo tasili zbraně, když procházeli skrze stíny.

Sturm si vymohl, že půjde poslední, zakrátko se začal opožďovat, protože ho opět rozbolela hlava. Šel jako omámený. Pak ztratil pojem o tom, kde je a co dělá. Věděl jenom, že musí jít, klást jednu nohu před druhou, a pohyboval se vpřed jako jedna z Tasových pohyblivých hraček.

Co to vlastně Tas vyprávěl? Sturm se to pokoušel vybavit skrze závoj bolesti. Pohyblivé hračky sloužily kouzelníkovi, který vyzval démony, aby šotka unesli. Byl to nesmysl, jako ostatně všechno, co šotkové vyprávějí. Sturm předsunul jednu nohu před druhou. Nesmysl. Jako ten příběh, co vypravoval ten stařec — ten starý muž v hospodě. Příběhy o Bílém jelenovi a starých bozích — o Paladinovi. Příběhy o Humovi. Sturm přitiskl ruce ke spánkům, aby udržel vcelku hlavu, která hrozila, že se rozskočí. Huma...

Když byl Sturm ještě chlapec, nikdy ho příběhy o Humovi neunavily. Jeho matka — dcera rytíře ze Solamnie, která si zas vzala rytíře — jich znala spousty a jiné synovi nevyprávěla. Sturmovy myšlenky se stočily k matce, bolest hlavy vyvolávala vzpomínky na její něžnou péči, když se poranil nebo stonal. Sturmův otec poslal manželku a syna do bezpečí, protože chlapec — jediný dědic — se stal snadným terčem pro ty, kteří chtěli, aby solamnijští rytíři navždy zmizeli z povrchu Krynu. Sturm a matka se uchýlili do Útěšína. Sturm se rychle spřátelil s jiným chlapcem, Karamonem, který měl také nadšení pro všechno, co souviselo s vojskem. Ale Sturmova matka byla hrdá a ostatní lidé jí byli pod úroveň. A tak, když ji sklátila horečnatá nemoc, umírala sama, jen se synem u lůžka. Poručila tehdy syna otci — jestli je ještě naživu, o čemž Sturm začínal pochybovat.

Po matčině smrti se ze syna stal zkušený válečník pod dohledem Tanise a Flinta, kteří Sturma přijali za vlastního stejně, jako si předtím neúředně osvojili Karamona a Raistlina. Spolu s Tasslehoffem, potulným šotkem, a občas také se sestrou dvojčat, krásnou a divokou Kitiarou, doprovázel Sturm s přáteli Flinta na cestách po abanasské zemi, kde mistrně provozoval své kovářské řemeslo.

Před pěti lety se přátelé nicméně rozhodli, že se rozejdou a každý sám bude zkoumat, jak se zlo šíří zemí. Slíbili si, že se však sejdou v hospodě Poslední domov.

Sturm putoval vzhůru na sever do Solamnie, rozhodnutý, že najde otce a své dě-

dictví. Nenašel nic, jen tak tak vyvázl životem — zachránil pouze otcův meč a zbroj. Cesta domů byla pohnutlivá zkušenost. Sturm už sice věděl, že rytířům se dostává již dlouho nadávek a potupy, ale otřáslo jím, jak hluboce je lidé nenávidí. Huma, Světlonoš, Solamnijský rytíř zmizel v temnotách před mnoha lety během Věku Snění a po něm započal Věk Moci. Pak přišla Pohroma, kdy bohové lidi opustili—aspoň podle obecné víry. Lidé se obrátili na rytíře — stejně jako se v minulosti obraceli na Humu. Ale Huma už byl dlouho mrtev. Rytíři mohli jen bezmocně pozorovat, jak hrůza dští z nebes a Kryn se rozpadá. Lidé volali k rytířům, ale ti nemohli udělat nic, a lidé jim to nikdy neodpustili. Když stál před troskami rodinného hradu, přísahal Sturm, že slávu rytířů ze Solamnie obnoví — i kdyby při tom musel obětovat vlastní život.

Jak toho ale dosáhnout pobitím houfce kleriků, přemýšlel hořce, zatímco se mu stezka rozplývala před očima. Zapotácel se a rychle se sebral. Huma bojoval s draky. Dej mi draky, blouznil Sturm. Zvedl oči. Listí se změnilo na zlatavou mlhu a zdálo se mu, že omdlí. Pak zamrkal. Všechny předměty se znova zaostřily.

Před ním se tyčil Modlivý Štít. Došel s přáteli až k úpatí staré, ledovcové hory. Viděl stezky, jak se kroutí a stoupají po zalesněných svazích, stezky, kterých užívali měšťané z Útěšína, když si vycházeli na východní svah jen tak pojíst v přírodě. Vedle jedné z těch vyšlapaných cestiček stál bílý jelen. Sturm zíral. Jelen byl to nejmajestátnější zvíře, které kdy rytíř viděl. Byl ohromný, o několik pídí vyšší než největší jelen, kterého Sturm ulovil. Hlavu ne$l pyšně, skvělé paroží zářilo jako koruna. Hnědé oči bylo jasně vidět na pozadí bílé srsti, když upřeně rytíře pozoroval, jako kdyby ho znal. Pak lehkým kývnutím hlavy pokynul hlavou k jihozápadu.

„Stůjte!" zvolal rytíř drsným hlasem.

Ostatní se poplašeně obrátili a tasili. Tanis k němu přiběhl. „Co se děje, Sturme?"

Rytíř si mimoděk sáhl na bolavou hlavu.

„Promiň, Sturme," řekl Tanis. „Zapomněl jsem, že je ti špatně. Můžeme si teď odpočinout. Jsme na úpatí Modlivého Štítu. Vylezu nahoru a podívám se —"

„Ne! Tam se dívej!" Rytíř sevřel Tanisovo rameno a obrátil ho. Ukázal. „Vidíš? Toho bílého jelena?"

„Bílého jelena?" Tanis zíral směrem, kterým rytíř ukazoval. „Kde? Já nic —"

„Tam," řekl tiše Sturm. Udělal pár kroků vpřed ke zvířeti, které se zastavilo a vypadalo, že na něho čeká. Jelen pokynul velkou hlavou. Pak poodběhl, ne víc než pár kroků, znovu se obrátil, aby na rytíře viděl. „Chce, abychom ho následovali," zasténal Sturm. „Jako Huma."

Ostatní se shromáždili kolem rytíře a pozorovali ho s pocity sahajícími od nejhlubšího zájmu k největším pochybnostem.

„Nevidím vůbec žádného jelena, natož bílého," řekl Řekyvan a pozorně prohlížel les.

„Má zranění na hlavě." Karamon kýval hlavou jako falešný klerik. „Dobrá Sturme, chvilku si lehni a odpočiň si, než —"

„Ty nepředstavitelný osle!" vyštěkl rytíř na Karamona. „Máš mozek v břiše, takže ty žádného jelena nevidíš. Kdybys ho totiž uviděl, tak ho zastřelíš a sežereš! Po-

vím vám jediné — musíme za ním!"

„Poranění hlavy mu zatemnilo mysl," zašeptal Řekyvan, „párkrát jsem to už viděl."

„Já nevím," řekl Tanis. Chvíli neříkal nic. Pak s patrnou váhavostí promluvil: „I když já žádného jelena nevidím, už jsem se setkal s těmi, kteří ho viděli a šli za ním, jak o tom vyprávěl ten stařec." Nepřítomně otáčel prstenem spletených břečťanových lístků, který nosil na levé ruce, myšlenkami u zlatovlasé elfí panny, která hořce plakala, když odcházel z Qualinestu.

„Takže podle tebe máme jít za zvířetem, které ani nevidíme?" zeptal se Karamon a čelist mu poklesla.

„Nebyla by to ani zdaleka ta nejpodivnější věc, co jsme kdy udělali," poznamenal sarkasticky Raistlin sípavým hlasem. „Ale vzpomínáte si, že to byl ten stařec, kdo vyprávěl příběh o Bílém Jelenovi a týž stařec, který nás do toho dostal.. ?"

„Dostali jsme se do toho sami," řekl prudce Tanis. „Mohli jsme klidně dát hůl Knězi-vládci a nějak se z toho všeho vymluvit; vymluvili jsme se přece už z horších věcí. Říkám: pojďme za Sturmem. Je zřejmě vyvolený, stejně jako byl vyvolený Řekyvan, když dostal tu hůl —"

„Ale on nás ani nevede správným směrem!" namítl Karamon. „Dobře víte, že západní částí lesa stezky nevedou. Tam vůbec nikdo nechodí."

„Tím lip," řekla náhle Zlatoluna. „Tanis řekl, že stvůry už obsadily cesty. Možná, že toto je východisko. Já říkám: pojďme za rytířem." Obrátila se a vykročila se Sturmem a na ostatní už nepohlédla — byla zřejmě zvyklá, že ji poslouchají.

Řekyvan pokrčil rameny a zakroutil hlavou, cosi temně zabručel, ale šel za Zlatolunou a ostatní se přidali.

Rytíř sešel z vyšlapané stezky vedoucí Modlivým dolem a zahnul na jihozápad vzhůru svahem. Zpočátku se zdálo, že Karamon měl pravdu — žádné stezky tam nebyly. Sturm se prodíral křovisky jako šílený. Potom, zcela náhle, se před nimi otevřela rovná pěšina. Tanis na ni zíral v ohromeném úžasu.

„Kdo nebo co prokácelo tu pěšinu?" zeptal se Řekyvana, který si ji také prohlížel s překvapením ve tváři.

„Já nevím," řekl muž z Planin. „Je hodně stará. Ten padlý strom přes ni leží dost dlouho, aby ho pokrylo listí a je obrostlý mechem a divokým ostružiním. Ale nejsou tu stopy — kromě Sturmových. Chybí tu stopy, že by tudy chodila zvěř. Tak proč už není zarostlá?"

Na tuto otázku neznal Tanis odpověď a dal si načas s přemýšlením. Sturm se hnal rychle kupředu; družina měla co dělat, aby se udržela aspoň v dohledu.

„Skřeti, čluny, plazí muži, neviditelní jeleni — co ještě?" stěžoval si Flint šotkovi.

„Kdybych tak mohl toho jelena vidět" řekl Tas toužebně.

„Taky jsi dostal ránu do hlavy?" zavrčel trpaslík. „Ačkoliv v tvém případě by se to ani moc nepoznalo."

Družina následovala Sturma, který stoupal vzhůru s jakousi divokou zarputilostí, bolest a rána dávno zapomenuty. Tanis měl co dělat, aby rytíře dohnal, a když ho došel, vylekal ho horečnatý lesk Sturmových očí. Ale nepochybně ho někdo vedl.

Pěšina vedla vzhůru svahem k Modlivému Štítu. Tanis si uvědomil, že jdou přímo do sedla mezi sepjatýma „rukama" hory, do průsmyku, kterým, pokud věděl, ještě nikdo neprošel.

„Počkej chvilku," zalapal po dechu, když Sturma doběhl. Odhadoval, že je téměř poledne, i když slunce bylo ještě stále skryto za roztřepenými mraky. „Odpočiňme si. Chci se odtud podívat do krajiny." Ukázal na skalnatý ostroh, který vyčníval po straně štítu.

„Odpočiň —" opakoval nepřítomně Sturm, zastavil se a nabíral dech. Chvíli upřeně zíral před sebe a pak se obrátil k Tanisovi. „Ano. Odpočineme si." Oči se mu jasně leskly.

„Není ti něco?"

„Je mi výborně," řekl nepřítomně Sturm a začal obcházet lučinu a hladil si přitom vousy. Tanis ho nerozhodné pozoroval a pak se vrátil k ostatním, kteří zrovna přešli vrcholek menší vyvýšeniny.

„Tady si odpočineme," řekl půlelf. Raistlin úlevou vydechl a klesl do vlhkého listí.

„Půjdu se podívat nahoru. Je tam vidět na sever a taky pohyb na ochranovské cestě," ještě dodal Tanis.

„Půjdu s tebou," nabídl mu Řekyvan.

Tanis přikývl, oba sešli z cesty a zamířili k skalnatému ostrohu. Když tak-kráčeli pospolu, Tanis pohlédl na vysokého bojovníka. Začínalo mu být dobře s tímto přísným, vážným mužem z Planin. Jako člověk ponořený do vlastních záležitostí, uznával muž z Planin soukromí ostatních a nikdy asi nebude chtít proniknout závorami, které Tanis nastavěl kolem své duše. To měl půlelf stejně rád, jako noc nerušeného spánku. Věděl že přátelé — prostě proto, že to byli přátelé a znali ho už léta — přemýšleli o jeho vztahu ke Kitiaře. Proč se před pěti lety tak z ničeho nic rozhodl ho přerušit? A proč byl tedy tak zřejmě zklamaný, když teď nepřišla na setkání? Řekyvan, pochopitelně, nic o Kitiaře nevěděl, ale Tanis cítil, že i kdyby tomu tak nebylo, muž z Planin by se choval stejně: to byla Tanisova věc, ne jeho.

Když došli na dohled ochranovské silnice, proplížili se několik posledních stop přes mokré kameny až k ostrohu. Tanis pohlédl dolů směrem na východ, viděl ty staré vycházkové cestičky, které mizely za ohbím hory. Řekyvan ukázal a Tanis uviděl, jak se po cestičkách pohybují stvůry! To vysvětlovalo to zvláštní ticho lesa. Tanis sevřel pevně rty. Stvůry čekaly, až jim vlezou do pasti. Sturm a jeho Bílý Jelen jim asi zachránili životy. Ale stvůrám nemůže dlouho trvat, než objeví tu novou pěšinu. Tanis pohlédl dolů pod sebe a zamrkal — žádná pěšina nebyla! Nebylo nic, jenom hustý, neproniknutelný prales. Pěšina se za nimi zase zavírala! Začínám mít vidiny, napadlo ho, a znovu pohlédl na ochranovskou silnici a na spousty stvůr, které po ní pochodovaly oběma směry. Velice rychle se spořádaly, pomyslel si. Hleděl dál k severu, kde se prostíraly klidné vody Krystalmirského jezera. A pak jeho pohled sklouzl k obzoru.

Zamračil se. Něco nebylo v pořádku. Nemohl si okamžitě uvědomit co a tak Řekyvanovi nic neřekl a dál upřeně hleděl na čáru obzoru. Hromadily se tam bouřkové mraky, hustější než obvykle a jejich dlouhé šedé prsty pročesávaly krajinu. A proti

nim stoupaly — to bylo ono! Tanis se dotkl

Řekyvanova ramene a ukázal prstem k severu. Řekyvan tam úkosem pohlédl a zpočátku neviděl nic. A pak to spatřil také — černý kouř stoupající k mrakům. Jeho silná tmavohnědá obočí se stáhla.

„Oheň polního ležení," řekl Tanis.

„Stovky ohňů," opravil ho tiše Řekyvan. „Ohně války. Táboří tam spousty vojska."

„Takže je to pravda," řekl Sturm, když se vrátili, „na severu *skutečně* leží vojsko."

„Ale jaké vojsko? Čí? A proč? Na koho chtějí zaútočit?" Karamon se nevěřícně usmíval. „Pro tuhle hůl nikdo vojsko nepošle." Bojovník se odmlčel. „Nebo ano?"

„Ta hůl je toho všeho jenom část," zasyčel Raistlin. „Vzpomeň si na ty padající hvězdy."

„Dětské tlachy," odfrkl si Flint. Zvedl prázdný kožený měch na víno, obrátil ho vzhůru, zatřepal a povzdychl si.

„Mé příběhy nejsou dětské tlachy," řekl zlostně Raistlin a kroutil se na vlhkém Ústí jako had. „A ty, trpaslíku, uděláš dobře, když dáš na má slova!"

„Tam je! Tam je ten jelen!" řekl najednou Sturm s očima upřenýma na větší balvan — tak se aspoň přátelům zdálo. „Je čas zase jít."

Rytíř vykročil. Ostatní se chvatně sbalili a spěchali za ním. Jak stoupali po pěšině čím dál výš — zdálo se, že se před nimi zhmotňuje, jak postupovali a zas mizí, když přešli — vítr zašuměl a zadul od jihu. Byl to teplý vítr a nesl s sebou omamnou vůni pozdních lučních květů podzimu. Odehnal bouřkové mraky a zrovna, když procházeli úžlabinou mezi dvěma vrcholky štítu, vysvitlo slunce.

Bylo již hodně po poledni, když se ještě jednou nakrátko zastavili k odpočinku mezi stěnami Modlivého Štítu, kterým podle Sturma museli projít. Jelen jde tudy, oznámil jim neústupně.

„Bude pomalu čas k večeři," řekl Karamon. Hluboce vzdechl a podíval se na své nohy. „Mám takový hlad, že bych snědl boty."

„Vypadají docela dobře," řekl Flint nevrle. „Kdyby tak ten jelen byl z masa a krve. Aspoň k něčemu mohl ještě být, než nás zavede do zkázy!"

„Zavři svou nevymáchanou hubu," obrátil se v prudkém poryvu vzteku Sturm na trpaslíka. Pěsti měl zaťaté. Tanis rychle vstal a položil rytíři ruku na rameno a stáhl ho zpět.

Sturm zuřivě hleděl na trpaslíka a kníry se mu chvěly, náhle se od Tanise odvrátil. „Jdeme," zamumlal.

Když družina vešla do úzké úžlabiny, bylo vidět na obou stranách modrou oblohu. Jižní vítr hvízdal bílými stěnami štítu vysoko nad nimi. Kráčeli opatrně a na malých kamíncích jim nejednou uklouzla noha. Naštěstí byla cesta tak úzká, že nebylo těžké zachytit se stěn a obnovit snadno rovnováhu.

Po půlhodině chůze vyšli na druhé straně Modlivého Štítu. Zastavili se a dívali se před sebe. Bohaté travnaté lučiny se jim pohupovaly vlnivě vstříc a na jihu se ztrácely v osikových lesích. Bouřkové mraky byly za nimi, slunce jasně zářilo na

čistém, azurovém nebi.

Ponejprv cítili, že jejich pláště jsou příliš těžké, jen Raistlin zůstával dál zachumlaný do svého rudého hábitu s kápí. Flint, který si celé dopoledne neustále stěžoval na déšť, si nyní začal naříkat na slunce — bylo ostré a bodalo ho do očí. Bylo horké a rozpalovalo mu helmu.

„Povídám, hoďme toho trpaslíka dolů ze srázu," zavrčel Karamon k Tanisovi.

Tanis se zašklebil. „Moc by rachotil a prozradil, kde jsme."

„Kdo by ho dole uslyšel?" řekl Karamon a mávl širokou rukou k údolí. „Vsadím se s tebou, že jsme první živí, kteří tohle údolí vidí."

„První *živí*," vydechl Raistlin. „Pravdu máš, bratře. Protože právě hledíš do Temného Lesa."

Nikdo nepromluvil. Řekyvan se nespokojeně pohnul; Zlatoluna se mu postavila po boku, široce rozevřenýma očima hleděla mezi zelené stromy. Flint si odkašlal a neřekl ani slovo, jenom se probíral ve vousech. Sturm pozoroval les klidně, Bosonožka taky.

„Vždyť vůbec nevypadá tak špatně," řekl šotek rozjařeně. Seděl na zemi se zkříženýma nohama a na kolenou měl rozprostřený list pergamenu; kreslil si kouskem ohořelého dřívka mapu a snažil se zachytit cestu k Modlivému Štítu.

„První pohled je nebezpečný stejně asi jako šotek — dlouhoprsťák," zachraptěl Raistlin.

Tasslehoff se zamračil, chtěl něco odseknout, ale zarazil ho Tanisův pohled a tak se vrátil zpět ke kresbě. Tanis přistoupil k Sturmovi. Rytíř stál opodál na skalisku, vítr mu províval dlouhé vlasy a nadouval kápi.

„Kde je ten jelen, Sturme? Vidíš ho?"

„Ano," odpověděl Sturm. Ukázal dolů. „Šel tam, přes louku; vidím polehlou trávu. Zmizel tamhle mezi osikami."

„Šel do Temného Lesa," zamumlal Tanis.

„Kdo říká, že to je Temný Les?" obrátil se Sturm tváří v tvář Tanisovi.

„Raistlin."

„Pchá!"

„Je to čaroděj," řekl Tanis.

„Je to blázen," odpověděl Sturm. Pak pokrčil rameny. „Ale klidně si tu zůstaňte, když se vám tu líbí. Já půjdu za jelenem — jako Huma — i kdyby mě vedl do Temného Lesa." Přitáhl si plášť k tělu, sestoupil ze skaliska a vykročil pěšinou, která se vinula dolů po úbočí.

Tanis se vrátil k ostatním. „Ten jelen ho vede přímo do lesa," řekl. „Víš určitě, že ten les je Temný Les, Raistline?"

„Může si člověk být vůbec něčím jist, Půlelfe?" odpověděl čaroděj. „Nevím určitě, jestli se ještě jednou nadechnu. Ale běž za ním. Běž do lesa, ze kterého živý člověk ještě nevyšel. Smrt, Tanisi, je jediná jistota života."

Půlelf měl najednou chuť shodit Raistlina dolů z hory. Hleděl za Sturmem, který už byl skoro v polovině úbočí.

„Já jdu se Sturmem," řekl náhle. „Ale neberu odpovědnost za ničí rozhodnutí. Můžete jít nebo zůstat."

„Já jdu!" Tasslehoff sbalil mapu a vsunul ji do pouzdra na svitky. Vyskočil a uklouzl na kameni.

„Duchové!" zamračil se Flint na Raistlina, pak pohrdavě luskl prsty a začal se belhat za půlelfem. Zlatoluna následovala bez váhání, i když pobledlá v obličeji. Řekyvan se přidal daleko pomaleji, tvář ponořenou v myšlenkách. Tanisovi se ulevilo — barbaři měli mnoho děsuplných legend o Temném Lese, to věděl. A nakonec Raistlin vykročil vpřed tak rychle, že to úplně zaskočilo i jeho bratra.

Tanis pozoroval čaroděje s úsměvem. „Tak proč tedy jdeš?" nemohl se ubránit dotazu.

„Protože mě budete potřebovat, Půlelfe," zasyčel. „A kromě toho, kam bychom podle tebe měli teď jít? Už jsi nás zavedl příliš daleko — není už cesta zpátky. Dáváš nám na vybranou jako Obr-lidožrout, Tanisi: Vyberte si rychlou nebo pomalou smrt." Začal sestupovat po úbočí štítu. „Jdeš taky, bratře?"

Ostatní se nejistě podívali na Tanise, když bratři poodešli. Půlelf se cítil jako hlupák, Raistlin má pochopitelně pravdu. Nechal to nejprve dojít tak daleko a pak je nutil, aby se rozhodovali jakoby z vlastní vůle a ne z vůle jeho. A navíc, on se teď tváří, jakože má čisté svědomí. Vztekle sebral kámen a mrštil jím ze svahu dolů. Proč musí za všechno odpovídat vždycky právě on? Proč se do toho nechal zaplést, když nechtěl nic jiného, než najít Kitiaru a povědět jí, že se už rozhodl — že ji miluje a chce s ní žít. Může už snášet její lidské slabosti, jako už se naučil snášet své.

Ale Kit se k němu nevrátila. Měla „nového pána". Možná, že měl právě proto —

„Hej, Tanisi!" Vytrhl ho šotkův hlas.

„Už jdu," zamumlal.

Slunce se právě začalo sklánět k západu, když družina došla až k okraji lesa, Tanis počítal, že jim zbývají ještě tři až čtyři hodiny denního světla. Jestli je jelen dál povede po tak schůdných, rychlých pěšinách, mohli by lesem projít než přijde tma.

Sturm na ně čekal pod osikami a labužnicky se povaloval v zeleném listnatém stínu. Družina přešla louku a pomalu, nespěchavě vstupovali jeden po druhém do lesa.

„Jelen šel tudy," řekl Sturm, zvedl se a ukázal do vysoké trávy.

Tanis žádné stopy neviděl. Napil se vody z téměř prázdného koženého měchu a zíral do lesa. Jak říkal Tas, les vůbec nevypadal divně. Vlastně vypadal příjemně chladně a přímo zval ke vstupu z ostrého svitu podzimního slunce.

„Možná, že tu ulovíme nějakou zvěř," řekl Karamon a pohupoval se na špičkách a patách. „Jeleny pochopitelně ne," dodal spěšně. „Možná pár zajíců."

„Nic nebudeš střílet. Nic nebudeš jíst. V Temném Lese nebudeš nic pít," zašeptal Raistlin.

Tanis se podíval na čaroděje jehož zornice ve tvaru přesýpacích hodin byly roztažené. Kovový lesk jeho kůže vydával v slunečním svitu strašidelnou zář. Raistlin se opřel o hůl a třásl se chladem.

„Dětské povídačky," mumlal Flint, ale trpaslíkův hlas už nezněl přesvědčivě. I když Tanis dobře znal Raistlinovo potěšení z vypjatě dramatických situací, nikdy čaroděje neviděl tak vzrušeného.

„Co cítíš, Raistline?" zeptal se tiše.

„V tom lese je mocná a silná čarodějná síla," šeptal Raistlin.

„Zlá?" zeptal se Tanis.

„Jenom k těm, kteří si zlo nesou v sobě," prohlásil čaroděj.

„Potom jsi jediný, kdo se má v lese čeho obávat," řekl čaroději chladně Sturm.

Karamon zrudl vztekem, ruka nahmatala meč. Také Sturmova ruka sklouzla k jilci. Tanis sevřel Sturmovi paži a Raistlin se dotkl svého bratra. Čaroděj hleděl na rytíře a zlaté oči se mu třpytily.

„Uvidíme," řekl Raistlin, jeho slova byly pouhé syčivé zvuky cezené mezi zuby. „Uvidíme." Pak se těžce opřel o hůl a přistoupil k bratrovi. „Jdeš?"

Karamon vrhl hněvivý pohled na Sturma a vstoupil po boku bratra do lesa. Ostatní je následovali, takže v dlouhé vlající trávě chvíli zůstali jen Tanis s Flintem.

„Už jsem na to starý, Tanisi," řekl náhle trpaslík.

„Nesmysl," odpověděl s úsměvem půlelf. „Bojoval jsi jako-“

„Ne, nejde o kosti anebo svaly," trpaslík se podíval na své žilnaté ruce — „sice nejsou nejmladší, ale já teď myslím ducha. Před pár lety, než se narodili ti ostatní, tak my dva bychom vstoupili do začarovaného lesa bez rozmýšlení. A teď..."

„Seber se, kamaráde" řekl Tanis. Snažil se, aby to znělo lehce, ale trpaslíkova neobvyklá zasmušilost ho znepokojila.

Pozorně se na Flinta zadíval, vlastně ponejprv, co se potkali na cestě před Útěšínem. Trpaslík vypadal staře, ale Flint vždycky vypadal staře. Jeho tvář, nebo aspoň to, co z ní bylo vidět skrze šedé vousy a kníry a převislé bílé obočí, byla opálená do hnědá, vrásčitá a popraskaná jako stará kůže. Trpaslík brblal a naříkal, ale takový byl Flint — vždycky brblal a naříkal. Teď měl jiné oči. Bojovný lesk byl pryč.

„Nenech Raistlina, aby se ti dostal na kůži," řekl Tanis. „Večer si posedíme u ohně a zasmějeme se jeho duchařským historkám."

„Možná, že ano." Flint si povzdechl. Chvilku nic neříkal a pak dodal. „Jednoho dne vás začnu brzdit, Tanisi. A nechci nechat dojít k tomu, aby sis říkal, co mám, sakra, s tím starým ubrblaným trpaslíkem dělat?"

„Víš, že tě potřebuju, ty starý, ubrblaný trpaslíku," řekl Tanis a položil ruku na trpaslíkovo svalnaté rameno. Pokynul mu do lesa za ostatními. „My musíme, Flinte... Oni jsou... takoví mladí. Ty jsi takový balvan, o který se opřu, abych se mohl pořádně rozmáchnout mečem."

Flintova tvář zrudla radostí. Zatahal se za vousy a pak si rázně odkašlal. „No, tys byl vždycky sentimentální. Tak pojď, zdržujeme ostatní. Rád bych měl ten les za sebou co nejrychleji." Pak ještě zabručel: „Aspoň, že jdem za denního světla."

10
Temný Les.
Pěšina mrtvých. Raistlinovo kouzlo.

JEDINÉ, CO TANIS PŘI VSTUPU DO LESA Pocítil, byla úleva, že se zbavil pálavý podzimního slunce. Půlelf si připomněl všechny ty legendy, co o Temném Lese slyšel — příběhy, které se vyprávěly o strašidlech kolem táborových ohňů — a uvědomoval si dosah Raistlinovy věštby. Ale Tanis také poznal, že les překypuje životem; daleko víc než kterýkoliv jiný, v kterém doposud byl.

Nevládlo tu smrtelné ticho, které už zažili dříve. Drobní živočichové se prodírali křovím. Ptáci cvrlikali vysoko ve větvích. Pestrobarevná křídla hmyzu se leskla, jak se míhala kolem nich. Listí šustilo a praskalo, květy se skláněly, ačkoliv se jich nedotkl sebemenší záchvěv vánku — snad jen z radosti ze života, kterou chtěly projevit.

Celá družina vstoupila do lesa s rukama svírajícíma zbraně, ostražitě, pozorně a nedůvěřivě. Po nějaké chvíli, kdy se snažili, aby jim pod nohama nešustilo listí, řekl Tas, že „mu to připadá trochu pitomé," a všichni se uvolnili — všichni, kromě Raistlina.

Kráčeli asi dvě hodiny, plynulým, rychlým a snadným pochodem po rovné a proklestěné stezce. Stíny se dloužily, jak se slunce sklánělo. Tanis v lese pociťoval klid. Nebál se, že je odporné křídlaté stvůry budou pronásledovat až sem. Zlo se zde zdálo nepatřičné, pokud si, jak řekl Raistlin, někdo nenesl zlo v sobě. Tanis pohlédl na čaroděje. Raistlin šel sám se sklopenou hlavou. Stíny stromů jako by kolem čaroděje houstly. Tanis se otřásl a uvědomil si, že se hodně ochladilo, jak slunce zapadlo za vrcholky stromů. Byl čas začít uvažovat o nočním tábořišti.

Tanis vytáhl Tasslehoffovu mapu a dokud bylo ještě vidět, začal ji znovu studovat. Mapu kreslil nějaký elf a v místě, které označovalo les, byl rozevlátý nápis Temný Les. Ale jeho hranice byly pouze neurčitě načrtnuty a Tanis nevěděl, zda se tato slova týkají tohoto lesa či ještě jiného, který ležel jižněji. Raistlin se musel zmýlit, rozhodl se Tanis — toto nemůže být Temný Les. Anebo, je-li přece, pak jeho zlo je jen výplodem čarodějovy fantazie. Pokračovali v cestě.

Brzy nastal soumrak, ten čas večera, kdy skomírající světlo vše oživuje a zvýrazňuje. Družina začala zpomalovat. Raistlin kulhal a syčivě, přerývaně dýchal. Sturmova tvář zpopelavěla. Půlelf už už chtěl nařídit noční zastávku, když — jako by v předtuše jeho záměru — se cesta rozšířila a zavedla je na velkou, zelenou mýtinu. Čistá voda vyvěrala z podzemí a stékala po ohlazených kamenech tvořic mělký potok. Mýtinu pokrývala hustá tráva, zvoucí k odpočinku; vysoké stromy stály na stráži po jejím okraji. Když spatřili mýtinu, slunce zrudlo a pak zmizelo; mlhavé stíny se začaly plížit mezi stromy.

„Nescházejte ze stezky," zvolal Raistlin, když družina vkročila na mýtinu.

Tanis si povzdechl. „Raistline," řekl trpělivě, „nic se přece neděje. Na stezku pořád vidíme — nejsme od ní ani na deset stop. No tak. Odpočiň si. Už máme všichni dost. Podívej" — Tanis ukázal mapu — „nemyslím, že tohle je Temný Les. Podle

toho tady —"

Raistlin si pohrdavě odmítl mapy všimnout. Družina si tedy čaroděje také nevšímala, sešla ze stezky a začala budovat tábor. Sturm klesl k zemi a opřel se o kmen, oči zavřené bolestí, zatímco Karamon zíral hladovým zrakem na drobné pohybující se stíny. Potom kývl na Tase a šotek vklouzl do lesa nasbírat dříví na oheň.

Čaroděj je pozoroval a tvář se mu zkřivila v úšklebku. „Všichni jste hlupáci. Toto je Temný Les a vy to poznáte dřív než tato noc skončí." Pokrčil rameny. „Ale, jak jste řekli, potřebuji si odpočinout. *Já* ale ze stezky nesejdu." Raistlin se usadil na pěšině a vedle položil svou hůl.

Karamon zčervenal rozpaky, když viděl, že se ostatní po sobě dívají pobavenými pohledy. „Ale, Raiste," řekl mohutný muž, „pojď za námi. Tas šel na dřevo a já možná někde střelím králíka."

„Nic nebudeš *střílet*!" Raistlin pouze hlasitě šeptal a přesto každého lekal. „Ničemu *neublížíš* v Temném Lese! Ani stromu, ani rostlině, ani zvířeti, ani ptáku!"

„Já s Raistlinem souhlasím," řekl Tanis. „Noc zde strávit musíme a nechci zabít v tomto lese nic, co nebudeme muset."

„Elfové, holt, neradi zabíjejí a tečka," brumlal Flint. „Čaroděj nás k smrti vyděsí a ty nás k smrti vyhladovíš. Musíme jen doufat, že když nás v noci něco napadne, bude to aspoň k jídlu."

„V tom jsme zajedno, trpaslíku." Karamon zhluboka vzdychl, zašel k potoku a pokoušel se utopit svůj hlad.

Bosonožka se vrátil s dřívím. „Neřezal jsem ho," ujistil Raistlina. „Jen jsem ho sebral."

Ale ani Řekyvanovi se nepodařilo zažehnout oheň. „Dřevo je mokré," prohlásil nakonec a hodil krabičku troudu zpátky do tlumoku.

„Světlo potřebujeme," řekl nejistě Flint, když stíny noci zhoustly. Zvuky lesa, které zněly doposud nevinně, se náhle zdály podezřelé a hrozivé.

„Ty se přece nebojíš dětských řečí," zasyčel Raistlin.

„To teda ne!" vybafl trpaslík. „Ale chci vidět, aby mi šotek ve tmě neobrátil můj tlumok naruby."

„Já ti rozumím," řekl Raistlin neobvykle laskavě. Pronesl svůj povel „*Širak*". Bledé, bílé světlo se rozzářilo na konci čarodějovy hole. Bylo to zádušní světélko a jen málo plašilo tmu. Spíš ještě hrozbu přicházející noci zvětšilo.

„Tak tady máš světlo," zašeptal tiše čaroděj. Zapíchl špici hole do vlhké půdy.

V této chvíli si Tanis uvědomil, že jeho elfí vidění je pryč. Měl by správně rozeznat teplé, červené obrysy svých druhů, a zatím nebyli nic víc, než temnější stíny rýsující se proti hvězdné temnotě mýtiny. Půlelf to neřekl svým společníkům, ale pocit poklidu, který zažíval, byl protknut záchvěvem strachu.

„Vezmu si první hlídku," nabídl se namáhavě Sturm. „S mým zraněním bych stejně neusnul. Znal jsem jednoho, kterému se to povedlo — a už se neprobudil."

„Budeme hlídat po dvou," řekl Tanis. „Vezmu si první hlídku s tebou."

Ostatní otevřeli vaky a začali se připravovat ke spaní — všichni, kromě Raistlina. Ten zůstal sedět na pěšině a světlo hole osvětlovalo jeho skloněnou hlavu zahalenou kápí. Sturm se usadil pod stromem. Tanis sešel k potoku a žíznivě pil. Náhle

za sebou uslyšel dušený výkřik. Tasil meč a vstal, vše jedním pohybem. Ostatní už rovněž stáli se zbraněmi v rukou. Jenom Raistlin seděl nepohnutě dál.

„Odložte meče," řekl. „Nejsou vám k ničemu. Tamtěm může ublížit jenom kouzlo."

Vojsko bojovníků je obklíčilo. To samotné by stačilo, aby člověku stydla krev v žilách. Ale s tím by si družina byla poradila. Neporadili si však s hrůzou, která se jich zmocnila a ochromila jejich smysly. Každého z nich napadla Karamonova lehkomyslná poznámka: „S živými budu bojovat kdykoliv, ale s mrtvými ne."

Tito bojovníci mrtví byli.

Pouze třepotavé, křehké, bílé světlo ozařovalo jejich těla. Jako by se lidské teplo, které z nich zaživa proudilo, hrozným způsobem uchovalo i po smrti. Maso již shnilo a představa, jak tělo vypadalo, zůstala již jen v paměti duší. Duše však pamatovaly i jiné věci. Každý z bojovníků nesl starobylé, pamětí uchovávané brnění, měl starobylé, pamětí uchovávané zbraně, které rozsévaly pamětí uchovávanou smrt. Mohli zabíjet pouhým strachem či dotykem hrobově ledových rukou.

Jak se lze vůbec utkat s těmito rytíři? horečnatě přemýšlel Tanis, který nikdy předtím nepocítil strach před nepřáteli z masa a kostí. Zmocnil se ho zmatek a skoro se rozkřičel na ostatní, aby se obrátili a utíkali.

Hněvivě se půlelf přiměl ke klidu a začal znovu rozvážně přemýšlet. Rozvážně! Málem se tomu zasmál. Útěk byl zbytečný; rozdělili by se, poztráceli. Musel zůstat a vyrovnat se s tím — nějak. Vykročil k přízrakům bojovníků. Mrtví neučinili nic, nechovali se výhružně. Stáli a uzavírali pěšinu. Nebylo možné je spočítat, protože se někteří zhmotňovali a jiní zase rozplývali a opět se vraceli, když jejich druhů začalo ubývat. Na tom ostatně nezáleží, řekl si Tanis a cítil, jak mu pot ochlazuje tělo. Kterýkoliv z těchto neživých válečníků by nás mohl zabít všechny jediným pohybem ruky.

Když se půlelf přiblížil k bojovníkům, uviděl zář světla — Raistlinovu hůl. Čaroděj, opíraje se o ni, stál v čele družiny, tlačící se do hloučku. Tanis došel až k němu. Bledé světlo krystalu osvítilo čarodějovu tvář; vypadala skoro stejně přízračně jako tváře mrtvých kolem nich.

„Tak tě vítám v Temném Lese, Tanisi," řekl čaroděj.

„Raistline —" Tanisovi se stáhlo hrdlo. Musel to zkusit víckrát, než se mu povedlo vydat zvuk. „Co tyhle —"

„Umrlčí vojsko," zašeptal čaroděj, aniž je spouštěl z očí. „Máme štěstí."

„Štěstí?" opakoval nevěřícně Tanis. „Proč?"

„Jsou to duchové mužů, kteří složili slavnostní slib, že splní jistý úkol. Tento slib nedodrželi a teď se musí znova a znova pokoušet ho splnit a dojít tak opravdového pokoje ve smrti."

„Proč ale, u Propasti, bychom měli mít štěstí?" drsně zašeptal Tanis a dal průchod svému vzteku. „To slavnostně slíbili, že zbaví les každého náhodného návštěvníka?"

„I to je možné," Raistlin vrhl kradmý pohled na půlelfa — „ačkoliv, myslím, nepravděpodobné. Ale to zjistíme."

Než mohl Tanis zasáhnout, oddělil se čaroděj od skupiny a postavil se tváří v

tvář kostlivcům.

„Raiste," řekl Karamon přidušeným hlasem a chtěl ho následovat.

„Zadrž ho, Tanisi," poručil Raistlin hrubě. „Závisí na tom naše životy."

Tanis chytil bojovníka za rameno a zeptal se: „Co chceš dělat!"

„Pronesu zaklínadlo, které nám dovolí s nimi promluvit. Budu vnímat jejich myšlenky. Budou s námi mluvit mým prostřednictvím."

Čaroděj zvrátil hlavu, kápě mu přitom sklouzla. Rozpřáhl paže a začal mluvit. *„Ast bilak parbilakar. Suh tangus moipar!"* mumlal a třikrát to opakoval. Když Raistlin promluvil, zástup bojovníků se rozestoupil a objevila se postava hroznější a strašlivější než se jevily ostatní. Tento kostlivec byl vyšší než druzí a na hlavě měl blyštivou korunu. Našedlé brnění bylo bohatě zdobené tmavými klenoty. Tvář vyjadřovala hrozný smutek a muka. Vykročil naproti Raistlinovi.

Karamon dušené polknul a odvrátil tvář. Tanis se neodvažoval promluvit ve strachu, že čaroděje vyruší a zlomí moc zaklínadla. Umrlec zvedl bezmasou ruku a dotkl se mladého čaroděje. Tanis se třásl — dotek kostlivce znamená jistou smrt. Ale obluzený Raistlin se nehýbal. Tanisovi se zdálo, že ani nevidí ledovou ruku vztahující se k jeho srdci. Pak Raistlin promluvil:

„Vy, tak dlouho mrtví, mluvte skrze můj živý hlas o vašem hořkém zármutku. A pak nám povolte průchod tímto lesem, neboť naše úmysly nejsou zlé, což uvidíte, když začnete číst v našich srdcích."

Kostlivcova ruka ho náhle zarazila. Bledé oči zkoumaly Raistlinovu tvář. Pak se kostlivec, obklopený chvějivou září, uklonil před čarodějem. Tanis se zhluboka nadechl; cítil Raistlinovu sílu, ale tohle...!

Raistlin úklonu opětoval, pak pokročil a postavil se vedle kostlivce. Tvář měl skoro stejně bledou jako přízračná postava vedle něho. Živý mrtvý a mrtvý živý, napadlo Tanise a otřásl se. Když Raistlin promluvil, nezněl jeho hlas obvyklým sykavým šepotem. Byl hluboký a rozhodný a nesl se po lese. Byl chladný a dutý a jako by přicházel z hloubi země. „Kdo jste a proč rušíte Temný Les?"

Tanis se snažil odpovědět, ale v hrdle měl úplně sucho. Karamon vedle něho nemohl dokonce ani zvednout hlavu. Pak Tanis rozpoznal po svém boku pohyb. Šotek! Zaklel v duchu a chtěl šotka chytit, ale pozdě. Malá postava s kšticí vlasů vtančila do světla Raistlinovy hole a stanula před kostlivcem.

Tasslehoff se uctivě uklonil. „Jmenuji se Tasslehoff Bosonožka," řekl. „Moji přátelé" — mávl směrem k družině, „mi říkají Tas. Kdo jste vy?"

„Na tom téměř nezáleží," řekl hrobový hlas. „Věz pouze, že jsme bojovníci válek dávno zapomenutých."

„A je pravda, že jste nesplnili slib a proto musíte být tady?" vyptával se Tas se zájmem.

„Je. Slíbili jsme, že ochráníme tuto zemi. Pak slétla kouřící hora z nebes. Zem se rozestoupila. Zlé věci vyhřezly z útrob země a my jsme odhodili meče a v hrůze utíkali, dokud nás nedostihla hořká smrt. Byli jsme povoláni, abychom špinili svůj slib, protože zlo se opět plíží touto zemí. A zde také zůstaneme, dokud toto zlo nebude zahnáno a řád obnoven."

Raistlin náhle vykřikl a zvrátil hlavu, oči se mu obracely v sloup a přátelé za-

hlédli pouze bělmo. Jeho hlas byl najednou souzvukem tisíce hlasů mluvících zároveň. To vyděsilo dokonce i šotka, který o krok couvl a nejistě se ohlédl po Tanisovi.

Kostlivec zvedl velitelským gestem ruku a hluk ustal jako pohlcený tmou. „Moji muži chtějí znát důvod, proč jste vstoupili do Temného Lesa. Jestli kvůli něčemu zlému, zjistíte, že jste ho na sebe uvalili, a nebudete žít ani tak dlouho, abyste uviděli vycházet měsíce."

„Ne, jistěže ne kvůli zlému," řekl spěšně Tasslehoff. „Je to dost dlouhé vyprávění, víte, ale my celkem nikam nespěcháme a vy, jak se zdá, taky ne, tak já vám to povím.

To jsme tak seděli v hospodě, která se jmenuje Poslední domov v Útěšíně. Tam to asi neznáte. Ani nevím, jak dlouho už tam stojí, ale kolem Pohromy tam ještě nebyla, zatímco vy asi ano. No, a tak sedíme a posloucháme jednoho staříka, jak vypráví o Humovi a on — teda ten stařík, ne Huma — řekl tady Zlatoluně, aby zazpívala a ona se zeptala, co má zazpívat a pak tedy zpívala a jeden Hledač najednou v sobě našel kritické nadání, takže Řekyvan — to je tamhleten dlouhý — do Hledače strčil, až spadl do ohně. Byla to náhoda, on nechtěl. Ale Hledač chytl jako fakule! To jste měli vidět! Ale ten stařík mi podal hůl a řekl, ať s ní Hledače udeřím a já tedy, že ano, a vtom se hůl proměnila v modrý křišťál a oheň hned uhasí a —"

„Modrý křišťál!" Umrlcův hlas zaduněl dutě z Raistlinova hrdla, když k nim vykročil. Tanis a Sturm skočili kupředu, chytili šotka a odtáhli ho z cesty. Ale umrlce zřejmě zajímala pouze družina. Třpytivé oči spočinuly upřeně na Zlatoluně. Zvedl bílou ruku a pokynul jí k sobě.

„Ne!" Řekyvan se pokusil zabránit jí, ale jemně ho odstrčila a stanula před kostlivcem s holí v ruce. Vojsko přízraků je obstoupilo.

Náhle kostlivec tasil meč z matně se blyštící pochvy. Zvedl ho vysoko nad hlavu a čepel zazářila bílým světlem a modrým plamenem.

„Pohleďte na hůl!" řekla těžce Zlatoluna.

Hůl plála světlou modří, jako kdyby chtěla meči odpovědět.

Král přízraků se obrátil k Raistlinovi a napřáhl paži k obluzenému čaroději. Karamon vydal drsný výkřik a setřásl Tanisovu paži. Tasil a vrhl se na nemrtvého bojovníka. Čepel pronikla třpytivým tělem, ale byl to Karamon, kdo vykřikl bolestí a se sténáním padl k zemi. Tanis se Sturmem k němu přiklekli. Raistlin nepohnutě zíral před sebe, výraz tváře nepohnutý, nezměněný.

„Karamone, kam jsi —" Tanis ho přidržoval a zběsile hledal, kde je mohutný bojovník poraněn.

„Do ruky!" Karamon se zvrátil, slzy mu stékaly po tváři — levou ruku — byl levák — zastrčenou pod pravou paži.

„Co je?" zeptal se Tanis. Pak uviděl ležet na zemi bojovníkův meč a pochopil. Karamonův meč byl pokrytý námrazou.

Tanis s hrůzou vzhlédl a uviděl, že kostlivcova ruka svírá Raistlinovo zápěstí. Záškuby procházely čarodějovým křehkým tělem; obličej měl zkroucený bolestí, ale neupadl. Oči měl zavřené, vrásky pohrdání a hořkosti byly vyhlazeny a mír smrti na něj sestupoval. Tanis to pozoroval s hrůzou, jen zdaleka vnímal Karamonovy chraptivé výkřiky. Viděl, jak se Raistlinova tvář opět proměňuje, tentokrát jako by extází.

Čarodějova mocná aura zesílila a zářila kolem něho téměř oslnivým jasem.

„Jsme povoláni," řekl Raistlin. Tento hlas už patřil jemu, ale Tanis ho ještě nikdy neslyšel. „Musíme jít."

Čaroděj se k nim obrátil zády a vešel do lesa; bezmasá ruka krále přízraků stále ještě svírala jeho zápěstí. Kruh nemrtvých se rozevřel a nechal ho projít.

„Zastav je," sténal Karamon. Nejistě stál a potácel se.

„To nejde," Tanis se ho snažil zadržet a nakonec se mohutný muž zhroutil do půlelfovy náruče a rozplakal se jako dítě. „Půjdeme za ním. To bude v pořádku. Karamone, je to čaroděj — tomu my nerozumíme. Půjdeme za ním —"

Oči nemrtvých zářily pekelným svitem, když sledovaly družinu, jak je míjí a vstupuje do lesa. Umrlčí armáda pak zase sevřela své řady.

Družina vstoupila do právě zuřící bitvy. Ocel zvonila; zranění muži řvali o pomoc. Tak skutečné se zdálo zápolení armád, že Sturm mimoděk tasil. Hluk bitvy ho ohlušoval; odrážel a zasazoval neviditelné rány, o nichž předpokládal, že jsou určeny jemu. Zoufale se oháněl mečem a věděl, že jsou odsouzeni k záhubě a nemohou uniknout. Dal se do běhu a náhle strnul; vyběhl z lesa na holou udupanou louku. Před ním stál Raistlin, a sám.

Čaroděj měl zavřené oči. Lehce oddechoval a pak se sesul k zemi. Sturm k němu přiběhl, pak se objevil Karamon a málem přes Sturma upadl, když bral něžně bratra do náručí. Jeden po druhém vybíhali na louku i ostatní. Raistlin stále ještě mumlal divná, nezvyklá slova. Kostlivci zmizeli.

„Raiste!" vzlykal přerývaně Karamon.

Čarodějova víčka se zachvěla a oči se otevřely. „To zaklínadlo ... mě vyčerpalo..." zašeptal. „Musím si odpočinout."

„A taky si odpočineš!" zaduněl hlas — lidský hlas!

Tanis vydechl úlevou, třebaže položil ruku na jilec meče. Spolu s ostatními vyskočil a s ochranným gestem se postavil před Raistlina, tvář obrácenou do lesa a do tmy. Objevil se stříbrný měsíc, jako kdyby ho vytáhla čísi ruka z černého hedvábného šátku. Teď spatřili hlavu a ramena muže stojícího mezi stromy. Jeho nahá ramena byla mohutná a silná jako Karamonova. Hříva dlouhých vlasů se mu kroutila na krku; oči měl jasné a chladně třpytivé. Pak družina zaslechla praskání větviček v křoví a zahlédla špičku oštěpu mířícího na Tanise.

„Odložte ty směsné hračky," varoval muž. „Jste obklíčeni a nemáte nejmenší naději."

„To je trik," zamručel Sturm, ale ještě nedořekl a nastal ohlušující praskot lámaných větví. Objevili se další muži a obklíčili je, všichni měli oštěpy, které zářily v měsíčním svitu.

První muž vykročil kupředu a k nim, družina překvapením strnula a zbraně jim v rukou klesly.

Ten muž nebyl člověk, ale kentaur! Od pasu vzhůru člověk, od pasu dolů měl tělo koně. Lehce přicválal, mohutné svaly mu hrály na nahé hrudi. Ostatní kentauři se pohybovali po pěšině podle jeho povelů. Tanis skryl meč. Flint kýchnul.

„Ty musíš s námi," poručil kentaur.

„Můj bratr je zraněný," zabručel Karamon. „Nikam nedojde."

„Vysaď mi ho na záda," řekl chladně kentaur. „Kdo ještě cítí únavu, může si sednout a jet tam, kam jdeš."

„A kam máme s vámi jít?" zeptal se Tanis.

„Teď není doba na nějaké otázky —" Kentaur napřáhl ruku a píchl Karamona lehce do zad. „Pojedeme rychle a daleko." Měli byste nasednout. Ale nebojte se." Uklonil se před Zlatolunou, pokročil k ní přední nohou a rozpačitě si prohrábl vlasy. „Dnes v noci nebudeš mít nic zlé."

„Ty, Tanisi, můžu se svézt? Prosím tě," škemral šotek.

„Nevěř jim!" Flint divoce kýchal.

„Já jim *nevěřím*," zamumlal Tanis, „ale moc na vybranou nemáme — Raistlin nemůže jít. Jen běž, Tasi. A vy ostatní taky."

Karamon úkradkem a s podezřením pozoroval kentaury, vzal bratra do náručí a posadil ho na hřbet jednoho z pololidí a polokoní. Raistlin se slabostí zakymácel.

„Vylez si taky," řekl kentaur Karamonovi. „Unesu vás oba. Tvůj bratr tě bude potřebovat, neboť tuto noc pojedeme rychle."

Bojovník se začervenal rozpaky a pak vyšplhal na kentaurův široký hřbet a dlouhýma nohama se téměř dotýkal země. Objal Raistlina, když kentaur běžel tryskem po pěšině. Tasslehoff se potěšené chechtal, naskočil na kentaura a okamžitě přeletěl na druhou stranu přímo do bláta. Sturm si povzdechl, sebral šotka a usadil ho pevně na hřbetě. Pak, dřív než mohl zaprotestovat, posadil rytíř Flinta za něj. Flint chtěl něco říci, ale jak se kentaur rozběhl, přepadlo ho opět kýchání. Tanis jel na prvním z kentaurů, který vypadal jako vůdce.

„Kam jedeme?" zeptal se znovu Tanis.

„K Lesapánovi," odpověděl kentaur.

„Lesapán?" opakoval Tanis. „Kdo to je — je jako vy?"

„Lesapán je jiný," odpověděl kentaur a přešel do pomalého cvalu.

Tanis se chtěl ještě vyptávat, ale kentaur zrychlil a tak se musel pevně držet; téměř si překousl jazyk, když tvrdě nadskakoval na kentauřím hřbetě. Cítil, že začíná klouzat dozadu, když kentaur cválal rychleji a rychleji. Bezmocně objal kentaurovo mohutné tělo.

„Není potřeba, abys mě přeštípl vedví!" Kentaur se ohlédl a oči se mu leskly měsíční září. „Postarám se, abys nespadl. Jen klid. Dej ruce dozadu, abys měl rovnováhu. Teď. Sevři mě nohama."

Kentaur sešel ze stezky a vnořil se do lesů. Husté stromy okamžitě pohltily měsíční světlo. Tanis cítil jak kolem něho šlehají větve a bijí mu do pláště. Kentaur neodbočoval, nezpomaloval a Tanis předpokládal, že dobře zná cestu, cestu, kterou on — půlelf, ani nezahlédl.

Zanedlouho začal kentaur zpomalovat a nakonec se zastavil. Tanis neviděl nic než neproniknutelnou tmu. Tušil, že družina bude někde poblíž, protože slyšel Raistlinův mělký dech, Karamonovu zbroj a Flintovo neustávající kýchání. Dokonce i světlo z Raistlinovy hole pohaslo.

„V tomto lese je mocné kouzlo," zašeptal čaroděj, když se ho na to Tanis zeptal. „To kouzlo ruší všechna ostatní."

Tanisova nejistota tím vzrostla. „Proč jsme zastavili?"

„Protože, ty už jsi tady. Sesedni," nařídil nevrle kentaur.

„A kde je to tady?" Tanis sklouzl z širokého kentauřího hřbetu. Rozhlížel se kolem, ale nic neviděl. Stromy zjevně pohlcovaly i ten nejmenší záblesk měsíčního či hvězdného světla.

„Stojíš uprostřed Temného Lesa," odpověděl kentaur. „A teď ti dám ‚sbohem' — možná ‚s čertem', podle toho jak Lesapán o tobě rozhodne."

„Ještě okamžik," zvolal hněvivě Karamon. „To nás necháš tady uprostřed lesa, slepé jak koťata —"

„Zastav je!" poručil Tanis a sáhl po meči. Ale ten nebyl na místě. Hrubé zaklení ze Sturmových úst svědčilo, že rytíř přišel na to samé.

Kentaur se zasmál. Tanis zaslechl dusot kopyt v měkké půdě a praskání větviček. Kentauři zmizeli.

„Šťastnou cestu!" Flint kýchl.

„Jsme všichni?" zeptal se Tanis, sáhl do tmy a nahmatal Sturmův silný kamarádský stisk ruky.

, Já jsem tady," zapípal Bosonožka. „Teda, Tanisi, to byla paráda. Já —"

„Drž zobák, Tasi!" vybafl Tanis. „Kde jsou lidé z Planin?"

„Tady," odvětil Řekyvan ponuře. „Beze zbraní."

„Nikdo nemá zbraň?" zeptal se Tanis. „Ne, že by nám k něčemu byla v této prokleté tmě," dodal hořce.

„Já mám hůl," řekla Zlatoluna tichým hlubokým hlasem.

„A věru máš to převelice silnou zbraň, dcero Que-šu," ozval se hluboký hlas. „Zbraň dobrou, kterou se přemáhá špatnost, nemoci a bezpráví." Neviditelný hlas zazněl smutně. „V těchto dobách se také užívá proti zlým stvůrám, které se chtějí Lesapána zmocnit a sprovodit ho i ze světa."

11
Lesapán.
Poklidná mezihra.

„KDO JSI?" ZVOLAL TANIS. „UKAŽ SE!"

„My ti neublížíme," pokoušel se předstírat odvahu Karamon.

„Vím, že mi neublížíte." Hluboký hlas zněl docela pobaveně. „Nemáte zbraně. Vrátím vám je, až přijde čas. V Temném Lese nikdo zbraň nenosí, ani rytíř ze Solamnie. Neboj se ničeho, chrabrý rytíři. Poznal jsem, že tvůj meč je starobylý a velice cenný! U mne bude v bezpečí. Odpusť mi tento zřejmý projev nedůvěry, ale dokonce i sám Huma kdysi složil Dračí kopí k mým nohám."

„Huma," polknul vzrušeně Sturm.

„Kdo jsi?"

„Jsem Lesapán." Zatímco hluboký hlas mluvil, temnota se rozdělila. Vzrušené vydechnutí, lehké jak jarní větřík, proběhlo družinou, když pohlédla před sebe. Stříbrné měsíční světlo jasně ozářilo skalní útes. Na útesu stál jednorožec. Chladně je pozoroval, v chytrých očích měl zář nekonečné moudrosti...

Krása jednorožce pronikala až k srdci. Zlatoluna cítila, jak jí rychlé slzy vytryskly z očí, které musela přivřít před vznešenou skvělostí zvířete. Jeho srst byla měsíční stříbro, jeho roh byl blyštivá perla, jeho hříva byla mořská pěna. Hlava mohla být vytesána z lesklého mramoru, ale vůbec žádná lidská, dokonce ani trpasličí ruka by snad nedokázala zachytit ušlechtilost a půvab, které spočívaly v jemných liniích mohutného krku a svalnaté hrudi. Nohy byly silné, avšak jemně utvářené, kopyta malá a dělená jako u koz. Daleko později, kdykoliv šla Zlatoluna po temných stezkách se srdcem sklíčeným zoufalstvím a beznadějí, stačilo jen, aby zavřela své oči a vzpomněla si na jednorožce, úleva se vždy dostavila.

Jednorožec pohodil hlavou a pak ji sklonil ve vážné úkloně na uvítanou. Družina se cítila nesvá a neohrabaná, ve zmatku se jeden po druhém na oplátku také ukláněli. Jednorožec se prudce otočil, seběhl z útesu a klusal přes kameny k nim.

Tanis cítil, jak od něho zakletí ustupuje a rozhlédl se kolem. Čisté stříbro měsíčního svitu ozařovalo lesní palouk. Vysoké stromy je obklopovaly jako dobromyslní obři-strážcové, Půlelf si uvědomil hluboký všeovládající mír, který zde vládl. Ale byl tu také stále vyčkávající smutek.

„Odpočiňte si," řekl Lesapán, když sestoupil až mezi ně. „Jste unavení a máte hlad. Donesou vám jídlo a čerstvou vodu na umytí. Dnes večer můžete odložit svou ostražitost i strach. Zde jste v bezpečí, jestli na této zemi bezpečí existuje."

Karamonovi se při zmínce o jídle rozzářilo v očích a opatrně položil bratra na zem. Raistlin klesl do trávy a opřel se o kmen. Tvář měl v stříbrném měsíčním světle smrtelně bledou, ale dýchal lehce. Nezdálo se, že by byl nemocen, jako spíš hrozně vyčerpán. Karamon se posadil vedle něho a rozhlížel se po potravě. Pak si těžce povzdechl.

„Asi zas nějaké bobule," řekl nešťastně Tanisovi. „Dal bych si maso — pečenou jelení kýtu, kousek smaženého králíka —"

„Psst," napomenul ho tiše Sturm a pohlédl na Lesapána. „Teď se nejspíš rozhoduje, že dá upéct tebe!"

Z lesa vyšli kentauři a nesli čistý bílý ubrus, který prostřeli do trávy. Jiní na ubrus položili průzračné křišťálové koule, které osvětlily les.

Tasslehoff pozoroval zvědavě světlo. „To jsou světlušky!"

Křišťálové koule obsahovaly tisíce malých broučků, každý měl na zádech dva svítící body. Mihotali se uvnitř koulí, spokojeně zkoumajíce prostředí, v němž se ocitli.

Pak kentauři přinesli mísy se studenou vodou a čisté kusy plátna na otřeni obličeje a rukou. Voda občerstvila těla i mysli a spláchla stopy bojů. A další kentauři rozestavili židle, což Karamon pozoroval s pochybnostmi. Byly vyřezány z jednoho kusu dřeva, které bylo tvarováno jako lidské tělo. Vypadaly docela pohodlně, ale měly jen jednu nohu!

„Prosím, posaďte se," řekl Lesapán.

„V tom nemůžu sedět," odporoval bojovník. „Převrátím se." Stál u cípu ubrusu. „Kromě toho, ubrus leží na trávě. Posadím se k němu na zem."

„Abys měl co nejblíž ke žvanci," zabručel Flint do vousu. Ostatní nejistě pokukovali po židlích, podivných křišťálových lampách naplněných broučky a po kentaurech. Vojvodova dcera však věděla, co se očekává od hostí. Třebaže vnější svět považoval její lid za barbary, Zlatolunin kmen měl přísná pravidla zdvořilosti, která dodržoval s náboženskou horlivostí. Zlatoluna věděla, že nechat hostitele čekat je urážkou pro něho i jeho doprovod. Usadila se s vznešeností královny. Židle se zhoupla na jedné noze, přizpůsobila se její výšce a uzpůsobila se její postavě.

„Posaď se po mé pravici, bojovníku," řekla odměřeně, protože cítila na sobě mnoho párů očí. Řekyvanova tvář byla bez výrazu, ačkoliv pohled na jeho dlouhé tělo, sklánějící se na zdánlivě křehkou židli, byl zábavný. Avšak — jakmile dosedl — pohodlně se natáhl a nevěřícně se usmíval.

„Děkuji vám, že jste vyčkali, dokud neusednu," řekla rychle Zlatoluna a snažila se zaplašit rozpaky. „Nyní se můžete všichni posadit."

„Ale to je dobrý," začal Karamon a složil ruce na prsou. „Já jsem na nic nečekal. Já v těch vachrlatých židličkách sedět nebudu —" Sturmův loket se hluboko zaryl mezi bojovníkova žebra.

„Vznešená paní," Sturm se uklonil a usedl s rytířskou důstojností.

„No, když teda muže on, tak to já taky," mumlal si Karamon, jehož rozhodnutí uspíšila skutečnost, že kentauři začali nosit jídlo. Pomohl bratrovi usednout, pak se opatrně posadil sám a neustále se přesvědčoval, že ho židle unese.

Čtyři kentauři se rozestavili v každém rohu velkého bílého ubrusu prostřeného na zemi. Zvedli ubrus do výše stolu a pak ho pustili. Ubrus zůstal ve vzduchu a jeho jemné výšivky byly pevné, jako by ležely na tlustých stolních deskách Posledního domova.

„To je skvělé! Jak to dělají?" vykřikl Tas a nakukoval pod ubrus. „Pod tím nic není," hlásil s očima vykulenýma. Kentauři se mocně rozesmáli a dokonce i Lesapán se usmál. Pak kentauři prostřeli talíře vyrobené z krásného leštěného dřeva. Každý host dostal nůž a vidličku se střenkou z jeleního parohu. Talíře byly naplněny hor-

kou pečení, která vydávala omamnou vůni kouře. Voňavé bochníky chleba a mísy plné ovoce svítily ve světle lamp.

Karamon už se cítil ve své židli bezpečně a spokojeně si mnul ruce. Pak se široce usmál a chopil se vidličky. „Áááá!" vydechl nadšeně, když před něho jeden z kentaurů postavil podnos s pečenou zvěřinou. Karamon zabodl vidličku, s rozkoší sál vůni masa a šťávy, která vytryskla. Náhle si uvědomil, že se všichni na něho dívají. Zarazil se a rozhlédl se.

„Co to —?" zeptal se a zamrkal. Pak se podíval na Lesa-pána, začervenal se a spěšně vytáhl svou vidličku. „Já... já se omlouvám. Ten jelen je asi váš známý — teda — vlastně vás poddaný."

Lesapán se jemně usmál. „Uklidni se, bojovníku," řekl. „Ten jelen již v životě svůj úkol splnil tím, že se stal potravou — pro vlka nebo pro lovce. Netruchlíme pro ty, kteří zemřeli a naplnili svůj osud."

Tanisovi se zdálo, že Lesapánovy tmavé oči během řeči spočinuly na Sturmovi a že v nich vidí hluboký smutek, který naplnil půlelfa chladnou hrůzou. Ale když se obrátil zpátky k Lesapánovi, viděl, že se vznešené zvíře opět usmívá. „To se mi jen zdálo," pomyslel si.

„Jak to poznáme, Pane," zeptal se váhavě Tanis, „že život každého tvora naplnil svůj osud? Slýchal jsem, že i velice staří umírali v zahořklosti a zoufalství. A viděl jsem umírat i malé děti, které ještě nedostaly svůj díl, avšak zanechaly za sebou tolik lásky a radosti, že smutek nad jejich odchodem byl zmírněn tím, že svým krátkým životem dali tak mnoho ostatním."

„Sám sis odpověděl na svou otázku, Tanisi Půlelfe, dokonce lip než bych to svedl já," řekl Lesapán vážně. „Řekněme tedy, že naše životy jsou měřeny ne tím, kolik bereme, ale kolik dáváme."

Půlelf se chystal odpovědět, ale Lesapán ho přerušil. „Odložte pro teď svá trápení. Užijte si klidu mého lesa, pokud můžete. Času ubývá."

Tanis prudce vzhlédl k Lesapánovi, ale mocné zvíře mu nevěnovalo pozornost a upřeně hledělo do daleka, do lesů, oči zamlžené smutkem. Půlelf by byl rád zjistil, co to znamená, ale vtom ucítil, jak se něčí ruka dotkla jeho.

„Měl by ses najíst," řekla Zlatoluna. „Jídlo tvé starosti sice nerozptýlí — ale jestliže ano, o to lépe."

Tanis se na ni usmál a začal s dravou chutí jíst. Poslechl Lesapánovy rady a odsunul na chvíli trampoty kamsi do hlubin své mysli. Zlatoluna měla pravdu; docela se jich nezbavil.

Ostatní družina si počínala stejně, přestala jim vadit neobvyklost okolí a začali se chovat jako zkušení cestovatelé. I když k pití nebylo kromě vody nic jiného — k velkému Flintovu zklamání — chladná, čistá tekutina spláchla strach a pochybnosti ze srdcí, pročistila krev a zbavila ruce špíny.

Smáli se, rozprávěli a jedli, těšili se svou společností. Lesapán již nemluvil, jen jednoho po druhém pozoroval.

Sturmova tvář opět částečně nabyla barvy. Jedl elegantně a důstojně. Seděl vedle Tasslehoffa a odpovídal na šotkovy nevyčerpatelné otázky o své domovině. Aniž vyvolal něčí pozornost, nenápadně rovněž odstranil z Tasova vaku nůž a vidličku,

které si do něho našly cestu. Rytíř seděl co nejdál od Karamona a ze všech sil se snažil si ho nevšímat.

Veliký bojovník si zřejmě pochutnával. Jedl třikrát víc, třikrát rychleji a třikrát hlasitěji než ostatní. Když nepolykal, popisoval Flintoví zápas s trollem a používal přitom kost, kterou okusoval, jako meč a vysvětloval její pomocí výpady a odbody. Flint se statečně krmil a tu a tam Karamonovi řekl, že je ten největší lhář na Krynu.

Raistlin seděl vedle bratra, jedl velmi málo a ozobával jen nejlihovější maso, pár zrnek hroznu, kousek chleba, který předtím namočil ve vodě. Nemluvil, ale bedlivě naslouchal všem, ukládal do duše všechno, co bylo vyřčeno, pro budoucnost a použití.

Zlatoluna vybraně pojídala večeři s navyklou jistotou. Kněžna z Que-šu byla zvyklá stolovat veřejně a přitom udržovat lehký hovor. Povídala si s Tanisem, povzbuzovala ho, aby jí vyprávěl o elfí zemi a místech, která navštívil. Řekyvan vedle ní se zřejmě ostýchal a necítil se příliš dobře. I když nebyl tak hlučný jedlík jako Karamon, bylo na muži z Planin vidět, že je zvyklý spíš na jídlo u ohně mezi svými lidmi než na královské síně. S jídelním náčiním zacházel obtížně a věděl, že vedle Zlatoluny působí neotesaně. Nemluvil a zdálo se, že na sebe nechce upozorňovat.

Konečně začali jeden po druhém odsunovat talíře a usazovat se pohodlněji v podivných židlích; večeře končila sladkými placičkami. Tas začal zpívat vandrovní písničky šotků a kentauři se tím velice bavili. Pak náhle promluvil Raistlin. Jeho tichý, šepotavý hlas pronikl smíchem a hlučným hovorem.

„Pane Lesa," — zasyčel čaroděj oslovení — „dnes jsme bojovali s ohavnými stvůrami, které ještě nikdo předtím na Krynu neviděl. Můžeš nám o nich povědět?"

Uvolněná a veselá nálada se ztratila, jako by přes ni hodil rubáš. Všichni si vyměnili starostlivé pohledy.

„Tyto stvůry chodí jako lidé," dodal Karamon, „ale vypadají jako ještěři. Mají pařáty na rukou a na nohou, křídla a" — tu mu přeskočil hlas — „po smrti zkamení."

Lesapán je smutně pozoroval a povstal. Zdálo se, že otázku očekával.

„Znám ty stvůry," odpověděl. „Několik se jich pokusilo vniknout spolu s ochranovskými skřety do Temného Lesa, je tomu týden. Chodí v kápích a hábitech nepochybně proto, aby skryly své hrozné vzezření. Kentauři je tajně sledovali, aby nemohly napáchat škodu, než se s nimi vypořádá Umrlčí vojsko. Od kentaurů vím, že si tyto stvůry říkají drakoniáni a mluví o své příslušnosti k Ordo Draconis."

Raistlinovo obočí se zvedlo. „Řád draka," zašeptal rozpačitě. „Ale kdo jsou? Jakého pokolení nebo původu?"

„To se neví. Mohu vám povědět jenom toto: nejsou z živočišné říše a nepatří k žádnému z pokolení Krynu."

Chvíli trvalo, než všichni pochopili. Karamon zamrkal. „Já tedy nevím —" začal.

„Chce, bratře, říci, že nejsou z našeho světa," netrpělivě vysvětloval Raistlin.

„Tak odkud jsou?" Karamon se překvapeně zeptal.

„To je ta otázka, není-liž pravda?" řekl Raistlin odměřeně, „odkud se zde vzali — a proč?"

„Na to vám nemohu odpovědět," Lesapán zavrtěl hlavou. „Ale mohu vám povědět, že dříve než Umrlčí vojsko s drakoniány skoncovalo, mluvili o ‚armádách na

severu'."

„Viděl jsem je." Tanis vstal ze židle. „Polní ohně —" Hlas mu uvízl v hrdle, když pochopil, co se jim Lesapán chystá říci. „Vojska! Těchto drakoniánů? Musí jich být tisíce!" Teď už vzrušeně povstali všichni a mluvili jeden přes druhého.

„To není možné!" řekl rytíř zamračeně.

„Kdo za tím stojí? Hledači? Přísahám při bozích," zaburácel Karamon, „mám chuť jít do Ochranova a zmlátit ty —“

„Nechoď do Ochranova, jdi do Solamnie," poradil mu hlasitě Sturm.

„Měli bychom jít do Qualinestu," navrhoval Tanis. „Elfové..."

„Elfové mají teď svých starostí dost," nedal mu Lesapán domluvit, jeho hlas byl rozhodný a klidný. „A Hledači v Ochranově taky. Nikde není bezpečno. Ale řeknu vám, kam musíte jít, abyste našli odpovědi na své otázky."

„Jak nám chceš povědět, kam musíme jít?" Raistlin pomalu pokročil a plášť kolem něho povlával, jak šel. „Co o nás víš?" Čaroděj se odmlčel a oči se mu zúžily při náhlém nápadu.

„Ano. Očekával jsem vás," odpověděl Lesapán na Raistlinovu myšlenku. „Dnes se v houštině objevila velká, zářící bytost. Řekla, že člověk, který má hůl s modrým křišťálem, přijde dnes na noc do Temného Lesa. Nechť Umrlčí vojsko nechá tu, co drží hůl, projít i s jejími společníky — ačkoliv žádný člověk, elf, trpaslík nebo šotek do Temného Lesa nevkročil od časů Pohromy. Já mám té, co drží hůl, odevzdat poselství: Musíš přelétnout Hory Východních stěn. Za dva dny musí být hůl v Xak Sarotu. Tam, ukážeš-li se hodná, obdržíš dar, jemuž na světě není rovno."

„Hory Východních stěn!?" Trpaslík leknutím otevřel ústa. „To bychom museli umět létat, abychom za dva dny dorazili do Xak Sarotu. Zářící bytost! Pcha!" Luskl hněvivě prsty.

Ostatní se nejistě dívali jeden po druhém. Nakonec řekl Tanis váhavě: „Obávám se, Lesapane, že trpaslík má pravdu. Cesta do Xak Sarotu je dlouhá a nebezpečná. Museli bychom se vrátit přes země, o kterých víme, že jsou v nich skřeti a ti drakoniáni."

„A pak bychom museli přes Planiny," promluvil ponejprv od střetnutí s Lesapánem Řekyvan. „Propadli bychom životy." Pokynul ke Zlatoluně. „Lidé z Que-šu jsou vášniví a znají svou zemi. Vyčkávají. Nikdy bychom ve zdraví neprošli." Podíval se na Tanise. „A moji lidé nemají v lásce elfy."

„A proč vlastně musíme do Xak Sarotu?" mručel Karamon. „Dar, jemuž není na světě rovno — co to je? Mocný meč? Truhlice peněz ocelové ražby? Ta by se sice hodila, ale na severu se zřejmě schyluje k válce. To bych si nechtěl nechat ujít."

Lesapán vážně přikývl. „Chápu, že nevíte kudy kam," řekl. „Pomohu vám, jak jen budu moci. Mohu zařídit, abyste byli v Xak Sarotu za dva dny. Otázka je, jestli se toho odvážíte?"

Tanis se podíval po ostatních. Sturmova tvář byla nerozhodná. Střetl se s Tanisovým pohledem a vzdychl si. „Ten jelen nás sem zavedl," řekl zvolna, „možná proto, abychom vyslechli tuto radu. Ale já jsem své srdce nechal na severu, u nás doma. Jestli se nás armády těch drakoniánů chystají napadnout, mé místo je mezi těmi Rytíři, kteří se jistě spojí, aby čelili tomuto zlu. A přesto bych vás nerad opus-

til, tebe Tanisi či tebe, paní." Lehce se uklonil Zlatoluně a se ztrhanou tváří přitiskl dlaně ke spánkům.

Karamon pokrčil rameny. „Já půjdu kamkoliv, Tanisi, kde se bojuje. To víš. A co ty říkáš, bratře?"

Ale Raistlin jenom upřeně hleděl do tmy a neodpověděl.

Zlatoluna a Řekyvan spolu tiše rozmlouvali. Pak oba kývli a Zlatoluna řekla Tanisovi: „Půjdeme do Xak Sarotu. Vážíme si všeho, co jste pro nás udělali —"

„Ale už nemůžeme nikoho žádat, aby nám pomáhal," řekl s hrdostí Řekyvan. „Toto je naplnění našeho poslání. Sami jsme se za ním vydali, sami ho dokončíme."

„A sami při tom zemřete!" řekl tiše Raistlin.

Tanis se zachvěl. „Raistline," řekl, „potřebuji s tebou mluvit."

Čaroděj se poslušně otočil a šel s půlelfem do houštiny z padlých a zpřelámaných stromů. Tma se za nimi zavřela.

„Jako za starých časů," řekl Karamon a nejistě pozoroval bratra.

„Ale vzpomeň si na ty maléry, do kterých jsme se pak dostali," připomenul mu Flint a svalil se do trávy.

„Stejně bych rád věděl, o čem si povídají," řekl Tasslehoff. Kdysi dávno se šotek snažil soukromé hovory čaroděje a půlelfa poslouchat, ale Tanis na něho vždycky přišel a kopanci ho odehnal. „A proč o tom nemůžeme mluvit všichni?"

„Protože bychom asi vyrvali Raistlinovi srdce zaživa," odpověděl Sturm tichým hlasem, v němž byla bolest. „Říkej si, co chceš, Karamone, ale tvůj bratr má v sobě něco úděsného a Tanis o tom ví. Za což jsem mu vděčný. On s tím umí zacházet. Já ne."

Ačkoliv to bylo nezvyklé, tentokrát Karamon neřekl nic. Sturm hleděl na bojovníka překvapeně. Za starých časů by rváč vyskočil na bratrovu obranu. Teď mlčky seděl, ponořený do vlastních myšlenek, tvář ustaranou. Ano, v Raistlinově povaze je něco úděsného a Karamon taky ví, co to je. Sturm se otřásl a pomyslel si, co se asi stalo v těch uplynulých pěti letech, které tak sklíčily veselého bojovníka.

Raistlin přistoupil k Tanisovi. Čaroděj měl ruce zastrčeny do rukávů hábitu, hlavu v zamyšlení sklopenou. Tanis přímo cítil z Raistlinova těla horkost, která se propalovala pláštěm, jako by byl spalován vnitřním ohněm. Tanisovi nebylo dobře v přítomnosti mladého čaroděje. Ale právě nyní, jak věděl, nemůže se obrátit o radu k nikomu jinému. „Co víš o Xak Sarotu?" zeptal se Tanis.

„Kdysi tam stával chrám — chrám starobylých bohů," zašeptal Raistlin. Oči se mu leskly divným světlem rudého měsíce. „Bylo zničeno za Pohromy a obyvatelé se rozprchli, protože mysleli, že je bohové opustili. Vymizelo z paměti. Ani jsem nevěděl, že ještě existuje."

„Co jsi viděl, Raistline?" zeptal se tiše Tanis po dlouhé odmlce. „Díval ses do dálky — co jsi tam viděl?"

„Jsem čaroděj, Tanisi, ne věštec."

„To mi nevykládej," vybafl Tanis. „Je to sice dlouho, ale zase ne tak moc. Vím, že neumíš prorokovat. Tys o něčem přemýšlel, tys nevěštil. A vymyslel jsi odpověď. Tu odpověď chci. Jsi chytřejší než my všichni dohromady, i když —" zarazil se.

„I když jsem mrzák a zrůda," Raistlinův hlas se zvedl s drsnou pýchou. „Ano,

jsem chytřejší než ty — než vy všichni. A jednoho dne vám to i dokážu! Jednoho dne — vy — s celou vaší silou, vystupováním a dobrotivostí — mě všichni uznáte jako svého mistra!" Prsty se v rukávech pláště sevřely v pěsti, oči žhnuly rudě v karmínovém měsíčním světle. Tanis, který byl na takové projevy zvyklý, trpělivě vyčkával. Čaroděj se uklidnil a sevření prstů povolilo. „Ale teď, teď ti aspoň poradím. Co jsem viděl? Ta vojska, Tanisi, armády drakoniánů, potáhnou Útěšínem a Ochranovem a zeměmi tvých blízkých. Proto musíme do Xak Sarotu. To, co tam najdeme, pomůže napravit zkázu způsobenou těmi vojsky."

„Ale proč jsou ta vojska?" zeptal se Tanis. „Co by tím kdo získal, kdyby ovládl Útěšín, Ochranov a Planiny až k východu? Hledači?"

„Hledači? Pcháá!" odfrkl pohrdavě Raistlin. „Otevři oči, Půlelfe. Někdo nebo něco mocného stvořilo tyto stvůry — ty drakoniány. Ne ti hlupáci Hledači. A nikdo nepodstoupí takové nebezpečí pro dvě městečka sedláků nebo proto, aby si prohlédl modrou křišťálovou hůl. Tato válka je dobyvačná, Tanisi. Někdo se chce zmocnit Ansalonu! Za dva dny život, jaký jsme znávali, na Krynu skončí. To je poselství padajících hvězd. Královna Temnot se vrátila. Stojíme tváří v tvář nepříteli, který nás — přinejmenším — chce zotročit a možná úplně vyhubit."

„A tvoje rada?" tázal se Tanis váhavě. Cítil tu změnu a jako všichni elfové se změn bál a štítil se jich.

Raistlin se usmál podivným, křivým úsměvem, jako by vychutnával okamžik převahy. „Abychom se okamžitě vydali do Xak Sarotu. Abychom neprodleně vyrazili a použili všech prostředků, které nám nabízí Lesapán. Pokud ten dar nedostaneme během dvou dní — armádám drakoniánů se to podaří."

„Co myslíš, že je to za dar?" uvažoval nahlas Tanis. „Meč nebo peníze, jak říkal Karamon?"

„Můj bratr je osel," prohlásil chladně Raistlin. „Sám tomu nevěříš a já také ne."

„Tak co?" naléhal Tanis.

Raistlinovi se zúžily oči. „Už jsem ti dal radu. Dělej podle své vůle. Já mám i vlastní důvod jít. Na tom přestaňme, Půlelfe. Ale bude to nebezpečné. Xak Sarot byl opuštěn před třemi sty lety. A nemyslím si, že takto opuštěný zůstane nadlouho."

„Pravda," rozvažoval Tanis. Dlouhou chvíli stál mlčky. Pak čaroděj jedenkrát tiše zakašlal. „Ty věříš, Raistline, že jsme byli vyvoleni?" zeptal se Tanis.

Čaroděj nezaváhal. „Ano. To mi bylo dáno na srozuměnou ve Věžích Vysoké Magie. To mi řekl Par Salian."

„Ale proč?" zeptal se netrpělivě Tanis. „My nejsme z látky, z níž se dělají hrdinové — no, Sturm možná —"

„Ach," řekl Raistlin. „Ale *kdo* nás vybral? A kvůli čemu? Toto uvaž, Tanisi Půlelfe!"

Čaroděj se Tanisovi výsměšně poklonil a prodíraje se trávou se vrátil k družině.

12
Spánek na křídlech. Kouř na východě. Temné vzpomínky.

„XAK SAROT," ŘEKL TANIS. „TAK JSEM SE rozhodl."

„To ti poradil čaroděj?" zeptal se nasupeně Sturm.

„Ano," odpověděl Tanis, „a věřím, že je to dobrá rada. Když se nedostaneme do Xak Sarotu do dvou dní, dostanou se tam jiní a ten ‚dar, jemuž není na světě rovno', bude navždy ztracen."

„Dar jemuž není rovno!" řekl Tasslehoff a oči mu svítily. „Jen si pomysli, Flinte! Drahokamy nepředstavitelné ceny! Nebo třeba —"

„Soudek piva a Otikovy smažené brambory," zamumlal trpaslík. „A třeba i příjemný oheň. Ale to ne — raději Xak Sarot!"

„Myslím tedy, že jsme zajedno," řekl Tanis. „Jestli myslíš, Sturme, že tě na severu potřebují, jistě můžeš —"

„Půjdu s vámi do Xak Sarotu." Sturm si povzdechl. „Na severu nemám co pohledávat. Klamu jenom sám sebe. Rytíři mého řádu se rozešli, zahrabali se v rozpadajících se hradech a bojují už nejvýš se soudními vymahači dluhů."

Rytířova tvář se zkřivila bolestí, když sklonil hlavu. Tanis náhle pocítil únavu. Bolel ho krk, ramena a záda, svaly na nohou mu škubala křeč. Chtěl ještě něco dodat, ale ucítil jemný dotyk ruky na svém rameni. Podíval se a uviděl Zlatoluninu tvář, odhodlanou a klidnou v měsíčním světle.

„Jsi unavený, můj příteli," řekla. „Jako všichni. Ale jsme rádi, že jdeš s námi. Řekyvan a já." Její ruka však byla pevná. Rozhlédla se a její jasný zrak obhlédl skupinu. „My jsme rádi, že jdete všichni s námi."

Tanis se podíval na Řekyvana a nebyl si jist, zda muž z Planin souhlasí s tím, co řekla.

„Je to jen další dobrodružství," řekl Karamon, rudý rozpaky.

„Že, Raiste?" Šťouchnul svého bratra. Raistlin si dvojčete nevšímal a hleděl na Lesapána.

„Musíme vyrazit okamžitě," řekl rozhodně čaroděj. „Říkal jsi, že nám pomůžeš dostat se přes hory."

„To jsem skutečně řekl," odpověděl Lesapán a vážně pokynul hlavou. „I já jsem rád, že jste se takto rozhodli. Doufám, že vám moje pomoc přijde vhod."

Lesapán obrátil hlavu k oblakům a chvíli hleděl vzhůru. Družina jeho pohled sledovala. Noční nebe, prosvítající příkrovem vysokých stromů, zářilo jasnými hvězdami. Brzy družina poznala, že tam nahoře poletuje něco, co tu a tam zastiňuje hvězdy.

„Ať jsem tupý trpaslík," řekl slavnostně Flint. „Létající koně. Co ještě?"

„Óch!" Bosonožka se zhluboka nadechl. Šotek byl jako zázrakem ohromený, když pozoroval překrásná zvířata, jak krouží nad nimi, sestupují níž a níž při každém obletu, a srst jim září modrou a bílou ve svitu měsíce. Tas zatleskal. Nikdy ho ani v nejdivočejším šotčím snu nenapadlo, že by létal. To stálo za zápas se všemi

drakoniány na Krynu.

Pegasové se snesli k zemi, jejich pernaté letky zvířily vzduch, který pohnul větvemi stromů a ohnul stébla trav. Velký pegas s křídly sahajícími až k zemi se uctivě poklonil Lesapánovi. Jeho vzezření bylo hrdé a vznešené. Pak se jedno po druhém ukláněla ostatní vznešená zvířata.

„Povolal jsi nás?" zeptal se Lasapána vůdce.

„Tito moji přátelé spěchají za naléhavou věcí na východě. Žádám vás, abyste je rychlostí svých křídel přenesli přes Hory Východních stěn."

Pegas pohlédl překvapeně na družinu. Vznešeně vykročil a pečlivě si prohlédl nejprve jednoho, pak druhého. Když Tas zvedl ruku, aby oře poplácal, zvířeti se postavily uši a trhl hlavou zpět. Když se dostal až k Flintovi, znechuceně zafrkal a obrátil se k Lesapánovi. „Šotek? Lidé? A ještě *trpaslík*!"

„Od tebe, *ty koni*, žádné milosti nepotřebuju!" vyštěkl Flint.

Lesapán kývl hlavou a jen se usmíval. Pegas se uklonil v neochotném souhlasu. „Jak myslíš, pane," odpověděl. S mocnou vznešeností přešel k Zlatoluně a ohnul přední nohu, aby jí pomohl nasednout.

„Ne, nepoklekej, vznešené zvíře," řekla. „Jezdila jsem na koni dřív, než jsem se naučila chodit. Nepotřebuji tvou pomoc." Podala hůl Řekyvanovi, objala pegasův krk a přehoupla se přes koňský hřbet. Její stříbrozlaté vlasy bíle zazářily v měsíčním světle, její tvář byla čistá a chladná jako mramor. Nyní vypadala jako skutečná kněžna barbarského kmene.

Vzala si od Řekyvana hůl zpět. Zvedla ji a její hlas se rozezpíval. Řekyvanovy oči plály obdivem, když se vyhoupl za ni na okřídleného koně. Objal ji a připojil svůj baryton k jejímu hlasu.

Tanis neměl nejmenší tušení, co zpívají, ale vypadalo to jako píseň o vítězství a triumfu. Podivně mu to rozpalovalo krev a moc rád by se byl také připojil. Jeden z pegasů k němu přiklusal. Nasedl a pohodlně se uvelebil na širokém hřbetě před mohutnými křídly.

Nyní celá družina zachvácená náladou té chvíle, začala nasedat. Zlatolunina píseň dala křídla jejich duším, když pegasové rozepjali mohutná křídla a zachytili proudění vzduchu. Stoupali výš a vyš, kroužíce nad lesem. Stříbrný měsíc, a rudě ozářené údolí pod nimi a mraky nad nimi v tajuplném, purpurovém přísvitu, který ustupoval výraznému purpuru noci. Když jim les zmizel, poslední, co družina spatřila, byl Lesapán, zářící jako spadená hvězda z nebe, zářící osamoceně v temné krajině.

Jeden po druhém cítili, jak se jich zmocňuje ospalost. Tasslehoff tomuto kouzlem přivolanému spánku odolával nejdéle. Okouzlen prouděním větru do obličeje, očarován pohledem na vysoké stromy, které se obvykle tyčily nad ním, nyní proměněné v hračky dětí, bojoval Tas, aby zůstal vzhůru, když už ostatní spali. Flintova hlava mu spočívala na zádech a trpaslík hlasitě chrápal. Zlatolunu kolébal v náručí Řekyvan. Hlava mu přitom přepadla přes její rameno. I ve spánku ji ochranitelsky objímal. Karamon ležel na koňském krku a mocně oddechoval, jeho dvojče se mu opíralo o široká záda. Sturm klidně spal a vrásky bolesti mu zmizely z tváře. Dokonce i Tanisova vousatá tvář byla čistá, bez starostí, bez vrásek odpovědnosti.

Tas zívl. „Ne," zamumlal a začal rychle mrkat a štípat se.

„Teď odpočívej, šotku," řekl mu pobaveně pegas. „Lidé správně nemají létat. Ten spánek vás chrání. Nechceme, abyste se lekli a spadli."

„Já nespadnu," namítal Tas a zíval dál. Hlava mu spadla dopředu. Pegasův krk příjemně hřál, srst byla voňavá a měkká. „Já se neleknu," zašeptal ospale Tas. „Nikdy se neleknu ..." Usnul.

Půlelf se náhle vzbudil a zjistil, že leží na travnaté louce. Vůdce pegasů stál nad ním a hleděl k východu. Tanis se posadil.

„Kde jsme?" začal. „To není město." Rozhlédl se kolem. „Vždyť jsme se ještě ani nedostali přes hory!"

„Lituji," otočil se k němu pegas. „Nemohli jsme s vámi letět až k Horám Východních stěn. Schyluje se k velkému neštěstí tam na východě. Temnota naplňuje povětří, taková temnota, kterou jsem na Krynu nezažil po nesčetná "

Zmlkl, sklonil hlavu a nepokojně hrabal zemi. „Neodvážím se letět dál."

„Kde jsme?" opakoval zmatený půlelf. „A kde jsou ostatní pegasové?"

„Poslal jsem je domů. Zůstal jsem hlídat váš spánek. Teď, když jsi vzhůru, musím se vrátit i já." Pegas pevně pohlédl na Tanise. „Já nevím, co vzbudilo to veliké zlo na Krynu. Chci věřit, že jsi to nebyl ty, ani tvoji přátelé."

Rozestřel svá velká křídla.

„Počkej!" Tanis se hrabal na nohy. „Jaké —"

Pegas se vznesl do vzduchu, zakroužil dvakrát a byl pryč, rychlým letem mířil k západu.

„Jaké zlo?" Ptal se Tanis rozespale. Vzdychl a rozhlédl se. Družina hluboce spala, ležela kolem něho na zemi v různých polohách spánku. Pozorně se zahleděl k obzoru a snažil se probrat. Za chvíli bude svítat, uvědomil si. Sluneční světlo začalo ozařovat východ. Stál na rovné stepi, v dohledu nebyl ani strom, jen do nekonečna se táhnoucí vlny travin, kam až oko dohlédlo.

Tanisovi nešlo stále z hlavy, co pegas mínil velkým neštěstím na východě, usedl tedy do trávy a pozoroval východ slunce a čekal, až se jeho druhové vzbudí. To, že nevěděl, kde jsou, ho příliš netrápilo, tušil, že Řekyvan tuto krajinu zná do posledního stébla trávy. Pohodlně se natáhl do trávy, tváří k východu a cítil, že ho podivný spánek osvěžil daleko víc než několik posledních nocí.

Pojednou se prudce posadil a pocit úlevy byl pryč, hrdlo se mu sevřelo jakoby stiskem neviditelné ruky. Protože tam dál, stoupajíce jasnému rannímu slunci vstříc, byly tři tlusté, pokroucené sloupce mastného, černého kouře. Tanis se postavil. Přiběhl k Řekyvanovi a lehce jím zatřásl. Pokusil se vzbudit muže z Planin, aniž vzbudil Zlatolunu.

„Pššt," zašeptal Tanis, položil varovně prst na ústa a kývnul směrem k Zlatoluně, když Řekyvan ospale na půlelfa zamrkal. Když barbar uviděl Tanisův zasmušilý výraz, okamžitě se probudil. Tiše vstal a šel s Tanisem rozhlížeje se kolem.

„Co to má být?" zašeptal. „Jsme na Abanasijských pláních. Asi tak na půl cesty k Horám Východních stěn. Moje vesnice leží východně —"

Když mu Tanis mlčky ukázal k východu, zmlkl. Pak tiše, trhaně vykřikl, když

uviděl kouř stoupající k nebi. Zlatoluna sebou trhla a vzbudila se. Posadila se a ospale hleděla na Řekyvana, pak se jí do očí vkradla hrůza. Opětovala s ní jeho zděšený pohled.

„Ne," zasténala. „Ne!" vykřikla. Rychle se zvedla a začala sbírat své svršky. Ostatní se vzbudili jejím křikem.

„Co se děje?" Karamon vyskočil na nohy.

„Jejich vesnice," řekl tiše Tanis a pokynul rukou. „Hoří. Vojska se zřejmě pohybují rychleji, než jsme si mysleli."

„Ne," řekl Raistlin. „Vzpomeň si — drakoniánští klerikové mluvili o tom, že sledovali hůl do jedné vesnice na Planinách."

„Moji lidé," zašeptala Zlatoluna a síla z ní vyprchala. Schoulila se do Řekyvanova náručí a hleděla na kouř. „Můj otec..."

„Nejlíp bude vyrazit." Karamon se nejistě rozhlížel. „Jsme tu jako diamant v pupku cikánské tanečnice."

„Ano," řekl Tanis. „Rozhodně se musíme odtud dostat. Ale kterým směrem?" zeptal se Řekyvana.

„Na Que-šu!" Zlatolunin hlas nepřipouštěl odpor. „Máme to na cestě. Hory Východních stěn začínají za mou vesnicí." Vykročila do vysoké trávy.

Tanis se podíval na Řekyvana.

„*Marukina*!"zvolal za ní muž z Planin. Rozběhl se a chytil Zlatolunu za ruku. „*Kikh pat-takh merilar!*" řekl pevně.

Pohlédla na něho, oči modré a chladné jako jitřní obloha. „Ne," řekla rozhodně, „já jdu do vesnice. Je to naše vina, jestli se něco přihodilo. Je mi jedno, jestli jsou tam tisíce těch stvůr. Zemřu s našimi a měla jsem to udělat dřív." Hlas jí selhal a Tanisovi, který ji pozoroval, se sevřelo lítostí srdce.

Řekyvan ji objal a spolu vykročili proti vycházejícímu slunci.

Karamon si odkašlal. „Doufám, že jich tisíc potkám," mumlal si a nadhodil si bratrovy vaky.

„Poslyš," řekl překvapeně. „Jak to, že jsou plné?" Podíval se do svého vaku. „Jídlo. Na několik dní. A můj meč je zpátky v pochvě."

„Aspoň v jedné věci můžeme být bez starostí," řekl ponuře Tanis. „Jak je ti, Sturme?"

„Dobře," odpověděl rytíř. „Ten spánek mi udělal velice dobře."

„Tak dobrá. Jdeme! Flinte, kde je Tas?" Tanis se obrátil a skoro přepadl o šotka, který stál těsně za ním.

„Chudák Zlatoluna," řekl tiše Tas.

Tanis ho poplácal po rameni. „Třeba to nebude tak zlé, jak si myslíme," řekl půlelf a následoval lidi z Planin šustící trávou. „Možná, že je bojovníci odrazili a to, co vidíme, jsou ohně vítězství."

Tasslehoff si povzdychl a vzhlédl k Tanisovi s široce otevřenýma hnědýma očima. „Jsi mizerný lhář, Tanisi," řekl šotek. Měl pocit, že nastává velice dlouhý den.

Soumrak. Bledé slunce zapadlo. Pruhy žluté a hnědé zdobily západní nebe, pak zmizely v pochmurné noci. Družina se sesedla kolem ohně, který nehřál, neboť

nebylo na Krynu plamene, jenž by zahnal chlad v jejich duších. Nemluvili spolu, každý seděl a díval se do ohně a přemýšlel o tom, co viděl. Snažili se dát smysl nesmyslnému.

Tanis už v životě zažil mnoho hrozného. Ale vyvrácené město Que-šu mu navždy zůstane v paměti jako symbol hrůz války.

I tak ale, když si vzpomněl na Que-šu, vybavovaly se mu pouze prchavé obrazy a mysl se vzpírala dávat řád hrozným vidinám. Utkvěly mu roztavené kameny Que-šu. Na ty si pamatoval zřetelně. Jen ve snech se mu objevovala pokroucená, zčernalá těla, která ležela mezi kouřícími kameny.

Velké kamenné hradby, obrovské kamenné chrámy a budovy, rozměrné kamenné domy s dlážděnými nádvořími, velký kamenný prostor — všechno roztavené jako máslo za horkého letního dne. Kameny ještě doutnaly, i když bylo zřejmé, že vesnice byla napadena hodně dlouho před východem slunce. Bylo to, jako když do běla rozžhavený, pronikavý plamen obchvátí celou ves. Ale byl kdy na Krynu takový oheň, aby roztavil kámen?

Vzpomínal si na skřípavý zvuk a vzpomínal si jak ho ten zvuk znepokojoval a jak se snažil zjistit, co je jeho příčinou. Jediný zvuk v mrtvém městě zněl strašně. Probíhal zničenou obcí, až na to přišel. Pamatoval si jak volal na ostatní, aby šli k němu. Všichni zírali jako do arény.

Obrovské kamenné kvádry se slily k jedné straně, kde byla prohlubeň ve tvaru mísy, a vytvořily vlnité okraje taveného kamene kolem dna. V jejím středu — na zčernalé a zuhelnatělé trávě — stála neuměle sroubená šibenice. Dva tlusté sloupy byly zatlučeny do spálené země nepředstavitelnou silou, vršky byly po nárazech roztřepeny. Deset stop nad zemí bylo přivázáno příčné břevno. Dřevo bylo ohořelé a plné puchýřků. Mrchožraví ptáci seděli nahoře. Tři řetězy z něčeho, co bývalo železem, se slily a pohupovaly sem a tam. To byla příčina toho skřípavého zvuku. Na každém řetězu bylo, nepochybně za nohy, pověšeno mrtvé tělo. Mrtvoly nebyly lidské, zřejmě se jednalo o skřety. Na vršku hrůzné stavby byla cedule přibitá k příčnému břevnu zlomenou čepelí meče. Naškrábána na ní byla slova v hrubé Obecné řeči.

To je, co potrefí každýho, kterýsi vezme někoho za zajatce, i když sem to zakázal. Buď zabij nebo buď zabit. Byl tam i podpis, *Verminaard*

Verminaard. To jméno Tanisovi nic neříkalo.

Další útržky představ. Pamatoval si, jak Zlatoluna stála uprostřed otcovského domu a snažila se shledat střepy rozbité nádoby. Pamatoval si psa — jedinou živou bytost ve vsi — jak leží u zabitého děcka. Karamon chtěl psíka pohladit. Zvíře se k němu připlazilo a lízalo mohutnému muži ruku. Pak olízlo chladnou dětskou tvář a s nadějí vzhlédlo k bojovníkovi, jako by čekalo, že člověk může způsobit, aby jeho spoluhráč mohl zas běhat a smát se. Pamatoval si, jak Karamon velkýma rukama hladil měkkou psí srst.

Pamatoval si, jak Řekyvan sebral kus kamene a pro nic za nic si s ním hrál, když se rozhlížel po spálené a vyvrácené obci.

Pamatoval si Sturma, který bez hnutí zíral na šibenici a nápis a pamatoval si, jak rytíř pohyboval rty snad v modlitbě či bezeslovném slibu.

Pamatoval si smutkem zbrázděnou tvář trpaslíka, který viděl ve svém dlouhém životě mnoho tragického, když stál uprostřed návsi a hladil po rameni šotka, kterého našel vzlykat někde v koutě.

Pamatoval si, jak Zlatoluna zběsile hledala, zda někdo nepřežil. Prodírala se zčernalými troskami, volala jména a naslouchala, zda na její volání někdo odpoví, dokud ne-ochraptěla a Řekyvan ji nepřesvědčil, že není naděje. I kdyby někdo byl přežil, jistě by byl již dávno uprchl.

Pamatoval si, jak stál on sám uprostřed na návsi a prohlížel si hromady prachu, z níž trčely hlavice šípů, a rozeznal v nich těla drakoniánů.

Pamatoval si chladnou ruku, která se dotkla jeho paže i čarodějův šepot. „Tanisi, musíme jít. Tady nejsme nic platní a musíme se dostat do Xak Sarotu. Potom se pomstíme."

A s tím opustili Que-šu. Cestovali hluboko do noci, nikdo se nezastavoval, každý se štval až do vyčerpání, aby — až konečně upadnou do spánku — neměli hrůzyplné sny.

Hrůzyplné sny však přesto přišly.

13
Chladné ráno.
Visuté mosty. Tmavá voda.

TANIS UCÍTIL, JAK HO ZA HRDLO UCHOPILY ruce s pařáty. Bránil se a bojoval, až se probudil a zjistil, že Řekyvan se k němu ve tmě naklání a drsně jím třese.

„Co... ?" Tanis se posadil.

„Něco se ti zdá," řekl pochmurně muž z Planin. „Musel jsem tě probudit. Ty tvé výkřiky by na nás upozornily celé vojsko."

„Ano, díky," zabručel Tanis. „Promiň." Vsedě se pokoušel setřást noční vidiny. „Kolik je hodin?"

„Do svítání ještě pár hodin zbývá," pravil Řekyvan unaveně. Vrátil se na své místo a opřel si záda o kmen vyvráceného stromu. Zlatoluna spala a ležela vedle něho. Něco si mumlala a vrtěla hlavou, tiše přitom sténala, jako poraněné zvíře. Řekyvan ji hladil po vlasech, dokud se nezklidnila.

„Měl jsi mě vzbudit dřív," řekl Tanis. Vstal a třel si ramena a krk.„Mám hlídku."

„Myslíš, že bych mohl spát?" zeptal se hořce Řekyvan.

„Měl bys," odpověděl mu Tanis, „Budeš nás zdržovat, když si neodpočineš."

„Muži mého kmene umějí jít mnoho dní bez spánku." řekl Řekyvan. Jeho oči byly prázdné a leskly se, zdálo se, že hledí do prázdna.

Tanis chtěl odporovat, pak ale povzdechl a zůstal potichu. Věděl, že nikdy úplně nepochopí bolest, kterou muž z Planin prožívá. Mít přátele a rodinu — celý život — tak dokonale zničené, to musí být hrůza, které se jeho představivost bránila. Tanis ho opustil a šel k Flintovi, který si něco vyřezával z kusu dřeva.

„Udělal bys líp, kdyby ses trochu vyspal," řekl Tanis trpaslíkovi. „Budu chvilku hlídat."

Flint kývl. „Slyšel jsem tě, jak hulákáš." Schoval dýku a hodil dřevo do mošny. „To jsi bránil Que-šu?"

Tanis se při té vzpomínce zamračil. Zahalil se před roztřásajícím nočním chladem do pláště a stáhl si kápi. „Máš představu, kde vlastně jsme?"

„Muž z Planin říká, že jsme na cestě, které se říká Východní Poutnická," odpověděl trpaslík. Natáhl se na studené zemi a zabalil si ramena do přikrývky. „Stará hlavní silnice. Prý tu byla už před Pohromou."

„Myslím, že asi nevede až do Xak Sarotu. Takové štěstí mít nemůžeme, nebo ano?"

„Řekyvan si to zřejmě taky nemyslí," mumlal ospale trpaslík. „Říkal, že po ní šel jen krátký úsek. Ale určitě se po ní dostaneme přes hory." Zívl na celé kolo, obrátil se na bok a strčil si plášť pod hlavu jako polštář.

Tanis zhluboka dýchal. Noc vypadala klidně. Nenarazili na žádné drakoniány nebo skřety od chvíle divokého úprku z Que-šu. Jak řekl Raistlin, drakoniáni zaútočili na Que-šu, když hledali hůl, nebyli připraveni k dlouhému boji. Udeřili a stáhli se. Čas, který nám dal Lesapán, tedy stále běží, přemýšlel Tanis — za dva dny do

Xak Sarotu. A jeden den už uplynul.

Půlelf se třásl chladem, když se opět vrátil k Řekyvanovi. „Máš ponětí, jak daleko a kudy musíme jít?" Tanis se posadil na bobek vedle muže z Planin.

„Mám," kývl Řekyvan a mnul si oči, které ho pálily. „Musíme na severovýchod k Novomoři. Tam podle pověstí stávalo to město. Já sám jsem tam nikdy nebyl —" Zamračil se a zavrtěl hlavou. „Nikdy jsem tam nebyl," opakoval.

„Můžeme tam dorazit do zítřka?" zeptal se Tanis.

„O Novomoři se říkalo, že je dva dny cesty z Que-šu." Barbar si povzdechl. „Kdyby Xak Sarot existoval, došli bychom k němu za den, i když jsem slyšel, že krajina odtud k moři je plná bažin a putuje se v ní obtížně."

Zavřel oči a nepřítomně hladil Zlatolunu po vlasech. Tanis se odmlčel a doufal, že i muž z Planin konečně usne. Půlelf se tiše přesunul ke stromu a usedl pod něj. Napadlo ho, že se ráno musí zeptat Tasslehoffa, jestli má mapu.

Šotek mapu měl, ale moc jim nepomohla, pocházela, jak se ukázalo, ještě z doby před Pohromou. Novomoře na ní nebylo, protože se objevilo až potom, co se roztrhla země a vody Bouřného oceánu zaplavily proláklinu. Ale Xak Sarot byl na mapě zakreslen v malé vzdálenosti od Východní Poutnické. Mohli se k němu dostat již odpoledne, pokud krajina, jíž se měli ubírat, nebude zcela neprůchodná.

Družina pojedla neradostnou snídani, většinou se každý snažil pozřít sousta, na která neměl chuť. Raistlin si na ohníčku uvařil podezřele zavánějící bylinný nápoj a jeho podivné oči prodlévaly na Zlatolunině holi.

„Jak neobyčejnou cenu nyní má," poznamenal tiše, „teď, když byla vykoupena krví nevinných."

„Stojí ta cena za to? Stojí za životy mých lidí?" zeptala se Zlatoluna a prázdným pohledem zírala na obyčejnou hnědou hůl. Zdálo se, že přes noc zestárla. Šedivé kruhy pod očima jí prosvítaly pod kůží.

Nikdo z družiny jí neodpověděl, každý se v trapném tichu snažil dívat někam jinam. Řekyvan náhle vstal a odkradl se sám do lesa. Zlatoluna zvedla oči a dívala se za ním, pak složila hlavu do dlaní a dala se do tichého pláče. „Myslí, že je to jeho vina." Zavrtěla hlavou. „A já mu nepomohu. Nebyla to přece jeho vina."

„To není ničí vina," řekl pomalu Tanis a přešel k ní. Položil jí ruce na ramena a snažil se rozemnout její ztuhlé svaly na krku. „To nedokážeme pochopit. Musíme prostě jít dál a doufat, že v Xak Sarotu najdeme odpověď."

Kývla na souhlas a osušila si oči, zhluboka vydechla a utřela si nos do šátku, který jí podal Tasslehoff.

„Máš pravdu," řekla a polkla. „Můj otec by se za mě styděl. Musím si pořád pamatovat — jsem Vojvodova dcera."

„Ne," ozval se mezi stíny stromů Řekyvanův hlas. „Teď jsi Vévodkyně."

Zlatoluna polkla. Obrátila se a se široce rozevřenýma očima hleděla na Řekyvana. „Snad jsem," zajíkla se, „ale význam to nemá. Naši lidé jsou mrtvi —"

„Zahlédl jsem stopy," odpověděl Řekyvan. „Některým se podařilo utéct. Uprchlí asi do hor. Vrátí se a ty jim budeš vládnout."

„Naši lidé... a živí!" Zlatolunina tvář se rozzářila.

„Mnoho jich nebude. Možná, že teď třeba už nikdo. Záleží na tom, jestli je dra-

koniáni pronásledovali až do hor." Řekyvan pokrčil rameny. „Přesto jim teď vládneš ty," — do hlasu se mu vloudila hořkost — „a já budu manžel Vévodkyně."

Zlatoluna se přikrčila, jako by ji udeřil. Zamrkala a pak zavrtěla hlavou. „Ne, Řekyvane," řekla tiše. „Já... vždyť jsme o tom mluvili —"

„Mluvili?" přerušil ji. „Přemýšlel jsem o tom celou noc. Mnoho let jsem byl pryč. Myslel jsem na tebe — jako na ženu. Neuvědomil jsem si —" Polkl a zhluboka nabral dech. „Opustil jsem Zlatolunu. Vrátil jsem se, abych našel Vojvodovu dceru."

„Co jsem mohla dělat?" vykřikla hněvivě Zlatoluna. „Můj otec byl nemocný. Musela jsem vládnout nebo by vládl Loreman místo nás. Víš vůbec, co to je — být Vojvodovou dcerou? Přemýšlet, jestli toto jídlo, tento koláček je nebo není otrávený? Den co den hledat v pokladně peníze, aby vojáci dostali plat a Loreman neměl důvod převzít vládu! A celou tu dobu se chovat jako Vojvodova dcera, zatímco otec jen seděl a pro sebe si žvatlal." Hlas se utopil v slzách.

Řekyvan poslouchal, tvář vážnou a nepohnutou. Pak se podíval přes ni, do místa nad její hlavou. „Měli bychom vyrazit," řekl chladně. „Už skoro svítá."

Družina urazila sotva několik mil po staré rozbité silnici, která je najednou doslova vyklopila do bažiny. Všimli si dříve, že půda je stále měkčí a bořivější a vysoké, mohutné stromy horského údolí jsou nakloněny. Povstaly před nimi divné, pokroucené kmeny. Zkažený vzduch zastínil slunce a bylo najednou těžko ho dýchat. Raistlin začal opět kašlat a zakrýval si ústa šátkem. Drželi se na rozpukaných kamenech staré silnice a vyhýbali se bažinaté půdě kolem.

Flint kráčel před Tanisem a Bosonožkou, když trpaslík vydal ohromující výkřik a zmizel v bahně. Bylo mu vidět jenom hlavu.

„Pomoc! Trpaslík!" vykřikl Tas a ostatní přiběhli.

„Táhne mě to dolů!" Flint sebou házel v černé vodě a vířil bahno.

„Hlavně se uklidni," varoval ho Řekyvan. „Spadl jsi do díry smrti. Nechoď za ním!" varoval Sturma, který k trpaslíkovi přiskočil. „Zemřete oba. Vezmi si větev."

Karamon uchopil mladý stromek, nadechl se a zabral. Slyšeli, jak kořeny praskají, když ho mohutný bojovník rval ze země. Řekyvan se natáhl a přisunul větev k trpaslíkovi. Flint, kterému lepkavé bahno sahalo málem k nosu, sebou zamrskal a nakonec dosáhl na větev. Bojovník táhl větev z díry smrti i s trpaslíkem visícím na ní.

„Tanisi!" Šotek strčil do půlelfa a ukázal. Had tlustý jak Karamonova paže vyklouzl z jámy, v níž se před chvílí zmítal trpaslík.

„Tím se nedá projít!" Tanis mávl směrem k bažině. „Asi bychom měli obrátit."

„Není čas," zašeptal Raistlin a oči ve tvaru přesýpacích hodin mu svítily.

„A jiná cesta tudy nevede," řekl Řekyvan. Jeho hlas zněl čímsi divným. „A projít můžeme — znám stezku."

„Cože? obrátil se k němu Tanis. „Vždyť jsi říkal —"

„Byl jsem tady," řekl muž z Planin přiškrceným hlasem. „Nemohu si vybavit, kdy to bylo, ale už jsem tu byl. Znám cestu přes bažinu. A vede do —" olízl si rty.

„Vede do zbořeného města zla?" zeptal se chmurně Tanis, když muž z Planin nedokončil větu.

„Do Xak Sarotu," zasyčel Raistlin.
„Jistě," řekl Tanis tiše. „To dává smysl. Kde bychom našli vysvětlení o holi — když ne tam, kde jsi hůl dostal?"
„Ale musíme jít!" naléhal Raistlin. „Dnes do půlnoci tam musíme být."
Muž z Planin převzal vedení. Nacházel pevná místa v černých vodách a odvedl je zástupem ze silnice a hlouběji do bažiny. Stromy, které nazýval pařátí, rostly z vody s kořeny obnaženými a zkroucenými v bahně. Popínavé šlahouny visely z jejich větví a vyznačovaly téměř nezřetelnou stezku. Mlhavý opar se nad nimi zavřel a brzy nikdo neviděl před sebe dále, než pár kroků. Museli se teď pohybovat pomalu a zkoušet každý nášlap. Chybný krok, a ponořili by se do páchnoucí břečky, která se rozprostírala kolem meh.
Náhle stezka končila v temné, močálovité vodě.
„A teď co?" zeptal se mrzutě Karamon.
„Tohle," řekl Řekyvan a ukázal. Neumělý most spletený z popínavých šlahounů stočených v lana visel uvázaný ke stromu. Klenul se přes vodu jako pavučina.
„Kdo to postavil?" zeptal se Tanis.
„Já nevím," odpověděl Řekyvan. „Ale na této stezce jich najdeme ještě několik. Pokaždé, když bude neprůchodná."
„Říkal jsem ti, že Xak Sarot nezůstane opuštěný," zašeptal Raistlin.
„Myslím, že bychom se neměli posmívat tomuto daru z nebes," odpověděl Tanis. „Aspoň, že nemusíme plavat!"
Cesta přes most nebyla příjemná. Šlahouny byly pokryty slizkým mechem, který znesnadňoval chůzi. Celá stavba se hrozně rozkývala pod každým krokem a kymácela se při každém přechodu naprosto nevypočitatelně. Dostali se bezpečně na druhou stranu, ale ušli jenom krátký úsek, když museli použít dalšího mostu. A stále byla pod nimi a kolem nich ta temná voda, z níž je hladově pozorovaly podivné oči. Pak se dostali na místo, kde končila pevná půda a nebyl žádný visutý most. Před nimi nebylo nic než slizká hnijící voda.
„Není tu hluboko," zabručel Řekyvan. „Pojďte za mnou. Šlapejte jenom tam, kam šlapu já."
Řekyvan šlápl poprvé, pak podruhé a zkusmo hledal cestu, ostatní se drželi za ním a zírali do vody. Zírali do ní s hnusem a strachem, když se jim kolem nohou proháněla odporná havěť. Když opět stanuli na pevné zemi, nohy měli pokryté slizem; všem bylo nanic z jeho zápachu. Ale tento poslední úsek se zdál nejhorší. Okolní porost už nebyl tak hustý a tu a tam zahlédli i slunce, které slabě prozařovalo zelený opar.
Čím dál pronikali na sever, tím pevnější byla půda pod nohama. Kolem poledne nařídil Tanis přestávku, když našli kus suchého místa pod starým dubem. Družina se posadila, aby se naobědvala a všichni se rozhovořili o tom, jaké je štěstí, že mají bažinu za sebou. Všichni, kromě Řekyvana a Zlatoluny. Ti nepromluvili vůbec.
Flintovy šaty byly mokré skrz naskrz. Třásl se zimou a začal si stěžovat na bolesti v kloubech. Tanisovi to dělalo starosti. Věděl, že trpaslíka trápí revma a vzpomínal si, jak se Flint bál, že nebude ostatním stačit. Tanis poklepal šotkovi na rameno a pokynul mu, ať jde stranou.

„Vím, že v jednom ze svých vaků máš něco, co rozehřeje trpaslíkovy kosti, jestli mi rozumíš," řekl tiše Tanis.

„Ale jistě, Tanisi," řekl Tas nadšeně. Chvíli se přehraboval v jednom vaku, chvíli ve druhém a nakonec vylovil lesknoucí se stříbrnou láhev. „Brandy! Otikovo nejlepší."

„Počítám, že jsi neplatil," řekl s úsměvem Tanis.

„Zaplatím," odpověděl dotčeně šotek. „Hned, jak se mi to šikne."

„Já vím," Tanis ho poplácal po rameni. „Rozděl se s Flintem. Moc mu ale nedávej," varoval ho. „Jen, co by se zahřál."

„Dobrá. A teď to vezmeme do rukou my — statní válečníci." Tas se zasmál, odběhl k trpaslíkovi a Tanis se vrátil k ostatním. Mlčky balili zbytky oběda a chystali se znovu vyrazit na cestu. Všichni bychom potřebovali lok Otikova nejlepšího, myslel si. Zlatoluna a Řekyvan spolu celé dopoledne nepromluvili. Jejich nálada se přenesla na ostatní, Tanise nenapadlo nic, čím by těm dvěma ulevil v jejich mukách. Jenom doufal, že čas zhojí všechny rány.

Družina pokračovala po stezce asi hodinu po obědě a její pohyb se zrychlil, protože nejhustší křoviska měli za sebou. Když už mysleli, že nechali bažinu za sebou, pevná půda najednou skončila. Unavená, s nevolností od zápachu a bez nálady, začala se družina opět brodit bahnem.

Pouze Flint a Tasslehoff vypadali, že se jich opětné brodění svinstvem nedotýká. Předešli daleko ostatní. Tasslehoff brzy „zapomněl" na Tanisovo varování, aby si dali brandy jenom trochu. Nápoj jim rozehřál krev, ulomil hroty ponuré náladě a tak si šotek s trpaslíkem podávali láhev sem a tam tolikrát, až ji vyprázdnili. Šli sami, vyprávěli si vtipy a domlouvali, co udělají, až se střetnou s nějakým drakoniánem.

„Já ho proměním v kámen velice rychle," řekl trpaslík a mával pomyslnou bojovou sekyrou. „Whum! — a jaký byl ten ještěrka."

„Já si myslím, že Raistlin by dovedl proměnit v kámen jenom pohledem!" Tas napodobil čarodějovu zachmuřenou tvář a nakyslý výraz. Oba se hlasitě rozesmáli, pak se začali okřikovat a pochechtávat, přičemž se opatrně ohlíželi, jestli je Tanis náhodou neslyší.

„Povídám, Karamon si je nabodne na vidličku a zblajzne!" řekl Flint.

Tas se dusil smíchem a utíral si slzy z očí. Trpaslík se řehtal na celé kolo. Pojednou došli až na konec houbovité půdy. Tasslehoff chmátl po trpaslíkovi, když Flint málem vletěl do jezera bahnité vody, kterou žádný šlahoun nemohl přemostit. Obrovské pařátí stromy ležely na vodě a jejich tlusté kmeny tvořily most, po kterém mohli pohodlně vedle sebe kráčet dva.

„Tak tohle je *most*!" řekl Flint, o krok ustoupil a snažil se soustředit pohled na kládu. „Už nepolezeni jak pavouci po pitomé zelené pavučině. Jdem."

„Neměli bychom počkat na ostatní?" mírně se zeptal Tasslehoff. „Tanis nemá rád, když se dělíme."

„Tanis? Pchááá!" zafuněl trpaslík. „Tomu ještě ukážeme."

„Tak dobře," souhlasil Bosonožka. Skočil na padlý strom. „Opatrně," řekl, když lehce uklouzl a hned zas nabyl rovnováhy. „Je to kluzké." Udělal několik rychlých kroků s roztaženými pažemi, chodidla vytočena po způsobu provazochodců, které

kdysi viděl na jarmarku.

Trpaslík se hrabal za šotkem. Flintový tlusté škorně se nemotorně sunuly po kládách. Hlas neovíněné části Flintový mysli mu říkal, že něco takového by střízlivý nikdy neudělal. Také mu hlas řekl, že je pěkný osel, když jde přes most sám, bez ostatních, ale toho si nevšímal. Cítil se zase neobyčejně mladý!

Tasslehoff, nadšením bez sebe, předstíral, že je Mocný Mirgo a když vzhlédl, zjistil, že skutečně má diváky — jedna z těch drakoniánských potvor skočila na kmen před ním. Tímto pohledem Tas vystřízlivěl rychle. Šotkové se sice nebojí, ale z míry ho to rozhodně vyvedlo. Nicméně byl tak duchapřítomný, že udělal dvě věci. Za prvé nahlas zařval: „Tanisi, past!". Pak uchopil svou prakovku a rozmáchl se širokým obloukem.

To drakoniána zaskočilo. Stvůra couvla a přeskočila z klády na nedaleký břeh. Tas, na chvíli zbavený rovnováhy, se pevně postavil na nohy a přemýšlel, co bude dál. Rozhlédl se a uviděl na břehu dalšího drakoniána. Překvapeně si všiml, že nejsou ozbrojeni. Než mohl tuto podivnost rozvážit, uslyšel za sebou řev. Zapomněl úplně na trpaslíka.

„Co je?"

„Ty drako-potvory tamhle," řekl Tas a sevřel hůl a snažil se uvidět něco v mlžině. „Jsou tam dva! Už jdou po nás!"

„Já už je srovnám, uhni mi!" zavrčel Flint. Sáhl na záda a hmatal po sekyře.

„Kam mám podle tebe jít?" zařval hlasitě Tas.

„K zemi!" zařval trpaslík.

Šotek se sehnul, natáhl se na kládě, když na něj zaútočil jeden z drakoniánů jen holými roztaženými pařáty. Flint se mocně rozmáchl sekyrou, jejíž úder by drakoniánovi srazil hlavu, kdyby byl býval nablízku. Naneštěstí si to trpaslík špatně vypočítal a ostří neškodně prosvištělo před drakoniánem, který mával rukama a recitoval divná slova.

Trpaslík při tom ztratil rovnováhu. Nohy mu uklouzly na kluzkém kameni a s hlasitým výkřikem se ponořil do vody.

Tasslehoff, který se již pár let pohyboval kolem Raistlina, rozeznal, že drakonián proslovuje zaklínadlo. Tváří dolů na kmeni, prakovku sevřenu v ruce, spočítal si šotek, že má vteřinu, možná dvě na to, aby něco udělal. Trpaslík se mrskal v bahně pod ním a plival kalnou vodu. Několik pídí od něho se drakonián zřejmé chystal vyslovit ochromující závěr svého zaklínadla. Rozhodl se, že všechno je lepší, než se dát očarovat, zhluboka nabral dech a sklouzl z klády do vody.

„Tanisi! Past!"

„K čertu!" zaklel Karamon, když šotkův hlas dorazil až k nim odněkud z mlhy před nimi.

Rozběhli se za hlasem a cestou proklínali šlahouny a větve, které jim bránily v cestě. Prodírali se lesem až uviděli most z pařátích kmenů. Čtyři drakoniáni vyběhli ze stínu a zastoupili jim cestu.

Náhle se družina ocitla v takové tmě, že nedohlédla na své ruce, natož svého nejbližšího druha.

„To je kouzlo!" zašeptal Raistlin. „Umějí kouzlit. Nechoďte tam. Nemůžete je přemoci."

Pak Tanis zaslechl čaroděje, jak bolestně vykřikl.

„Raiste," vzkřikl Karamon. „Kde — grrr —" Bylo slyšet zasténání a zvuk těžkého těla, které udeřilo o zem.

Tanis slyšel, jak drakonián recituje. Ještě hmatal po meči, když ho náhle od paty k hlavě pokryla hustá, lepivá látka, která mu vnikla do nosu a do úst. Snažil se z ní osvobodit, ale zaplétal se do ní víc a víc. Slyšel jak vedle něho kleje Sturm. Zlatoluna vykřikla, Řekyvanův hlas přidušeně odpověděl a pak jako by ho zavalila ospalost. Tanis klesl na kolena, pořád se snažil osvobodit se z látky, která ho obepínala jako pavučina a lepila mu ruce k tělu. Pak padl na tvář a zmocnil se ho nepřirozený spánek.

14
Věžňové drakoniánů.

TASSLEHOFF LEŽEL NA ZEMI, LAPAL PO dechu a pozoroval, jak se drakoniáni chystají odvléci omámené kamarády. Šotek byl dobře skryt pod keřem u bažiny. Vedle něho ležel v bezvědomí trpaslík. Tas se po něm lítostivě podíval. Nemohl ale dělat nic jiného. Vyděšený trpaslík stáhl šotka do studené vody. Kdyby byl trpaslíka nepraštil po hlavě holí, už by se nikdo z nich nevynořil živý. Vytáhl nehybného trpaslíka z vody a ukryl ho pod keřem.

Potom už se Tasslehoff jen bezmocně díval, jak drakoniáni očarovali jeho přátele kouzlem, které vypadalo jako silná pavučina. Tas viděl, že jsou v bezvědomí — nebo snad bez života — žádný nebojoval, ani se nebránil.

Šotka chvíli bavilo, když pozoroval, jak se drakoniáni snaží sebrat Zlatoluninu hůl. Zřejmě ji poznali, protože se rozkrákali svou hrdelní řečí a dělali radostná gesta. Jeden z nich — patrně vůdce — se ji snažil uchopit. Modře se zablesklo. S bolestným výkřikem drakonián hůl pustil a poskakoval po břehu: křičel slova, která byla podle Tasova zdání neslušná. Potom vůdce připadl na důmyslný nápad. Vzal ze Zlatolunina tlumoku přikrývku a rozprostřel ji na zem. Pak sebral klacek a snažil se jím dostat hůl na ni. Pak opatrně hůl zabalil a vítězně zvedl. Drakoniáni uchopili spoutaná těla šotkových přátel a odtáhli je pryč. Jiní je následovali se zavazadly a zbraněmi družiny.

Když drakoniáni procházeli po stezce poblíž ukrytého šotka, Flint se náhle pohnul a zasténal. Tas trpaslíkovi zakryl ústa. Zdálo se, že drakoniáni nic nezaslechli a šli dál. Tas viděl v ubývajícím odpoledni tváře svých přátel. Vypadali, jako by hluboce spali. Karamon dokonce chrápal. Šotek si vzpomněl na Raistlinovo uspávači zaklínadlo a napadlo ho, že něčeho podobného drakoniáni použili i na jeho přátele.

Flint znova zasténal. Jeden z drakoniánů, poslední v zástupu, se zastavil a zahleděl se do křovin. Tas zvedl svou hůl a rozpřáhl se proti trpaslíkově hlavě — pro všechny případy. Ale nebylo to zapotřebí. Drakonián pokrčil rameny, něco si zamumlal, pak se rozběhl, aby dohnal svou četu. Tas vydechl úlevou a přestal držet trpaslíkova ústa. Flint zamrkal a otevřel oči.

„Co se děje?" zasténal trpaslík a chytil se za hlavu.

„Sletěl jsi z toho mostu a udeřil ses hlavou o kládu," řekl Tas pohotově.

„Skutečně?" Flint se tvářil podezíravě. „Na to si nepamatuji. Pamatuji si jen na tu drakoniánskou potvoru, jak šla po mně a jak padám do vody —"

„No, tak se nehádej," řekl rychle Tas a vstal. „Můžeš chodit?"

„Jasně, že můžu chodit," vybafl trpaslík. Vstal, trochu se zapotácel, ale udržel se zpříma. „Kde jsou všichni?"

„Drakoniáni je zajali a odvlekli."

„Všechny?" Flint překvapeně pootevřel ústa. „Jen tak bez ničeho?"

„Ti drakoniáni jsou kouzelníci," řekl netrpělivě Tas, který chtěl, aby už šli. „Použili zaklínadla, jak se zdá. Nikoho nezranili, kromě Raistlina. Myslím, že tomu udělali něco hrozného. Viděl jsem ho, jak ho nesli kolem. Vypadal hrozně. Ale on byl jediný." Šotek zatahal trpaslíka za rukáv. „Pojď — musíme za nimi."

„Jo, hned," zamumlal Flint a rozhlížel se. Pak si sáhl zase na hlavu. „Kde mám helmu?"

„Na dně močálu," řekl podrážděně Tas. „Vlezeš si pro ni do vody?"

Trpaslík pohlédl zděšeně na kalnou vodu, otřásl se a prudce se odvrátil. Opět si sáhl na hlavu a nahmatal velkou bouli. „Vůbec si nepamatuji, že bych se udeřil do hlavy," mumlal. Pak ho něco napadlo. Začal divoce šátrat po zádech. „Moje sekyra," zvolal.

„Pššt!" klidnil ho Tas. „Když nic jiného, aspoň žiješ. Teď musíme zachránit ostatní."

„A co navrhuješ, abychom beze zbraní, jenom s tím tvým přerostlým prakem, udělali?" zabrblal Flint a belhal se vedle čiperného šotka.

„Něco vymyslíme," řekl přesvědčeně Tas, ačkoliv měl dojem, že se mu srdce plete pod nohy, jak je měl pokleslé.

Šotek šel bez potíží ve stopách drakoniánů. Byla to nepochybně často používaná pěšina, vypadala, jako by ji používaly stovky drakoniánských nohou. Tasslehoff sledoval stopy a náhle ho napadlo, že se takhle dostanou do tábora těch příšer. Pokrčil rameny. O takové drobnosti zatím nemá cenu se starat.

Naneštěstí Flint jeho názory nesdílel. „Vždyť jich musí být celá armáda!" lapal po dechu trpaslík a chytil šotka za rameno.

„No, tak dobrá —" Tas se zastavil, aby zvážil situaci. Pak se mu v obličeji rozsvítilo. „Tím lip. Čím VÍC jich je, tím menší mají naději, že uvidí nás." Znovu vykročil. Flint se zamračil. Na tomto uvažování bylo sice cosi chybného, ale v té chvíli nemohl přijít na to, co to je a kromě toho byl mokrý jako myš, bylo mu zima a nechtěl se hádat. A tak uvažoval stejně jako šotek; druhá možnost byla, že utečou sami do bažiny a nechají své přátele v rukou drakoniánů. Takže žádná druhá možnost vlastně nebyla.

Šli další půlhodinu. Slunce se ponořilo do oparu, který mu dal krvavě rudý odstín a noc rychle padla na smrtící bažinu.

Brzy zahlédli vpředu planoucí oheň. Sešli ze stezky a vplížili se do houští. Šotek se pohyboval tiše jako myš; trpaslík šlapal po větvích, které mu praskaly pod nohama, narážel do stromů a tápal mezi křovinami. Naštěstí drakoniánský tábor oslavoval a asi by nezaslechl ani celé vojsko, kdyby se přibližovalo. Flint a Tas si prostě jenom klekli tam, kam zář ohně nedosahovala a dívali se. Trpaslík ale náhle chytil šotka tak prudce, že ho málem převrátil.

„Velký Reorxi!" zaklel Flint a ukázal. „Drak!"

Tas byl tak zaražený, že nevydal slovo. Pozoroval spolu s trpaslíkem v strnulé hrůze, jak drakoniáni tančí a lehají si tváři k zemi před obrovským černým drakem. Stvůra spočívala uvnitř zbylé části kopule jakési zborcené stavby. Jeden z drakoniánů v hábitu se ukláněl před drakem a gestikuloval k holi, která ležela na zemi spolu s ukořistěnými zbraněmi.

„Na tom drakovi mi něco vadí," zašeptal Tas, když ho chvíli pozoroval.

„Jenom to, že už nemají být?"

„To je ono," řekl Tas. „Podívej se! Ta příšera se nehýbá a na nic nereaguje. Jenom sedí. Vždycky jsem si myslel, že v dracích je plno života."

„Tak běž a píchni ho do nohy," zavrčel Flint. „Pak uvidíš, kolik je v něm života!"

„Myslím, že to udělám," řekl šotek. Než mohl trpaslík něco říci, Bosonožka se vyplížil z houští, přeskakoval ze stínu do stínu a blížil se k táboru. Flint si mohl málem samou nerozhodností vytrhat všechny vousy, ale pokoušet se ho zastavit mohlo skončit katastrofou. Trpaslík nemohl udělat nic jiného než ho následovat.

„Tanisi!"

Půlelf uslyšel, jak ho někdo volá přes roklinu. Pokoušel se odpovědět, ale v ústech měl cosi lepkavého. Zatřásl hlavou.

Pak ucítil čísi ruku kolem ramenou, která mu pomáhala posadit se. Otevřel oči. Byla noc. Podle třepotavého světla plápolal někde poblíž velký oheň. Sturmova ustaraná tvář byla blízko něho. Tanis si vzdychl a nahmatal rytířovo rameno. Snažil se promluvit a zároveň se zbavit té lepivé látky, která lnula k ústům a tváři jako pavučina.

„Už je to dobré," řekl Tanis, když mohl promluvit. „Kde jsme?" Rozhlédl se. „Jsou tu všichni? Je někdo zraněný?"

„Jsme v táboře drakoniánů," řekl Sturm a pomohl půlelfovi na nohy. „Tasslehoff a Flint se ztratili a Raistlin je poraněný."

„Moc?" zeptal se Tanis polekaný výrazem Sturmovy tváře.

„Dobré to není," odpověděl rytíř.

„Otrávený šíp," pravil Řekyvan. Tanis se obrátil k muži z Planin a ponejprv uviděl, v čem je uvěznili. Byli uvnitř klece vyrobené z bambusu. Drakoniánské hlídky stály venku s dlouhými zakřivenými meči v pohotovosti. Za klecí se pohybovaly stovky drakoniánů kolem ohně. A nad ohněm...

„Ano," řekl Sturm, když uviděl, jak se Tanis zatvářil. „Drak. Dětské pohádky. Raistlina to jistě potěší."

„Raistline —" Tanis přešel k čaroději, který ležel v koutě klece zahalený do pláště. Mladý čaroděj se třásl horečkou a chladem. Zlatoluna klečela vedle něho, hladila ho po čele a po bílých vlasech. Byl v bezvědomí. Hlava se mu bezmocně klátila a mumlal si divná slova, chvílemi vykřikoval podivné povely. Karamon, s tváří téměř tak bledou jako jeho bratr, seděl vedle. Zlatoluna se setkala s Tanisovým tázavým pohledem, oči měla velké a lesknoucí se v odrazech ohně. Řekyvan přišel a zůstal stát vedle Tanise.

„Tohle mu našla na krku," řekl a opatrně držel opeřenou šipku mezi palcem a ukazovákem. Podíval se lhostejně na čaroděje, ale v hlase měl politování. „Kdo může říci, jaký jed otrávil jeho krev?"

„Kdybychom měli hůl —" řekl Zlatoluna.

„Správně," řekl Tanis. „Kde je?"

„Tamhle," řekl Sturm a výsměšně zkroutil rty. Ukázal rukou. Tanis se snažil podívat se skrze těla stovek drakoniánů a nakonec uviděl Zlatoluninu hůl ležet na kožešinové přikrývce před černým drakem.

Tanis zacloumal mříží klece. „Mohli bychom to prolomit," řekl Sturmovi. „Karamon by to zlomil jako proutek."

„Tasslehoff by to zlomil jako proutek, kdyby tady byl," řekl Sturm. „Jenomže se

budeme muset utkat s pár sty těch stvůr — o drakově nemluvě."

„Tak dobrá. Už to nerozmazávej." Tanis si povzdychl. „Víš, co se stalo s Flintem a Tasem?"

„Řekyvan prý slyšel plácnutí do vody, hned jak Tas zařval, že je to past. Když měli štěstí, potopili se pod kmeny a utekli do bažin. Když ne —" Sturm nedokončil.

Tanis zavřel oči, aby ho světlo ohně nerušilo. Cítil, že je unavený bojem, unavený zabíjením, unavený putováním v té břečce. Toužebně si představil postel a pomalé usínání. Místo toho, když otevřel oči, přelezl klec a zabušil na mříže. Drakoniánská stráž se k němu obrátila s taseným mečem.

„Mluvíš obecnou řečí?" zeptal se Tanis co nejjednodušší a nejprimitivnější formou obecné, užívané na Krynu.

„Umím obecnou řeč. A daleko lip než ty, elfí parchante," zavrčel drakonián. „Tak co chceš?"

„Jeden z nás je poraněný. Chceme, abyste ho ošetřili. Dejte mu protijed, je otrávený."

„Otrávený?" Drakonián nahlédl do klece. „Aha, ten čaroděj." Stvůře zabublala v hrdle, což mělo znamenat smích. „Tak on je nemocný? No ano, jed účinkuje rychle. Ten už nebude pronášet kouzla. Čarodějové jsou nebezpeční i za mřížemi. Ale nedělej si starosti — brzy půjdete všichni za nim. Vlastně byste mu měli závidět. Vaše smrt tak rychlá nebude."

Drakonián se obrátil, řekl něco svému společníkovi a mávl rukou s drápy směrem ke kleci. Oba zakrákali bublavým smíchem. Tanis se zhnuseně a vztekle obrátil dovnitř a prohlédl si opět Raistlina.

Čaroději se vůčihledně přitížilo. Zlatoluna položila Raistlinovi ruku na hrdlo, zkoušela mu tep a pak zavrtěla hlavou. Karamon vedle ní zaúpěl. Pak jeho pohled zachytil dva smějící se drakoniány venku před klecí.

„Karamone — nedělej to!" zařval Tanis, ale bylo pozdě.

Se zavrčením, podobným zvířecímu, se mocný bojovník vrhl na drakoniány. Bambus mu nebyl překážkou, jen pár třísek se mu zarylo do kůže. Šílený zabijačkou touhou si toho Karamon nevšímal. Tanis mu skočil na záda, když se bojovník hnal kolem něho, ale Karamon ho setřásl, jako když medvěd odhání mouchu.

„Karamone — ty osle," zavrčel Sturm, když se spolu s Řekyvanem vrhli na bojovníka. Ale Karamona zuřivost hnala vpřed.

Jeden z drakoniánů se otočil s taseným mečem, ale Karamon mu zbraň vyrazil z ruky. Stvůra padla v bezvědomí k zemi, zasažena pěstí mocného muže. V mžiku tu bylo šest drakoniánů s luky a šípy v rukou a obklopili bojovníka. Sturm a Řekyvan dostali Karamona na zem. Sturm, který na něm seděl, mu strčil hlavu do bláta a čekal, dokud napětí Karamonova těla nepovolí a on nevydá přiškrcený vzlyk.

V tomto okamžiku vysoký pisklavý hlas prořízl hluk tábora. „Předveďte mi toho bojovníka!" řekl drak.

Tanis cítil, jak se mu v zátylku ježí vlasy. Drakoniáni sklonili zbraně a obrátili se tvářemi k drakovi, překvapeně zírali a mumlali údivem. Řekyvan a Sturm vstali. Karamon zůstal ležet a dusil se, lapaje po dechu. Drakoniánské hlídky se na sebe nejistě dívaly a ti, kteří stáli nejblíže drakovi, rychle couvali, až se vytvořil kolem

něho obrovský půlkruh.

Jedna ze stvůr, kterou Tanis podle znaků na brnění považoval za hejtmana, se došourala k drakoniánovi v hábitu, který s otevřenými ústy hleděl na černého draka.

„Co se to tady děje?" tázal se panovačně hejtman. Drakonián odpovídal obecnou řečí. Tanis bedlivě naslouchal a pochopil, že se jedná o dva různé kmeny — drakoniáni v hábitech byli zřejmě kouzelníci a kněží. Ti dva se asi nemohli domluvit společným jazykem. Drakonián-voják byl zřejmě vyveden z míry.

„Kde je ten váš kněz Bozik? Musí nám říct, co máme dělat!"

„Představený mého řádu zde není." Drakonián v hábitu rychle nabyl důstojnost. „Jeden z *nich* sem přiletěl a odnesl ho k poradě s Pánem Verminaardem ve věci té hole."

„Ale drak nikdy nemluví, pokud zde není kněz." Hejtman ztišil hlas. „Mým chlapcům se to nelíbí. Udělej něco, ale rychle!"

„K čemu ty okolky?" Dračí hlas zaječel jako kvílející vítr. „Předvést bojovníka ke mně!"

„Udělej, co drak chce." Drakonián v hábitu rychle pokynul pařátem. Několik drakoniánů přispěchalo, strčilo Tanise, Sturma a Řekyvana do polozborcené klece a uchopilo krvácejícího Karamona pod rameny. Vlekli ho k stupni před drakem, zády obráceného k ohni. Poblíž ležela hůl s modrým křišťálem, Raistlinova hůl, jejich zbraně a jejich tlumoky.

Karamon zvedl hlavu a pohlédl na příšeru, oči zality slzami a krví z mnoha ran, které mu způsobily bambusové třísky. Drak se nad ním tyčil a jeho obrysy matně prosvítaly kouřem ohně.

„Svou spravedlnost udílíme rychle a s jistotou, lidský zmetku," zasyčel drak. Jak mluvil, dala se do pohybu jeho obrovská křídla jako vějíř. Drakoniáni zděšeně ustupovali, klopýtali jeden o druhého, když se snažili dostat se co nejdál z drakova dosahu. Zřejmě už věděli, co přijde.

Karamon hleděl na stvůru beze strachu. „Můj bratr umírá," zvolal. „Se mnou si dělej, co chceš. Žádám tě jen o jedno. Dej mi můj meč, ať můžu zemřít v boji!"

Drak se pištivě rozesmál; drakoniáni se přidali s hnusným krákáním a bubláním. Drak mávaje křídly se začal houpat dopředu a dozadu jako by se chystal skočit na bojovníka a sežrat ho.

„Pobavíme se tedy. Dejte mu jeho zbraň," poručil drak. Jeho křídla působila vítr, který se proháněl táborem a roznášel jiskry ohně.

Karamon odstrčil drakoniánské stráže. Otřel si oči dlaní a kráčel k hromadě zbraní a vytáhl svůj meč. Obrátil se k drakovi tváří a vědomí porážky a smutku mu spočívalo ve tváři. Pozvedl meč.

„Přece ho nenecháme zemřít samotného!" řekl chraptivě Sturm a pokročil, jako by chtěl udělat výpad.

Náhle se ze stínu za nimi ozval hlas.

„Ssst...Tanisi!"

Půlelf se otočil jako na obrtlíku. „Flinte!" zvolal a pak opatrně pohlédl na drakoniánské stráže, které sledovaly Karamonův výstup s drakem. Tanis spěchal do zadní části bambusové klece, za níž stál trpaslík.

„Padej odtud!" nařídil půlelf. „Tady nejsi nic platný. Raistlin umírá a drak —"
„— je Tasslehoff," řekl Flint stručně.
„Cože," Tanis vytřeštil na trpaslíka oči. „Mluv rozumně."
„Ten drak, to je Bosonožka," opakoval Flint trpělivě.
Ponejprv byl Tanis ohromen tak, že nemohl mluvit. Jenom na trpaslíka zíral.
„Ten drak je celý z proutí," spěšně šeptal trpaslík, „Tasslehoff se k němu dostal zezadu a podíval se dovnitř. Dá se ovládat! Když někdo sedí vevnitř, může mávat křídly a mluvit hlásnou troubou. Myslím, že takhle tady knězi udržují pořádek. Teď tam Tas sedí uvnitř, mává křídly a hrozí Karamonovi, že ho sežere."
Tanis rozčileně polkl. „Ale co budeme dělat? Pořád ještě zbývají stovky drakoniánů. Dřív nebo později je napadne, o co jde."
„Přibližte se ke Karamonovi, ty, Řekyvan a Sturm. Seberte zbraně a tlumoky, a tu hůl. Já pomohu Zlatoluně odnést Raistlina do lesů. Tasslehoff něco sleduje. Buďte jen připraveni."
Tanis si povzdechl.
„Mně se to nelíbí stejně jako tobě," zabručel trpaslík. „Svěřit životy užvaněnému šotkovi. Ale když to tak vezmeš — on *je* drak, že jo."
„To tedy je," řekl Tanis a pozoroval draka, který skřípal a kvílel, mával křídly a kolébal se sem a tam. Drakoniáni zírali s otevřenými ústy. Tanis vzal Sturma a Řekyvana a šli ke Zlatoluně, která se nezvedla od Raistlinova boku. Půlelf jim tam vysvětlil, co se děje. Sturm se na něho díval, jako by blouznil stejně jako Raistlin. Řekyvan zavrtěl hlavou.
„Máte nějaký lepší plán?" zeptal se Tanis.
Oba pohlédli na draka a pak zase na Tanise a pokrčili rameny.
„Zlatoluna půjde s trpaslíkem," řekl Řekyvan.
Chtěla něco namítat. Podíval se na ni očima bez výrazu a ona jen polkla a mlčela.
„Ano," řekl Tanis. „Zůstaň s Raistlinem, paní, prosím. Tvou hůl ti přineseme."
„Potom si raději pospěšte," řekla bledými rty. „Už je skoro mrtev."
„Pospíšíme," řekl vážně Tanis. „Cítím, že jakmile se do toho dáme, půjde to pak velmi rychle." Pohladil ji po ruce. „Věřte mi." Vstal a zhluboka se nadechl.
Řekyvanův zrak stále spočíval na Zlatoluně. Chtěl něco říci, pak hněvivě zavrtěl hlavou, beze slova se obrátil a postavil se Tanisovi po boku. Sturm se k nim přidal. Pak se všichni tři proplížili za zády drakoniánských strážců.
Karamon zvedl meč. Zableskl se ve světle ohně. Draka se zmocnil divoký vztek a všech drakoniánů kolem rovněž. Ustoupili s řevem a tloukli meči o štíty. Vítr dračích křídel rozfoukával popel a jiskry ohně, které zapálily několik blízkých bambusových chatrčí. Drakoniáni si toho nevšímali, byli posedlí touhou zabíjet. Drak zakvílel a zavyl, a Karamon cítil, jak mu náhle vyschlo v ústech a žaludek se stáhl. Bylo to ponejprv, co šel do boje bez bratra; myšlenka, která mu sevřela srdce. Hotovil se k výpadu, když se z ničeho nic objevili Tanis, Sturm a Řekyvan a postavili se mu po boku.
„Nenecháme kamaráda umřít samotného!" zvolal půlelf pohrdlivě na draka. Drakoniáni se divoce rozesmáli.

„Jděte pryč, Tanisi!" zavrčel Karamon a po tváři mu stékaly potůčky slz. „To je můj boj."

„Teď zavři zobák a poslouchej!" poručil mu Tanis. „Seber svůj, můj a Sturmův meč. Řekyvane, seber své zbraně a tlumoky a také všechny zbraně drakoniánů, které najdeš, abychom měli místo těch ztracených. Karamone, ty seber obě hole."

Karamon na něj zíral. „Co —"

„Ten drak je Tasslehoff," řekl Tanis. „Nemůžu ti teď nic vysvětlovat. Dělej, co jsem ti řekl. Seber hole a utíkej do lesa. Zlatoluna tam čeká." Položil bojovníkovi ruku na rameno a postrčil ho. „Běž! Raistlin už má na kahánku! Jenom ty jsi jeho naděje."

To došlo Karamonova sluchu i mysli. Rozběhl se k hromadě zbraní a sebral hůl s modrým křišťálem i Raistlinovu hůl, která patřila Magiovi, zatímco drakoniáni řvali. Také Sturm a Řekyvan se ozbrojili, Sturm pak donesl meč i Tanisovi.

„A teď se připravte zemřít, lidičkové!" zavřískal drak. Jeho křídla se rozmáchla a náhle stvůra vzlétla a zůstala ve vzduchu. Drakoniáni zděšeně ječeli a kvíleli, někteří se rozběhli k lesu, jiní se polekaně tiskli k zemi.

„Teď!" zařval Tanis. „Karamone, běž!"

Mohutný válečník vyrazil k lesu a rychle směřoval tam, kde zahlédl Zlatolunu a Flinta, kteří na něho čekali. Jeden z drakoniánů se před ním objevil, ale Karamon ho smetl z cesty jediným máchnutím paže. Za sebou slyšel divoký zmatek. Sturm vyrazil solamnijský válečný pokřik, drakoniáni řvali děsem. Jiný drakonián skočil po Karamonovi. Ten vzal Zlatoluninu hůl a udělal s ní to, co viděl předtím dělat ji — rozmáchl se širokým obloukem obrovské pravice. Modře se zablesklo a drakonián padl.

Karamon doběhl do lesa a našel Raistlina, sotva dýchajícího, ležet Zlatoluně u nohou. Zlatoluna vyškubla Karamonovi hůl z rukou a položila ji na čarodějovo nehybné tělo. Flint je pozoroval a vrtěl hlavou. „Už nefunguje," mumlal si pro sebe. „Už je vybitá."

„Musí fungovat," řekla Zlatoluna pevně. „Prosím," šeptala, „kdokoliv jsi pánem této hole, uzdrav tohoto muže. Prosím!" Aniž si to uvědomovala, opakovala to několikrát. Karamon ji chvíli pozoroval a mrkal. Pak se les kolem nich proměnil v den ozářený obrovským plamenem.

„U Propasti!" vydechl Flint. „Podívejte se na to!"

Karamon se obrátil právě včas; zahlédl černého proutěného draka, jak se rozlomil v hučícím ohni. Hořící břevna létala vzduchem a jiskry na tábor jen pršely. Drakoniánské bambusové přístřešky, z nichž některé již stály v jednom plameni, se prudce rozhořely. Proutěný drak vydal poslední, hrůzyplný jek a pak se také vzňal.

„Tasslehoffe!" zaklel Flint. „Ten zatracený šotek — vždyť je uvnitř!" Než mu v tom mohl Karamon zabránit, trpaslík se vrhl do hořícího drakoniánského tábora.

„Karamone..." zamumlal Raistlin. Mohutný bojovník poklekl vedle bratra. Raistlin byl ještě hrozně bledý, ale oči měl již otevřené a jasné. Posadil se, bylo vidět, jak je slabý; opřel se o bratra a pozoroval zuřící oheň. „Co se děje?"

„Já ani pořádně nevím," řekl Karamon. „Tasslehoff se proměnil v draka a od té chvíle v tom mám trochu zmatek. Jen si odpočiň." Bojovník zíral do kouře a dýmu s

taseným mečem, připraven, kdyby je objevili drakoniáni.

Ale drakoniáni teď měli o vězně pramalý zájem. Ti menšího vzrůstu prchali zachváceni panikou do lesa, když jejich božstvo vzplanulo. Několik drakoniánů v hábitech, větších a zřejmě inteligentnějších, než byly ostatní druhy, se snažilo zoufale obnovit pořádek v tom zmatku, který zuřil kolem nich.

Sturm si bojem klestil cestu skrze drakoniány, aniž se střetl s cíleným odporem. Zrovna se dostal na okraj mýtiny, poblíž bambusové klece, když ho minul Flint běžící zpátky do tábora.

„Hej! Kam —" zavolal Sturm na trpaslíka.

„Tas — v drakovi!" Trpaslík se ani nezastavil.

Sturm se obrátil a uviděl černého, proutěného draka, z něhož vysoko šlehaly plameny. Valil se z něho hustý kouř a pokrýval příkrovem tábor; páchnoucí vzduch z bažin tak nemohl stoupat. Jiskry pršely kolem, když planoucí drak vybuchl uprostřed tábora. Sturm udusil a utloukl ty jiskry, které dopadly na jeho kapuci a rozběhl se za trpaslíkem. Krátkonohého Flinta dostihl snadno.

„Flinte," zafuněl a chytil trpaslíka za rameno. „To nemá cenu. V té výhni nic nemůže přežít! Musíme zpět k ostatním —"

„Pusť mě!" zařval Flint tak vztekle, že ho Sturm s překvapením pustil. Trpaslík se rozběhl k hořícímu drakovi. Sturm si povzdychl a rozběhl se za ním s očima slzícíma kouřem.

„Tasslehoffe! Bosonožko!" volal Flint. „Ty šotku pitomá! Kde zase jsi?"

Nikdo mu neodpovídal.

„Tasslehoffe!" ječel Flint. „Jestli se z toho kvůli tobě nedostaneme, já tě zabiju. A pomoz mi —" Slzy zoufalství, smutku, hněvu a dýmu se prodíraly po trpaslíkových tvářích.

Horko začalo být nesnesitelné. Pálilo Sturma v plicích a rytíř poznal, že v něm zakrátko nepůjde dýchat, pokud nebudou chtít zahynout. Chytil pevně trpaslíka, rozhodnut dát mu ránu pěstí, když náhle zahlédl pohyb na okraji té výhně. Protřel si oči a podíval se pozorněji.

Drak ležel na zemi, hlavu měl stále spojenou se žhnoucím tělem dlouhým krkem z proutí. Hlava ještě nechytla, ale plameny už začaly olizovat proutěný krk. Za chvíli bude hlava v jednom plameni. Sturm opět zahlédl ten pohyb.

„Flinte! Podívej!" Sturm se rozběhl k hlavě a trpaslík dusal za ním. Dvě nožky v jasně modrých nohavicích trčely z dračí huby a ochable sebou házely.

„Tasi!" zařval Sturm. „Vylez! Ta hlava chytne!"

„Nemůžu! Vzpříčil jsem se!" bylo slyšet přidušený hlas.

Sturm hleděl na dračí hlavu a horečně přemýšlel, jak šotka osvobodit, zatímco Flint jednoduše chytil Tase za nohy a tahal.

„Au! Nech toho!" hulákal Tas.

„Je to zlé," supěl trpaslík. „Je tam fest."

Peklo už se plížilo po dračím krku.

Sturm vytasil meč. „Možná, že mu useknu hlavu," zavrčel na Flinta, „ale jinou možnost nemáme." Snažil se odhadnout, jak je šotek velký, kde asi může mít hlavu, a doufaje, že třeba taky nemá paže vzhůru, pozvedl Sturm meč nad drakův krk.

Flint zavřel oči.

Rytíř se zhluboka nadechl a vedl čepel s třeskem mezi krk a hlavu. Uvnitř se ozval šotkův výkřik, ale Sturm nevěděl, jestli bolestí nebo radostí.

„Táhni!" zvolal na trpaslíka.

Flint uchopil proutěnou hlavu a odtrhl ji od planoucího krku. Najednou se z kouře vynořil dlouhý, temný stín. Sturm se otočil s mečem k obraně a poznal Řekyvana.

„Co tady —" Muž z Planin zíral na dračí hlavu. Sturm s Flintem se snad zbláznili.

„Šotek se nemůže dostat ven," křičel Sturm. „Nemůžeme přes drakoniány odtáhnout hlavu tamhle. Musíme —"

Hukot plamenů přehlušil jeho slova, ale i Řekyvan nakonec zahlédl modré nohavice trčící z dračí huby. Uchopil jednu část dračí hlavy a vzepřel se pažemi v jedné z očních jamek. Sturm zapáčil v druhé a spolu hlavu zvedli — i s šotkem — a utíkali táborem. Těch několik drakoniánů, které potkali, jen zděšeně pohlédlo na hrozné zjevení a okamžitě prchlo.

„Seber se, Raiste," řekl Karamon starostlivě a podepřel bratra pod rameny. „Snaž se postavit na nohy. Musíme se odtud dostat. Jak je ti?"

„Jak mi může být?" zašeptal zlostně Raistlin. „Pomoz mi na nohy. Tak! A teď mě nech chvíli na pokoji." Opřel se o strom, chvěl se, ale už se udržel na nohou.

„No jistě, Raiste," řekl Karamon uražený tím, že byl tak odbyt. Zlatoluna pohoršené vzhlédla, vzpomněla si na Karamonovu bolest, když si myslel, že mu umírá bratr. Obrátila se a vyhlížela ostatní skrze houstnoucí kouř.

První se objevil Tanis a utíkal tak rychle, že narazil do Karamona. Mohutný bojovník ho sevřel v náručí a půlelfa zastavil jako když ho zarazí do země.

„Díky," vydechl Tanis. Předklonil se, položil ruce na kolena a snažil se chytit dech. „Kde jsou ostatní?"

„Byli přece s tebou," zamračil se Karamon.

„Rozdělili jsme se," Tanis se zhluboka nadechoval a pak se rozkašlal, když se mu kouř dostal do plic.

„*Su Torakh*!"přerušila je Zlatoluna polekaně. Tanis s Karamonem se poplašeně otočili a zírali na tábor, z něhož se valil kouř. Uviděli směšnou scénu, která se pomalu nořila z oblaků dýmu. Dračí hlava s rozeklaným modrým jazykem se k nim pomalu blížila. Tanis nevěřícně zamrkal, pak za sebou uslyšel zvuk, který ho téměř přiměl, aby ve strachu vylezl na nejbližší strom. Otočil se, srdce až v hrdle, a tasil meč.

Raistlin se smál.

Tanis nikdy předtím neslyšel čaroděje, jak se směje — ani když byl Raistlin ještě kluk — a doufal, že už nikdy nic takového vůbec neuslyší. Byl to děsuplný, skřípavý, výsměšný smích. Karamon zíral na bratra překvapeně, Zlatoluna s hrůzou. Nakonec Raistlinův smích dozněl a čaroděj se smál jenom pro sebe; jeho zlaté oči odrážely planoucí záři hořícího drakoniánského tábora.

Tanis se otřásl a obrátil se, aby uviděl Sturma a Řekyvana, jak nesou dračí hlavu. Flint pádil napřed a na hlavě měl drakoniánskou helmu. Tanis jim vyběhl naproti.

„Co, ve jménu —"

„Šotek nemůže ven!" řekl Sturm. Složil s Řekyvanem hlavu na zem a oba těžce oddechovali. „Musíme ho dostat ven."

Sturmův zrak ostražitě utkvěl na smějícím se Raistlinovi. „Co je s ním? Ještě je pořád přiotrávený?"

„Ne, už je mu lip," řekl Tanis a prohlížel si dračí hlavu.

„Škoda," zabručel Sturm a klekl si vedle půlelfa.

„Tasi, není ti nic?" zavolal Sturm a pootevřel obrovskou hubu a díval se dovnitř.

„Sturm mi usekl kštici!" kvílel šotek.

„Máš štěstí, že to nebyla hlava!" zasupěl Flint.

„Co ho tam drží?" Řekyvan se naklonil a hleděl do dračí tlamy.

„Já nevím," řekl Tanis a tiše klel. „Nic přes ten zatracený kouř nevidím." Vstal a nevěděl, co má dělat. „A musíme odtud vypadnout! Drakoniáni se brzy zas dají dohromady. Karamone, pojď sem. Podívej se, jestli bys neutrhl vršek."

Mohutný bojovník přišel, stoupl si před proutěnou dračí hlavu. Zapřel se, uchopil hlavu v očních důlcích, zavřel oči, nadechl se, zařval a zabral. Minutu se nedělo nic. Tanis viděl napínající se svaly a viděl, jak tyto svaly pohlcují obrovskou zátěž. Krev se valila Karamonovi do obličeje. Pak se ozvalo trhání a praskavý zvuk lámaného dřeva. Vršek dračí hlavy s ostrým prasknutím odpadl. Karamon málem padl naznak, když mu půlka hlavy náhle zůstala v rukou.

Tanis ho zachytil, pak podal šotkovi ruku a trhnutím ho osvobodil. „Není ti nic?" zeptal se. Zdálo se, že šotek se jen nejistě drží na nohou, ale jeho úsměv byl stejně široký jako předtím.

„Je mi přímo výborně," řekl Tas vesele. „Jenom jsem trochu očazený." Pak se zamračil. „Tanisi," řekl a na tváři se mu objevila neobvyklá ustaranost Sáhl si na kštici na temeni hlavy. „Co mé vlasy?"

„Jsou tam," řekl Tanis s úsměvem.

Tas vydechl úlevou. Pak začal mluvit. „Tanisi, stala se mi ta nejúžasnější příhoda — létal jsem jako drak. A jen pohled na Karamona stál..."

„Vyprávění bude muset počkat," řekl pevně Tanis. „Musíme se odtud dostat. Karamone? Můžete s bratrem jít?"

„Klidně. Běžte," řekl Karamon.

Raistlin se naklonil dopředu a zapotácel se, pak se nechal podepřít bratrem a jeho silnými pažemi. Čaroděj se ohlédl na osamělou dračí hlavu; ramena se mu otřásala a sípěl tichým, zlověstným potěšením.

15
Útěk. Studna.
Smrt na černých křídlech.

KOUŘ Z HOŘÍCÍHO DRAKONIÁNSKÉHO Tábora visel nad černými bažinami a kryl družinu před zraky zlých, zrůdných stvůr. Kouř se plížil v chumáčích bažinou, překrýval stříbrný měsíc a zatmíval hvězdy. Družina se neodvažovala rozsvítit světlo — ani světélko z Raistlinovy hole — protože všude kolem znělo troubení rohů, jak se drakoniánští velitelé pokoušeli obnovit pořádek.

Řekyvan je vedl. Třebaže se Tanis vždycky pyšnil tím, jak se dokáže pohybovat lesem, v tomto černém, mlžném kalu naprosto ztratil schopnost určit směr. Příležitostný, prchavý záblesk hvězd, kdykoliv se kouř zvedl, mu jen napověděl, že postupují k severu.

Neušli daleko, když Řekyvan minul nášlap a zajel po kolena do bahna. Když Tanis a Karamon vytáhli muže z Planin z vody, nastoupil do čela Tasslehoff a zkoušel hloubku pevného dna svou holí. Pokaždé zajela hluboko.

„Nezbývá nám, než se brodit," řekl zasmušile Řekyvan.

Zvolil si stezku, na níž se voda zdála mělčí; opustili pevnou půdu a se šplouchnutím se vnořili do bahna. Zpočátku jim sahalo po kotníky, potom po kolena. Za chvíli ještě výše; Tanis musel nést šotka, který se vesele chechtal a objímal ho kolem krku. Flint rozhodně odmítal všechny nabídky pomoci, i když si namáčel již konec plnovousu. Pak najednou zmizel. Karamon, který šel za ním, vylovil trpaslíka z vody, hodil si ho přes rameno jako mokrý pytel; trpaslík byl příliš vyděšený a unavený, aby ještě něco namítal. Raistlin se opožďoval, kašlal, brodil se vodou a těžký plášť ho táhl ke dnu. Zesláblý, napůl přiotrávený čaroděj se nakonec zhroutil. Sturm ho zachytil a napůl nesl, napůl táhl bažinou.

Po hodině brodění ledovou vodou dosáhli konečně pevné půdy a klesli, aby si odpočinuli? Všichni se třásli zimou.

Stromy začaly praštět a skřípat, větve se skláněly pod rostoucím ostrým větrem ze severu. Vítr rozfoukal mlhu na cáry. Raistlin, ležící na zemi, vzhlédl. S námahou nabral dech. Polekaně se posadil.

„Bouřková mračna." Dusil se, kašlal a snažil se promluvit. „Jdou od severu. Nemáme čas. Není čas! Musíme se dostat do Xak Sarotu. Dělejte! Než vyjde měsíc!"

Všichni pohlédli vzhůru. Hustá tma se blížila od severu a polykala hvězdy. Tanis cítil stejný pocit naléhavosti, která poháněla čaroděje. Omámeně vstal. Beze slova vstali i ostatní a potácivě vykročili, Řekyvan je vedl. Ale temná bahnitá voda jim opět přehradila cestu.

„Už ne!" zasténal Flint.

„Ne, už se nebudeme brodit. Pojď se podívat," pravil Řekyvan. Vedl je po okraji vod. Tam, mezi mnoha troskami vyčnívajícími ze země, ležel obelisk, který buď spadl nebo ho někdo záměrně skácel tak, že vytvořil most na druhou stranu bažiny.

„Půjdu první," nabídl se Tas a energicky skočil na dlouhý kus kamene. „Podívejte, je to čímsi popsané. Jakési runy, nebo co."

„Musím to vidět!" zašeptal Raistlin a hrnul se dopředu. Pronesl slovo, jímž vydával povel, „*Širak*," a křišťál na konci jeho hole vzplál světlem.

„Dělej," bručel Sturm. „Teď zrovna říkáš každému v okruhu dvaceti mil, kde jsme."

Ale Raistlin se nedal uspěchat. Držel světlo nad pavoučími runami a pečlivě je studoval. Tanis a ostatní vylezli na obelisk a naklonili se k čaroději.

Šotek se sehnul a objížděl runy drobnými prstíky. „Co je tu napsáno, Raistline? Umíš to přečíst? Ten jazyk bude asi velmi starý."

„Je starý," zašeptal čaroděj. „Je ještě z doby před Pohromou. Ten nápis říká: Velké město Xak Sarot, jehož krása tě obklopuje, promlouvá o dobrotě svého lidu a šlechetnosti jeho skutků. Bohové nás odměňují krásou našeho domova."

„Pěkně děkuji," otřásl se Karamon, když se rozhlédl po troskách a zpustošení kolem sebe.

„Bohové je skutečně odměnili," řekl Raistlin a rty se mu roztáhly v cynickém úsměšku. Nikdo už nic neřekl. Pak Raistlin zašeptal „*Dulak*," a zhasil světlo. Noc se najednou zdála daleko černější. „Musíme jít dál," řekl čaroděj. „Jistě je zde takových padlých památníků víc, které ukazují, jaké to bývalo místo."

Po obelisku přešli do hustého pralesa. Zpočátku se zdálo, že jím nevedou žádné stezky, pak se Řekyvanovi pilně hledajícímu podařilo najít pěšinu prosekanou mezi křovím a šlahouny. Sklonil se, aby šiji prohlédl. Když vstal, byla jeho tvář vážná.

„Drakoniáni?" zeptal se Tanis.

„Ano," dostal ze sebe těžce. „Stopy mnoha pařátích tlap. A vedou na sever, přímo do města."

Tanis se ho zeptal polohlasem: „Je tohle to rozbořené město — kde jsi dostal tu hůl?"

„A kde smrt má černá křídla," dodal Řekyvan. Zavřel oči a zakryl si tvář rukama. Pak se zdlouha a přerývaně nadechl. „Já nevím, já si nevzpomínám — ale mám strach a nevím proč."

Tanis mu položil ruku na rameno. „Elfové mají takové úsloví: Jenom mrtví necítí strach."

Řekyvan na něho pohlédl a sevřel půlelfovu ruku ve své. „Nikdy jsem nepoznal žádného elfa," řekl muž z Planin. „Ale moji lidé jim nevěří a říkají, že elfům nezáleží ani na lidech ani na Krynu. Myslím, že nemají pravdu. Jsem rád, že jsem tě potkal, Tanisi z Qualinestu. Považuji tě za svého přítele."

Tanis toho věděl dost o zvycích na Planinách, aby poznal, že tím Řekyvan prohlásil, že půlelfovi od této chvíle obětuje vše — dokonce i svůj život. Slib přátelství byl na Planinách slibem posvátným. „I ty jsi můj přítel, Řekyvane," řekl prostě Tanis. „Ty a Zlatoluna jste moji přátelé."

Řekyvan obrátil oči k Zlatoluně, která stála poblíž a opírala se o svou hůl, oči zavřené a tvář staženou bolestí a vyčerpáním. Řekyvanova tvář se zjasnila soucitem, když na ni pohlédl. Pak zase ztuhla a pýcha na ní opět vytvořila neproniknutelnou masku.

„Xak Sarot už není daleko," řekl chladně. „A tyto stopy jsou staré." Vedl je dál pralesem. Po chvíli chůze se severní stezka náhle změnila v dláždění.

„Ulice!" zvolal Tasslehoff.

„Jsme na okraji Xak Sarotu!" vydechl Raistlin.

„Však už je načase!" Flint zíral znechuceně všemi směry. „Co je tohle za spoušť. Jestli tady je ten největší dar, který člověk kdy dostal, je schovaný velice pečlivě!"

Tanis souhlasU. Nikdy ještě neviděl místo tak ponuré. Jak postupovali, široká ulice je zavedla až k otevřenému, vydlážděnému nádvoří. Na východ stály čtyři vysoké, volně stojící sloupy, které nenesly nic; budova ležela v troskách kolem nich. Stála tam také mohutná, neporušená, kruhová kamenná zídka asi čtyři stopy vysoká. Karamon si ji zašel prohlédnout a oznámil jim, že je to studna.

„Hluboká, když na to přijde," řekl. Naklonil se do ní. „Taky hrozně smrdí."

Severně od studny stála budova, která, jak se zdálo, jediná unikla obecné zkáze Pohromy. Byla elegantně postavena z čistého bílého kamene a nesly ji vysoké, štíhlé sloupy. Velká zlatá, dvojitá vrata se třpytila v měsíčním svitu.

„To byl chrám starých bohů," řekl potichu Raistlin. Ale Zlatoluna, která stála vedle, jeho šepot zaslechla.

„Chrám?" opakovala a hleděla na budovu. „Je překrásný." Šla k němu jako by vedena podivnou silou.

Tanis a ostatní si prohlédli místo a nenašli již žádnou další neporušenou budovu. Štíhlé sloupoví leželo na zemi, rozbité hlavice svědčily o bývalé kráse. Vše zde bylo staré, tak staré, že dokonce i trpaslík jako by omládl.

Flint se posadil na sloup. „No, tak jsme tady." Zamrkal na Raistlina a zívl. „Co teď, kouzelníku?"

Raistlin pohnul rty, aby odpověděl, ale než vydal slovo, Tasslehoff zařval: „Drakonián!"

Každý se otočil, zbraně se jim ocitly v rukou. Drakonián připravený zaútočit, na ně hleděl planoucíma očima z okraje studny.

„Chyťte ho!" zakřičel Tanis. „Vzbouří ostatní!"

Dřív než po něm mohl někdo skočit, drakonián roztáhl křídla a vletěl *do* studny. Raistlin s planoucíma zlatýma očima doběhl ke studni a hleděl přes okraj. Zvedl ruku, jako by chtěl vyslovit zaklínadlo, zaváhal a nechal ruku bezvládně klesnout. „Nemůžu," řekl. „Nemůžu přemýšlet. Nemůžu se soustředit. Musím se vyspat."

„Všichni jsme unavení," řekl Tanis slabě. „Jestli tam dole někdo je, tak už je varován. S tím už nemůžeme nic dělat. Odpočiňme si."

„Musel tam dole někoho varovat," zašeptal Raistlin. Zabalil se do pláště a rozhlížel se kolem s očima široce rozevřenýma. „Copak to necítíte? Nikdo? Půlelfe, ani ty? To zlo, které se probudilo a přichází?!

Všichni mlčeli.

Pak na kamennou zídku vyskočil Tasslehoff a zíral dolů. „Podívejte! Drakonián klouže dolů jako padající list. Nemává křídly —"

„Buď ticho," okřikl ho Tanis.

Tasslehoff překvapeně pohlédl na půlelfa — Tanisův hlas zněl vzrušeně a nepřirozeně. Půlelf hleděl na studnu a svíral nervózně ruce v pěsti. Nikde se nic nepohnulo. Až příliš klidné. Bouřková mračna se hromadila na severu, ale vítr ustal. Nepohnula se ani větvička, nezašuměl ani lístek. Stříbrný měsíc a jeho rudé dvojče vrhaly

dvojité stíny, v nichž se věci zahlédnuté koutkem oka zdály nepřirozené a zkreslené.

Pak Raistlin pomalu odstoupil od studny a zvedl ruce, jako by odháněl jakési hrozné nebezpečí.

„Já to taky cítím," Tanis polkl. „Co je to?"

„Ano, co je to?" Tasslehoff se nakláněl přes okraj a hleděl do studny. Vypadalo to tam hluboké a temné, jako čarodějovy oči ve tvaru přesýpacích hodin.

„Zažeňte ho odtud," vykřikl Raistlin.

Tanise přemohl čarodějův strach stejně jako jeho vlastní pocit, že se děje něco špatně, a vyběhl pro Tase. Ale ve chvíli, kdy se pohnul, cítil, že se mu země pohnula pod nohama. Šotek zděšeně vykřikl a stará zídka pod ním uhnula. Tas cítil, jak klouže do hrozné černi pod sebou. Křečovitě kolem sebe mával rukama a nohama a snažil se zachytit o kameny. Tanis se zoufale nadechl, ale byl příliš daleko.

Řekyvan se rozběhl, když uslyšel Raistlinův křik, několika dlouhými kroky se přenesl ke studni. Chytil Tase za límec a vytáhl ho ze studny v okamžiku, kdy kameny zídky spolu s kusy zvětralé malty mizely v hlubinách.

Země se znovu otřásla. Tanis se snažil přinutit otupělý rozum, aby mu řekl, co se děje. Pak ze studny vyrazil závan ledového vzduchu. Smetl trosky a listí z nádvoří, zvedl je do výše a vrhl mu je do tváře a do očí.

„Utíkejte," pokusil se zvolat Tanis, ale odporný zápach táhnoucí se ze studny ho jakoby škrtil.

Sloupy, které zůstaly stát i v časech Pohromy, se začaly otřásat. Družina s hrůzou pozorovala studnu. Pak od ní Řekyvan odtrhl zrak. „Zlatoluno..." řekl a rozhlédl se. Postavil Tase na zem. „Zlatoluno!" Zarazil se, když se z hloubi studny ozval skřípavý křik. Ten zvuk byl tak velice pronikavý a hlasitý, že trhal uši. Řekyvan hledal Zlatolunu a stále volal její jméno.

Tanise ten ryk ohlušil. Nebyl schopen se pohnout a viděl Sturma, jak s mečem v ruce pomalu couvá od studny. Viděl Raistlina — čarodějovu příšerně se lesknoucí tvář, kovově žlutou, zlaté oči rudé v měsíční záři, — jak křičí cosi, čemu nebylo rozumět. Viděl Tasslehoffa zírajícího s vyvalenýma očima na studnu. Sturm běžel napříč nádvořím, táhl za sebou šotka a vběhl mezi stromy. Karamon utíkal k svému zesláblému bratrovi, chytil ho a spěchal do úkrytu. Tanis věděl, že nějaké hrozné zlo právě vychází ze studny, ale nemohl se pohnout. Slova „utíkej, ty blázne, utíkej," mu ječela v mozku.

Řekyvan, který také stál poblíž studny, zápasil rovněž se strachem, který v něm rostl; nemohl najít Zlatolunu! V té chvíli, kdy byl příliš upoután záchranou šotka před pádem do studny, si nestačil všimnout, že zašla až k neporušenému chrámu. Divoce se rozhlížel, snažil se udržet rovnováhu na zemi, která se mu kymácela pod nohama. Ječivé výkřiky, dunění a chvění země v něm vyvolaly skryté úděsné vzpomínky. „Smrt na černých křídlech." Začal se potit a třást, ale nakonec se přinutil myslet na Zlatolunu. Potřebovala ho, to věděl — a jenom on sám věděl — že její výraz síly je pouhou maskou kryjící strach, obavy a nejistotu. Má teď hrozný strach a on ji musí najít.

Když se kameny studny daly do pohybu. Řekyvan odstoupil a zachytil Tanisův pohled. Půlelf něco křičel a ukazoval přes Řekyvana k chrámu. Řekyvan věděl, že

Tanis chce něco říct, ale v ječivém zvuku nic neslyšel. Pak pochopil! Zlatoluna! Řekyvan se otočil, aby jí vyšel naproti, ale v tom okamžiku ztratil rovnováhu a padl na kolena. Uviděl, jak mu Tanis vybíhá na pomoc.

Pak ve studni hrůza vybuchla — hrůza jeho horečnatých vidin. Řekyvan zavřel oči, aby neviděl. Byl to drak.

Tanis v těch prvních chvílích, kdy se mu zdálo, že krev utíká z jeho těla a nechává ho ochromeného a bez života, pohlédl na draka, který právě vyletěl ze studny, a pomyslel si: „Jak je krásný... jak je krásný..."

Štíhlý a černý s lesklými křídly podél boků a lesknoucími se šupinami povstával drak. Oči mu zářily černou a rudou v barvě tavícího se kamene. Otevřel ústa, zableskly se bílé a ničivé zuby. Dlouhý rudý jazyk se svíjel, jak dýchal noční vzduch. Zbaven těsné studny, roztáhl drak křídla, udusil hvězdy a zhasl měsíční světlo. Křídla měl zakončena čistým, bílým pařátem, který ve světle Lunitáru zářil krvavě rudě.

Strach, jaký Tanis doposud nezažil, mu otřásal žaludem. Srdce bolestně tlouklo; nemohl chytit dech. Jediné, čeho byl schopen, byl pohled plný strachu a hrůzy a obdivu nad smrtonosnou krásou nestvůry. Drak kroužil výš a výš vzhůru k noční obloze. Pak, zrovna když Tanis cítil, že ho znehybňující strach začíná opouštět, zrovna když začal hmatat po luku a šípech, drak promluvil.

Řekl jediné slovo — slovo jazykem kouzelníků — a hustá, úděsná tma padla z nebe a všechny je oslepila. Tanis okamžitě ztratil vědomí toho, kde je. Jen věděl, že drak někde nad ním se chystá zaútočit. Byl bezmocný a nemohl se bránit. Nemohl dělat nic jiného než padnout k zemi, odplazit se mezi trosky a zoufale se snažit schovat se.

Zbavený zraku snažil se půlelf alespoň naslouchat. Ječivý zvuk přestal, hned jak padla tma. Tanis slyšel pomalé jemné klouzání dračích křídel a tušil, že krouží nad nimi a pomalu nabírá výšku. Pak už ani toto šustění neslyšel, přestaly i údery křídel. Představil si velkého, černého dravce, který se třepotá ve výšce a vyčkává.

Pak se ozval jemný chřestivý zvuk, zvuk listí chvějícího se před bouří v sílícím větru. Zvuk byl stále hlasitější až přišel náraz větru, bouře udeřila a smršť se rozběsnila. Tanis se přitiskl k rozbořené zídce studny a přikryl se rukama hlavu.

Drak zaútočil.

Nemohl sice prozřít skrze tmu, kterou vyčaroval, Kisant však přesto věděl, že vetřelci jsou stále pod ním, na nádvoří. Jeho vojsko, drakoniáni, ho varovali, že krajem se pohybuje družina, která nese hůl s modrým křišťálem. Pán Verminaard tu hůl chtěl, chtěl aby u něho byla v bezpečí a žádné lidské oko ji nespatřilo. Ale on ji ztratil a Pán Verminaard z toho neměl radost. Musí ji tedy získat zpět. Proto Kisant chvíli vyčkal, než vyřkl své zatemňující kouzlo, pečlivě si prohlédl vetřelce a hledal hůl. Protože ji nikde neviděl, uklidnil se. Dobrá, jenom je zničí.

Útočící drak se snášel z oblohy, křídla sklopená zpět jako ostří dýky. Mířil přímo ke studni, kde zahlédl vetřelce utíkající o život. Věděl, že dračí strach je znehybní, .byl si jist, že je zabije všechny jediným náletem. Kisant otevřel tlamu plnou zubů.

Tanis slyšel, že se drak blíží. Silný šustivý zvuk sílil a pak na okamžik ustal. Slyšel jak skřípají mohutné šlachy a svaly, které napínaly a zvedaly obrovitá křídla. Pak uslyšel sténavý zvuk, jako by obrovské hrdlo vtáhlo vzduch a pak jiný zvuk, který mu připomněl páru unikající z kotlíku. Poblíž dopadlo několik kapek. Slyšel, jak skála praská, láme se a bublá. Jedna z kapek ho trefila do ruky, zkroutil se bolestí, která pronikla celým jeho tělem.

Pak Tanis uslyšel výkřik. Byl to výkřik hlubokého hlasu, výkřik muže — Řekyvana.

Tak hrozný, tak plný smrtelného strachu, že si Tanis nehty rozdíral dlaně, aby se nepřidal k tomu hroznému kvílení, kterým by drakovi oznámil, kde je. Nářek se zdál nekonečný až ztichl v sténání. Tanis cítil jak ho se zašustěním minulo velké tělo a zmizelo ve tmě. Kameny, ke kterým se tiskl, se chvěly. Za chvíli chvění způsobené dračím průletem sláblo v hloubce studny. Nakonec se i země uklidnila.

Bylo ticho.

Tanis se nadechl a otevřel oči. Temnota byla pryč. Hvězdy zářily, oba měsíce planuly na obloze. Půlelf chvíli zhluboka dýchal, aby se uklidnil a zbavil třasu. Pak se postavil a rozběhl se k temnému obrysu, který ležel na kamenech nádvoří.

Tanis byl u muže z Planin první. Pohlédl na něj, hrdlo se mu stáhlo a odvrátil se.

To, co zbylo z Řekyvana, už nepřipomínalo vůbec člověka. Maso bylo serváno z kostry. Bílé kosti byly jasně vidět tam, kde se kůže a svaly oddělily od paží. Kalužinky vyteklých očí spočívaly v mrtvolných bezmasých důlcích. Ústa měl do široka otevřená v bezhlasém výkřiku. Hrudní koš byl rozerván, kusy masa a ožehlého oděvu muly ke kostem. Ale — co nejhroznějšího — maso na těle bylo spálené a odkrývalo vnitřnosti pulsující krvavě v rudém měsíčním světle.

Tanis klesl na kolena a zvracel. Půlelf viděl lidi umírat svým mečem. Viděl je rozsekané na kousky od trollů. Ale tohle... tohle bylo hrozně odlišné a Tanis věděl, že vzpomínka na toto ho bude pronásledovat věčně. Silné ruce ho uchopily pod rameny a nabídly mu tichou úlevu, porozumění a soucit. Nevolnost přešla. Tanis se posadil a zhluboka dýchal. Otřel si nos a ústa a snažil se polknout. Hrdlo se mu bolestně stahovalo.

„Už je to dobré?" zeptal se s účastí Karamon.

Tanis přikývl, ale mluvit nemohl. Pak se otočil po zvuku Sturmova hlasu.

„Ať se praví bohové nad námi smilují! Tanisi, on žije. Viděl jsem, že pohnul rukou!" Sturmovi se stáhlo hrdlo. Víc ze sebe nedostal.

Tanis vstal a klopýtavě došel až k tělu. Jedna ze zuhelnatělých, zčernalých rukou se zvedla z kamenů a hrozivě se klátila ve vzduchu.

„Skonči to!" řekl Tanis prázdným hlasem a v krku cítil žluč. „Skonči to, Sturme!"

Rytíř tasil meč. Políbil jeho jilec, zvedl ho k nebi a pokročil k Řekyvanovu tělu. Zavřel oči a přenesl se do starého světa, kdy smrt v boji byla slavná a šlechetná. Pomalu a slavnostně začal odříkávat Solamnijskou modlitbu smrti. Když mluvil, slova vstupovala do bojovníkovy duše a přenášela ho na onen svět míru a pokoje. Pak meč spustil a držel jeho hrot nad Řekyvanovou hrudi.

Vrať toho muže na Humovu hruď
Za divá, nelítostná mračna
Odpočinkem válečníka dej mu spočinout
Poslední jiskře jeho zraku
Odejmi kouřová mračna války
Pochodně hvězd dej mu na cestu.

Poslední záchvěv dechu
Ať zkolébá mu nebe pokojné.
A přes sny havranů
Jen sokol nechť smrt vzpomene.
Pak jeho stín ať Humu spatří,
Už za divými a bez lítosti mračny.

Rytíř dozpíval.

Tanis cítil, že se ho zmocnil mír bohů, který ho omývá jako chladná, hojivá voda, tiší bolest a mírní hrůzy. Vedle něho tiše plakal Karamon. Přihlíželi a ostří meče se třpytilo v záři měsíce.

Pak řekl jasný hlas: „Zadržte! Přineste ho ke mně." Tanis a Karamon vyskočili a rychle se postavili před zmučené tělo. Věděli, že Zlatoluna nesmí tuto hrůzu spatřit. Sturm ponořený do bájí a mýtů se probral a odvrátil svůj smrtící úder. Zlatoluna stála ve dveřích chrámu, rýsovala se vysoká, štíhlá proti osvětleným vratům. Tanis chtěl něco říct, ale náhle ucítil, jak mu paži sevřela studená čarodějova ruka. Zachvěl se a setřásl Raistlinův dotek. „Udělej, co ti říká," zasyčel čaroděj. „Zaneste jí ho." Tanisova tvář byla stažena vztekem, když hleděl do bezvýrazné Raistlinovy tváře, do jeho lhostejných očí.

„Zaneste jí ho," řekl Raistlin chladně. „Nám nepřísluší určit čas smrti toho muže. To je věc bohů."

16
Hořká volba.
Největší dar.

TANIS SE PODÍVAL NA RAISTLINA. ANI Mžiknutí oka neprozradilo, co asi cítí — jestli čaroděj vůbec něco cítil. Jejich zraky se střetly a jako vždy měl Tanis dojem, že čaroděj vidí o něco víc, než může spatřit on. Tanise se náhle zmocnil pocit, že Raistlina nenávidí, nenávidí ho tak vášnivě, zeje tím sám zaskočen, nenávidí ho za to, že on s ním nesdílí tuto bolest, nenáviděl ho a záviděl mu současně.

„Musíme něco udělat!" řekl drsně Sturm. „On není mrtev a drak se může vrátit!"

„To jistě," řekl Tanis, když hrdlo konečně propustilo hlas. „Zabalíme ho do přikrývky... Ale nechtě mě chvilku o samotě promluvit se Zlatolunou."

Půlelf šel pomalu přes nádvoří. Ozvěna jeho kroků se rozléhala nehybnou nocí, když stoupal po mramorových schodech na širokou terasu, kde stála Zlatoluna před lesklými vraty barvy zlata. Tanis se ohlédl a viděl přátele, jak vytahují z tlumoků přikrývky a navlékají je na silné větve a zhotovují polní nosítka. Řekyvanovo tělo odtud nebylo víc než tmavá beztvará hmota v měsíční záři.

„Přines ho ke mně, Tanisi," opakovala Zlatoluna, když k ní půlelf vystoupil. Chopil se její ruky.

„Zlatoluno," řekl Tanis. „Řekyvan je hrozně poraněný. Umírá. Už není, čím bys mu pomohla — ani svou holí ne —"

„Ale jdi, Tanisi," řekla Zlatoluna klidně.

Půlelf se odmlčel a pomalu začínal jasně vnímat. S překvapením si uvědomil, že žena z Planin je klidná, chladně uvažující a povznesená. Její tvář ve svitu měsíce byla tvář námořníka, který v křehkém člunu pokořil bouřlivá moře a nakonec vplul do pokojných vod.

„Pojď do chrámu, příteli/' řekla Zlatoluna a její krásné oči pozorně hleděly na Tanise. „Pojď dovnitř a přines mi tam Řekyvana."

Zlatoluna neslyšela jak se blíží drak, neviděla, jak zaútočil na Řekyvana. Když vstoupili na rozbité nádvoří v Xak Sarotu, ucítila divnou a mocnou sílu, kterou ji přitahoval chrám. Prošla mezi troskami a po schodech, jako by ji nezajímalo nic, kromě vrat barvy zlata lesknoucích se v záři rudostříbrného měsíčního svitu. Došla až k nim a na okamžik se zastavila. Pak si uvědomila neklidný ruch za svými zády a slyšela, jak Řekyvan volá: „Zlatoluno..." Zůstala stát, nechtěla se od něho vzdálit, protože také vnímala hrozivé zlo stoupající ze studny.

„Pojď dál, dítě," zavolal na ni příjemný hlas.

Zlatoluna zvedla hlavu a zadívala se na vrata. Slzy ji vstoupily do očí. Poznala hlas své matky. Slzopěva, kněžka Que-šu zemřela, už dávno, když Zlatoluna byla ještě velmi mladá.

„Slzopěvo?" Zlatoluně selhal hlas. „Matko —"

„Mnoho let uplynulo a byla to pro tebe smutná léta, dcero" — matčin hlas nezněl nahlas, jako se spíš ozýval v jejím srdci — „a bojím se, že tvé břímě nebude vbrzku

menší. Když vybředneš z těchto temnot, čekají tě temnoty ještě hlubší. Pravda ti osvítí cestu, dcero, třebaže se ti bude zdát, že jen poblikává v té rozloze a hrůze noci, která tě očekává. Leč bez pravdy všechno zahyne a ztratí se. Pojď se mnou do chrámu, dcero. Najdeš tam, co hledáš."

„Ale co moji přátelé, Řekyvan." Zlatoluna se ohlédla ke studni a viděla Řekyvana, jak klopýtá po nerovném dláždění. „Oni to zlo nepřemohou. Beze mne pomřou. Ta hůl jim může pomoci! Nemohu je opustit!" Pomalu se otáčela, jak tma houstla.

„Už je ani nevidím!... Řekyvane!... Pomoz mi, matko," vykřikla v hrůze.

Ale odpověď nepřišla. To není poctivé! tiše vykřikla Zlatoluna a zaťala pěsti. To jsme přece nechtěli! My jsme jen chtěli milovat jeden druhého a teď — teď o svou lásku máme přijít! Tolik jsme obětovali a všechno k ničemu? Matko, je mi třicet! Třicet a nemám děti. Vzali mi mládí, vzali mi můj lid. A nic místo toho. Nic — kromě tohoto! Zvedla hůl. A teď znova žádost, abych dala ještě víc.

Pak ji hněv přešel. Řekyvan — přemáhal i on vztek celá ta léta, co hledal odpovědi? Nenašel nic, kromě té hole a navíc přinesl i další otázky. Ne, pomyslela si, on neměl vztek. Jeho víra je silná. Já jsem ta slabá. Řekyvan byl pro svou víru ochoten zemřít. Zdá se, že musím najít vůli žít — i kdyby to znamenalo žít bez něho.

Zlatoluna opřela čelo o pozlacená vrata a jejich kov jí chladil na kůži. Váhavě dospěla k hořkému rozhodnutí. Půjdu dál, matko — ale jestliže Řekyvan zemře, mé srdce zemře s ním. Žádám jenom jedno: Má-li umřít, ať ví, že já budu hledat dál, jako by tu byl.

Vévodkyně z Que-šu se opřela o hůl, a otevřela zlatá vrata a vstoupila do chrámu. Dveře se za ní zavřely ve stejný okamžik, co drak vyletěl ze studny.

Zlatoluna vstoupila do tiché, všudypřítomné temnoty. Zprvu neviděla nic, ale vzpomínka na těsné matčino objetí jí stále tanula v mysli. Potom se kolem ní začalo šířit bledé světlo. Zlatoluna uviděla, že stojí pod velkou kopulí, která se tyčila nad umně vykládanou dlaždicovou podlahou. Pod kopulí, uprostřed chrámu stála mramorová socha nepředstavitelné vznešenosti a krásy. Z ní se po místnosti šířilo světlo.

Zlatoluna, jako v očarování, se přibližovala k ní. Socha představovala ženu v rozevlátém šatě. Mramorová tvář nesla výraz přesvědčivé naděje se stopami smutku. Na krku jí visel podivný amulet.

„To je Mišakal, bohyně ranhojičství, které sloužím," řekl jí matčin hlas. „Poslouchej její slova, dcero."

Zlatoluna stála přímo před sochou, překvapená její krásou. Ale ta se zdála nedokončená, neúplná. Část sochy chybí, uvědomila si Zlatoluna. Ruce mramorové ženy jako by něco svíraly, byly však prázdné. Aniž o tom přemýšlela, pocítila touhu tuto krásu doplnit. Natáhla se a vsunula svou hůl do mramorových rukou.

Rozzářila se namodralým světlem. Zlatoluna ustrašeně couvla. Zář hole nabývala oslepujícího jasu, Zlatoluna si zakryla oči a padla na kolena. Velká, milující síla jí vstoupila do srdce, teď trpce litovala svého hněvu.

„Nestyď se za své pochybnosti, milovaná učednice. Vždyť tvé pochybnosti tě dovedly až k nám a tvůj hněv tě uchová mezi živými při mnoha zkouškách, které tě čekají. Přišla jsi hledat pravdu a pravdy se ti dostane.

Bohové se neodvrátili od člověka — byl to člověk, kdo se odvrátil od pravých

bohu. Kryn teď čeká zkouška největší. Lidé budou pravdu potřebovat víc než kdykoliv předtím. Ty, má učednice, musíš člověku vrátit pravdu a moc pravých bohů. Je čas, aby se rovnováha všehomíra opět obnovila. Zlo nyní vychýlilo jazýček vah. Protože stejně, jako se bohové dobra vrátili k člověku, vrátili se k němu i bohové zla — a neustále usilují o duše lidí. Královna Temnot se vrátila a chce zas volně chodit touto zemí Draci, kdysi zahnaní do vzdálených krajin, se zde svobodně pohybují."

Draci, uvažovala Zlatoluna jako ve snu. Obtížně se soustřeďovala, aby pochopila slova, která zaplavovala její mysl. Daleko později pochopí jejich plný význam a už nikdy na ně nezapomene.

„*Abys byla silná a mohla je porazit, budeš potřebovat pravdu boků — to je ten největší dar, o kterém ti vyprávěli. Pod tímto chrámem, v troskách slávy minulých věků, leží Disky Mišakal; kruhové kotouče z čisté platiny. Najdi ty Disky a můžeš spoléhat na mou moc, protože já jsem Mišakal, bohyně uzdravení*

Tvá cesta nebude snadná. Bohové zla dobře vědí o moci pravdy a bojí se jí. Starý a mocný drak Kisant, kterému lidé říkají Onyx, střeží ty Disky. Jeho doupě je v troskách Xak Sarotu, přímo pod námi. Čeká tě nebezpečí, jestliže se rozhodneš Disky si vzít. Proto žehnám tuto hůl. Nos ji směle, neustupuj a zvítězíš."

Hlas dozněl. A právě v tomto okamžiku uslyšela Zlatoluna Řekyvanův smrtelný křik.

Tanis vstoupil do chrámu a měl pocit, že postupuje zpátky ve své paměti Slunce svítilo skrze stromy v Qualinestu. On, Laurana a její bratr Giltanas leželi na břehu řeky, smáli se a vymýšleli si snové příběhy svých dětských her. Šťastných dětských dní měl Tanis málo — půlelf se brzy dověděl, že je jiný než ti druzí. Ale toho dne svítilo slunce a přátelství bylo neochvějné. Vzpomínka na mír ho omyla, zbavila ho smutku a strachu.

Otočil se k Zlatoluně, která mu tiše stála po boku. „Co je to za místo?"

„To je dlouhý příběh, který musí počkat," odpověděla Zlatoluna. Lehce položila Tanisovi ruku na rameno a vedla ho přes třpytné dlaždice, až oba stanuli před zářící mramorovou sochou Mišakal. Modrý křišťál vrhal jasné světlo po prostoru.

Ale ve chvíli, kdy Tanis pootevřel ústa v údivu, sál ztemněl stínem. Obrátil se k vratům. Karamon a Sturm vstupovali a nesli Řekyvanovo tělo na rychle zrobených nosítkách. Flint a Tasslehoff — trpaslík zestárlý a unavený, šotek neobvykle tichý — stáli po obou stranách v podivném postoji čestné stráže. Smutný průvod se pohnul dovnitř. Za ním šel Raistlin, kápi staženou přes hlavu, ruce zastrčené v rukávech — přímo zobrazení smrti.

Přešli mramorovou podlahu, opatrně nesouce své břemeno a stanuli před Tanisem a Zlatolunou. Tanis pohlédl na tělo u Zlatoluniných nohou a zavřel oči. Krev prosákla tlustou pokrývkou a vytvořila na látce temné mokré skvrny.

„Sundejte tu pokrývku," poručila Zlatoluna. Karamon se tázavě podíval na Tanise.

„Zlatoluno —" začal Tanis jemně.

Náhle, dřív než ho mohl někdo zastavit, se Raistlin sklonil a strhl krví nasáklou přikrývku z těla.

Zlatoluna přiškrceně vydechla, když spatřila Řekyvanovo zmučené tělo a zbledla tak, že Tanis k ní rychle vztáhl paže v domnění, že omdlí. Ale Zlatoluna byla dcerou silného a hrdého lidu. Polkla, s hrůzou se zhluboka nadechla. Pak se obrátila k mramorové soše. Opatrně vzala hůl s modrým křišťálem z rukou bohyně a pak poklekla vedle Řekyvanova těla.

„*Kan-toka*," řekla tiše. „Můj milovaný." Natáhla chvějící se ruku a dotkla se čela umírajícího muže z Planin. Osleplou tváří se k ní obrátil, jako by slyšel. Jedna z černých rukou se slabě pohnula, snad se jí chtěl dotknout. Pak vydal hluboký vzdech a znehybněl. Slzy, které se nesnažila setřít, tekly Zlatoluně po tvářích, když položila hůl přes Řekyvanovo tělo. Měkké modré světlo naplnilo místnost a každý, na něhož dopadlo, najednou okřál a osvěžil se. Únava a vyčerpání z celodenní námahy je opouštěla. Hrůza z dračího útoku ustupovala z myslí, jako když se slunce propaluje mlhou. Pak světlo z hole pohaslo a zmizelo. V chrámu nastala noc, kterou prozařovala jen zář mramorové sochy.

Tanis mrkal a snažil se, aby si oči opět zvykly na tmu. Pak uslyšel hluboký hlas.

„*Kan-toka ne sirakan*."

Slyšel, jak Zlatoluna vykřikla radostí. Tanis pohlédl na to, co měla být Řekyvanova mrtvola. Místo toho viděl, jak muž z Planin sedí a vztahuje paže k Zlatoluně. Objala ho a smála se a plakala zároveň.

„A tak," řekla jim Zlatoluna, když její vyprávění spělo ke konci, „musíme najít cestu do podzemí zbořeného města, které leží někde tady pod chrámem a musíme odnést Disky z dračího doupěte."

Večeřeli na podlaze hlavní síně chrámu. Rychlá prohlídka ukázala, že celá budova je prázdná, ačkoliv Karamon našel na schodišti stopy drakoniánů i stopy jiné stvůry, kterou bojovník nemohl určit.

Budova nebyla veliká, dvě svatyně byly po obou stranách hlavní lodi, která vedla do hlavní svatyně, kde stála socha. Dvě kruhové místnosti byly ještě při severní a jižní stěně hlavní lodi. Byly ozdobeny freskami nyní pokrytými plísní a zčernalými k nerozeznání. Dvoje pozlacená vrata vedla k východu. Karamon jim řekl, že objevil schody, které vedou dolů do zničeného spodního města. Bylo slyšet slabý zvuk hučící vody, který jim připomněl, že stojí na špici velkého útesu čnícím nad Novomořem.

Družina seděla u jídla, každý se zabýval vlastními myšlenkami a snažil se vyrovnat se skutečnostmi, o kterých mluvila Zlatoluna. Jenom Tasslehoff neustále šmejdil po komorách a prohledával temné kouty. Nenacházel nic nového; to šotka brzy přestalo bavit a vrátil se k ostatním. V rukou držel starou helmu, která mu byla příliš velká. Ostatně, šotkové nikdy helmy nenosí, mají za to, že je to obtěžuje a omezuje. Hodil ji trpaslíkovi.

„Co je zas tohle?" zeptal se podezřívavě Flint a podržel ji ve světle Raistlinovy hole. Helma byla velice starého tvaru, skvěle zpracovaná zručným zbrojířem. Nepochybně to byl nějaký starodávný trpaslík, usoudil Flint a láskyplně ji pohladil. Žíněný ohon zdobil její vrchol. Flint odhodil na zem drakoniánskou přilbu, kterou nosil a nasadil si nově nalezenou. Seděla mu dokonale. Spokojeně si ji sundal a opět obdi-

voval skvělé řemeslo. Tanis ho s úsměvem pozoroval.

„Pravé koňské žíně," řekl a ukázal na chochol.

„Ne, nejsou koňské," opáčil trpaslík a zamračil se. Čichal k nim a vraštil nos. Nekýchl a vítězoslavně pohlédl na Tanise. „Jsou to žíně z hřívy gryfa."

Karamon se bouřlivě rozchechtal. „Z gryfa," zachraptěl. „Na Krynu žije přibližně stejně tolik gryfu, jako —"

„Draků?" přerušil ho zdvořile Raistlin.

Rozhovor skončil, jako když utne.

Sturm si odkašlal: „Nejlíp bude zalehnout," řekl. „Vezmu si první hlídku."

„Dnes není potřeba hlídat," řekla tiše Zlatoluna. Seděla těsně u Řekyvana. Vysoký muž z Planin mnoho nenamluvil od svého střetu se smrtí. Hleděl dlouho na sochu Mišakal, poznal v ní ženu, která mu dala hůl, ale odmítal odpovídat na otázky a zúčastnit se rozhovoru.

„Tady jsme v bezpečí," tvrdila Zlatoluna a pohlédla na sochu.

Karamon nazvedl obočí. Sturm se mračil a kousal si kníry. Oba byli příliš zdvořilí, aby vyjádřili pochybnosti nad Zlatoluninou vírou, ale věděli, že nebudou klidní, pokud nepostaví hlídky. Ale do svítám nechybělo mnoho a odpočinek potřebovali všichni. Raistlin už spal v temném koutě síně zabalený do svého pláště.

„Myslím, že Zlatoluna má pravdu," řekl Tasslehoff. „Věřme přece těm starým bohům, když už jsme je, jak se zdá, našli."

„Elfové je nikdy neztratili a trpaslíci taky ne," namítl Flint a zamračil se. „Já ničemu nerozumím! Reorx je taky asi jeden z těch starých bohů. My jsme ho uctívali ještě před Pohromou."

„Uctívali?" zeptal se Tanis. „Nebo jste k němu zoufale volali, protože tvoji lidé už nesměli do Království pod Horou.

Ne, prosím tě, nerozčiluj se —" Když Tanis uviděl, že trpaslík rudné hněvem, zvedl ruku. „Elfové nejsou o nic lepší. I my jsme volali bohy, když se naše domovy ocitly v troskách. Známe ty bohy a ctíme jejich památku — tak jak ctíme památku mrtvých. Elfí kněží zmizeli již dávno a trpasličí taky. Pamatují si na Mišakal Uzdravitelku, na příběhy, které mi o ní za mlada vyprávěli. A pamatuji taky vyprávění o dracích. Pohádky pro děti, řekl by Raistlin. Teď se zdá, že se nám dětství vrátilo a chce nás zničit — nebo taky zachránit. Já nevím. Dnes v noci jsem viděl dva zázraky, jeden zlý a druhý dobrý. Věřit musím oběma, pokud spoléhám na své smysly. Ale..." Půlelf si povzdychl. „Říkám: držme dnes v noci hlídky. Promiň, paní. Kdybych jen mohl věřit tak silně jako ty."

Sturm si vzal první hlídku. Ostatní se zabalili do přikrývek a ulehli na dlaždicovou podlahu. Rytíř se procházel chrámem ozářeným měsíčním světlem, nahlížel do tichých síní, spíše ze zvyku než z pocitu ohrožení. Slyšel jak venku silně fouká vítr a ochlazuje vzduch. Vál od severu. Ale uvnitř bylo podivuhodně teplo a útulně — až příliš útulně.

Sturm usedl u podstavce sochy a cítil, jak mu tělem stoupá sladký pocit klidu. Polekaně se posadil zpříma a mrzutě si uvědomil, že téměř usnul na hlídce. To bylo neomluvitelné! Rytíř se přísně pokáral a umínil si, že bude po celou dobu hlídky za trest chodit — celé dvě hodiny. Začal se zvedat a tu strnul. Uslyšel zpěv ženského

hlasu. Sturm se rozhlížel kolem, mimoděk uchopil meč. Pak ruka pustila jilec. Poznal hlas a poznal píseň. Patřily jeho matce. Sturm byl zase s ní. Utíkali ze Solamnie, sami, kromě jednoho spolehlivého nevolníka — který stejně zemře než dojdou do Útěšína. Píseň byla jednou z těch ukolébavek beze slov, které byly starší než draci. Sturmova matka ho držela v náručí a dodávala mu odvahy svým tichým uklidňujícím zpěvem. Sturmovi klesla víčka. Spánek mu požehnal stejně, jako požehnal jeho přátelům.

Světlo z Raistlinovy hole jasně zářilo a drželo temnoty v uctivé vzdálenosti.

17
Stezka mrtvých.
Raistlinova nová přítelkyně.

ZVUK KOVU ŘINČÍCÍHO PO DLAŽDICÍCH Vytrhl Tanise z hlubokého spánku. Poplašeně se posadil a rukou šátral po meči.

„Promiň," řekl Karamon a stydlivě se zašklebil. „Upadl mi prsní plát."

Tanis se už už nadechoval, ale pak to proměnil v zívnutí, natáhl se a znovu se zabalil do pokrývky. Pohled na Karamona, který si nasazoval brnění — Tas mu pomáhal — půlelfovi připomněl události minulého dne. Viděl Sturma, jak si také připíná brnění, zatímco Řekyvan si leští tasený meč. Tanis rozhodně zapudil z mysli představy o tom, co by se jim dnes všechno mohlo stát.

Úkol to nebyl snadný, zejména pro elfí část Tanisovy bytosti — elfové ctí život a třebaže věří, že smrt je pouhý přesun do vyšší roviny existence, každé úmrtí jakéhokoli stvoření zmenšuje pro ně počet živých v této rovině. Tanis se přinutil, aby dnes uvažoval převážně jako lidská bytost. Bude asi muset zabíjet a snad se bude muset i smířit se smrtí jednoho, či několika lidí, které miluje. Ještě si pamatoval, jak mu bylo včera, když si myslel, že ztratil Řekyvana. Půlelf se zamračil a prudce se posadil, bylo mu jako by procitl ze zlého snu.

„Už jste vzhůru?" zeptal se a škrábal se ve vousech.

Flint vstal a podal mu skývu chleba a několik plátků sušené zvěřiny. „Už dávno jsme i po snídani," zabručel trpaslík. „Ty bys zaspal i Pohromu, Půlelfe."

Tanis si ukousl zvěřiny a žvýkal bez chuti. Pak pohnul nosem a začichal. „Co tu tak divně páchne?"

„Čarodějovy lektvary." Trpaslík se ušklíbl a složil se vedle Tanise. Vytáhl špalík dřeva a začal ho ořezávat, rychle a téměř vztekle, až třísky létaly. „Dal do hrnku jakýsi prášek, přidal vodu. Pak to zamíchal a vypil, ale stačilo to tady všechno zasmradit. Já tedy jsem raději, když nevím, co to je."

Tanis souhlasil. Dál žvýkal svou zvěřinu. Raistlin si nyní četl ze své knihy zaklínadel, přeříkával si brumlavě slova stále a stále dokola, aby si je zapamatoval. Tanis by byl rád věděl, jaké Raistlinovo kouzlo by mohlo pomáhat proti drakovi. Z toho mála, co si pamatoval z dračích legend — je to už dávno, co slyšel elfího barda, Quivalena Sota — pouze kouzla těch největších z velkých kouzelníků se mohla draků dotknout; měli svá vlastní kouzla, jak se už stačil přesvědčit.

Tanis pozoroval křehkého mladého muže, ponořeného do své kouzelnické knihy a kroutil hlavou. Na svůj věk měl Raistlin dost čarodějné síly a jistě byl chytrý a lstivý. Ale draci byli staří. Byli na Krynu již tehdy, když první elfové — nejstarší ze všech pokolení — přišli do země. Jistě, kdyby plán, který družina včera večer probírala, skutečně vyšel, asi by se s drakem vůbec neměli střetnout. Jednoduše doufali, že najdou jeho doupě a seberou Disky. Je to dobrý plán, napadlo Tanise, a má přibližně cenu kouře, který rozfukuje vítr. Zoufalství se ho začalo zmocňovat, jako by ho halil černý mrak.

„Tak, já jsem hotov," oznámil radostně Karamon. Mohutnému bojovníkovi se

nepochybně ulevilo, když měl na sobě pancíř. Drak se mu po ránu zdál celkem zanedbatelnou nepříjemností. Pohvizdoval si falešně jakýsi pochod a cpal do svého vaku špinavé šaty. Sturm měl brnění pečlivě upraveno a seděl stranou od družiny, oči zavřené a zřejmě vykonával obřad, který vykonávají rytíři, kteří se v myšlenkách soustřeďují na nadcházející bitvu. Tanis vstal, ztuhlý a prochladlý a pohyboval se, aby rozproudil krev a oživil bolavé svaly. Elfové před bitvou nedělají nic, kromě toho, že žádají o odpuštění za zmarněné životy.

„My jsme také připraveni," řekla Zlatoluna. Měla na sobě šedý, silný kabátec z měkké kůže lemovaný kožešinou. Své dlouhé zlatoplavé vlasy si spletla a stočila kolem hlavy — aby nepřítel neměl výhodu snadného uchopení.

„Tak pojďme na to." Tanis vzdychl, když si bral dlouhý luk a toulec šípů, které Řekyvan sebral v táboře drakoniánů, a házel si ho přes rameno. Navíc měl Tanis ještě dýku a meč. Sturm svůj meč-obouručák. Karamon měl štít, meč a dvě dýky, které také štípnul Řekyvan. I Flint měl místo své staré bojové sekyry tu, kterou sebrali v drakoniánském táboře. Bosonožka měl svou prakovou hůl a malou dýku, kterou někde „našel". Byl na ni velice pyšný a velice se ho dotklo, když mu Karamon řekl, že se jim bude skvěle hodit, až narazí na rozzuřené králíky. Také Řekyvan měl meč upevněný na zádech a měl Tanisovu dýku. Zlatoluna zbraň neměla, nesla jenom hůl. Ozbrojeni jsme dost dobře, myslel si ponuře Tanis, jen, aby nám to k něčemu bylo.

Družina vyšla z chrámu bohyně Mišakal. Zlatoluna šla poslední. Jemně se dotkla sochy, když procházela kolem a zašeptala tichou modlitbu.

Tas šel první a vesele poskakoval, kštice mu poletovala sem a tam. Uvidí skutečného, živého draka! Šotek si neuměl představit nic, co by vzrušovalo víc.

Podle Karamonova návrhu zamířili na východ, prošli dvěma dalšími dvojitými pozlacenými vraty a dostali se do velké kruhové síně. Uprostřed stál slizem pokrytý podstavec — tak vysoký, že ani Řekyvan nedohlédl, co je na jeho vrcholu. Tas stál u jeho paty a zamyšleně vzhlížel vzhůru.

„Včera jsem se na něj pokoušel vylézt," řekl, „ale moc to klouže. Rád bych věděl, co je nahoře."

„Ať je nahoře, co chce, naštěstí se k tomu nikdy nedostanou šotci," vybuchl podrážděně Tanis. Popošel dál a prohlížel si točité schodiště, které mizelo dole v temnotě. Schody byly rozbité a pokryté shnilým mechem a houbou.

„Stezka mrtvých," řekl z ničeho nic Raistlin.

„Co...?" začal Tanis.

„Stezka mrtvých," opakoval čaroděj. „Tak se to schodiště jmenuje."

„Jak to u Reorxe můžeš vědět?" zabručel Flint.

„Něco jsem o tomhle městě četl," odpověděl Raistlin svým vyšeptalým hlasem.

„To je ovšem ponejprv, co o tom slyšíme my," řekl chladně Sturm. „Co ještě bychom měli vědět z toho, co jsi nám neřekl?"

„Spoustu věcí, rytíři," odvětil Raistlin s úšklebkem. „Zatímco jste si ty a můj bratr hráli s dřevěnými meči, já jsem věnoval čas studiu."

„Ano, studiu všeho, co je temné a tajemné," řekl jedovatě rytíř. „Co se doopravdy stalo ve Věžích Vysoké Magie, Raistline? Nedostal jsi přece všechny ty skvělé

schopnosti jen tak, aniž bys za ně nemusel zaplatit. Co jsi musel obětovat tam ve Věžích? Zdraví — nebo duši!"

„Byl jsem v té Věži s bratrem," řekl Karamon a bojovníkova dobromyslná tvář byla prázdná a unavená. „Viděl jsem, jak bojuje s mocnými čaroději a černokněžníky pomocí svých jednoduchých kouzel. Ale porazil je, ačkoliv mu vážně poškodili tělo. Odnesl jsem ho z toho hrozného místa napůl mrtvého. A já —" Mohutný muž zaváhal.

Raistlin k němu rychle pokročil a položil chladnou ruku na paži svého bratra-dvojčete.

„Pozor na to, co říkáš," zasyčel.

Karamon se zhluboka nadechl a polkl. „Já vím, co obětoval," řekl bojovník zastřeným hlasem. Pak ale pyšně zdvihl hlavu. „Máme zakázáno o tom mluvit. Ale znáš mě léta, Sturme Ostromeči, a dávám ti čestné slovo — mému bratrovi můžeš věřit, jako věříš mně. A kdyby nastal čas, že tomu tak nebude — pak ať má smrt a jeho taky — přijdou rychle."

Raistlinovi se zúžily oči při této přísaze. Díval se na bratra se zamyšleným a smutným výrazem. Pak Tanis uviděl, jak čaroděj ohrnul rty, vážný výraz jako by smetl jeho obvyklý úšklebek. Byla to překvapivá změna. Na okamžik se objevila znamenitá podoba obou bratří. Teď už zas byli každý jiný jako dvě strany mince.

Sturm přistoupil ke Karamonovi a stiskl mu ruku, pevně a beze slova. Pak se obrátil k Raistlinovi. „Omlouvám se, Raistline," řekl rytíř odměřeně, protože ani teď nemohl skrýt svou nechuť. „Měl bys být vděčný osudu za takového bratra."

„Ale vždyť já jsem," zašeptal Raistlin.

Tanis ostře pohlédl na čaroděje, zda se mu skrytý výsměch v jeho syčivém hlasu jenom nezdá. Půlelf si olízl suché rty, v ústech měl náhle hořkou pachuť. „Můžeš nás na to místo zavést?" zeptal se drsně.

„Mohl bych," odpověděl Raistlin, „kdybychom sem byli přišli před Pohromou. Knihy, ze kterých jsem studoval, byly sta a sta let staré. Během Pohromy, kdy na Krynu povstaly strmé hory, se město Xak Sarot zřítilo z útesu. Toto schodiště poznávám, je neporušené. Ale co dál —" Pokrčil rameny.

„Kam vedou ty schody?"

„Na místo, které se nazývá Síň předků. Kněží a králové Xak Sarotu tam leží pochováni."

„Tak pohyb," řekl hrubě Karamon. „Přestaňme se navzájem strašit."

„Ano," přikývl Raistlin. „Musíme jít a to velmi rychle. Máme jen dnešek do soumraku. Do zítřka bude toto město dobyto vojsky pochodujícími od severu."

„Pchá," zamračil se Sturm. „Můžeš, jak říkáš, znát mnoho věcí, čaroději, ale tohle vědět nemůžeš! Karamon má ale pravdu — už jsme tu moc dlouho. Já vás povedu."

Začal sestupovat po schodech a opatrně dbal, aby ne-uklouzl na slizkém povrchu. Tanisovi neušlo, jak Raistlinovy oči — úzké, zlaté nepřátelské štěrbiny — sledují Sturma.

„Ty běž s ním, Raistline, a posviť mu," přikázal Tanis, nevšímaje si Sturmova hněvivého pohledu. „Karamon půjde se Zlatolunou, Řekyvan a já vás budeme krýt

zezadu."

„A co my?" zabrumlal Flint k šotkovi, když následovali Zlatolunu s Karamonem. „Jako vždycky, uprostřed. Jako bychom byli zavazadla bez užitku —"

„Nahoře může něco být," řekl Tas a ohlížel se zpátky k podstavci. Zřejmě neslyšel ani slovo z toho, co říkal trpaslík. „Třeba magická křišťálová koule, kouzelný prsten, který už jsem jednou měl. Už jsem ti vyprávěl o mém kouzelném prstenu?" Flint zasténal. Tanis slyšel šotkův hlas, jak poskakuje nahoru a dolů, když ti dva zmizeli ve schodišti.

Půlelf se obrátil k Řekyvanovi. „Tys tu už byl — musel jsi tady být. Viděli jsme bohyni, která ti dala hůl. Došel jsi až tam dolů?"

„Já nevím," řekl Řekyvan ponuře. „Na nic si nevzpomínám. Na nic — jen na draka."

Tanis se odmlčel. Drak. Všechno končilo u draka. Ta stvůra se zjevovala v myšlenkách všech. A jak slabá se skupinka zdála proti příšeře, která se v celé své velikosti vynořila z nejdávnějších legend Krynu. Proč my? Tanis hořce uvažoval. Ještě nikdy nebyla taková nesourodá skupina podivných hrdinů — hašteřivých, upovídaných, uhádaných — jedna půlka nevěří té druhé. „Byli jsme vybráni". To ovšem neuklidňovalo. Tanis si vzpomněl na Raistlinova slova. „Kdo nás vybral — a proč?" Půlelfa z toho rozbolela hlava.

Mlčky sestupovali po příkrém schodišti, které se zavrtávalo hlouběji do hlubin hory. Zpočátku vládla při sestupu naprostá tma. Pak se cesta osvětlila, dokonce tak, že Raistlin zhasil světlo své hole. Zakrátko Sturm zvedl ruku na znamení, že mají zastavit. Před nimi se táhla krátká chodba, ne víc než několik sáhů. Vedla do klenutého vstupu, který se otevíral do rozlehlého otevřeného prostoru. Bledé, šedivé světlo se šířilo do chodby spolu s vlhkým pachem hnití.

Družina se na dlouhý okamžik zastavila a pozorně naslouchala. Zvuk proudící vody, jak se zdálo, přicházel zespod a od vstupu a přehlušoval všechny ostatní zvuky. A přesto se Tanisovi zdálo, že slyší ještě něco jiného — ostré prasknutí — a spíš cítil než slyšel dupání a šoupání nohou. Ale netrvalo to dlouho, ostrý praskavý zvuk se již neopakoval. Pak, což bylo ještě překvapivější, přišel kovový, skřípavý zvuk provázený tu a tam vysokým hukotem. Tanis se tázavě podíval na Tase.

Šotek pokrčil rameny. „Tomu nerozumím," řekl a sklonil hlavu k rameni, aby lip slyšel. „Nic takového jsem ještě neslyšel, Tanisi, kromě jednou —" Odmlčel se a pak zavrtěl hlavou. „Mám se jít podívat?" zeptal se dychtivě.

„Běž."

Tas se vplížil do krátké chodby, skákaje ze stínu do stínu. Myš, která běží po vysokém koberci, nadělá víc hluku než šotek, který nechce, abyste ho slyšeli. Dostal se ke vstupu a vykoukl ven. Před ním se táhl prostor, který kdysi musel být velkou obřadní síní. Síň předků, tak ji nazval Raistlin. Teď to byla Síň trosek. Část podlahy na východní straně se propadla a z díry pod ní vycházel bílý, páchnoucí dým. Tas si všiml dalších velkých děr v podlaze a zbytků velkých kamenných dlaždic vzpříčených na stojato jako náhrobní kameny. Opatrně zkoušel pevnost podlahy pod nohama, když vešel do síně. Dýmem sotva zahlédl temný obrys dveří v jižní stěně a ještě jeden v severní. Ječivé houkání přicházelo z toho směru. Tas se obrátil a vydal se k

němu.

Náhle opět uslyšel zvuky dupání a šoupání nohou přicházející od severu za ním a pod nohama ucítil, že se podlaha začíná chvět. Šotek bleskurychle vystřelil zpátky ke schodišti. Jeho kamarádi rovněž zaslechli ten zvuk a vyčkávali přitisknuti ke zdi a se zbraněmi v rukou. Zvuk dupání přešel do hlasitého svistu. Pak deset nebo patnáct malých, robustních, temných postav rychle prošlo pod klenutým obloukem. Podlaha se otřásala. Slyšeli těžký dech a sem tam pronesené slovo. Pak postavy zmizely v dýmu směrem k jihu. Ozval se ještě jeden praskavý zvuk a pak ticho.

„Co to u velké Propasti má znamenat?" zvolal Karamon. „Tohle nebyli drakoniáni, pokud u nich neslouží také malí a tlustí prckové. A kde se tu vzali?"

„Přišli ze severního konce síně," řekl Tas. „Je tam vstup a v jižní stěně je další. To divné škrábání přicházelo od jihu, kam ty divné postavy šly."

„Co je na východě?" zeptal se Tanis.

„Podle zvuku padající vody, kterou jsem slyšel, průrva asi tři sta sáhů," odvětil šotek. „Podlaha se propadá. Nedoporučuji tudy jít."

Flint začichal. „Něco cítím... něco známého. Nemůžu si vzpomenout, co to je."

„Já cítím smrt," řekla Zlatoluna a pevně sevřela svou hůl.

„Né, to je něco horšího," mumlal si Flint. Pak do široka otevřel oči a tvář mu zrudla vztekem. „Už to mám!" zařval. „Tak smrdí tupí trpaslíci!" Sáhl na záda po bojové sekyře. „To byly ty malý potvory. No, už dlouho nebudou. Nadělám z nich smradlavý krmivo pro psy."

Rozběhl se vpřed. Tanis, Sturm a Karamon po něm skočili v poslední chvíli, kdy už byl na konci chodby a vtáhli ho zpět.

„Buď zticha!" nařídil Tanis cukajícímu se trpaslíkovi. „Víš určitě, že to byli tupí trpaslíci?"

Flint se hněvivě vytrhl Karamonovi ze sevření. „Jasně!" chtěl se rozkřiknout, ale skončil jen hlasitým zašeptáním. „Copak mě nedrželi celé tři roky v zajetí?"

„Ale, skutečně?" řekl překvapeně Tanis.

„Proto jsem ti nikdy nevyprávěl, kde jsem byl těch posledních pět let," řekl trpaslík celý zrudlý rozčilením a studem. Tvář mu ztemněla. „Ale přisahám — já se jim pomstím. Zabiju každého tupého trpaslíka, který mi přijde pod ruku."

„Počkej," přerušil ho Sturm. „Tupí trpaslíci nejsou zlí — aspoň ne tak jako skřeti. Jak tady mohou žít s drakoniány?"

„Jak otroci," odpověděl chladně Raistlin. „Tupí trpaslíci tady zřejmě žijí po dlouhá léta, možná od chvíle, co město bylo opuštěno. Když se sem dostali drakoniáni, možná, aby chránili Disky, nalezli zde tupé trpaslíky a využili je jako otroky."

„To by nám pak mohli pomoci," zamumlal Tanis.

„Tupí trpaslíci!" vybuchl Flint. „Ty bys věřil těm špinavým —"

„Ne," řekl Tanis. „Věřit se jim nedá, to je jasné. Ale skoro každý otrok je ochoten zradit svého pána a tupí trpaslíci — jako většina trpaslíků — necítí závazky vůči nikomu, kromě svých náčelníků. Pokud po nich nebudeme chtít, aby ohrozili svoji špinavou kůži, můžeme si koupit jejich pomoc."

„No, to ať jsem teda kýta pro lidožrouta!" řekl Flint znechuceně. Hodil sekyru na zem, strhl ze zad svůj vak, sedl si na zem a opřel se o zeď s rukama založenýma na

prsou. „Klidně pokračujte. Běžte poprosit své nové přátele, aby vám pomohli. Ale beze mě! Jistě vám pomůžou, o to nic. Pomůžou vám tak akorát do dračího chřtánu!"

Tanis a Sturm si vyměnili starostlivé pohledy, protože si vzpomněli na to, co se přihodilo před pár dny ve člunu. Flint dokázal být neuvěřitelně tvrdohlavý a Tanisovi se zdálo, že tentokrát s trpaslíkem nehne opravdu nic.

„Já, holt, nevím," vzdychl Karamon a kroutil hlavou. „To je moc špatný, že se trpaslíkovi do toho nechce. Když ty tupý trpaslíky náhodou přemluvíme, aby nám pomohli, kdo potom tu bandu udrží na uzdě?"

Tanis se usmál, protože ho rafinovanost Karamonovy úvahy překvapila, ale chopil se bojovníkovy narážky. „Počítám, že nejspíš Sturm."

„Sturm," trpaslík byl v mžiku na nohou. „Ušlechtilej rytíř, který by nepřítele nebodnul zezadu? Vy potřebujete někoho, kdo ty potvory dobře zná —"

„To je fakt, Flinte," řekl Tanis vážně. „Nedá se nic dělat, musíš s námi."

„To si piš," mumlal si pro sebe Flint. Sebral své věci a vykročil do chodby. Pak se obrátil „Tak jdete nebo ne?"

Přátelé měli co dělat, aby se nesmáli, když následovali trpaslíka do Síně předků. Drželi se při zdi a vyhýbali se zrádným místům v podlaze. Zamířili jižně tam, kam šli i tupí trpaslíci, až vešli do slabě osvětleného průchodu, který směřoval k jihu a po několika stech sázích se prudce stáčel k východu. Opět uslyšeli praskavý zvuk. Kovové skřípění ustalo. Náhle ze sebou uslyšeli dupání.

„Tupí trpaslíci!" zabručel Flint.

„Zpátky," nařídil Tanis. „Buďte připraveni na ně skočit. Nemůžeme si dovolit, aby udělali poplach."

Každý se přitiskl ke zdi s mečem pohotově taseným. Flint svíral bojovou sekyru, ve tváři dychtivou horlivost. Když pohlédli do rozlehlé síně, viděli další skupinu, malých tlustých figur, které se hnaly k nim.

Náhle vůdce tupých trpaslíků vzhlédl a spatřil je. Karamon skočil před malé běžící figurky, zvedl velitelsky ruku a řekl „Stát!" Tupí trpaslíci na něho vzhlédli, pak se kolem něho zarojili a zmizeli za rohem východním směrem. Karamon se obrátil a hleděl za nimi z výrazem překvapení.

„Stůjte,... sakra," řekl, ale přesvědčivě to neznělo.

Jeden z tupých trpaslíků vykoukl za rohem, podíval se na Karamona a přiložil tlustý prst ke rtům: „Pššt!" Pak postava zmizela. Slyšeli praskavý zvuk a znova se ozvalo skřípění.

„Co tohle má znamenat," zeptal se tiše Tanis.

„To vypadají všichni takhle?" řekla Zlatoluna, oči doširoka otevřené. „Páchnou, jsou otrhaní a mají po těle spousty boláků."

„A rozumu mají jako klika od blázince," odfrkl si Flint.

Družina opatrně obešla roh, všechny ruce na zbraních. Dlouhá úzká chodba se táhla na východ, stěny pokryté vlhkostí odrážely světlo. Klenuté vstupy se otevíraly do černi obrovských prostor síně.

„Tam jsou krypty," zašeptal Raistlin.

Tanis se zachvěl. Ze stropu na něj kapala voda. Kovový skřípot byl hlasitější a

bližší. Zlatoluna se dotkla půlelfovy paže a ukázala. Tanis uviděl daleko na konci chodby další vstup. Za jeho otvorem byl pak další průchod, který tvořil křižovatku. Tato chodba byla plná tupých trpaslíků.

„To bych rád věděl, proč tam stojí ve frontě," řekl Karamon.

„To můžeme zjistit," řekl Tanis. Vykročil a vtom ucítil, jak se jeho lokte dotkla čarodějova ruka.

„Nech to na mně," zašeptal Raistlin.

„Bude líp, když půjdem s tebou," prohlásil Sturm, „abychom tě kryli, pochopitelně."

„Pochopitelně," řekl Raistlin ironicky. „Tak dobře, ale nerušte mě."

Tanis přikývl. „Flinte, budeš s Řekyvanem hlídat tento konec chodby." Flint otevřel ústa, aby protestoval, ale pak se zašklebil a šel si stoupnout naproti muži z Planin.

„Zůstaňte hodně za mnou," přikázal jim Raistlin a vydal se chodbou, jeho rudý plášť mu šelestil kolem kotníků. Magiova hůl lehce klepla při každém kroku o zem. Tanis a Sturm ho následovali, plížili se podél mokrých stěn. Z krypt táhl studený vzduch. Když Tanis nahlédl do jednoho z otvorů, uviděl obrys sarkofágu, který se odrážel v mihotavém plameni pochodně. Rakev byla nádherně vyzdobena a byla pokryta zlatem které již nezářilo. Nad jednotlivými částmi krypty visel těžký dusivý vzduch. Některé z hrobek byly, jak se zdálo, rozbity a vykradeny. Tanis zahlédl úšklebek lebky, který se zableskl v temnotách. Chtěl by vědět, zda se ti staří mrtví rozhodnou pomstít se za rušení věčného klidu. Pak se přinutil vrátit se do skutečnosti. Byla dost ponurá.

Raistlin se zastavil, když došel na konec chodby. Tupí trpaslíci ho zvědavě pozorovali a ostatních, kteří šli za ním, si nevšímali. Čaroděj nemluvil. Odepjal z opasku váček a vyňal několik zlaťáků. Tupým trpaslíkům se rozzářily oči. Jeden či dva zepředu, ze začátku řady, pokročili k Raistlinovi, aby lépe viděli. Čaroděj zvedl zlatou minci a všem ji důkladně ukázal. Pak ji vyhodil do vzduchu a ona... zmizela!

Tupí trpaslíci zašuměli. Raistlin otevřel dlaň a s úsměvem jim ukázal minci. Ozval se potlesk. Tupí trpaslíci ho obklopili a hleděli na něj s otevřenými ústy.

Tupí trpaslíci — nebo Agarové, jak se jejich pokolení říkalo — neměli prostě štěstí. Byli těmi nejnižšími ve společenství trpaslíků; bylo je možno nalézt po celém Krynu žijící ve špíně a bídě na místech, která už většina živých bytostí, včetně zvířat, dávno opustila. Jako všichni trpaslíci žili ve velkých rodech a několik rodů často žilo pohromadě pod vládou svých náčelníků nebo jednoho, nejmocnějšího z vůdců rodů. V Xak Sarotu žily tři rody — Brkové, Krkové a Plkové. Všichni teď obklopili Raistlina. Byli to muži i ženy, i když nebylo snadné obě pohlaví od sebe odlišit. Ženy neměly vousy na bradě, ale na tvářích. Nosily otrhané svrchní sukně omotané kolem těla a sahající po kostnatá kolena. Jinak byly stejně ošklivé jako jejich mužské protějšky. Přes svůj zubožený vzhled však tupí trpaslíci vedli docela spokojený život.

Raistlin předváděl se skvělou virtuozitou, jak mu mince poskakuje po kloubech ruky a střídavě mizí a objevuje se mezi prsty. Pak ji opět nechal zmizet a znovu se objevit v uchu překvapeného tupého trpaslíka, který v úžasu zíral na čaroděje. Tento

poslední trik přerušil představení, protože trpaslíka jeho agarští kamarádi chytili a začali mu prohledávat ucho, jeden mu tam dokonce hluboko strčil prst, aby se přesvědčil, jestli tam není zlaťáků víc. Ale za chvíli je to přestalo zajímat, když Raistlin sáhl do jiného měšce a vytáhl malý pergamenový svitek. Tenkými, dlouhými prsty ho rozvinul a začal zpěvavě recitovat. „*Suh tangus moipar, ast akular kalipar*". Tupí trpaslíci přihlíželi v ohromeném úžasu.

Když čaroděj dorecitoval, slova připomínající pavouci nožky se na pergamenu vzňala. Vzplála, pak zhasla a zanechala po sobě zelený dým.

„Co tohle všechno má znamenat?" zeptal se podezřívavě Sturm.

„Jsou teď očarováni," odpověděl Raistlin. „Začaroval jsem je kouzlem přátelství."

Tupí trpaslíci byli okouzleni a Tanis si všiml, že výraz jejich tváří se změnil ze zvědavého na neskrývaně přátelský. Natahovali k čaroději špinavé ruce, poplácávali ho a drmolili přitom něco v nesrozumitelném jazyce. Sturm se poplašeně podíval na Tanise. Tanis pochopil, na co rytíř myslí: takovým způsobem by mohl Raistlin kdykoliv začarovat také je.

Když Tanis uslyšel hluk běžících nohou, vzhlédl k místu, kde stál na stráži Řekyvan. Muž z Planin ukázal na tupé trpaslíky, pak zvedl ruce s prsty roztaženými. Blížilo se jich dalších deset. Brzy se tito noví Agarové objevili a proběhli bez povšimnutí, bez jediného pohledu, kolem Řekyvana. Nakrátko se zastavili, aby zjistili, co se to děje kolem čaroděje.

„Co je," řekl jeden z nich zíraje na Raistlina. Začarovaní tupí trpaslíci se mačkali kolem čaroděje, tahali ho za plášť a tlačili ho hlouběji do síně.

„Druh. On náš druh," drmolili jeden přes druhého v primitivní obecné řeči.

„Tak," řekl Raistlin tiše a jemně a taky něžně, že to Tanise na okamžik vyvedlo z míry. „Jste všichni mí druhové," pokračoval čaroděj. „Povězte mi, druhové — kam vede tato chodba?" Raistlin ukázal k východu. Okamžitě se ozvalo nezřetelné brumlání spousty odpovědí.

„Chodba vede tam," řekl jeden a ukázal na východ.

„Ne, ona vede tam," řekl druhý a ukázal na západ.

Mezi tupými trpaslíky vypukla hádka a začali se mezi sebou strkat a šťouchat. Brzy se začaly objevovat pěsti a pak jeden tupý trpaslík povalil druhého na zem, kopal do něho a křičel z plných plic: „Tam ven! Tam ven!"

Sturm se obrátil k Tanisovi. „To přece nejde! Přivolají na nás všechny drakoniány z širokého okolí. Já nevím, co ten bláznivý čaroděj dělá, ale mělo by se mu to zarazit."

Než mohl Tanis zasáhnout, vzala jedna tupá trpaslice věci do svých rukou. Vtrhla do největší vřavy, chytila ty dva rváče, rychle a odborně jim otloukla o sebe hlavy a pustila je na zem. Ostatní, kteří je povzbuzovali, okamžitě ztichli a nově příchozí se obrátila k Raistlinovi. Měla tlustý baňatý nos a divoce zježené vlasy. Na sobě měla roztrhané a zalátané šaty, těžké střevíce a punčochy shrnuté ke kotníkům. Ale zdálo se, že je vůdkyní tupých trpaslíků, protože na ni všichni hleděli s náramnou úctou. Mohlo to být i proto, že přes rameno měla pověšený velký, těžký pytel. Pytel dosahoval až k zemi a když ho táhla narážel do ní tak, že málem klopýtala. Ale

zřejmě mu přikládala velkou důležitost. Když se jeden z tupých trpaslíků pokusil dotknout se ho, otočila se a dala mu facku.

„Chodba vede k velcí šéfí," řekla a pokynula hlavou k východu.

„Děkuji vám, drahá," řekl Raistlin a vztáhl ruku a dotkl se její tváře. Pronesl pár slov: „ *Tan-tago, musala*."

Trpaslice okouzleně pozorovala, jak mluví. Pak vzdychla a obdivně k němu vzhlédla.

„Pověz mi, maličká," řekl Raistlin, „kolik šéfů?"

Trpaslice se soustředěně mračila. Pak zvedla drsnou ruku. „Jeden," řekla a vztyčila jeden prst. „A jeden a jeden a jeden." Podívala se vítězoslavně na Raistlina a pak zvedla čtyři prsty a řekla: „Dva."

„Víš, že začínám chápat Flinta," zabručel Sturm.

„Pššššt!" řekl Tanis. Zrovna v té chvíli přestalo skřípění. Tupí trpaslíci se nejistě dívali do chodby, když se v nastalém tichu ozval opět drsný praskavý zvuk.

„Co je ten hluk," zeptal se Raistlin své očarované obdivovatelky.

„Bič," řekla trpaslice bez Jakéhokoliv výrazu. Špinavou rukou zatahala Raistlina za plášť a začala ho postrkovat k východnímu konci chodby. „Šéfi se zlobí. My jdeme."

„Co máš společného se šéfy?" zeptal se Raistlin a couval zpátky.

„My jdeme. Ty vidíš." Tupá trpaslice ho táhla dál. „My jdeme dolů. Oni nahoru. Dolů. Nahoru. Dolů. Nahoru. Pojď. Ty jdeš. Svezeme dolů."

Proud Agarů unášel Raistlina, který se ohlédl po Tanisovi a pokynul mu. Tanis zamával na Řekyvana a Flinta a všichni se vydali přes síň za tupými trpaslíky. Ti, které Raistlin očaroval, ho obklopovali a snažili se zůstat co nejblíže, zatímco jiní utíkali chodbou, když bič znova zapráskal. Družina následovala Raistlina a tupé trpaslíky chodbou až na křižovatku, když se opět ozval skřípavý zvuk, nyní mnohem silněji.

Trpaslice se rozzářila, když to zaslechla. Spolu s ostatními tupými trpaslíky se zastavila. Někteří se přitiskli k mokrým stěnám, jiní padli na podlahu jako pytle. Žena zůstala u Raistlina a ručkou svírala jeho rukáv. „Co je to?" ptal se. „Proč jsme zastavili?"

„My čekáme. Není naše řada," sdělila mu.

„A co budeme dělat, až přijdeme na řadu?" tázal se trpělivě.

„Jdeme dolů," řekla a obdivně k němu shlížela.

Raistlin se podíval na Karamona a zavrtěl hlavou. Pak se čaroděj rozhodl zkusit změnit přístup.

„Jak se jmenuješ, maličká?" zeptal se.

„Bupu."

„Karamon vyprskl a rychle si přikryl rukou ústa.

„Tak, Bupu," řekl Raistlin tónem jako flétna, „jestlipak víš, kde má drak doupě?"

„Drak?" opakovala Bupu otřeseně. „Ty chceš draka?"

„Ne," řekl rychle Raistlin, „my nechceme draka — jen doupě draka, tam kde drak bydlí."

„To já nevím." Bupu zavrtala hlavou. Když uviděla na Raistlinově tváři zklamá-

ní, začala mu mačkat ruku. „Zavedu tě k Velko-Krkovi. On zná všechno."

Raistlin zvedl obočí. „A jak se k tomu Velkému Krkovi dostaneme?"

„Dolů!" řekla a šťastně se usmívala. Skřípavý zvuk ustal. Ozvalo se prásknutí biče. „Je naše řada teď jít dolů. Pojď. Pojď hned. Pojď uvidět Velko-Krka."

„Ještě okamžik," Raistlin se osvobodil ze stisku trpaslice. „Musím mluvit s přáteli." Popošel k Tanisovi a Sturmovi. „Ten Velký Krk je asi náčelník rodu, možná i několika rodů."

, Jestli je tak chytrý, jako jeho lidé, tak asi nebude vědět, kde je jeho nočník, natož drak," bručel Sturm.

„Bude to vědět, skoro jistě," promluvil trucovitě Flint. „Tupí trpaslíci nejsou chytří, ale pamatují si všechno co jednou uvidí nebo uslyší, jen je musíte nechat, aby to řekli po svém — slovy, která mají nejvýš dvě slabiky."

„Tak se asi vydáme za tím Velko-Krkem," řekl Tanis posmutněle. , Jen, kdybychom tak ještě věděli, co znamená to její nahoru a dolů a ten skřípavý zvuk —"

„Já to vím!" řekl hlas.

„Tanis se rozhlédl. Úplně zapomněl na Tase. Šotek vyběhl z křižovatky dvou chodeb, kštice mu poskakovala a oči zářily vzrušením. „Tanisi, oni tam mají výtah," řekl. „Jako v trpasličích šachtách. Jednou jsem v jedné takové byl. Bylo to prostě báječné. Měli tam výtah, který vytahoval rudu nahoru. A tady je to stejné. No, teda, skoro stejné. Uvidíte —" Najednou se škytavě rozesmál a nemohl dál mluvit. Ostatní na něho zírali a šotek se usilovně snažil, aby se ovládl.

„Mají tam obrovský kotel na přepouštění sádla! Ti tupí trpaslíci tady stojí ve frontě a vyběhnou, když jeden z těch drakográzlů zapráská velkým bičem. Naskáčou do kotle, který je na řetěze, co jde přes ozubené kolo a ty zuby zapadají do ok řetězu — proto to tak skřípe! Kolo se otáčí a kotel jede dolů a za chvilku vyjede druhý zdola —"

„Plný šéfů. Velcí šéfi v kotli," řekla Bupu.

„Co, plný drakoniánů?" řekl polekaně Tanis.

„Sem nepřijdou," řekla Bupu. „Chodí jinam —" Mávla neurčitě rukou.

Tanis zůstával neklidný. „Takže to jsou šéfové. Kolik drakoniánů se vejde do kotle?"

„Dva," řekla Bupu a pevně svírala Raistlinův rukáv. „Ne víc, jak dva."

„Ve skutečnosti čtyři," řekl Tas s omluvným výrazem v tváři za to, že musí oponovat. „Jsou to ti menší, ne ti co zaklínají."

„Čtyři," Karamon ohnul paže a napjal svaly. „Čtyři zvládnem."

„Jenom to musíme načasovat tak, aby jich vzápětí nepřišlo dalších patnáct," řekl Tanis.

Bič znova zapráskal.

„Pojď," Bupu naléhavě zatahala Tanise za rukáv. „Jdeme. Šéfi mají vztek."

„No, jednou to začít musí," řekl Sturm a pokrčil rameny. „Ať teda trpaslíci utíkají, jako obvykle. Půjdeme za nimi a přemůžeme šéfy v nastalém zmatku. Až jeden kotel vyjede a bude čekat na tupé trpaslíky, znamená to, že ten druhý čeká dole."

„Taky myslím," řekl Tanis. Obrátil se k tupým trpaslíkům. „Až budete nastupovat — hm, do kotle — nenaskakujte. Jenom ustupte a držte se stranou. Jasné!"

Tupí trpaslíci zírali na Tanise s podezřením. Půlelf si povzdechl a obrátil se k Raistlinovi. Čaroděj se lehce pousmál a opakoval Tanisovy příkazy. Tupí trpaslíci se okamžitě rozzářili a horlivě přikyvovali.

Bič zapráskal a družina uslyšela drsný hlas: „Neflákejte se, bando líná, nebo vám odseknu ty vaše hnáty, abyste se pak měli nač vymlouvat."

„To se uvidí, kdo komu co odsekne," řekl Karamon.

„Bude trochu sranda," řekl jeden z tupých trpaslíků slavnostním hlasem. Agarové se rozběhli poklusem do chodby.

18
Střetnutí u výtahu. Jak Bupu léčila kašel.

HORKÝ DÝM STOUPAL ZE DVOU VELKÝCH děr v podlaze a halil vše, co bylo nablízku. Mezi dvěma děrami stálo velké kolo, po jehož obvodu se otáčel obrovský řetěz. Železný kotel obřích rozměrů visel na jednom konci řetězu nad jednou z děr. Druhý konec řetězu mizel v té druhé. Čtyři drakoniáni v brnění, dva z nich práskajíce biči a všichni ozbrojeni zakřivenými meči, stáli kolem kotle. Bylo je možno spatřit jenom krátce, dým je v mžiku zahalil. Tanis slyšel, jak bič zapráskal a pak klení hrdelního hlasu.

„Všivá trpasličí chamradi! Co se tak loudáte tam vzadu. Už ať jste v kotli, než vás rozsekám na cucky! Já — ulp!"

Drakonián přestal v půli věty a oči mu vylezly z důlků hadí hlavy, když se z kouře vynořil Karamon a zařval válečný pokřik. Drakonián vydal zaječení, které se změnilo v přiškrcené chrčení, když Karamon chytil stvůru za kostnatý krk a udeřil jí o zeď. Tupí trpaslíci se polekaně rozutekli, když tělo narazilo o zeď a ozval se zvuk drcených kostí.

Když zaútočil Karamon, Sturm roztočil svůj velký obouručák, vzkřikl rytířské pozdravení nepříteli a stal hlavu drakoniánovi, který se už nikdy nedověděl, co se děje. Uťatá hlava se kutálela po podlaze s dutým zvukem, který sílil, jak se měnila v kámen.

Na rozdíl od skřetů, kteří bez rozmyslu útočí na všechno, co se hýbe, jsou drakoniáni inteligentní a myslí jim to rychle. Ti dva, kteří zůstali u kotle, neměli ani v nejmenším chuť zaútočit na pět zkušených, dobře ozbrojených bojovníků. Jeden okamžitě skočil zpátky do kotle a křičel hrdelním hlasem rozkazy svým společníkům. Druhý drakonián spěchal ke kolu a uvolnil spouštění. Kotel začal klesat do díry.

„Zastavte ho!" zařval Tanis. „Jde pro posily!"

„Chyba!" křičel Tasslehoff, který nakoukl přes okraj. „Posily už jedou nahoru ve druhém kotli. Musí jich být aspoň dvacet!"

Karamon se rozběhl, aby zneškodnil drakoniána obsluhujícího výtah, ale bylo pozdě. Stvůra nechala kolo točit a utíkala ke kotli. Se zaduněním skočila dovnitř za svým spolubojovníkem. Karamon, spíš kvůli zásadě nenechat nepřítele uprchnout, skočil do kotle za ní! Tupí trpaslíci rozjařeně povykovali a dupali, někteří se dokonce tlačili víc dopředu, aby lip viděli.

„Ten svalnatý osel!" zaklel Sturm. Odstrčil tupé trpaslíky stranou a nahlédl dovnitř. Viděl jen pohyb zaťatých pěstí a záblesky pancířů, jak se Karamon bil s drakoniány. Karamonova váha také způsobila, že kotel klesal rychleji.

„Tam dole rozsekají toho troubu na cucky," zamumlal si Sturm., Jdu za ním," zakřičel na Tanise. Skočil, ve vzduchu se chytil řetězu a sklouzl rovnou do kotle.

„Tak to jsme přišli už o dva naše," zanaříkal Tanis. „Flinte, pojď sem. Řekyvane, zůstaň nahoře s Raistlinem a Zlatolunou. Pokus se zastavit to zatracené kolo! Ne,

Tasi, ty ne!!"

Opět pozdě. Šotek zařičel nadšením, skočil, chytil se řetězu a začal po něm ručkovat dolů. Pak skočili do díry i Tanis a Flint. Tanis obepjal řetěz rukama a nohama a visel těsně nad šotkem, ale trpaslík nedohmátl a přistál přílbou napřed přímo v kotli. Karamon na něho okamžitě šlápl.

Drakoniáni připíchli v kotli bojovníka ke stěně. Jednoho odrazil a hodil na druhou stranu, na druhého vytáhl dýku, když se snažil tasit meč. Karamon bodl dřív, než drakonián dostal meč z pochvy, ale bojovníkova dýka sklouzla po brnění té stvůry a špatný zásah ji překvapenému Karamonovi téměř vyrazil z ruky. Drakonián zaútočil proti jeho obličeji a snažil se mu pařátíma rukama vydloubnout oči. Karamon uchopil drakoniána za zápěstí drtivým stiskem a odvrátil drápy od svého obličeje. Dvě mocné bytosti — lidská a dračí — bojovaly u stěny kotle.

Druhý drakonián se vzpamatoval z Karamonova úderu a chopil se meče. Pokusil se bodnout bojovníka zespodu vzhůru, ale Sturm, který sklouzl po řetězu, mu překazil zásah kopnutím těžké boty do tváře. Drakonián se převalil dozadu a meč mu vylétl z ruky. Sturm po něm skočil a snažil se ho ubít údery meče na plocho, ale drakonián rány odrážel holýma rukama.

„Slez ze mě!" zařval Flint ze dna kotle. Oslepeného naraženou helmou ho pomalu drtily Karamonovy velké nohy. V návalu zuřivého vzteku si trpaslík narovnal helmu a pak se prudce vztyčil, čímž zbavil rovnováhy Karamona, který zakolísal a padl rovnou na drakoniána. Stvůra uskočila a Karamon narazil do řetězu. Drakonián se divoce rozmáchl mečem. Karamon nato poklesl v kolenou, meč zařinčel naprázdno o řetěz a na ostří se vylomil zub. Flint se sám vrhl proti drakoniánovi a zasáhl ho hlavou přímo do žaludku. Oba pak padli a narazili o stěnu kotle.

Kotel se rozkymácel a rozdmýchával kouř kolem dokola.

Tanis sledoval boj, který probíhal pod ním. Pak sešplhal po řetězu o kousek níž. „Ty zůstaň!" zavrčel na Tasslehoffa. Potom skočil a dopadl doprostřed vřavy. Tas byl zklamán, ale neodvážil se neposlechnout, visel dál na řetězu, jednou rukou se držel a druhou sáhl do své mošny a vytáhl kámen, který hodlal hodit dolů — na nepřátelskou hlavu, jak doufal.

Kotel se rozkymácel, jak zápasící naráželi o jeho stěny, ale klesal přitom níž a níž, zatímco druhý kotel — plný ječících a klejících drakoniánů — stoupal výš a výš.

Řekyvan stál s tupými trpaslíky nahoře u díry a neviděl skoro nic. Slyšel jenom údery, třesk, nadávky a sténání z kotle, v němž byli jeho přátelé. Pak se z dýmu a kouře nořil druhý kotel. Drakoniáni s tasenými meči, zírajíce s otevřenými ústy, se v okamžení objeví před ním s dlouhými rudými jazyky, vyplazenými v očekávání. V okamžiku bude on, Zlatoluna, Raistlin a asi dvacet tupých trpaslíků čelit dvaceti rozzuřeným drakoniánům!"

Rychle se otočil, klopýtl o tupého trpaslíka, rychle nabyl rovnováhy a utíkal k mechanismu kola. Druhý kotel nesměl vyjet až nahoru. Velké kolo se pomalu otáčelo, řetěz skřípal o zuby. Řekyvana napadlo, aby se pokusil zastavit ho holýma rukama. Záblesk rudé ho odstrčil stranou. Raistlin po zlomek vteřiny pozoroval kolo a odhadoval rychlost otáčení, pak strčil Magiovu hůl mezi kolo a zem. Hůl se prohnu-

la a Řekyvan zatajil dech strachem, že hůl praskne. Ale vydržela! Mechanismus se zachvěl a zastavil se.

„Řekyvane!" vzkřikla Zlatoluna od díry. Muž z Planin se rozběhl k jejímu okraji, Raistlin za ním. Tupí trpaslíci, kteří obstoupili díru, se skvěle bavili; něco tak vzrušujícího ještě v životě neviděli. Jenom Bupu odstoupila od okraje — cupala za Raistlinem a chytala ho za plášť, kdykoliv to jen trochu šlo.

„*Khark-umat*!" vydechl Řekyvan, když se podíval dolů do vířícího dýmu.

Karamon hodil drakoniána, kterého držel pod krkem, přes okraj kotle. S ječivým křikem zmizel v kouři. Mohutný bojovník měl na tváři stopy pařátů a v pravém rameni ránu mečem. Sturm, Tanis a Flint stále ještě zápasili s druhým drakoniánem, který se snažil někoho z nich za každou cenu zabít. Když údery nepomáhaly, Tanis ho bodl dýkou. Stvůra padla a okamžitě se začala měnit v kámen, s Tanisovou dýkou v kamenícím těle.

Pak se kotel prudce zastavil a všichni upadli.

„Hele! Sousedé!" zařval Tas, který visel na řetězu. Tanis se podíval přes okraj a neviděl nic než druhý kotel plný drakoniánů, který visel ani ne dvacet stop od nich. Po zuby ozbrojení drakoniáni se chystali skočit. Dva balancovali na okraji kotle, připraveni skočit do průrvy plné dýmu. Karamon se naklonil přes okraj a pokusil se mečem srazit jednoho z nich, využívaje přitom kývání kotle. Nezasáhl a setrvačnost jeho rozmachu navíc kotel ještě roztočila.

Karamon ztratil rovnováhu a padl na okraj; kotel se pod jeho váhou nebezpečně nahnul. On sám najednou viděl pevnou půdu hluboko pod sebou. Sturm ho chytil za límec a trhl zpět, čímž se kotel rozkýval naprosto nepředvídatelně. Tanis uklouzl a dopadl na čtyři. Na dně zjistil, že se drakonián rozpadl na prach a že jeho dýka je zase volná.

„Už jsou tady!" zařval Flint a pomáhal Tanisovi na nohy.

Jeden drakonián skočil a drápy se zachytil okraje jejich kotle. Kotel se opět povážlivě naklonil.

„Tam běž," Tanis postrčil Karamona k opačné straně a doufal, že bojovníkova váha udrží kotel v rovnováze. Sturm páčil drakoniánovy ruce. Pak přilétl další drakonián, který odhadl vzdálenost lépe než ten první. Dopadl vedle Sturma.

„Nehýbej se!" zařval Tanis na Karamona, když se bojovník chystal instinktivně zaútočit. Kotel se naklonil. Mohutný muž se vrátil na své místo. Kotel se narovnal. Drakonián visící na okraji, držící se křečovitě zelenými prsty, se pustil, roztáhl křídla a zmizel v dýmu.

Tanis se otočil, aby čelil drakoniánovi, který dopadl do kotle a zakopl o Flinta, jehož tím opět srazil na dno. Půlelf klopýtaje se zachytil o bok. Jak se kotel rozkymácel, pohlédl dolů. Dým se rozptýlil a on uviděl trosky města Xak Sarotu pod sebou. Když se odvrátil, aniž si uvědomoval v jaké poloze se nachází, uviděl Tasslehoffa, jak zápasí s drakoniánem. Šotek seděl stvůře na zádech a mlátil ji kamenem do hlavy. Na dně kotle sebral Flint Karamonovu dýku a bodl tu stvůru do nohy. Drakonián zaječel bolestí, když ostří zajelo hluboko. Tanis zoufale pohlédl vzhůru, protože věděl, že další drakoniáni jsou na cestě. Ale zoufalství se změnilo v naději, když nad sebou uviděl Řekyvana a Zlatolunu, jak upřeně hledí dolů.

„Dostaňte nás nahoru," zakřičel Tanis divoce a pak ho něco udeřilo do hlavy. Bolest byla hrozná. Cítil, jak padá a padá a padá...

Raistlin Tanisův křik neslyšel — čaroděj se rozhodl jednat.

„Pojďte, přátelé," řekl Raistlin rychle. Očarovaní tupí trpaslíci se horlivě shromáždili kolem něho. „Ti šéfové dole mi chtějí ublížit," řekl tiše.

Tupí trpaslíci vztekle zahučeli. Několik se jich temně mračilo. Pár zahrozilo drakoniánům v kotli zaťatými pěstmi.

„Ale vy mi pomůžete," řekl Raistlin. „Vy jim to překazíte."

Tupí trpaslíci zírali na čaroděje s pochybnostmi. Přátelství — proč ne — ale odtud a potud.

„Musíte udělat jenom jedno," řekl trpělivě Raistlin, „utíkat tamhle a pověsit se tam na ten řetěz." Ukázal k řetězu, na němž visel kotel drakoniánů.

Tváře tupých trpaslíků se rozzářily. To vůbec neznělo špatně. Vlastně, tohle dělali denně, když se jim nepodařilo urvat místo v kotli.

Raistlin mávl rukou. „Teď!" rozkázal.

Tupí trpaslíci — všichni, kromě Bupu — se po sobě podívali a pak se rozběhli k okraji díry a s divokými výkřiky skákali a s velkou bravurou se chytali řetězu těsně nad drakoniány.

Čaroděj utíkal ke kolu. Bupu poskakovala za ním. Chytil Magiovu hůl a vytáhl ji. Kolo se otřáslo a dalo se opět do pohybu; stále rychleji a rychleji mizel váhou trpaslíků drakoniánský kotel v podzemí a v kouři.

Několik drakoniánů, kteří se již chystali na okraji kotle přeskočit, bylo vyvedeno z rovnováhy. Zakolísali a přepadli dolů. I když křídla zpomalovala jejich pád, ječeli vztekem, když klouzali dolů k zemi. Jejich křik podivně neladil s veselým a šťastným povykováním tupých trpaslíků.

Řekyvan se naklonil přes okraj díry a zachytil kotel s družinou, který dojel až ke kolu.

„Nestalo se vám nic?" zeptala se Zlatoluna se strachem a naklonila se, aby pomohla Karamonovi ven.

„Tanis to dostal," řekl Karamon a podpíral půlelfa.

„To je jen boule," protestoval Tanis malátně. Cítil, že mu v týlu roste kus čehosi. „Myslel jsem, že vypadnu." Otřásl se při té vzpomínce.

„Takhle se dolů nikdy nedostaneme!" řekl Sturm, když lezl z kotle. „A tady nahoře moc dlouho zůstat taky nemůžeme. Oni ten výtah brzy spustí a pak je tu máme všechny. Musíme se vrátit."

„Ne! Nechoďte!" Bupu se pověsila na Raistlina. „Já znám cestu k Velkrkovi!" Zatahala ho za rukáv a ukázala k severu. „Dobrá cesta! Tajná cesta! Žádní šéfi!" řekla tiše a hladila ho po ruce. „Šéfi tě nedostanou! Nedovolím! Hezký!"

„Moc na vybranou nemáme. Musíme se tam dostat," řekl Tanis a škubl sebou, když se ho dotkla Zlatolunina hůl. Pak mu proběhla tělem hojivá síla. Uvolnil se, když bolest mizela a vzdychl si: „Jak říkáš, žijí tu už dlouhá léta."

Flint bručel a vrtěl hlavou, když Bupu vykročila chodbou směrem na sever.

„Stůjte! Poslouchejte!" zvolal tiše Tasslehoff. Slyšeli zvuk pochodujících pařátů, jak se k nim blíží.

„Drakoniáni," řekl Sturm. „Musíme odtud vypadnout! Zpátky k západu."

„Já jsem to věděl," mumlal Flint. „Ti tupí trpaslíci nás vedou přímo k těm potvorám!"

„Počkej!" Zlatoluna uchopila Tanise za loket. „Podívej se na ni!"

Půlelf se obrátil a uviděl, jak Bupu vytahuje z vaku, který měla přes rameno, cosi měkkého a beztvarého. Přistoupila ke stěně a zamávala tou věcí před kamenným blokem a zamumlala pár slov. Zeď se otřásla a ve vteřině se objevil dveřní otvor vedoucí do temnot.

Družina si vyměnila nejisté pohledy.

„Nedá se nic dělat," zamumlal Tanis. Chřestění a cinkání drakoniánských brnění pochodujících k nim bylo docela jasně slyšet. „Raistline, posviť," poručil.

Čaroděj promluvil a krystal na špici jeho hole vzplál. On, Bupu a Tanis rychle prošli tajnými dveřmi. Ostatní následovali a dveře se za nimi s klapnutím zavřely. Čarodějova hůl odhalila malou, čtvercovou místnost zdobenou reliéfy pokrytými zeleným slizem, takže nebylo možno zjistit, co představují. Stáli tiše a poslouchali, jak drakoniáni procházejí chodbou.

„Museli zaslechnout hluk boje," zašeptal Sturm. „Nepotrvá dlouho a uvedou znovu do pohybu výtah. Pak budeme mít za krkem celou drakoniánskou armádu!"

„Znám cestu dolů." Bupu mávla suverénně rukou. „Žádný strach."

„Jak jsi otevřela ty dveře, maličká?" zeptal se zvědavě Raistlin a klekl si vedle ní.

„Kouzlo," řekla stydlivě a natáhla k němu ruku. V drsné trpasličí dlani ležela mrtvá krysa se zuby vyceněnými v mrtvolné grimase. Raistlin zvedl obočí a pak ho Tasslehoff šťouchl do ramene.

„To není žádné kouzlo, Raistline," šeptal mu šotek. „Je to jednoduché, v podlaze je tajný zámek. Viděl jsem to, když přistoupila ke zdi a chtěl jsem něco říct, když začala s tím černokněžnickým blábolením. Šlápla na něj, když stála u té zdi a přitom mávala tou věcí." Šotek se zachechtal. „Možná, že na něj šlápla náhodou, když držela tu krysu."

Bupu pohlédla na šotka vražedným pohledem. „Kouzlo!" prohlásila a pohladila láskyplně krysu. Pak ji strčila zpátky do vaku a řekla: „Tak, my jdem." Vedla je na sever skrze řadu zpustlých a slizem pokrytých místností. Nakonec se zastavila v místnosti plné trosek a suti. Část stropu se zřítila a podlahu kryly rozpraskané dlaždice. Tupá trpaslice něco zadrmolila a ukázala na jakýsi předmět v severovýchodním rohu místnosti.

„Jdi dolů," řekla.

Raistlin a Tanis si šli ten kout prohlédnout. Našli asi čtyři stopy širokou rouru, která vyčnívala ze zničené podlahy. Zřejmě odněkud procházela stropem a teď tam čněla v kouře. Raistlin do ní strčil hůl a nakukoval dovnitř.

„Tak, ty jdeš!" řekla Bupu, která ukazovala k otvoru a naléhavě tahala Raistlina za rukáv. „Sem šéfí nemůžou."

„To máš asi pravdu," řekl Tanis. „S těmi jejich křídly asi skutečně ne."

„Ale taky se tu nemáš kde pořádně rozmáchnout mečem," řekl zamračeně Sturm. „Mně se to nelíbí —"

Náhle všichni zmlkli. Uslyšeli, jak se kolo se skřípotem rozběhlo a řetěz zařinčel. Přátelé na sebe pohlédli.

„Půjdu první," zachechtal se Bosonožka. Strčil hlavu do roury a začal se plazit po loktech a kolenou.

„Myslíš, že tím prolezu?" zeptal se starostlivě Karamon a očima měřil velikost otvoru.

„Klidně," zněl zvnitřku Tasslehoffův hlas. „Je to samý sliz. Projedeš jako namydlený."

Toto veselé prohlášení nemělo, jak se zdálo, na Karamona uklidňující vliv. Neustále smutně pozoroval otvor, i když si Raistlin, kterého vedla Bupu, zavázal plášť kolem těla, posvítil si holí a vklouzl dovnitř. Potom tam vlezl Flint, a pak Zlatoluna, která se šklebila odporem, když se rukama dotýkala hustého zeleného slizu. Po ní vklouzl do otvoru Řekyvan.

„To je šílenství — doufám, že si to uvědomujete!" mumlal znechuceně Sturm.

Tanis neodpověděl. Chytl Karamona za ramena. „Teď ty," řekl a slyšel, jak se řinčení řetězu zrychluje a zrychluje.

Karamon zaúpěl. Klesl na ruce a kolena a pomalu se vsoukal do ústí roury. Jílec meče se mu vzpříčil. Couvl, neohrabaně si meč upravil a zkusil to znovu. Tentokrát příliš vystrčil zadek a neprošel zády. Tanis odhodlaně položil nohu na záď mohutného bojovníka a zatlačil.

„»Narovnej se!" poručil mu půlelf.

Karamon se s dalším zaúpěním složil jako prázdný pytel. Protlačil se hlavou napřed a před sebou tlačil štít. Brnění táhl za sebou a vydávalo vysoké skřípění o kovovou rouru. Tanisovi z toho zvuku trnuly zuby.

Pak uchopil okraj roury půlelf. Nohama napřed začal klouzat páchnoucím slizem. Otočil hlavu zpátky ke Sturmovi, který šel poslední.

„Šílenství je to od chvíle, co jsme šli za Tikou do kuchyně v Posledním domově," řekl.

„Taky pravda," přisvědčil rytíř a vzdychl si.

Vzrušený a okouzlený Tasslehoff klouzal dírou a náhle uviděl tmavé postavy na dolním konci. Začal hmatat po nějakém výstupku, o který by se zachytil a nakonec ho našel.

„Raistline!" zašeptal šotek. „Něco leze tou rourou nahoru!"

„Co je to," chtěl se zeptat čaroděj, ale vtom mu do tváře zavanul zkažený vlhký vzduch, takže se rozkašlal. Snažil se chytit dech a zamířil holí dolů, aby zjistil, kdo se blíží.

Bupu se letmo podívala a zamumlala „Krko brkové!" Mávla rukou a zakřičela. „Zpátky! Zpátky!"

„Lezem navrch — jet výtahem. Šéfi mají vztek!" zakřičel jeden.

„My jdem dolů. Jdem k Velko Krkovi!" řekla Bupu důležitě.

Když to tupí trpaslíci uslyšeli, začali couvat a přitom si tiše pro sebe nadávali.

Raistlin se na chvíli nemohl pohnout. Držel se za prsa a kašlal, zvuky těžkého dechu se znepokojivě nesly tichem úzké roury. Bupu ho s obavami pozorovala, pak

opět sáhla do vaku a chvíli se v něm přehrabovala. Něco vytáhla a přidržela to u světla. Zašilhala na to, vzdychla si a zavrtěla hlavou: „To nechci," zabručela.

Když Tasslehoff uviděl záblesk jasného světla, přilezl blíž. „Co je to?" zeptal se, i když znal odpověď. Raistlin rovněž zíral na předmět do široka otevřenýma lesknoucíma se očima.

Bupu pokrčila rameny: „Hezký kámen," řekla bez zájmu a začala znovu šátrat ve vaku.

„Smaragd," zachraptěl Raistlin.

Bupu k němu vzhlédla. „Tobě líbí?" zeptala se Raistlina.

„Moc," řekl čaroděj, když polkl.

„Tak si vem," Bupu vložila kámen do čarodějovy dlaně. Pak vítězoslavně vykřikla a vytáhla, co hledala. Tas se naklonil a vzápětí se s odporem odtáhl. Byla to mrtvá — ale velice mrtvá — ještěrka. Kolem tuhého ocasu měla uvázaný ožvýkaný kožený řemínek. Bupu ji podala Raistlinovi.

„Nos na krku," řekla. „Léčí kašel."

Čaroděj, který byl zvyklý zacházet s věcmi daleko nepříjemnějšími než chcíplé ještěrky, se na Bupu usmál a poděkoval jí, nicméně léčbu odmítl a řekl, že už je to mnohem lepší. Pochybovačně se na něho podívala, ale skutečně vypadal lip — záchvat křeče pominul. Pokrčila rameny a dala ještěrku zpátky do vaku. Raistlin si zkušenýma očima prohlédl smaragd a chladně se podíval na Tase. Šotek si povzdychl, otočil se a lezl dál rourou dolů. Raistlin si kámen vložil do jedné z tajných kapes, které měl našity v plášti.

Pak se roura rozdvojovala a Tas se tázavě podíval na tupou trpaslici. Bupu váhavě pokynula k jižnímu rameni. Tas do ní pomalu vlezl. „Je to skop —" zakoktal a rychle se rozjel. Snažil se zpomalit, ale sliz byl příliš hustý. Ozvalo se Karamonovo zaklení, které se rozlehlo po celé rouře a sdělilo šotkovi, že družina má podobné problémy. Náhle uviděl Tas před sebou světlo. Tunel končil — ale kam? Tas si živě dovedl představit, jak vyletí do prostoru, kde bude mít sto padesát sáhů prázdna pod nohama. Ale zastavit se nemohl. Světlo sílilo a Tasslehoff vyletěl s výkřikem z roury.

Raistlin vyjel a téměř přepadl přes Bupu. Čaroděj se rozhlížel a chvilku si myslel, že spadl do plamenů. Velké, mlhavé mraky se válely po místnosti. Raistlin znovu začal kašlat a lapat po dechu.

„Co — ?" Flint vyletěl z roury a dopadl na všechny čtyři. Překvapeně hleděl do mraků. „Jed?" vydechl a drápal se přes ležícího čaroděje. Raistlin zavrtěl hlavou, ale nemohl odpovědět. Bupu objala čaroděje a vlekla ho ke dveřím. Zlatoluna vyklouzla, dopadla na břicho a vyrazila si dech. Řekyvan se při výletu snažil zkroutit tělo, aby nedopadl přímo na ni. Pak se ozvalo dunění a z roury vylétl Karamonův štít. Karamona zbrzdily hroty na pancíři a bandalír do té míry, že z roury vylezl sám a docela pomalu. Byl ale samá boule a modřina a taky celý pokrytý zeleným slizem. Když dorazil Tanis, všichni kýchali a dusili se v prachu.

„U jména Propasti!" řekl překvapeně Tanis, pak se zakuckal, když se nadechl bílé mlhy. „Padejme odtud," zakrákal. „Kde je ta trpaslice?"

Bupu se objevila ve dveřním oblouku. Vyvedla Raistlina ven a teď kývala na

ostatní. Vděčně se přemístili do bezpečného prostředí a belhali se dál, aby si chvíli odpočinuli mezi troskami ulice. Tanis doufal, že je tu armáda drakoniánů nenajde. Náhle se rozhlédl: „Kde je Tas?" zeptal se poplašeně a hrabal se na nohy.

„Tady jsem," řekl přidušený a zbědovaný hlas.

Tanis se prudce otočil.

Tasslehoff — Tanis aspoň předpokládal, že je to Tasslehoff — stál před ním. Šotek byl od hlavy k patě pokryt bílou těstovitou hmotou. Tanis z něho poznal jen dvě hnědé oči vykukující skrze bílou masku.

„Co se ti stalo?" zeptal se půlelf. Ještě nikdy neviděl nikoho tak zuboženého, jako byl otrhaný šotek.

Tas neodpověděl, jen ukázal zpátky.

Tanis se bál, že se stalo něco hrozného, rozběhl se zpět a opatrně, jenom od zborceného dveřního oblouku nahlédl do předchozí místnosti. Bílý mrak se už usadil a do místnosti bylo vidět. V jednom rohu — přesně naproti otvoru roury — stála řada velkých, naplněných pytlů. Dva byly rozpárané a jejich obsah se vysypal na podlahu.

V té chvíli to Tanisovi došlo. Zakryl si ústa, aby se nesmál nahlas. „Mouka," zachraptěl.

19
Město v troskách.
Hejhop Fuč I. řečený Velký.

TA NOC, KDY PŘIŠLA POHROMA, BYLA NOCÍ hrůzy pro město Xak Sarot. Když rozhněvané hory udeřily na Kryn, země se rozlomila vpůli. Starobylé a krásné město Xak Sarot sklouzlo z útesu do obrovské jeskyně, kterou vytvořily prohlubně v zemi. Tak, hluboko pod zemí, sešlo z očí lidí a mnozí si mysleli, že zmizelo úplně, pohlceno Novomořem. Ale ono žilo dál, lnulo k stěnám jeskyně, rozprostíralo se po dně jeskyně — zřícené budovy se tu na sebe vršily v několika úrovních. Budova, do které sjela družina a o níž Tanis usoudil, že bývala pekárnou, byla na prostřední úrovni, sevřená skalami a podepíraná zbytky útesu. Podzemní voda tekla po skalkách, proudila ulicemi a točila se mezi troskami.

Tanisův pohled sledoval tok vody. Proudila středem rozbité ulice dlážděné kočičími hlavami, tekla kolem obchůdků a domů, kde kdysi žili lidé a provozovali řemesla. Když se město zhroutilo, vysoké domy, které kdysi lemovaly ulici, se jeden přes druhý sesuly a vytvořily nad dlážděním nepravidelný oblouk. Vyvrácené dveře a výkladní skříně obchodů zívaly do ulice. Vše bylo tiché a nehybné, rušené jenom zurčením vody. Vzduch byl těžký pachem rozkladu, který těžce doléhal na duše. Třebaže vzduch byl zde dole teplejší než o úroveň výše, v ponuré atmosféře stydla krev. Nikdo nemluvil. Každý, jak nejlíp uměl, si smýval z těla sliz (a Tas ještě navíc mouku) a pak si nabrali vodu do měchů. Sturm a Karamon místo prohlédli, ale neuviděli žádné drakoniány. Družina si krátce odpočinula, pak všichni vstali a vydali se zase na cestu.

Bupu je vedla jižně, ulicí pod obloukem zřícených staveb. Ulice ústila do náměstí — zde se voda slévala v řeku a mizela západním směrem.

„Podle řeky," ukázala Bupu.

Tanis se zamračil, protože nad hlukem řeky uslyšel jiný zvuk, hučení a třesk velkého vodopádu. Ale Bupu trvala na určeném směru a tak hrdinové obešli říční náměstí, tu a tam si smáčejíce po kotníky nohy ve vodě. Když došli až na konec ulice, objevili vodopád. Ulice končila ve vzduchu a řeka se hnala mezi zlomenými sloupy a padala asi pět set stop na dno jeskyně. Tam spočíval zbytek zničeného města Xak Sarotu.

Mohli vidět v matném světle, které prosvěcovalo trhlinami ve stropě jeskyně vysoko nad nimi, že střed starobylého města je rozmetán po dně jeskyně v různých stupních zničení. Některé domy byly téměř neporušené. Z jiných nezbylo nic než hromada trosek. Chladná mlha, kterou vytvářely nespočetné vodopády padající na dno jeskyně, visela nad městem. Z mnoha ulic se staly řeky, které se vlévaly do velké propasti na severu. Družina se snažila zahlédnout něco skrze vodní mlhu a posléze spatřila známý tlustý řetěz, visící od nich pouze pár set stop zhruba na sever od místa, kde stáli. Uvědomili si, že výtah spouštěl a vytahoval lidi nejméně tři sta sáhů.

„Kde žije ten Velekrk?" zeptal se Tanis, když pozoroval mrtvé město pod sebou.

„Bupu říká, že bydlí tamhle" — ukázal Raistlin — „v těch domech na západní straně jeskyně."
„A kdo žije v těch obnovených domech přímo pod námi?" zeptal se Tanis.
„Šéfi," odpověděla zamračeně Bupu.
„Kolik šéfů?"
„Jeden a jeden a jeden." Bupu počítala dokud jí stačily prsty na obou rukou. „Dva," řekla, „ne víc jak dva."
„Což může být cokoliv mezi dvěma sty a dvěma tisíci," zabrumlal si Sturm. „Jak se dostaneme k tomu Velepšoukovi?"
„Velko-Krk!" Bupu se po něm hněvivě podívala. „Hejhop Fuč Veliký."
„A jak se k němu dostaneme, aby nás přitom nechytili šéfové?"
Místo odpovědi ukázala Bupu na kotel stoupající vzhůru, plný drakoniánů. Tanis měl obličej bez výrazu a pohlédl na Sturma, který znechuceně pokrčil rameny. Bupu si zoufale povzdychla a obrátila se k Raistlinovi, protože ostatní považovala za neschopné jí porozumět. „Šéfi jedou navrch. My jdeme dolů," řekla.
Raistlin upřeně hleděl do vodní mlhy. Pak chápavě přikývl. „Drakoniáni si asi myslí, že jsme uvízli nahoře a nemůžeme se dostat do dolního města. Jestli bude většina drakoniánů nahoře, pak bychom se tady mohli bezpečně pohybovat."
„Tak dobrá," řekl Sturm. „Ale jak se u Ištary dostaneme dolů? Pár nás totiž neumí ještě létat!"
Bupu rozpřáhla ruce. „Keře!" řekla. Když viděla zmatené tváře, trpaslice si stoupla až k samému okraji vodopádu a ukázala dolů. Tlusté, zelené šlahouny visely přes okraj útesu jako tlustí zelení hadi. Listí na šlahounech bylo orvané, a řídké; místy byly šlahouny úplně holé, ale vypadaly jako silné a pevné, i když poněkud kluzké.
Zlatoluna, neobvykle bledá, přistoupila až k okraji, podívala se dolů a rychle odstoupila. Byl to pět set stop hluboký propad vedoucí přímo do dlážděné ulice poseté troskami. Řekyvan jí chlácholivě položil ruku kolem ramen.
„Už jsem lezl po horších," řekl pokojně Karamon.
„Tedy, mně se to vůbec nelíbí," řekl Flint. „Ale všechno je lepší než ten skluz kanálem." Hmátl po nejbližším šlahounu, přehoupl se přes okraj a začal pomalu ručkovat dolů. „Docela to jde," zavolal vzhůru.
Tasslehoff sklouzl po šlahounu hned za ním a šplhal tak rychle a obratně až Bupu mručela obdivem.
Trpaslice se obrátila k Raistlinovi a s obavami ukázala na jeho dlouhý, rozevlátý plášť. Čaroděj se na ni usmál. Postavil se až k samému okraji útesu a tiše řekl „*Pveártoád*." Křišťál na špici jeho hole zaplál, Raistlin skočil a zmizel v mlze. Bupu zanaříkala. Tanis ji chytil, protože se mu zdálo, že se zamilovaná trpaslice vrhne přes okraj útesu za ním.
„Nic se mu nestane," ujistil ji půlelf a pocítil lítost nad opravdovým hořem v její tváři. „Je čaroděj," řekl. „Kouzla. Ty víš."
Bupu zřejmě *nevěděla*, protože hleděli na Tanise plna podezření, pak si hodila pytel přes rameno, chytila šlahoun a začala šplhat dolů po mokré skále. Zbytek družiny se ji chystal následovat, když Zlatoluna vyčerpaně zašeptala: „Já nemůžu."

Řekyvan vzal její ruce do svých. „*Kan-toka*" řekl jí tiše, „to bude dobré. Slyšela jsi trpaslíka. Jenom se nedívej pod sebe."

Zlatoluna zavrtěla hlavou a brada se jí chvěla. „Musí být ještě jiná cesta," řekla tvrdohlavě. „Pojďme ji hledat!"

„Copak je?" zeptal se Tanis. „Měli bychom pohnout."

„Bojí se výšek," řekl Řekyvan.

Zlatoluna ho prudce odstrčila. „Jak se opovažuješ mu to prozrazovat!" zakřičela a tvář jí zrudla vztekem.

Řekyvan ji chladně pozoroval. „A proč ne?" řekl skřípavě, ostrým hlasem. „On není tvůj poddaný. On může vědět, že jsi jenom člověk a máš lidské slabosti. Teď máš, Kněžno, jenom jednoho poddaného, na kterého můžeš dělat dojem. A to jsem já!"

Kdyby ji byl Řekyvan bodl, nemohl by ji způsobit větší bolest. Barva zmizela Zlatoluně ze rtů. Oči měla do široka vytřeštěné a prázdné jako oči mrtvoly.

„Prosím tě, uvaž mi tu hůl pevně na záda," řekla Tanisovi.

„Počkej, Zlatoluno, on to tak nemyslel —" začal.

„Udělej, co ti poroučím," nařídila mu úsečně a její modré oči plály hněvem.

Tanis si povzdychl a uvázal jí hůl na záda kusem provazu. Zlatoluna se na Řekyvana už nepodívala. Když byla hůl pevně přivázána, přistoupila k okraji útesu. Sturm skočil před ni.

„Dovol mi, ať mohu šplhat před tebou," řekl. „Kdybys uklouzla —"

„Kdybych uklouzla, tak spadnu a strhnu tě s sebou. Jediné, čeho tak dosáhneme bude, že zemřeme spolu," vybafla. Naklonila se, pevně uchopila šlahoun a přeskočila okraj. Téměř okamžitě jí začaly klouzat zpocené ruce. Tanisovi se vzrušením zasekl dech v hrdle. Sturm se vrhl vpřed i když věděl, že nemůže nic dělat. Řekyvan stál a pozoroval to, bez viditelného výrazu jakéhokoli pocitu. Zlatoluna divoce hmatala po šlahounech a tlustých listech. Pak se jich zachytila, křečovitě, bez dechu a neschopná se pohnout. Přitiskla tvář k mokrým listům, třásla se, oči pevně zavřené, aby nemusela pohlédnout do hrozné hloubky dna pod sebou. Sturm přelezl okraj a sešplhal k ní.

„Nech mě být," řekla mu Zlatoluna skrze stisknuté zuby. Nadechla se trhaně, podívala se pyšně a pohrdavě vzhůru na Řekyvana a pak se začala spouštět po šlahounu.

Sturm zůstával nad ní a nespouštěl z ní oči, když se obratně spouštěl po úbočí útesu. Tanis stál za Řekyvanem a chtěl mu něco přátelského říct, ale bál se, že spíš ještě uškodí. Neřekl nic a přelezl okraj, Řekyvan ho následoval.

Půlelf šplhal snadno i když mu taky nakonec uklouzly ruce a skončil na dně v kaluži vody. Raistlin, jak si všiml, se třásl zimou a jeho kašel se ve vlhku zhoršil. Několik tupých trpaslíků stálo kolem čaroděje a obdivně k němu vzhlíželo. Tanis by rád věděl, jak dlouho jeho kouzlo ještě vydrží.

Zlatoluna se opírala o stěnu a třásla se. Když sestoupil Řekyvan ani na něho nepohlédla a on od ní poodešel pořád s týmž nezúčastněným výrazem ve tváři.

„Tak, kde jsme?" zvolal Tanis, překřikuje hluk vodopádu. Vodní mlha byla tak

hustá, že nebylo vidět nic, kromě několika zborcených sloupů porostlých šlahouny a houbami.

„Velký rynek tam." Bupu naléhavě ukazovala krátkým prstem k západu. „Jdem. Vy za mnou. Uvidíte Velko-Krka!"

Vykročila. Tanis se natáhl, chytil ji a přinutil ji, aby zůstala stát. Hněvivě se na něj podívala, uražená do hloubi duše. Půlelf ji pustil. „Prosím. Chvilku poslouchej! Co drak? Kde je drak?"

Bupu se rozšířily oči. „Ty chceš draka?" zeptala se.

„Ne," zařval Tanis. „Nechceme draka. Potřebujeme jen vědět, jestli se tady drak objevuje. Tady, v této části města." Ucítil, jak mu Sturm položil chlácholivě ruku na paži a vzdal to. „Zapomeň na to. To nic," řekl unaveně. „Jdem."

Bupu s hlubokým soucitem pohlédla na Raistlina, že musí putovat s takovými blázny, pak ho vzala za ruku a rozběhla se ulicí k západu, ostatní tupí trpaslíci vzápětí za ní. Napůl hluší dunivým řevem padající vody se přátelé brodili za ní a nejistě se rozhlíželi — temná okna se tyčila nad nimi, temné dveřní otvory jim hrozily. Každým okamžikem očekávali, že se objeví šupinatí ozbrojení drakoniáni. Ale tupí trpaslíci, zdálo se, se neznepokojovali. Dusali ulicí, drželi se v co největší blízkosti Raistlina a drmolili něco ve své hrubé řeči.

Konečně hluk vodopádu zeslábl a ztišil se. Mlha se dál válela kolem a ticho mrtvého města bylo dál skličující. Temné vody se hnaly a zurčely kolem nich v řečišti z kočičích hlav. Náhle domy skončily a před nimi se otevřelo velké kruhové náměstí. Pod hladinou vody mohli vidět kamenné desky poskládané do kruhového ornamentu. Uprostřed náměstí se řeka spojovala s jinou, tekoucí od severu. Tvořil se tam malý vír, jak se vody střetávaly a pak pokračovaly společně k západu mezi jinými zhroucenými domy.

Zde světlo proudící na náměstí skrze trhliny ve stropě jeskyně stovky stop nad nimi ozařovalo tajuplnou mlhu, tančilo po hladině vody, když se mlha na chvíli rozptýlila.

„Velký rynek — druhá strana," ukázala Bupu.

Družina se na chvílí zastavila ve stínu zříceného domu. Všichni mysleli na totéž; náměstí bylo přes tři sta sáhů široké a neskýtalo ani náznak možnosti úkrytu. Jakmile na něj vstoupí, už se nikde neschovají.

Bupu, která bezstarostně poskakovala dál, si najednou uvědomila, že ji, kromě tupých trpaslíků, nikdo nenásleduje. Ohlédla se, zřejmě podrážděna rozpaky družiny. „Vy jdete — Velko-Krk je tudy."

„Podívej se!" Zlatoluna sevřela Tanisovi paži.

Na druhé straně velkého dlážděného náměstí stály vysoké mramorové sloupy, které dříve nesly kamennou střechu. Sloupy praskly a naklonily se, takže střecha se propadla. Mlha se rozdělila a Tanis zahlédl za sloupy další nádvoří. Temné obrysy vysokých budov s kopulemi se rýsovaly ještě dál. Pak mlha vše zase zahalila. I když zničena a rozmetána, patřila tato stavba k tomu nejvznešenějšímu, co zbylo z města Xak Sarot.

„Královský palác," potvrdil jim kašlající Raistlin.

„Pššt," zatřásla Tanisem Zlatoluna. „Copak nevidíš? Ne, počkej — "

Mlha se válela přímo před sloupy. Družina na chvíli neviděla vůbec nic. Pak se mlha rozptýlila. Družina ustoupila do tmavého zádveří. Tupí trpaslíci se zastavili uprostřed náměstí, prudce se otočili a pádili zpátky, aby se ukryli u Raistlina.

Bupu vykukovala na Tanise zpod čarodějova rukávu. „Tam drak," řekla. „Chceš?"

Byl to drak.

Štíhlý a leskle černý, kožnatá křídla složená po bocích, vyklouzl Kisant z budovy s propadlou střechou a plazil se kolem zborceného kamenného průčelí paláce. Jeho přední drápy škrábaly o mramorové schody, když na chvíli stanul a jasnýma rudýma očima hleděl do závojů mlhy. Zadní nohy a mohutný ocas ještěra nebylo vidět, dračí tělo sahalo snad třicet stop hluboko do temného nádvoří. Drakonián, poníženě sehnutý, kráčel vedle. Ti dva byli hluboce zabráni do rozhovoru.

Kisant se zlobil. Drakonián mu přinesl znepokojivé zprávy — bylo nemožné, aby někdo z těch cizinců přežil jeho útok u studny! A nyní mu kapitán jeho stráže oznamuje, že cizinci jsou ve městě! Cizinci, kteří napadli jeho vojáky s takovým důmyslem a odvahou, cizinci, kteří mají hnědou hůl, jejíž popis znal každý drakonián, který sloužil v této části ansalonské pevniny.

„Té tvé zprávě nevěřím! Nikdo mi nemůže uniknout." Kisantův hlas byl tichý, téměř vrnivý, ale drakonián se při něm zachvěl. „Tu hůl neměli. Byl bych vycítil, že ji mají. Říkáš, že ti vetřelci jsou dosud nahoře, v horních komorách? Víš to jistě?"

Drakonián polkl a přikývl. „Není jiná cesta dolů, kralující, žádná, kromě výtahu."

„Jsou jiné cesty, ty plaze," řekl rozzlobeně Kisant. „Ti mizerní tupí trpaslíci tudy lezou jako housenky. Vetřelci mají hůl a chtějí se dostat dolů do města. Což znamená pouze jedno — chtějí Disky! Jak se o nich mohli dovědět?" Drak pohyboval hlavou nahoru a dolů, jako by skrze mlhu viděl ty, co ohrožují jeho plány. Ale mlha se válela všude kolem, hustší než předtím.

Kisant podrážděně mručel. „Ta hůl! Ta proklatá hůl! Verminaard to měl předpokládat, když se spřáhl s těmi kleriky, kterých si tak váží, pak by se dala snadno zničit. Ale to ne, má moc práce s válkou a já tady musím hnít v pohřbeném městě." Kisant si přemýšlivě okusoval dráp.

„Mohli byste Disky zničit," navrhl s neobyčejnou odvahou drakonián.

„Pitomče, což si myslíš, že jsme to nezkoušeli?" mumlal si Kisant. Zvedl hlavu. „Ne, je příliš nebezpečné dál tu zůstávat. Jestliže ti vetřelci vědí o tajemství, tak o tom musí vědět i ostatní. Disky se musí přenést na bezpečnější místo. Informuj Pána Verminaarda, že opouštím Xak Sarot. Připojím se k němu v Pax Sarkasu a vetřelce tam přivedu k výslechu."

„*Informovat* Pána Verminaarda?" řekl drakonián vyděšeně.

„Přesně tak," odpověděl sarkasticky Kisant. „Když trváš na formalitách, *požádej* Pána o dovolení, abys *směl* informovat. Doufám, že jsi poslal většinu vojáků nahoru?"

„Zajisté, kralující." Drakonián se uklonil.

Kisant o tom chvíli přemýšlel. „Asi přece jen nejsi takový hlupák," uvažoval nahlas. „Tady dole to zvládnu sám. Soustřeď se na horní úrovně města. Až vetřelce

najdeš, okamžitě je doveď ke mně. Ať nejsou zraněni víc, než je nutno k jejich pokoření. A dávej pozor na tu hůl!"

Drakonián padl na kolena před drakem, který štítivě zafrkal a odplazil se do temných stínů, z nichž se vynořil.

Drakonián seběhl ze schodů, kde se k němu připojily další stvůry, které se vynořily z mlhy. Po krátkém, tlumeném rozhovoru ve své řeči se drakoniáni vydali severní ulicí. Šli bezstarostně, smáli se soukromým žertíkům a zakrátko se ztratili v mlze.

„Moc strachu z nás nemají, že?" řekl Sturm.

„Ne," řekl Tanis zachmuřeně. „Myslí si, že už nás dostali."

„Podívejme se pravdě do očí, Tanisi. Mají pravdu," řekl Sturm. „Ten nás plán má jednu velkou trhlinu. *Kdybychom* nakrásně proklouzli bez toho, aby to drak věděl, kdybychom se i zmocnili Disků — pořád se musíme nějak dostat z tohoto Bohem zavrženého města přes drakoniány v hořejších úrovních."

„Už jsem se tě ptal jednou a zeptám se tě zas," řekl Tanis. „Máš nějaký lepší plán?"

„Já mám lepší plán," řekl mrzutě Karamon. „Neber to osobně, Tanisi, ale všichni víme, co si vy elfové myslíte o boji." Mohutný muž ukázal k paláci. „Nepochybně tam drak žije. Vylákejme ho ven, jak jsme se domluvili, jenomže budeme tentokrát bojovat a nebudeme se plazit kolem jeho doupěte jako zloději. Až draka vyřídíme, můžeme sebrat Disky."

„Můj milý bratře," zašeptal Raistlin, „tvá síla je v paži, která drží meč, ne v tvém důvtipu. Tanis je moudrý, jak tady rytíř řekl již na začátku našeho malého dobrodružství. Uděláš dobře, když budeš jenom poslouchat, co říká. Co ty víš o dracích, bratře? Viděl jsi, jaký účinek má jenom jeho smrtící dech." Raistlina opět přemohl záchvat kašle. Vytáhl kus měkké látky z rukávu pláště. Tanis viděl, že látka je potřísněna krví.

Za chvíli Raistlin mohl pokračovat. „Dejme tomu, že by ses ubránil možná i proti ostrým pařátům a drápům, proti zabijáckým úderům ocasu, který by dokázal zbořit tyhle sloupy. Ale co si, bratře, počneš proti jeho kouzlům? Draci jsou nejstarší čarodějové na této zemi. Zakleje tě tak, jak jsem zaklel já naši malou kamarádku. Jediným slovem tě uspí a zabije tě v sladkém snění."

„Tak dobrá," řekl zahanbeně Karamon. „To všecko jsem nevěděl. Sakra, kdo o těch potvorách něco pořádného ví?"

„V Solamnii bývalo o dracích spousta pověstí," řekl tiše Sturm.

On chce taky zápasit s drakem, uvědomil si Tanis. Teď si asi vzpomněl na Humu, rytíře bez bázně a hany, zvaného Drakobijce.

Bupu zatahala Raistlina za plášť. „Jdem. Ty jdeš. Šéfi už nic. Drak už nic." Spolu s ostatními tupými trpaslíky se začala brodit přes náměstí dlážděné kamennými deskami.

„Tak co," řekl Tanis a podíval se na oba bojovníky.

„Zdá se, že nemáme na vybranou," řekl Sturm odměřeně. „Zatím nebojujeme, jenom se schováváme za tupé trpaslíky. Dřív nebo později přijde čas, kdy se těm stvůrám budeme muset postavit." Otočil se na patě a odkráčel s hlavou hrdě vztyče-

nou, rovný jako svíčka a s naježenými kníry. Družina ho následovala.

„Možná, že si děláme zbytečné starosti." Tanis se škrábal ve vousech a ohlédl se směrem k paláci, který nyní zcela halila mlha. „Možná je to poslední drak, který na Krynu zůstal — jediný, který přežil Věk snění."

Raistlin pochybovačně zkroutil rty. „Vzpomeň si na ty hvězdy, Tanisi," zachraptěl. „Královna Temnot se vrátila. Vzpomeň na slova Velkého zpěvu ‚houfce jejích hostí nyvých', tím se míní draci, podle starého výkladu. Vrátila se a ti, co ji vítali, jsou s ní.

„Tudy!" Bupu se pověsila na Raistlina a ukazovala dolů, kde se ulice větvila směrem k severu. „Tam domů."

„Aspoň půjdeme po suchu," zabručel si Flint. Zabočili doprava a nechali řeku za sebou. Mlha se kolem družiny zavřela, když vešli do jiné čtvrti zbořených stavení. Tato část města bývala asi chudší čtvrtí Xak Sarotu, dokonce i v dobách kdy vzkvétal — domy byly v posledním stupni rozpadu a zhroucení. Tupí trpaslíci začali ječet a hulákat, když se rozběhli ulicí. Sturm se při tom hluku podíval polekaně na Tanise.

„Nemůžeš jim říct, aby byli potichu?" zeptal se Tanis Bupu. „Takhle nás drakoniáni — ne, šéfi — najdou."

„Pchá," odbyla ho. „Žádní šéfi. Sem nejdou. „Maj' strach z Velko Krká."

O tom měl Tanis svůj názor, ale když se rozhlédl, neviděl po drakoniánech žádné stopy. Z toho co vypozoroval se zdálo, že plazí muži vedou spořádaný vojenský život. V této části města však byly ulice přímo zavaleny špínou a odpadky. Zpustlé domy byly přecpány tupými trpaslíky. Muži, ženy a špinavé, otrhané děti je zvědavě pozorovali, když kráčeli ulicí. Bupu a ostatní očarovaní tupí trpaslíci se rojili kolem Raistlina a téměř ho nesli.

Drakoniáni jsou nepochybně chytří, napadlo Tanise. Dovolují svým otrokům, ať si v soukromí žijí, jak chtějí — pokud jim z toho nevznikají potíže. Docela dobrý nápad, když se uváží, že tupých trpaslíků je asi desetkrát víc než drakoniánů. O tupých trpaslících se vědělo, že jsou to v podstatě zbabělci, ale stávají se z nich velice nebezpeční bojovníci, když jsou zahnáni do kouta.

Bupu skupinu zastavila před vstupem do jedné z nejtmavějších, nejzanedbanějších a nejšpinavějších uliček, kterou kdy Tanis viděl. Táhl z ní páchnoucí dým. Domy se nakláněly a vzájemně se podpíraly, jako když se opilci potácejí z hospody. Zatímco ji pozoroval, vyběhla z uličky malá tmavá stvoření a děti tupých trpaslíků je začaly pronásledovat.

„Večeře," ječelo jedno trpasličí dítě a olizovalo se.

„Vždyť jsou to krysy," vykřikla s odporem Zlatoluna.

„Skutečně tam musíme?" zabručel Sturm, když pohlížel na domy na spadnutí.

„Jenom ten smrad by sklátil i trolla," řekl Karamon. „A radši tedy zajdu dračím spárem, než na sebe nechat spadnout ty trpasličí barabizny."

.Bupu jim pokynula do uličky. „Velko-Krk!" řekla a ukázala na nejzanedbanější budovu.

„Když chceš, zůstaň tady a hlídej," řekl Tanis Sturmovi. „Já si půjdu promluvit s tím Velkobrkem."

„Ne," řekl rytíř zachmuřeně a pokynul půlelfovi do uličky. „Jsme v tom všichni."

Ulička se táhla pár desítek sáhů k východu, pak se stočila k severu a ukázalo se, že je slepá. Před nimi byla rozpadlá cihlová zeď a žádný východ. Cestu zpět jim uzavírali tupí trpaslíci, kteří se přihnali za nimi.

„Léčka!" zasyčel Sturm a tasil. Karamon zařval hlubokým hrdelním hlasem. Když tupí trpaslíci uviděli záblesk chladné oceli, zmocnila se jich panika. Padali jeden přes druhého, pletli se vzájemně pod nohy a prchali zpátky uličkou.

Bupu znechuceně pozorovala Sturma a Karamona. Pak se obrátila k Raistlinovi. „Ať přestanou!" požádala ho a ukazovala na bojovníky. „Nebo žádný Velko-Krk — já nevezmu."

„Schovej meč, rytíři," zasyčel Raistlin, „pokud si ovšem nemyslíš, že jsi nalezl nepřátele, kteří jsou tě hodni."

Sturm vztekle pohlédl na Raistlina a Tanis si chvilku myslel, že se rytíř na čaroděje vrhne, ale pak rytíř zasunul meč zpět do pochvy. „Jen bych rád věděl, jakou hru hraješ, čaroději," řekl Sturm chladně. „Velmi ses snažil, abychom šli sem, ještě než jsme se dověděli o Discích. Pročpak? O co ti jde?"

Raistlin neodpověděl. Zlomyslným pohledem hleděl na rytíře divnýma zlatavýma očima a pak se obrátil k Bupu. „Už tě nebudou znepokojovat, maličká," zašeptal.

Bupu se rozhlédla, jestli se už všichni chovají pokrotle a pak přistoupila ke zdi a hrubou pěstičkou na ni dvakrát zaklepala. „Tajný dveře," řekla důležitě.

Bupu odpovědělo rovněž dvojí zaklepání.

„To je signál," řekla. „Třikrát klep. Teď nás pustí."

„Ale klepala přece dvakrát," chechtal se Tas.

Bupu se na něho hněvivě podívala.

„Pššt," krotil šotka Tanis.

Nic se nestalo. Bupu se zamračila a zaklepala ještě jednou dvakrát. Dvojí klepání jí odpovědělo. Čekala. Karamon s očima upřenýma k ústí uličky, začal neklidně přešlapovat. Bupu opět dvakrát zaklepala. Dvojí klepání odpovědělo.

Nakonec Bupu zařvala proti zdi. „Klepu tajný signál. Otevřte!"

„Tajný signál pětkrát," odpověděl zastřený hlas.

„Klepu pětkrát!" prohlásila zlostně Bupu. „Otevřte!"

„Klepeš šestkrát."

„Já počítal osm klepů," řekl jiný hlas.

Bupu se náhle oběma rukama opřela o zeď. Lehce se otevřela. Nakoukla dovnitř. „Klepu čtyřikrát. Otevřít!" řekla a zvedla zaťatou pěst.

„Tak jo," zabručel hlas.

Bupu zavřela bránu a dvakrát zaklepala. Tanis se chtěl vyhnout dalším nepříjemnostem a zdržením a přísně pohlédl na šotka, který se otřásal potlačovaným smíchem.

Dveře se opět rozlétly. „Vy pojďte!" řekl kysele strážný. „Ale to nebylo čtyřikrát," zašeptal hlasitě Bupu. Nevšímavě kolem něho přešla a táhla za sebou po zemi svůj vak.

„Návštěva Velko-Krka," řekla Bupu pyšně.

Tupý trpaslík na stráži ani na okamžik neodtrhl oči z bojovně vyhlížející skupiny, když couval do páchnoucí, špinavé síně a pak se rozběhl. Přitom začal křičet z

plných plic. „Vojsko! Vojsko tu útočí!" Slyšeli, jak jeho křiku odpovídá ozvěna síně.

„Pcha," zamračila se Bupu. „Plevy a smradi! Jdem! Návštěva Velko-Krka."

Vešla do síně a tiskla si k prsům svůj vak. Družina stále slyšela křik tupého trpaslíka, který zněl chodbou.

„Vojsko! Obři útočí! Zachraň Velko-Krka!"

Veliký Velko-Krk Hejhop Fuč I. byl z tupých trpaslíků ten největší tupý trpaslík. Byl téměř inteligentní; povídalo se o něm, že je pohádkově bohatý a že je nepředstavitelný zbabělec. Krkové byli už dlouho nejpřednějším rodem v Xak Sarotu — nebo jak říkali, v „Ks" — od doby, co Odřih Krk spadl v opilosti do jedné z děr a objevil podzemní město. Když ráno vystřízlivěl, prohlásil ho za majetek svého rodu. Krkové se rychle nastěhovali a o pár let později dovolili rodům Škruků a Mlasků, aby se ve městě také usadili.

Život v rozbořeném městě byl dobrý — alespoň podle měřítek tupých trpaslíků. Svět nahoře je nechával být (protože svět nahoře neměl nejmenší potuchy, že vůbec jsou a nestaral by se o ně, i kdyby tu nejmenší potuchu měl). Krkové si bez potíží udržovali nadvládu nad ostatními rody zejména proto, že jistý Krk (Hejrup) s vědeckým zaměřením mysli (jistí nepřející Škrukové ovšem tvrdili, že jeho matka byla z rarášů) postavil výtah, ke kterému použil dvou obrovských železných kotlů, které sloužily původním obyvatelům k přepouštění sádla. Výtah pomohl tupým trpaslíkům, aby svou popelivou činnost rozšířili i do pralesa nad propadlým městem — čímž si velmi zlepšili životní úroveň. Hejrup Krk se stal hrdinou a byl prohlášen jednomyslně Velko-Krkem. Náčelnictví od té doby připadalo vždy jen na někoho z Krků.

Léta plynula a pak, z ničeho nic, se vnější svět začal zajímat o město Xak Sarot. Příchod draka a drakoniánů zasadil krutou ránu způsobu života tupých trpaslíků. Drakoniáni původně zamýšleli vyhubit tu rasu malých špinavců, ale tupí trpaslíci — vedeni velkým Fučem — se přikrčili, ohnuli hřbety, skučeli a naříkali, kořili se tak poníženě, že se drakoniáni posléze smilovali a pouze z nich nadělali otroky.

Tak se stalo, že tupí trpaslíci — ponejprv za několik set let, co žili v Xak Sarotu — byli donuceni pracovat. Drakoniáni opravovali budovy, všude zaváděli vojenský pořádek, a všeobecně tupým trpaslíkům ztrpčovali život, protože jim museli vařit, uklízet a posluhovat.

Není třeba říkat, že se velkému Fučovi takový stav věcí nelíbil. Dlouhé hodiny přemýšlel, jak se draka zbavit. Znal polohu dračího doupěte, dokonce objevil i tajnou chodbu, která k němu vedla. Sám se vlastně jednou připlížil skoro až do něho, když byl drak pryč. Fuč tehdy koprněl, když uviděl ohromné množství drahých kamenů a zlatých peněz shromážděných v ohromné podzemní síni. Velko-Krk Hejhop ve svém bouřlivém mládí trochu cestoval a věděl, že lidi ve vnějším světě mají tyhle věcičky ve velké oblibě a dali by za ně spousty barevných a pestrých látek (Fuč měl slabost pro kvalitní ‚štof‘). Tehdy si Hejhop na místě pořídil plánek, aby nezapomněl, kudy se k pokladu jde. Měl dokonce navíc tolik duchapřítomnosti, že si pár kamínků vzal ‚na památku'.

Po celé dlouhé následující měsíce Fuč snil o bohatství, ale už se mu nikdy nenaskytla příležitost, aby se k němu vypravil. Bylo to hlavně ze dvou důvodů: drak už

své doupě neopouštěl a Fuč se za nic na světě nemohl ve své mapě vyznat.

Kdyby tak drak odletěl nadobro, myslel si, nebo kdyby se našel hrdina, který by ho přesnou ranou meče zabil! To byly ty nejpříjemnější sny, které se Velko-Krkovi zdály. A tak se věci měly, když velký Fuč uslyšel své stráže, jak křičí, že se blíží útočící armáda.

Tak se také stalo — když Bupu konečně vytáhla velkého Fuče zpod postele a přesvědčila ho, že nebyl napaden armádou obrů — že Velko-Krk Hejhop Fuč I. začal doufat, že se mu jeho sny vyplní.

„A vy jste tu, abyste zabili draka," řekl velký Hejhop Fuč I. Tanisovi Půlelfovi.

„Ne," odvětil trpělivě Tanis, „proto tu nejsme."

Družina stála před trůnem agarského dvora, na kterém seděl tupý trpaslík, kterého Bupu představila jako Velko-Krka. Upřeně pozorovala přátele, když vstupovali do trůnního sálu a dychtivě se těšila na jejich výrazy ohromení. A nebyla zklamaná. Výrazy na tvářích družiny, když vstoupila, by bylo skutečně možno popsat jako ohromené.

Město Xak Sarot bylo zbaveno vší jemné krásy již prvními Krky, kteří rádi zdobili svůj trůnní sál svého pána. Podle zásady, že loket zlaté látky je dobrý, ale čtyřicet loktů je lepší a bez sebemenší zábrany dobrého vkusu, proměnili tupí trpaslíci trůnní sál Velko-Krka v mistrovské dílo chaosu. Těžké, uválené zlaté závěsy pokrývaly každé dostupné místečko na stěnách. Obrovské nástěnné koberce visely ze stropu (některé vzhůru nohama), a musely být kdysi překrásné. Nitě jemných barev vytvářely obrazy městského života anebo zobrazovaly příběhy a legendy z minulosti. Ale tupí trpaslíci je chtěli oživit a tak je omalovali křiklavými, nesourodými barvami. Sturm byl otřesen do hloubi bytosti, když se ocitl tváří v tvář ostře červenému Humovi, který zápasil s drakem pokrytým modrofialovými skvrnami pod smaragdově zeleným nebem.

Vznešené nahé sochy stály zásadně na nevhodných místech a zdobily síň stejným způsobem. I je tupí trpaslíci vylepšili, protože na ně čistý bílý mramor působil chudě a skličoval je. Pomalovali sochy realisticky a s takovou pozorností k detailům, že se Karamon — když nervózně pohlédl na Zlatolunu — temně začervenal a raději hleděl do země.

Družina měla co dělat, aby udržela vážně tváře, když ji uvedli do této galerie uměleckých hrůz. Jednomu z nich se to naprosto nezdařilo: Tasslehoffa okamžitě zdolal nával smíchu tak, že ho Tanis musel poslat zpátky do předpokoje, aby se tam uklidnil. Zbytek družiny se vážně poklonil velkému Fučovi — s výjimkou Flinta, který stál hrdě vztyčený a prsty bubnoval o bojovou sekyru, ve staré tváři ani stopy úsměvu.

Trpaslík položil Tanisovi ruku na paži, když vstupovali ke dvoru velkého Hejhopa. „Tím bláznivým haraburdím se nedej zmást, Tanisi," varoval ho Flint. „Ty malý potvory jsou zrádný."

Velko-Krk byl poněkud nervózní, když družina vstoupila, zejména při pohledu na vysoké bojovníky. Ale Raistlin pronesl několik vhodně volených slov, které ho značně uklidnily a dodaly mu jistoty (i když zároveň i pocit zklamání).

Čaroděj, neustále zmáhaný návaly kašle, vysvětlil, že nepřišli nikomu působit potíže, že prostě chtějí získat předmět jisté náboženské hodnoty, který se nachází v dračím doupěti a pak odejít pokud možno tak, aby draka příliš nerozrušili.

To se, pochopitelně, nehodilo do Fučových plánů. Proto předstíral, že špatně slyšel. Zahalený od hlavy k patě do roucha veselých barev, opřel se o opěradlo trůnu zdobené zlatými listy a chladně opakoval: „Jste tady. Meče máte. Zabte draka."

„Ne," opakoval zase Tanis. „Jak přítel Raistlin vysvětlil, drak drží předmět, který patří našim bohům. Chceme mu tento předmět odebrat a vzdálit se dřív, než na to drak přijde."

Velko-Krk se zamračil. „Jak vím, že nevezmete celý poklad a mně nenecháte jen zuřivého draka? Tam je velký poklad — moc drahé kamení."

Raistlin prudce vzhlédl a oči mu svítily. Sturm si pohrával s jílcem meče a znechuceně čaroděje pozoroval.

„To drahé kamení ti přineseme," ujistil Velko-Krka Tanis. „Pomůžeš nám a dostaneš za to poklad. Chceme jen památky našich bohů."

Hejhopu Fučovi bylo již zřejmé, že nemá před sebou žádné hrdiny, jak očekával, ale obyčejné lháře a zloděje. Tato parta se zřejmě bála draka nejméně stejně jako on, což Velko-Krkovi vnuklo další nápad. „A co chcete od Velko-Krka?" zeptal se a snažil se potlačit výraz radosti, jak je parádně převezl.

Tanis vydechl úlevou. Konečně se někam dostali. „Bupu" — ukázal na trpaslici, která visela Raistlinovi na rukávu — „nám řekla, že ty jediný z celého města nás můžeš zavést k dračímu doupěti."

„Vést!" Velký Fuč se na chvilku neovládl a instinktivně se zabalil do pláště. „Žádné vést! Velký Hejhop nelze nahradit. Lidu ho třeba!"

„Ne, ne, nemyslím vést," opravil se rychle Tanis. „Jen kdybys měl mapu nebo něco podobného a ukázal nám cestu."

„Mapu," Fuč si otřel rukávem pot z čela. „Měli jste říct hned. Mapa. Jo. Mám, přinesu. Zatím jezte. Jste hosti. Stráž zavede ke stolu."

„Ne, děkujeme," řekl Tanis zdvořile. „Rádi bychom si "někde v koutku odpočinuli a poradili se."

„Jistě." Velko-Krk se začal na trůně vrtět. Dva strážci přistoupili a pomohli mu slézt, protože nedosahoval nohama na zem. „Jděte do předsíně. Sedněte. Jezte. Mluvte. Mapu pošlu. Pak řeknete plány Fučovi."

Tanis rychle pohlédl na tupého trpaslíka a spatřil, jak Hejhopova šilhavá očka poťouchle svítí. Půlelfovi přeběhl mráz po zádech, uvědomil si, že tenhle tupý trpaslík není žádný trouba. Tanise napadlo, že si měl daleko víc promluvit s Flintem. „Naše plány jsou ještě nehotové, Vaše Veličenstvo," řekl půlelf.

Ale Velko-Krk byl chytřejší. Už dávno dal vyvrtat otvor do místnosti známé jako předsíň, takže mohl poslouchat, co si poddaní čekající na audienci povídají a zjistit předem, čím ho hodlají obtěžovat. Tak také dost věděl o plánech družiny a proto ani nenaléhal. A pak, oslovení „Vaše Veličenstvo" velice zapůsobilo; Velko-Krk ještě nikdy neslyšel nic, co by se pro něho tak hodilo.

„Vaše Veličenstvo," opakoval si Fuč a tetelil se potěšením. Šťouchl jednoho ze strážců do zad a řekl: „Pamatuj. Odteď jenom Vaše Veličenstvo."

„A-a-ano, Va-Vašeéé, Veličenstvo," koktal tupý trpaslík. Velký Fuč mávl noblesně špinavou rukou a družina se s úklonami vzdálila. Hejhop Fuč I. zůstal na chvíli stát u trůnu a usmíval se, jak se domníval, okouzlujícím úsměvem, dokud hosté neodešli. Pak se výraz jeho tváře změnil na úsměv tak vychytralý a záludný, že se stráže seběhly kolem něho v dychtivém očekávání.

„Ty," řekl nejbližšímu z nich. „Jdi do komnat. Vem mapu. Pak ji dej tamtěm oslům vedle."

Stráž pozdravila a odběhla. Ostatní zůstali nablízku a s otevřenými ústy čekali. Fuč se rozhlédl, pak jednomu pokynul a přesně si rozvažoval, co mu rozkáže. Nějaké hrdiny potřeboval a když je bude muset udělat z pobudů, kteří se sem zatoulali, nedá se nic dělat. Když pomřou, tak moc se zase nestane. Když náhodou draka zabijí, tím lip. Tupí trpaslíci tím získají co — pro ně — je vzácnější než všechno drahé kamení Krynu: vrátí se sladké časy zahálky, časy zlaté svobody! A bude konec tomu plazení.

Fuč se naklonil a zašeptal strážnému do ucha. „Zajdeš k drakovi. Veličenstvo Velko-Krk pozdravuje, řekneš. A pak mu povíš..."

20
Hejhopův plán. Fistandilova kniha kouzel.

„TOMU PARCHANTOVI VĚŘÍM JEN TAK Daleko, jak daleko snesu jeho smrad," brumlal Karamon.

„Souhlasím," řekl tiše Tanis. „Ale mužem si vybírat? Souhlasili jsme, že mu doneseme poklad. Může všechno ztratit a nic získat, když nás zradí."

Seděli na podlaze v čekací síni, či spíše komoře před trůnním sálem. Výzdoba zde byla stejně přisprostle nevkusná, jako u Dvora. Družina byla neklidná a napjatá, mluvili málo a nutili se do jídla.

Raistlin jídlo odmítl. Podřepí si na zem, stranou od ostatních, připravil si a vypil svůj bylinný odvar, který mu ulevoval v kašli. Pak se zabalil do pláště a natáhl se na podlahu s očima zavřenýma. Bupu dřepěla poblíž a přežvykovala něco, co si vytáhla z pytle. Karamon, který se přišel podívat na bratra, zděšeně zahlédl jakýsi ocásek, který jí se srknutím právě mizel v ústech.

Řekyvan seděl sám. Nezúčastnil se tlumeného rozhovoru, při kterém přátelé znova a znova probírali svůj plán. Muž z Planin zíral zasmušile na podlahu. Když na své paži ucítil lehký dotyk, nepozvedl dokonce ani hlavu. Zlatoluna, tvář bledou, poklekla vedle něho. Pokusila se něco říct, ale hlas jí selhal, odkašlala si.

„Musíme si promluvit," řekla pevně.

„To je rozkaz?" zeptal se hořce.

Polkla. „Ano," řekla sotva slyšitelně.

Řekyvan vstal a přešel před pestrou tapisérii. Na Zlatolunu ani nepohlédl a ani s ní nepromluvil. Tvář měl staženou do přísné masky, ale pod ní uzřela Zlatoluna bolest jeho duše. Položila mu jemně ruku na rameno.

„Odpusť mi to," řekla tiše.

Řekyvan na ni překvapeně pohlédl. Stála před ním, hlavu skloněnou a na tváři výraz studu téměř dětského. Vztáhl ruku, aby pohladil po stříbrozlatých vlasech tu, kterou miloval nade všechno na světě. Cítil, jak se Zlatoluna chvěje a srdce ho zabolelo láskou. Přemístil svou ruku k jejímu hrdlu a něžně a jemně přitáhl milovanou hlavu ke své hrudi a pak prudce sevřel paže.

„Taková slova jsem od tebe ještě nikdy neslyšel," řekl a trochu se sám pro sebe usmíval, protože věděl, že ho nevidí.

„Ještě jsem je nikdy neřekla," polkla a lící se přitiskla k jeho kožené košili. „Můj milovaný, je mi to líto víc než ti dokážu říct, žes přišel domů k Vojvodově dceři a ne k Zlato-luně. Ale když já jsem se tolik bála."

„Ne," zašeptal, „já bych se měl omluvit." Zvedl ruku a otřel jí slzy. „Nepochopil jsem, čím vším jsi musela projít. Dokázal jsem myslet jenom na sebe a na hrůzy, kterým jsem musel čelit *já*. Kéž bys mi to byla řekla dřív, ty má nejdražší."

„Kéž by ses byl zeptal," odvětila a vážně k němu vzhlédla. „Byla jsem Vojvodovou dcerou tak dlouho, že už neumím být ničím jiným. Je v tom jediná má síla. Dává mi to odvahu, když mám strach. Nemůžu se toho jen tak zbavit."

„Nechci, aby ses toho zbavovala." Usmál se na ni a uhladil jí pramen vlasů, který jí spadl do tváře. „Zamiloval jsem se do Vojvodovy dcery na první pohled. Pamatuješ si to ještě? Při hrách na tvou počest."

„Odmítl jsi přijmout ode mě požehnání," řekla. „Uznával jsi mého otce, ale odmítl jsi uznat jako bohyni mě. Říkals, že lidé by neměli dělat z lidí bohy." Její oči v té chvíli hleděly mnoho a mnoho roků zpět. „Byl jsi tak vysoký a pyšný a hezký a mluvils o starých bozích, o kterých jsem tehdy neměla ani tušení."

„A jak jsi byla vzteklá," vzpomínal, „a jak ti to slušelo! Tvá krása sama o sobě by mi byla požehnáním. Jiné jsem ani nepotřeboval. Chtěla jsi mě dát vyloučit z her."

Zlatoluna se smutně usmála. „Myslel jsi, že se zlobím, protože jsi mě zostudil před lidmi, ale tak to nebylo."

„Ne? A jak to tedy bylo, Vojvodova dcero?"

Zrudla jako nachová růže, ale zvedla k němu své jasné modré oči. „Měla jsem vztek, protože jsem věděla, když jsem tě tam viděla stát a odmítat pokleknout, že jsem ztratila kus sebe samé a dokud o ten kus nepožádáš ty, už sama sebou nebudu."

Místo odpovědi ji muž z Planin k sobě přitiskl a něžně políbil do vlasů.

„Řekyvane," řekla a polkla. „Vojvodova dcera je ale pořád zde. Myslím, že ani neodejde. Ale ty musíš vědět, že pod ní je Zlatoluna, a jestli tato cesta někdy skončí a my dojdeme klidu, pak Zlatoluna bude navěky tvá a Vojvodovu dceru pustíme povětřím."

Zabušení na Velko-Krkovy dveře způsobilo, že všichni rozčileně povstali, když se jeden tupý trpaslík vbelhal do síně. „Mapa," řekl a vmáčkl Tanisovi do ruky pomačkaný kus papíru.

„Děkuji ti," řekl vážně Tanis. „A vyřiď, prosím, naše díky Velko-Krkovi."

„Jeho Veličenstvu, Velko-Krkovi," poopravil ho strážný a vrhl ustaraný pohled k stěně pokryté tapisériemi. Neohrabaně se uklonil a zacouval do Velko-Krkovy místnosti.

Tanis roztáhl a urovnal mapu. Všichni se shromáždili kolem ní, dokonce i Flint. Po jediném pohledu však trpaslík zafrkal pohrdáním a vrátil se ke své pohovce.

Tanis se bouřlivě rozesmál. „S tím jsme měli počítat. Rád bych věděl, jestli si velký Hejhop vůbec pamatuje, kde ‚velký tajný místo' je?"

„Pochopitelně, že ne," Raistlin se posadil a pootevřel své divné, zlaté oči a prohlížel si je skrze přivřená víčka. „Proto se tam taky nikdy nevrátil pro poklad. Ale přesto máme mezi sebou bytost, která ví, kde je dračí doupě."

Bupu se na ně směle podívala. „To jo. Já vím," řekla jako by trucovala. „Znám tajný místo. Jdu tam, si beru pěkný kamení. Ale Velko-Krk pak neví nic."

„A nám to řekneš?" zeptal se Tanis. Bupu se podívala na Raistlina. Přikývl.

„Řeknu," zamumlala, „mapu sem."

Když Raistlin uviděl, že ostatní jsou příliš zaujati mapou, pokynul bratrovi.

„Zůstává původní plán?" zasyčel.

„Jo," Karamon se zamračil. „A mně se vůbec nelíbí. Měl bych jít s tebou."

„Nesmysl," zasyčel Raistlin znova. „Jenom bys mi překážel!" Pak mírněji dodal. „Mně žádné nebezpečí nehrozí, to tě mohu ujistit." Položil svému bratru-dvojčeti

ruku na rameno a přitáhl si ho blíž. „A kromě toho —" čaroděj se rozhlédl kolem — „něco pro mě, bratře, musíš zařídit. Něco mi přineseš z dračího doupěte."

Raistlinův dotek byl nepřirozeně horký, oči mu plály. Karamon nejistě poodstoupil, protože na bratrovi uviděl něco, co nezahlédl od Věží Vysoké Magie, ale Raistlinova ruka už ho sevřela.

„O co jde?" zeptal se váhavě Karamon.

„O knihu kouzel," zašeptal Raistlin.

„Tak proto jsi chtěl do Xak Sarotu!" řekl Karamon. „Tys věděl, že je tady kniha kouzel."

„Před mnoha lety jsem o ní četl. Věděl jsem, že byla v Xak Sarotu před Pohromou; celý náš Řád to ostatně věděl, ale domnívali jsme se, že byla zničena spolu s městem. Když jsem se dověděl, že Xak Sarot nebyl zničený úplně, napadlo mě, že kniha třeba náhodou také nebyla zničena!"

„A jak víš, že je v dračím doupěti?"

„Nevím. Ale domnívám se. Pro kouzelníka je tato kniha největším pokladem, který Xak Sarot skrývá. Můžeš mi věřit, že pokud ji drak nalezl, pak jí také používá!"

A ode mne chceš, abych ti ji sehnal," řekl pomalu Karamon. „Jak vypadá?"

„Jako moje kniha kouzel, jenže bílé pergameny jsou svázané do tmavě modré kůže se stříbrnými runami na deskách. Na dotyk je mrtvolně chladná."

„Co znamenají ty runy?"

„To nechtěj vědět..." zašeptal Raistlin.

„Čí to byla kniha?" zeptal se podezřívavě Karamon.

Raistlin se odmlčel, jeho zlatavé oči hleděly do prázdna, jako by cosi zevnitř zkoumal a snažil se přitom vzpomenout si na něco zapomenutého. „Toho neznáš, bratře," řekl nakonec šeptem, který Karamona přiměl, aby se naklonil blíž. „Ale byl to jeden z největších v našem Řádu. Jmenoval se Fistandilus."

„Tak jak mi tu knihu popisuješ —" Karamon zaváhal, protože se bál, co mu Raistlin odpoví. Polkl a začal nanovo. „Ten Fistandilus — to byl jeden z těch v černých pláštích?" Nebyl schopen pohlédnout bratrovi do tváře.

„Už se mě nevyptávej!" zasyčel Raistlin. „Jsi stejný jako ti ostatní! Jak mi vůbec někdo z vás může rozumět!" Když uviděl v tváři bratra-dvojčete bolestný pohled, povzdychl si. „Věř mi, Karamone. Není to zase kniha až tak příliš mocných kouzel — jedno z čarodějových raných děl, řekl bych. Míval ji, když byl ještě mlád, vlastně velmi mlád," mumlal Raistlin a hleděl kamsi do daleka. Pak zamrkal a úsečně pravil. „Ale nicméně, přesto určitou cenu má. Musíš mi ji opatřit! Musíš —" Rozkašlal se.

„Jasně, Raiste," slíbil Karamon, aby bratra uklidnil. „Nevzrušuj se. Já ji najdu."

„Dobrá, Karamone, výborně," šeptal Raistlin, až zase mohl promluvit. Pak se stáhl do kouta a zavřel oči. „Teď si mě nech odpočinout. Musím se připravit."

Karamon vstal, chvíli bratra pozoroval, pak se otočil a skoro padl přes Bupu, která stála za ním a zírala na něho podezíravýma, vykulenýma očima.

„Co to má znamenat," zeptal se napůl zlostně Sturm, když se Karamon vrátil k ostatním.

„Ale nic," zamumlal mohutný muž a provinile se začervenal. Sturm se znepoko-

jeně obrátil k Tanisovi.

„Co je, Karamone?" zeptal se Tanis a zasunul mapu za opasek. Pohlédl bojovníkovi do tváře; „Děje se něco?"

„N-n-ne —" zakoktal Karamon. „O nic nejde. Já — já jsem se snažil Raistlina přesvědčit, aby mě vzal s sebou. Řekl, že bych mu jen překážel."

Tanis bedlivě Karamona pozoroval. Věděl, že mohutný muž mluví pravdu, ale Tanisovi bylo zároveň jasné, že to není *celá* pravda. Karamon by ochotně vycedil poslední kapku krve za kohokoliv z družiny, ale Tanis měl podezření, že by je zradil všechny naráz, kdyby mu to Raistlin poručil.

Obr se díval na Tanise a očima ho prosil, aby se už nevyptával.

„Má pravdu, Karamone, to víš," řekl posléze Tanis a poplácal velkého muže po ramenou. „Raistlinovi toho moc nehrozí. Bupu půjde s ním. A taky ho dovede zpátky do úkrytu sem. Jenom provede několik svých kouzelnických kousků s ohněm, aby draka rozptýlil a odlákal z doupěte. Než se ale k němu dostane, bude už dávno pryč."

„Jasně, že to vím," řekl Karamon a donutil se k úsměvu. „Vy mě ale potřeboval budete?"

„Budeme," řekl vážně Tanis. „Tak co, jste všichni připraveni?"

Mlčky a vážně všichni vstali. Raistlin se zvedl a přišel k nim, kápi přes obličej, ruce zastrčeny v rukávech pláště.

Kolem čaroděje byla aura, neurčitelná, ale vzbuzující strach — aura moci vyvěrající a vytvořená zevnitř. Tanis si odkašlal.

„Dáme vám náskok do pěti set," řekl Tanis Raistlinovi. „Pak vyrazíme, ‚Tajný místo' označené na mapě jsou padací dveře v budově nedaleko odtud, aspoň podle tvé přítelkyně. Vede pod městem do tunelu, který prochází pod drakovým doupětem, poblíž místa, kde jsme ho dnes viděli. Udělejte své představení na náměstí, pak se vraťte sem. Tady se setkáme, dáme Hejhopovi jeho poklad a vydržíme do noci. Až se setmí, utečeme."

„Rozumím," řekl Raistlin.

To bych byl moc rád, myslel si hořce Tanis. Já bych zas chtěl rozumět tomu, co se děje v tvé hlavě, čaroději. Ale půlelf neřekl už nic.

„My jdem?" zeptala se Bupu.

„My jdem," řekl Tanis.

Raistlin vyklouzl z temné uličky a rychle se vydal směrem k jihu. Nikde nezahlédl sebemenší známky života. Bylo to, jako by všechny tupé trpaslíky spolkla mlha. Tato myšlenka ho znepokojila a tak se držel ve stínu. Křehká čarodějova postava se uměla pohybovat tiše, pokud bylo třeba. Jenom doufal, že se mu podaří zadržet kašlání. Bolest a svírání na prsou polevilo, když vypil odvar z bylin, jehož recept měl od Par Sahana — jako omluvu velkého čaroděje za utrpení, které mladý čaroděj musel snášet. Ale účinky odvaru se obvykle brzy ztrácely.

Bupu mu vykukovala za zády a její kulaté černé oči pošilhávaly do ulice vedoucí k Velkému Náměstí. „Nikdo," řekla a zatahala čaroděje za plášť. „Teď jdem."

Nikdo — myslel si znepokojeně Raistlin. To nedává smysl. Kde jsou zástupy tupých trpaslíků? Měl pocit, že se něco zvrtlo, ale už nebyl čas se vrátit — Tanis s

ostatními už byli na cestě k tajnému východu z tunelu. Čaroděj se hořce usmál. Jaké bláznivé dobrodružství se z toho stalo. Všichni pravděpodobně zemřou v tomto prokletém městě.

Bupu ho opět zatahala za plášť. Pokrčil rameny, přetáhl si kápi přes hlavu a spolu s tupou trpaslicí vyrazil ulicí pokrytou rubáši mlhy.

Dvě postavy v brnění se oddělily od jednoho zádveří a vydaly se rychle za Raistlinem a Bupu.

„Tady je to místo," řekl Tanis tiše. Otevřel zetlelá dvířka a nakoukl dovnitř. „Je tam tma. Potřebujeme světlo."

Ozval se zvuk kamínku narážejícího na kov a pak vzplálo světlo, když Karamon zapálil jednu z pochodní, které si půjčili od Hejhopa. Bojovník podal jednu Tanisovi a druhou zapálil pro sebe a Řekyvana. Tanis vstoupil dovnitř a ocitl se po kotníky ve vodě. Když pozvedl pochodeň, uviděl, jak voda prýští v nepřerušených pramíncích ze stěn ponuré místnosti. Uprostřed v podlaze tvořila vír a odtékala štěrbinami. Tanis se dobrodil doprostřed a přiblížil pochodeň k hladině.

„Jsou tady. Vidím je," řekl, když k němu přišli k ostatní. Ukázal na padací dveře v podlaze. Železný kruh uprostřed byl sotva rozeznatelný.

„Karamone?" Tanis poodstoupil.

„Pchá," zavrčel Flint. „Když je otevře tupý trpaslík, otevřu je taky. Uhněte!" Trpaslík je odstrčil zpátky, ponořil ruku do vody a zabral. Chvíli bylo ticho. Flint vydal hluboký zvuk, tvář mu zrudla. Pustil, narovnal se, vydechl, pak se opět sklonil a znovu zabral. Zaskřípání se neozvalo. Dveře zůstaly zavřené.

Tanis položil trpaslíkovi ruku na rameno. „Flinte, Bupu říkala, že tam chodí jen, když je sucho. Pokoušíš se zvednout půlku Novomoře."

„Teda" — lapal trpaslík po dechu — „proč jsi mi to neřekl? Ať to zkusí ten velký buvol."

Karamon postoupil dopředu. Sáhl do vody a strnul. Svaly se mu vyboulily, žíly na krku vystouply. Ozval se mlaskavý zvuk a pak sání ustalo tak náhle, že mohutný bojovník málem upadl na záda. Voda odtekla z místnosti, když Karamon odstranil dřevěné dveře. Tanis naklonil pochodeň, aby bylo vidět dovnitř. Šachta asi čtvereční sáh zela z podlahy, sestupoval do ní úzký železný žebřík.

„Kolik jsi napočítal?" zeptal se Tanis vyprahlými ústy.

„Čtyři sta tři," odpověděl Sturmův hluboký hlas. „Čtyři sta čtyři."

Družina stála kolem padacích dvířek, třásla se v chladném vzduchu a neslyšela nic, kromě zvuku padající vody proudící dole v šachtě.

„Čtyři sta padesát jedna," poznamenal rytíř nevzrušeně.

Tanis se poškrábal ve vousech, Karamon si dvakrát odkašlal, jako by si vzpomněl na bratra. Flint přešlapoval a sekyra mu spadla do vody. Tas rozčileně žvýkal pramen své kštice. Zlatoluna, bledá, ale ovládající se, se držela poblíž Řekyvana a obyčejnou hnědou hůl pevně svírala v ruce. Řekyvan ji objal. Nic nebylo horšího než čekání.

„Pět set," řekl konečně Sturm.

„Nejvyšší čas!" Bosonožka skočil k žebříku a sjel dolů, Tanis následoval a svítil pochodní na sestup Zlatoluně, která šla za ním. Ostatní následovali, sestupovali

pomalu šachtou dávného kanalizačního systému města. Šachta klesala asi pět sáhů a ústila do širokého tunelu vedoucího severojižním směrem.

„Zkus, jak je tam hluboko," varoval šotka Tanis, když se chystal seskočit z žebříku. Šotek, visící jednou rukou na poslední příčce, ponořil prakovku do tmavé, vířící vody pod sebou. Hůl se napůl ponořila.

„Dvě stopy," řekl Tas vesele. S plácnutím skočil do vody a voda mu dosahovala po stehna. V očekávání vzhlédl k Tanisovi.

„Tudy," ukázal mu Tanis. „Na jih."

Tas zvedl svou hůl do výše a nechal se unášet proudem.

„Kde je ten klamný manévr?" zeptal se Sturm a jeho hlas se rozlehl.

Tanis by to byl taky rád věděl. „Asi tady dole nic neslyšíme," řekl a doufal, že je to pravda.

„Raist to zvládne. Bez starosti," řekl podrážděně Karamon.

„Tanisi!" šotek téměř padl pozpátku na půlelfa. „Tam dole něco je. Cítím to pod nohama."

„Nezastavuj se," mumlal Tanis, „a tiše doufej, že to nemá hlad —"

Brodili se dál mlčky, svit pochodní se třepotal po stěnách a vytvářel v nich představy jejich vnitřního zraku. Nejednou Tanis uviděl, jak po něm cosi sahá, ale byl to jen odlesk Karamonovy helmy či stín Tasovy prakovky.

Tunel vedl přímo k jihu asi sto padesát sáhů a pak se stáčel na východ. Družina se zastavila. Východním ramenem stoky prosvítal seshora sloup matného světla. To — podle Bupu — znamenalo, že jsou pod dračím doupětem.

„Uhaste pochodně!" zasyčel Tanis a potopil svou do vody. Tápaje po kluzké stěně kráčel Tanis tunelem za šotkem — Tasovy rudé obrysy byly zřetelné pro jeho elfí oči — za sebou slyšel Flinta, který si stěžoval na vlhko a revma.

„Pššt," zašeptal Tanis, když se přiblížil ke světlu. Snažili se být co nejvíc potichu, i když na nich brnění cinkalo, když lezli po úzkém žebříku vzhůru k železné mříži.

„Mříže v podlaze se nezamykají." Tas se natáhl k Tanisovi a pošeptal mu to. „Ale otevřel bych ji, i kdyby zamčená náhodou byla."

Tanis přikývl. Nedodal, že Bupu uměla otevřít i je. Umění otevírat zámky bylo pro šotka předmětem podobné pýchy jako rytířské kníry pro Sturma. Všichni stáli po kolena ve vodě a čekali, až Tas vyleze po žebříku nahoru.

„Pořád zvenku nic neslyším," zamumlal Sturm.

„Pššt," zavrčel hrubě Karamon.

Mříž zámek měla, ale takový, který Tas v několika vteřinách otevřel. Pak ji nehlučně zvedl a vykoukl ven. Náhlá tma ho obklopila, tma tak hustá a neproniknutelná, že se mu zdálo, že ho zasáhla jako kámen a málem mu vyrazila mříž z ruky. Rychle ji bez jediného zaskřípění zasadil na místo, sklouzl dolů po žebříku a málem srazil Tanise.

„Tasi?" půlelf po něm chmátl. „To jsi ty? Já nic nevidím. Co se děje?"

„Copak já vím. Z ničeho nic se setmělo."

„Jak to, že nic nevidíš?" šeptal Sturm Tanisovi. „Co tvůj elfí zrak?"

„Zmizel," řekl ponuře Tanis, „stejně jako v Temném Lese — a tam venku u

studny..."

Nikdo nemluvil, když se mačkali v tunelu. Neslyšeli nic, jen své vlastní dýchání a vodu kapající ze stěn.

Tam nahoře byl drak — a čekal na ně.

21
Oběť.
Město, co zemřelo dvakrát.

ZOUFALSTVÍ ČERNĚJŠÍ NEŽ TEMNOTA Oslepilo Tanise. Byl to přece můj plán, jediný způsob, jak z toho vyváznout živí, myslel si. Byl to dobrý plán — tak proč nevyšel! Kde se to zadrhlo? Raistlin — mohl nás zradit? Ne! Tanis zaťal pěsti. Sakra, to ne. Čaroděj se jich stranil, byl nepříjemný, nepochopitelný, to všechno ano, ale držel s nimi, na to by Tanis přísahal. Kde je Raistlin? Asi už mrtvý. Ne, že by na tom moc záleželo. Všichni budou mrtví.

„Tanisi" — půlelf ucítil pevný stisk na paži a poznal Sturmův hluboký hlas — „Vím, na co myslíš. Nemáme na vybranou. Nemáme taky moc času. To je naše jediná příležitost vzít ty Disky. Druhá nebude."

„Půjdu se podívat," řekl Tanis. Prolezl kolem šotka a vyhlédl mříží. Byla tam tma, čarodějná tma. Tanis se chytil za hlavu a snažil se přemýšlet. Sturm měl pravdu: času nebylo nazbyt. Ale mohl důvěřovat rytířovu úsudku? Sturm chtěl bojovat s drakem! Tanis lezl po žebříku dolů. „Tak půjdeme," řekl. Náhle cítil, že chce, aby už bylo po všem, aby mohli jít domů. Domů do Útěšína. „Ne, Tasi," chytil šotka a stáhl ho ze žebříku. „Bojovníci půjdou první — Sturm a Karamon — pak ostatní."

A rytíř už se tlačil kolem nich a meč mu zvonil o nohu.

„My jsme vždycky poslední!" reptal Tasslehoff a postrkoval trpaslíka. Flint lezl pomalu po žebříku a klouby mu vrzaly. „Dělej!" řekl Tas. „Jen doufám, že se zatím nic nestane, než vylezem. S drakem jsem ještě nikdy nemluvil."

„Vsadím se, že ani drak ještě nikdy nemluvil se šotkem!" zamručel trpaslík. „Uvědomuješ si, ty zaječí mozku, že si tam jdeme pro smrt? Tanis to ví taky, poznám mu to po hlase."

Tas se odmlčel a klátil se na žebříku, zatímco Sturm odstraňoval mříž. „Víš, Flinte," řekl šotek vážně, „moji lidé se nebojí smrti. Dokonce se na ni tak nějak těšíme — je to poslední velké dobrodružství. Ale cítím se hloupě, když mám opustit tenhle život. Spousta věcí mi bude chybět," — pohladil své vaky — „a taky moje mapy a taky ty a Tanis. Pokud ovšem," dodal vesele, „se všichni zase po smrti nesejdeme."

Flint si náhle představil, jak ten veselý a bezstarostný šotek leží mrtvý a chladný. Cítil jak mu v prsou roste bolestivý pocit a byl rád, že je tma. Odkašlal si a řekl chraptivě. „Jestli si myslíš, že budu trávit svůj posmrtný život s houfem šotků, tak jsi větší cvok než Raistlin. Polez!"

Sturm opatrně nazvedl mříž a odsunul ji stranou. Zaskřípěla o podlahu tak, že leknutím zaťal zuby. Lehce se vytáhl vzhůru. Otočil se, aby pomohl Karamonovi, který s námahou protlačoval své mohutné tělo ověšené zbrojním arsenálem skrze šachtu.

„Ve jménu Ištary, buď potichu!" zasyčel Sturm.

„Dělám, co můžu," zamumlal Karamon, když se konečně převalil přes okraj. Sturm podal ruku Zlatoluně. Poslední vylezl Tas a byl potěšen, že zřejmě nikdo v

jeho nepřítomnosti nepodnikl nic vzrušujícího.

„Musíme mít světlo," řekl Sturm.

„Světlo," odvětil mu hlas studený a temný jako zimní půlnoc. „Tak si tedy posvítíme."

Tma se okamžitě rozplynula. Družina viděla, že se nachází v ohromné smi s klenbou, která mizela několik set stop nad nimi. Studené, šedivé světlo prosakovalo do ní trhlinami ve stropě a dopadalo na velký oltář uprostřed kruhovitého prostoru. Na podlaze kolem oltáře se hromadilo velké množství klenotů, mincí a jiných pokladů mrtvého města. Klenoty nezářily. Zlato se netřpytilo. Matné světlo nic neosvětlovalo — nic než černého draka tyčícího se na kamenném bloku jako obrovský dravec.

„Cítíte se zrazeni, že?" zeptal se drak, jako by si jen tak povídali.

„Čaroděj nás zradil! Kde je? Už ve tvých službách?" zvolal divoce Sturm a s taseným mečem vykročil kupředu.

„Jen zůstaň stát, ty špinavý rytíři ze Solamnie. Stůj nebo tvůj čaroděj už nikdy nic nezačaruje!" Drak natáhl svůj mocný krk dolů a vpřed a zíral na ně svítícíma rudýma očima. Pak pomalu a jemně zvedl jeden pařát. Pod ním ležel Raistlin.

„Raiste," zařval Karamon a rozběhl se k oltáři.

„Stůj, hlupáku," zasyčel drak. Nechal jeden dráp lehce spočinout na čarodějově břichu. Raistlin se s velkým úsilím pohnul a podíval se na bratra divnýma zlatavýma očima. Učinil náznak pohybu a Karamon se zastavil. Tanis viděl, jak se na podlaze pod oltářem cosi hýbe. Byla to Bupu, zahrabaná do bohatství a polekaná tak, že ani nehlesla. Magiova hůl ležela vedle ní.

„Udělej ještě krok a drápem připíchnu toho zkrouceného človíčka k oltáři."

Karamonova tvář se zalila hlubokou, nepěknou červení. „Pusť ho!" zařval. „Bojuj se mnou!"

„Se žádným z vás nebudu bojovat," řekl drak a líně si protáhl křídla. Raistlin se zachvěl, když drak lehce pohnul pařátem a skoro škádlivě mu ho zaryl do masa. Mágova kovová pleť se leskla potem. Zhluboka a přerývaně dýchal „Ani se nepohni, čaroději," zavrčel. „Pamatuj si, že mluvíme stejnou řečí. Jediné slovo a tupí trpaslíci budou mít k obědu maso z mrtvol tvých kamarádů."

Raistlinovy oči se zavřely jakoby vyčerpáním. Ale Tanis viděl, že se čarodějovy prsty svírají a rozvírají a poznal, že Raistlin připravuje konečné zaklínadlo. Bude jeho poslední — zatímco ho bude pronášet, drak ho zabije. Ale byla by to příležitost pro Řekyvana, aby sebral Disky a dostal se ven živý i se Zlatolunou. Tanis se pomalu přibližoval k muži z Planin.

„Jak jsem řekl," pokračoval drak nedotčeně, „nehodlám bojovat se žádným z vás. Jak jste doposud unikali mému hněvu, to skutečně nechápu. Ale přesto jste tady. A vrátíte mi, co jste mi ukradli. Ano, paní z Que-šu, vidím, že máš hůl s modrým křišťálem. Přines mi ji."

Tanis zašeptal Zlatoluně jediné slovo: „Zdržuj!" Ale když pohlédl na její chladnou, mramorovou tvář, nebyl si jist, zda ho slyšela nebo zda dokonce slyšela draka. Zdálo se že naslouchá jiným slovům, jiným hlasům.

„Poslechni mě!" Drak sklonil výhružně hlavu. „Poslechni, nebo čaroděj zemře. A

po něm — rytíř. A po něm půlelf. A jeden po druhém — až zbudeš ty, paní z Que-šu, jako jediná a poslední. A potom mi doneseš tu hůl a budeš prosit, abych se slitoval."

Zlatoluna sklonila hlavu na znamení, že poslechne. Jemně odstrčila Řekyvana, obrátila se k Tanisovi a s láskou ho objala. „Sbohem, příteli," řekla hlasitě a položila tvář na jeho. Ztišila hlas do šepotu. „Vím, co musím udělat. Zanesu hůl drakovi a -"

„Ne," řekl prudce Tanis. „To je jedno. Drak nás stejně hodlá zabít."

„Poslouchej mě!" Zlatoluniny nehty se zaryly do Tanisovy paže. „Zůstaň s Řekyvanem, Tanisi. Nenech ho, aby mi to překazil."

„A když ti to já překazím?" zeptal se mírně Tanis a držel Zlatolunu pevně v náručí.

„To ty neuděláš," řekla se sladkým úsměvem. „Ty víš, že každý máme svůj osud — jak řekl Lesapán. Řekyvan tě bude potřebovat. Sbohem, příteli."

Zlatoluna ustoupila a spočinula zrakem na Řekyvanovi, jako by si na věky chtěla z něho uchovat každou podrobnost. Pochopil, že se s ním loučí a přistoupil k ní.

„Řekyvane," řekl měkce Tanis. „Věř jí! Ona ti taky věřila po celá ta léta. Čekala na tebe, zatímco ty jsi sváděl bitvy. Teď je na tobě, abys čekal. To je její bitva."

Řekyvan se chvěl a pak se uklidnil. Tanis viděl, jak mu nabíhají žíly na krku, a svaly na čelistích. Půlelf mu stiskl rameno. Vysoký muž na něho ani nepohlédl, jeho oči byly upřeny na Zlatolunu.

„K čemu to zdržování?" zeptal se drak. „Začínám se nudit. Tak pojď."

Zlatoluna se odvrátila od Řekyvana. Prošla kolem Flinta a Tasslehoffa. Trpaslík sklonil hlavu. Tas zíral s vykulenýma očima, ale vážně. Nebylo to však vzrušení, které měl na mysli. Poprvé v životě se šotek cítil bezmocný a sám. Byl to hrozně nepříjemný pocit, skoro se mu zdálo, že smrt by byla lepší.

Zlatoluna se zastavila u Karamona a položila mu ruku na paži. „Buď bez obav," řekla mohutnému bojovníkovi, který musel hledět na pomalé umírání svého bratra, „on bude zase v pořádku." Karamon zachroptěl a kývl. A pak Zlatoluna přistoupila ke Sturmovi. Náhle, jako by ji hrůza z draka přemohla, se zapotácela a padala na tvář. Rytíř ji zachytil a držel

„Pojď se mnou, Sturme," zašeptala, když ji jeho paže objaly. „Musíš ale přísahat, že mě ve všem poslechneš, ať se děje, co se děje. Přísahej to na svou čest rytíře ze Solamnie."

Sturm váhal. Zlatoluniny oči, chladné a čisté, hleděly do jeho. „Přísahej," opakovala, „nebo půjdu sama."

„Přísahám, paní," řekl dvorně. „Poslechnu tě."

Zlatoluna vydechla úlevou. „Pojď vedle mne. A netvař se hrozivě."

Barbarská žena z Planin a rytíř se vydali k drakovi.

Raistlin ležel pod dračím pařátem, oči zavřené, a připravoval se v duchu na zaklínadlo, které bude jeho poslední. Ale slova zaklínadla se neobjevovala v prudce vířící mysli. Bojoval, aby znovu získal sebevládu.

Zbytečně se vydávám — a proč? myslel si Raistlin hořce. Abych ty hlupáky vytáhl z kaše, kterou si sami navařili. Nezaútočí, protože mají o mě strach — a přesto

se mne bojí a pohrdají mnou. Nedává to smysl — ale moje oběť také nedává smysl. Proč za ně umírám, když si zasloužím žít daleko víc než oni?

Pro ně to ale neděláš, odpověděl mu jakýsi hlas. Raistlin se snažil opět se soustředit, aby rozpoznal, co je to za hlas. Byl skutečný, známý, ale nemohl si vzpomenout, komu patří a kde ho slyšel. Uvědomil si však, že k němu mluví vždy, když má trápení. Čím blíže byla smrt, tím hlasitěji hlas zněl.

Pro ně se přece neobětuješ, opakoval hlas. *Děláš to proto, že neuneseš porážku! Nikdo tě zatím ještě neporazil, ani smrt ne...*

Raistlin se zhluboka nadechl a uvolnil se. Úplně všemu sice nerozuměl, stejně jako si nevzpomínal, kde slyšel ten hlas. Ale zaklínadlo se mu najednou snadno vybavovalo. „*Astol arakhkh um-*"mumlal si a cítil, jak mu čarodějná síla začíná probíhat křehkým tělem. Pak jeho soustředění přerušil jiný hlas a tento hlas byl živý a mluvil k němu. Otevřel oči, pomalu otočil hlavou a díval se na své společníky ve velké síni.

Byl to ženský hlas — hlas barbarské kněžny mrtvého kmene. Raistlin pozoroval Zlatolunu, jak se k němu blíží a opírá se Sturmovi o rameno. Slova, která jí šla myslí vstupovala do mysli Raistlina. S tou ženou vždy jednal chladně a s odstupem. Jeho proměněné vědomí v něm navždy zničilo žádostivost těla, kterou by čaroděj mohl cítit při pohledu na ženu. Už neuměl vidět krásu, která uchvacovala Tanise a jeho bratra. Oči ve tvaru přesýpacích hodin viděly, jak se chvěje a umírá. Necítil s ní žádné příbuzenství ani soucit. Věděl, že ho lituje — za to ji dokázal nenávidět — ale věděl, že se ho také bojí. Tak proč, proč potom k němu promlouvá?

Říkala mu, ať čeká.

Raistlin pochopil. Poznala, co zamýšlí a říkala mu, že to není třeba. Ona byla vyvolena. Ona to byla, kdo měl přinést oběť.

Pozoroval divnýma zlatavýma očima Zlatolunu, jak se s očima upřenýma na draka přibližuje. Viděl Sturma, jak vážně kráčí vedle ní. Vypadá vznešeně jako sám dávný Huma. Takže Sturm ze sebe udělal talisman — skutečně nejlepší společník v Zlatoluníně obětování. Ale proč ji Řekyvan nechal jít? Copak nevidí, co přijde? Raistlin se na Řekyvana rychle podíval. No, jasně! Půlelf stojí vedle a tváří se smutně a zničeně, určitě říká Řekyvanovi moudrá slova, jako by ukapával krev. Ten barbar sebou nechá vláčet jako Karamon. Raistlin opět pohnul očima k Zlatoluně. Teď už stála před drakem, tvář bledou a rozhodnou. Vedle ní se Sturm tváří vážně a zmučeně, zmítaný vnitřním svárem. Zlatoluna z něho asi vymámila nějaký slib naprosté poslušnosti a čest rytíře zavazovala, aby ho dodržel. Raistlinův ret se pohrdavě ohrnul.

Drak promluvil a čaroděj ztuhl napětím. „Polož hůl tam dolů mezi zbytky lidské pošetilosti," poručil drak Zlatoluně a pokynul lesklou, šupinatou hlavou k hromadě pokladů pod oltářem.

Zlatoluna, přemožena dračím strachem, se ani nepohnula. Nemohla dělat nic, než nepohnutě zírat na příšeru. Sturm vedle ní očima zkoumal poklad a pátral po Discích Mišakal. Také on se snažil přemoci strach z draka. Opakoval si zákon: „Čest je Život" stále znova a znova, ale dobře věděl, že je to jenom jeho pýcha, která mu brání v útěku.

Zlatoluna viděla Sturmovu chvějící se ruku a viděla rytířovu tvář zmáčenou potem. Má bohyně, vykřikla v duchu, dej mi odvahu! Pak ji Sturm jemně šťouchl. Musím něco říct, uvědomila si. Už příliš dlouho mlčím.

„A co nám dáš za tuto zázračnou hůl?" zeptala se Zlatoluna a nutila se, aby to znělo chladně, třebaže měla krk suchý jak pergamen a jazyk oteklý.

Drak se zasmál — vřískavý, ošklivý smích. „Co ti dám?" Drak natáhl hlavu a zíral přímo na Zlatolunu. „Nic! Vůbec nic! Já nejednám se zloději. Přesto však —" Drak zatáhl hlavu a rudé oči se sevřely do štěrbin. Hravě zaryl dráp do Raistlinova těla, čaroděj se zachvěl, ale snášel bolest bez hlesu. Drak vytáhl dráp a nazvedl ho tak, aby všichni viděli, jak z něho kape krev, „— si lze představit, že Pán Verminaard — Dračí Velmistr — příznivě ohodnotí fakt, že jste vydali hůl. Možná bude nakloněn milosti — je klerikem a ti mívají divné hodnoty. Ale věz, paní z Que-šu, Pán Verminaard nepotřebuje tvé přátele. Odevzdej hůl a budou ušetřeni. Donuť mě, abych si ji vzal sám — a zemřou. Čaroděj první ze všech!"

Zlatoluna, zdánlivě zlomena, se sklonila na znamení porážky. Sturm k ní přistoupil a zdálo se, že ji utěšuje.

„Našel jsem Disky," zašeptal chraptivě. Sevřel ji paži a cítil, jak se chvěje strachem. „Jsi rozhodnuta, že se to má udělat, jak chceš ty, paní?" zeptal se tiše.

Zlatoluna sklopila hlavu. Byla smrtelně bledá, ale ovládala se a byla klidná. Prameny jejich zlatoplavých vlasů se uvolnily z čelenky a spadaly jí kolem tváře, takže jí drak neviděl do obličeje. I když vypadala poraženě, vzhlédla k Sturmovi a usmála se. V jejím úsměvu byl klid i smutek; byl to úsměv sochy bohyně vytesané z mramoru. Nepromluvila, ale Sturm poznal odpověď. Oddaně se uklonil.

„Kéž se má odvaha někdy vyrovná tvojí, paní," řekl. „Ale nezklamu tě."

„Sbohem, rytíři. Pověz Řekyvanovi —" Zlatoluně selhal hlas a oči se jí zalily slzami. Pocítila, že by ji rozhodnost mohla opustit a proto polkla slova a obrátila se k drakovi, když náhle její celou bytost pronikla slova Mišakal, která vyslyšela její modlitbu. „*Směle mu dej tu hůl*!" Zlatoluna, náhle naplněna vnitřní silou, pozvedla hůl s modrým křišťálem.

„Nehodláme se ti vzdát!" zvolala Zlatoluna a její hlas se rozlehl síní. Pak rychlým pohybem, dřív než se drak stačil jenom pohnout, se Vojvodova dcera rozmáchla a udeřila ho přes pařát trčící nad Raistlinem.

Hůl vydala hluboký zvonivý zvuk, když se dotkla draka — a zlomila se. Zášleh čistého, pronikavého modrého světla vyletěl ze zlomeného konce. Zář světla sílila, šířila se z ní v soustředných kruzích a zasáhla draka.

Kisant vztekle zavřeštěl. Drak byl poraněný, hrozně, smrtelně. Bušil ocasem a házel hlavou, snažil se utéci pálícímu modrému plameni. Nechtěl už nic, jenom zabít ty, co se odvážili způsobit mu takovou bolest, ale sálavý modrý oheň ho pohlcoval — a pohlcoval i Zlatolunu.

Vojvodova dcera hůl neodhodila, když se zlomila. Držela zlomený konec, pozorovala jak světlo sílí a snažila se, aby sahal k drakovi co nejblíže. Když se modré světlo dotklo jejich rukou, pocítila intenzívní, žhavou bolest. Zapotácela se, upadla na kolena, ale stále držela hůl. Slyšela jak nad ní řve a vřeští drak, pak už neslyšela nic, jenom zvonivý zvuk hole. Bolest se zvětšovala tak, jako by už k ní nepatřila a ji

se zmocnila neobyčejná malátnost. Teď usnu, napadlo ji. Budu spát a až se vzbudím, budu tam, kam skutečně patřím...

Sturm viděl, jak modré světlo pomalu spaluje draka a pak se po holi šíří k Zlatoluně. Slyšel zvonivý zvuk, který stále sílil až přehlušil dokonce i výkřiky umírajícího draka. Sturm přistoupil ke Zlatoluně a myslel, že jí vykroutí roztříštěnou hůl z ruky a vytáhne ji ze smrtících modrých plamenů... ale když se přiblížil, poznal, že ji už nemůže zachránit.

Napůl oslepený světlem a ohlušený zvoněním, si rytíř uvědomil, že bude potřebovat veškerou svou sílu a odvahu, aby splnil svůj slib — zachránit Disky. Odtrhl svůj zrak od Zlatoluny, jejíž tvář byla zkřivena umíráním a tělo se zmítalo v ohni. Zaťal zuby, aby zahnal bolest hlavy a dopotácel se k hromadě pokladů, kde zahlédl Disky — stovky tenkých platinových plíšků navlečených na jednom kruhu. Shýbl se pro ně a sebral je, překvapením, jak jsou lehké. Pak se mu téměř zastavilo srdce, když po něm sáhla krvavá ruka, která se vynořila z hromady a chytla ho za zápěstí.

„Pomoz mi!"

Neslyšel pořádně a ani nepochopil význam. Chytil Raistlina za ruku a postavil ho na nohy. Krev viditelně prosakovala čarodějovým pláštěm, ale nezdálo se, že by byl vážněji poraněn — aspoň stát mohl. Ale bude moci jít? Sturm sám potřeboval pomoc. Napadlo ho, kde jsou ostatní; v oslepujícím jasu je neviděl. Náhle se po jeho boku zjevil Karamon a pancíř mu svítil v modrém plamem.

Raistlin ho chytil. „Pomoz mi najít tu knihu!" zasyčel.

„Teď se na ni vykašli," zařval Karamon a chytil bratra. „Počkej, já tě odnesu!"

Raistlin zuřivě zkřivil ústa, že ani nemohl mluvit. Padl na kolena a horečně začal přehrabávat hromadu pokladů. Karamon se ho snažil odtáhnout, ale Raistlin ho slabou rukou prudce odstrčil.

A zvonivý zvuk jim přitom stále trhal uši. Sturm cítil, jak mu po tváři tečou slzy bolesti. Náhle před rytíře něco těžkého spadlo. Strop síně se hroutil! Celá budova se otřásala, zvonění rozechvívalo sloupy a trhalo zdi.

Pak zvonění pominulo — as ním i drak. Kisant se rozpadl nezanechávaje po sobě nic víc než hromadu doutnajícího popela.

Sturm vydechl úlevou, ale ne nadlouho. Jakmile zvonění ustalo, uslyšel zvuky bortícího se paláce, praskání stropů, dunění a praskot velkých kamenných nosníků dopadajících na podlahu. Pak se z prachu a hřmotu vynořil před ním Tanis. Krev mu tekla z řezné rány na obličeji. Sturm uchopil přítele za ruku a postrčil ho k oltáři, když vedle nich zaduněl další kus padajícího zdiva.

„Město se hroutí!" řval Sturm. „Jak se dostaneme ven?"

Tanis zavrtěl hlavou. „Jediná cesta je ta, kterou jsme přišli. Zpátky tunelem," křičel. Zapotácel se, když další kus stropu dopadl na prázdný oltář.

„Ale tam nás to může pohřbít! Musí být ještě jiná cesta!"

„Tak ji najdeme," řekl Tanis rozhodně. Rozhlédl se zvířeným prachem. „Kde jsou ostatní?" zeptal se. Pak se otočil a uviděl Raistlina a Karamona. Tanis s hrůzou a odporem pozoroval, jak se čaroděj přehrabává v pokladech. Pak uviděl postavičku tahající Raistlina za rukáv. Bupu! Tanis na ni zařval tak hrozně, že z toho málem přišla o rozum. Se zděšeným výkřikem se schovala za Raistlina.

„Musíme odtud!" řval Tanis. Chytil Raistlina za plášť a zvedl hubeného mladíka na nohy. „Přestaň rabovat a řekni té tvé trpaslici, ať nám ukáže cestu ven, nebo tě, věř mi, vlastníma rukama zabiju!"

Raistlinovy rty se roztáhly v příšerném úsměvu, když jím Tanis smýkl proti oltáři. Bupu vykřikla. „Pojď! My jdem! Znám kam!"

„Raiste," prosil ho Karamon, „teď ji nenajdeš! Zůstanem tady všichni, když nevypadnem."

„Tak dobře," vyrazil ze sebe čaroděj. Sebral z oltáře Magiovu hůl a vstal, natáhl ruku k bratrovi, aby mu pomohl. „Bupu, ukaž nám cestu," poručil ji.

„Rozsviť světlo, Raistline, ať můžeme jít za tebou," nařídil mu Tanis. „Seženu ostatní."

„Jsou tamhle," řekl Karamon chmurně. „S Řekyvanem ti bude muset někdo pomoct."

Tanis si zakryl tvář, když padal kámen a pak přeskočil suť. Našel zhrouceného muže z Planin na místě, kde stála Zlatoluna. Flint a Tasslehoff se ho snažili postavit na nohy. Teď zde však nebylo nic, jen velká plocha zčernalého kamene. Zlatolunu pohltily plameny úplně.

„Žije?" zakřičel Tanis.

„Ano," odpověděl Tas a jeho pisklavý hlásek se nesl nad duněním a hřmotem. „Ale nehýbá se!"

„Já se na něj podívám," řekl Tanis. „Běžte za ostatními. Hned tam přijdeme. Běžte!"

Tasslehoff váhal, ale Flint se jenom podíval na Tanise a uchopil šotka pevně za rameno. Tas se neochotně otočil a rozběhl se s trpaslíkem přes hromadící se sutiny.

Tanis poklekl vedle Řekyvana, pak pohlédl vzhůru, když se z trosek vynořil Sturm. „Běž!" řekl Tanis. „Teď velíš ty!"

Sturm váhal. Poblíž se zřítil sloup a pokropil je úlomky kamení. Tanis se vrhl vpřed a tělem zakryl Řekyvana. „Běž!" zařval na Sturma. „Máš za ně odpovědnost!" Sturm se nadechl, položil ruku Tanisovi na rameno a pak se rozběhl za světlem Raistlinovy hole.

Rytíř našel ostatní namačkané v malé předsíni. Klenutý strop nad nimi vypadal, že ještě drží pohromadě, ale Sturm zaslechl dunivé zvuky shora. Půda se jim chvěla pod nohama a potůčky vody začaly prosakovat novými trhlinami ve zdech.

„Kde je Tanis?" zeptal se Karamon.

„Hned přijde," řekl drsně Sturm. „Počkáme... chvilku nebo tak." Neřekl jim, že on tu bude čekat, dokud se čekání nerozplyne ve smrti.

Ozval se ohlušující praskot. Voda se valila roztrženou zdí a zaplavila podlahu. Sturm se rozhodl, že nařídí ostatním, aby šli sami, když se ve zříceném oblouku dveří objevila postava. Byl to Řekyvan nesoucí v náručí Tanisovo nehybné tělo.

„Co se stalo?" Sturm skočil vpřed a hrdlo se mu stáhlo. „Není přece —"

„Byl u mne," řekl tiše přerývaně Řekyvan. „Říkal jsem mu, ať mě nechá být. Chtěl jsem umřít — tam s ní. Pak — kamenný nosník. Ani nevěděl —"

„Já ho ponesu," řekl Karamon.

„Ne!" Řekyvan se planoucími zraky zavrtával do mohutného bojovníka. Pevněji

sevřel v náručí Tanisovo tělo. „Já ho ponesu. Musíme jít."

„Ano! Tudy! Teď jdem," pobízela je tupá trpaslice. Vedla je z města, které umíralo podruhé. Vyšli z dračího doupěte na náměstí, které se rychle potápělo, jak se Novomoře valilo do bortící se jeskyně. Družina se přes ně brodila a jeden držel druhého, aby je nestrhl zrádný proud. Všude divoce pobíhali tupí trpaslíci, kvílející hrůzou, některé strhl proud, jiní vylézali do horních pater kymácejících se budov, jiní bezúčelně pobíhali ulicemi.

Sturma napadla jen jediná cesta ven. „Na východ!" zakřičel a ukázal k široké ulici, která vedla k vodopádu. S obavami pohlédl na Řekyvana. Otřesený muž z Planin vypadal netečně, jako by nevnímal okolní zmatek. Tanis byl v bezvědomí — možná mrtev. Sturmovi stydla krev v žilách strachem, ale donutil se nepoddávat se pocitům. Rytíř doběhl dvojčata.

„Jediná možnost je ten výtah!" zakřičel.

Karamon pomalu přikývl. „Ale to znamená boj!"

„A co jiného, sakra!" řekl zoufale Sturm, když si představil všechny drakoniány, kteří se chtěli dostat z ohroženého města. „*Bude* to boj! Víš o něčem lepším?"

Karamon zakroutil hlavou.

Na rohu Sturm počkal, aby shromáždil svůj kulhající a vyčerpaný houf a určil jim správný směr. Upřeně hleděl do prachu a vodní mlhy, až zahlédl výtah. Jak předpokládal, byl obklopen temnou a chvějící se hromadou drakoniánů. Naštěstí nemysleli na nic jiného než na útěk. Museli udeřit rychle, to bylo Sturmovi jasné, aby stvůry překvapili, nejdůležitější bylo správně věc načasovat. Chytil šotka, který se kolem něho motal.

„Tasi!" zakřičel. „Jdeme k výtahu!"

Bosonožka kývl, jakože rozumí, pak se zašklebil jako drakonián a přejel si rukou pod bradou.

„Až přijdeme blíž," řval Sturm, „proklouzni tam, abys viděl, až kotel sjede. Až bude sjíždět, dej mi znamení. Zaútočíme přesně ve chvíli, kdy se dotkne země."

Tasslehoffovi létala kštice nahoru a dolů.

„Řekni to Flintovi!" řekl ještě Sturm, protože už byl téměř hotov s hlasem. Tas opět kývl a utíkal hledat trpaslíka. Sturm se s heknutím narovnal v zádech a šel dál po ulici. Viděl asi dvacet nebo pětadvacet drakoniánů, kteří se shromáždili na nádvoří, jak pozorují klesající kotel, kterým se chtěli dostat do bezpečí. Sturm si dovedl představit ten zmatek nahoře — drakoniáni šlehající biči strachem šílené tupé trpaslíky a ženoucí je jednoho přes druhého do kotle. Jen doufal, že zmatek vydrží.

Ve stínu na okraji nádvoří uviděl Sturm oba bratry. Připojil se k nim a polekaně sebou trhl, když za ním dopadl kamenný blok. Pak se vypotácel z mlhy Řekyvan a Sturm mu vyběhl na pomoc, ale muž z Planin se na rytíře podíval, jako by ho nikdy v životě neviděl.

„Polož Tanise tam," řekl Sturm. „Polož ho a na chvilku si odpočiň. Pojedeme nahoru výtahem a máme před sebou boj. Počkej tu. Až dáme znamení —"

„Dělejte, jak myslíte," přerušil ho Řekyvan nezúčastněně. Opatrně položil Tanisovo tělo na zem a sklonil se k němu s tváří ukrytou v dlaních.

Sturm váhal. Chtěl si kleknout vedle Tanise, když přišel Flint a postavil se vedle.

„Klidně jdi. Já ho pohlídám," řekl trpaslík.

Sturm vděčně kývl. Viděl jak Tasslehoff kličkuje přes nádvoří a schovává se v obloucích dveří. Když pohlédl k výtahu, uviděl drakoniány, jak křičí a klejí, jako by tím mohli zrychlit klesání výtahu.

Flint šťouchl Sturma do žeber. „Jak je máme všechny pobít?" zakřičel.

„*My* ne. *Ty* zůstaneš tady s Řekyvanem a Tanisem," řekl Sturm. „Karamon a já to zvládneme," dodal, ale sám tomu příliš nevěřil.

„A já," zašeptal čaroděj, „Mám pořád svá zaklínadla." Rytíř neodpověděl. Nevěřil kouzlům a nevěřil Raistlinovi. Ale neměl na vybranou — Karamon by do toho bez bratra nešel. Zatahal se za kníry a neklidně vytasil meč. Karamon si protáhl svaly, zatínal a rozevíral pěsti. Raistlin, s očima zavřenýma, byl ponořen do soustřeďování. Bupu, která se skrývala ve výklenku ve zdi za ním, to všechno pozorovala vykulenýma, vystrašenýma očima.

Pak uviděli klesající kotel, po jeho bocích viseli tupí trpaslíci. Jak Sturm doufal, drakoniáni dole se začali rvát mezi sebou, nikdo nechtěl čekat. Jejich zmatek zvyšovalo, že dlažba náhle praskla a trhlina se šířila k nim. Okamžitě jí začala prosakovat voda. Město Xak Sarot se zakrátko ocitne na dně Novomoře.

Když se kotel dotkl země, tupí trpaslíci přeskákali přes okraj a utekli. Drakoniáni se drápali dovnitř, naráželi o sebe a vzájemně se odstrkovali.

„Teď," zvolal rytíř.

„Jděte mi z cesty!" zasyčel čaroděj. Vytáhl z jednoho vaku hrst písku, rozsypal ho po zemi a zašeptal „*Ast tasark sinuralan krynau*," pravou rukou přitom udělal kruh směrem k drakoniánům. Nejprve jeden, pak pár dalších zamžouralo očima a sesulo se ve spánku k zemi, ale ostatní zůstali stát a poplašeně se rozhlíželi. Čaroděj ustoupil zpět do dveří a drakoniáni nespatřili nic. Obrátili se k výtahu a šlapali po tělech spících druhů, jak horečně spěchali. Raistlin se opřel o zeď a vyčerpaně zavřel oči.

„Kolik?" zeptal se.

„Jen asi šest." Karamon vytasil meč.

„Ty vlez jenom do toho zatraceného kotle!" křičel Sturm. „Pro Tanise se vrátíme, až je vyřídíme."

Pod krytem mlhy — s tasenými meči — nepotřebovali dva bojovníci na vzdálenost, která je dělila od drakoniánů, víc než několik tepů srdce. Raistlin se vlekl za nimi. Sturm zvolal svůj bojový pokřik. Při jeho zvuku se drakoniáni s úděsem obrátili.

A Řekyvan zvedl hlavu.

Hluk boje pronikl Řekyvanovou mlhovinou zoufalství. Muž z Planin viděl Zlatolunu, jak zmírá v modrém plameni Mrtvý výraz mu zmizel z tváře a vystřídala ho zběsilost tak hrůzná, že Bupu, která se stále skrývala v zádveří, vykřikla hrůzou. Řekyvan vyskočil, nenamáhal se ani tasit, nýbrž zaútočil přímo, holýma rukama. Vtrhl mezi zmatené drakoniány jako vyhladovělý panter a začal zabíjet. Zabíjel holýma rukama, škrtil, lámal a rozmačkával. Drakoniáni bodali meči; brzo byl jeho kabátec nasáklý krví. Ale on si ničeho nevšímal, hnal se mezi nimi a nepřestával je pobíjet. Jeho tvář byla tváří šílence. Drakoniáni, kteří stáli Řekyvanovi v cestě, vidě-

li, že má v očích smrt a poznali, že ho svými zbraněmi nepřemohou. Jeden se obrátil a utíkal, brzy za ním druhý.

Sturm skoncoval se svým protivníkem a napjatě se rozhlížel; očekával, že se na něho vyřítí šest dalších. Místo toho viděl, jak nepřátele jako o život prchají do mlhy. Řekyvan, zalitý krví, padl k zemi.

„Výtah!" Čaroděj ukázal. Visel asi dvě stopy nad zemí a začal stoupat. Nahoře, v horním kotli byli tupí trpaslíci, připravení sestoupit.

„Zastav ho!" zařval Sturm. Tasslehoff vyběhl ze svého úkrytu a skočil na okraj. Pověsil se a komíhal nohama ve vzduchu, zoufale se snažil zabránit stoupání kotle. „Karamone! Pověs se na něj!" nařídil Sturm bojovníkovi. „Přinesu Tanise."

„Chvilku ho udržím, ale dlouho ne." Mohutný muž zavrčel, pevně chytil okraj a zaryl nohy do země. Táhl dolů a výtah se zastavil. Tasslehoff si vlezl dovnitř, snad si myslel že jeho tělíčko zapůsobí jako závaží.

Sturm utíkal zpátky k Tanisovi. Flint stál vedle něho s bojovou sekyrou v ruce.

„Žije," zavolal, když rytíř přiběhl až k němu.

Sturm krátce poděkoval jednomu z bohů, pak omdlelého půlelfa s Flintem zvedli a spěchali s ním ke kotli. Položili ho dovnitř a vrátili se pro Řekyvana. Museli zabrat všichni čtyři, aby jeho zkrvavené tělo dostali do výtahu. Tas se neúspěšně snažil zastavit krvácení jedním ze svých kapesníků.

„Dělejte!" Karamon lapal po dechu. Přes jeho veškeré úsilí kotel pomalu stoupal.

„Vlez si tam!" poručil Sturm Raistlinovi.

Čaroděj se na něho chladně podíval a vběhl zpět do mlhy. Za okamžik byl zpátky a v náručí nesl Bupu. Rytíř chytil chvějící se trpaslici a hodil ji do kotle. Bupu tiše naříkala, stočila se na dně do klubíčka a nepřestávala k hrudi tisknout svůj vak. Raistlin pak přelezl přes okraj. Kotel dál stoupal, Karamon už měl málem vymknuté ruce z kloubů.

„Teď ty!" poručil Karamonovi Sturm, který jako poslední chtěl opustit bojiště. Karamon věděl, že nemá cenu se hádat Vyhoupl se na okraj, kotel se málem převrátil, a Flint s Raistlinem ho vtáhli dovnitř. Když Karamon přestal kotel zadržovat, rozjel se daleko rychleji. Sturm se chytil oběma rukama a visel zvenčí a neustále stoupal. Zkusil to jednou, dvakrát, třikrát, až nakonec přehodil nohu přes okraj a s Karamonovou pomocí se dostal dovnitř.

Rytíř poklekl vedle Tanise a nevýslovně se mu ulevilo, když uviděl, že se půlelf hýbe a sténá. Sturm půlelfa pevně objal. „Neumíš si představit, jak jsem rád, že ses vrátil," řekl rytíř chraptivým hlasem.

„Řekyvan —" mumlal omámený Tanis.

„Je tady. Zachránil ti život. A nám taky." Sturm mluvil rychle a nesouvisle. „Jsme teď ve výtahu, jedeme nahoru. Město je zničené. Kde tě bolí?"

„Vypadá to na pár zlomených žeber." Tanis, s tváří zkřivenou bolestí, se bez ohledu na zranění zvedl a podíval na Řekyvana, který ležel v bezvědomí. „Chudák!" řekl Tanis tiše. „Zlatoluna, viděl jsem, jak umřela, Sturme. Nemohl jsem tomu zabránit."

Sturm opatrně pomohl půlelfovi na nohy. „Máme ty Disky," řekl rytíř pevně. „Tak, jak ona chtěla a tak jak ona o ně bojovala. Jsou v mém vaku. Vydržíš stát?"

„Ano," řekl Tanis. Bolestivě a přerývaně se nadechl. „Máme ty Disky, ať už nám přinesou cokoliv."

Přerušil je vřískavý křik, jak druhý kotel, kolem kterého poletovali jak fábory tupí trpaslíci, sjížděl kolem nich. Tupí trpaslíci hrozili zaťatými pěstmi a sprostě jim nadávali. Bupu se jen smála, ale pak se narovnala a pohlédla na Raistlina s obavou. Čaroděj se zemdleně opíral o stěnu kotle, rty se mu neslyšně pohybovaly a soustřeďoval se k dalšímu kouzlu.

Sturm chvíli upřeně hleděl do mlhy. „Jsem zvědav, kolik jich bude nahoře."

Také Tanis vzhlédl. „Doufejme, že většina jich utekla," nadechl se prudce a chytil se za hrudník.

Pak nastalo prudké trhnutí. Kotel se o kus propadl, se škubnutím se zastavil a pak začal opět pomalu stoupat. Družina se po sobě zděšeně dívala.

„To kolo —"

„Buď se s ním něco stalo, nebo ho chtějí drakoniáni zničit." řekl Tanis.

„S tím nemůžeme nic dělat," řekl hořce Sturm. Pohlédl na svůj vak ukrývající Disky, který mu ležel u nohou. „Můžeme se jen modlit k těm bohům —"

Kotel se opět s trhnutím zastavil a poklesl. Na okamžik visel nehybně a kymácel se v závojích mlhy. Pak se opět dal do pohybu vzhůru, ale celý se otřásal. Přátelé už nad sebou viděli okraj útesu a ústí výtahu. Kotel se skřípěním stoupal píď za pídí, všichni očima postrkovali každý článek řetězu, který je vynášel vzhůru k —

„Drakoniáni!" vykřikl Tanis pisklavě a ukázal nahoru.

Dva drakoniáni je shora pozorovali. Jak se kotel skřípavě blížil, Tanis uviděl, že se přikrčují, aby mohli skočit.

„Chtějí skákat! Kotel je neunese!" zaburácel Flint. „Spadnem a rozbijeme se!"

„To oni chtějí," řekl Tanis. „*Oni* mají křídla."

„Ustupte," řekl Raistlin a hrabal se na nohy.

„Raiste, nedělej to!" Jeho bratr ho chytil. „Jsi hrozně slabý!"

„Na jedno kouzlo ještě sílu mám," zašeptal čaroděj. „Ale možná nezabere. Když uvidí, že čaruju, možná budou umět mé kouzlo zrušit."

„Schovej se za Karamonův štít," řekl rychle Tanis. Mohutný muž nastavil své tělo a štít před svého bratra.

Mlha se válela kolem, skrývala je před zraky drakoniánů, ale zároveň jim také bránila ve výhledu. Kotel stoupal, řetěz skřípěl a zadrhával se. Raistlin stál za Karamonovým štítem a divnýma očima pozoroval mlhu čekaje, až se na chvíli protrhne.

Pak ofoukl Tanisovi tvář chladný vzduch. Větřík rozvál mlhu, jen krátce, na chvilku. Drakoniáni byli už tak blízko, že se jich skoro mohli dotknout! Drakoniáni je spatřili téměř zároveň. Jeden rozepjal křídla a plachtil ke kotli, meč v ruce, a vítězoslavně vřeštěl.

Raistlin promluvil. Karamon odtáhl štít a čaroděj roztáhl hubené prsty. Bílá koule vystřelila z konečků a zasáhla drakoniána rovnou do prsou. Koule vybuchla a obalila stvůru lepkavou pavučinou. Vítězný výkřik se změnil ve zděšené zakrákání, když pavučina pevně spoutala jeho křídla. Propadl se do mlhy a jeho tělo v pádu narazilo o hranu kotle. Kotel se začal kývat a naklánět.

„Ještě je tu jeden!" vydechl Raistlin a klesl na kolena. „Podrž mě, Karamone.

Pomoz mi vstát!" Čaroděj se prudce rozkašlal a z úst mu vytékal pramínek krve.

„Raiste!" prosil ho bratr. Upustil štít a zachytil své omdlévající dvojče. „Přestaň! Ty už nemůžeš nic udělat. Vždyť se zabiješ!"

Jeden přikazující pohled však stačil. Bojovník podepřel bratra a čaroděj opět promluvil podivně znějícím jazykem kouzel.

Zbylý drakonián zaváhal, stále ještě slyšel výkřiky padajícího druha. Věděl, že ten člověk je čaroděj. Věděl také, že by jeho kouzlu uměl odolat. Ale tenhle nevypadal jako žádný z lidských čarodějů, se kterými se střetl. Tělo toho člověka vypadalo křehké, měl smrt na jazyku, ale obklopovala ho neobyčejně mohutná aura moci.

Čaroděj zvedl ruku a ukázal na stvůru. Drakonián se ještě naposled nenávistně podíval na družinu, pak s obrátil a zmizel. Raistlin klesl v bezvědomí do bratrovy náruče ve chvíli, když kotel dorazil na povrch.

22
Dar od Bupu.
Osudový příznak.

SOTVA VYTÁHLI ŘEKYVANA Z KOTLE, Prudký otřes rozechvěl podlahu Síně předků. Jak podlaha začala praskat, družina ustupovala a Řekyvana táhla za sebou. Pak se země propadla a zmizela spolu s velkým kolem a železným kotlem v mlze propadliny.

„To místo se celé propadne!" křičel Karamon zděšeně a držel bratra v náručí.

„Utíkejte! Do chrámu Mišakal." Tanis lapal po dechu bolestí.

„Zase věříš bohům, co?" řekl Flint, ale Tanis mu nebyl schopen odpovědět.

Sturm vzal Řekyvana za ruku a pomáhal mu na nohy, ale muž z Planin zavrtěl hlavou a odstrčil ho. „Moje rány nejsou vážné. Já to zvládnu. Nech mě!" Chvíli ležel na rozbité podlaze. Tanis se tázavě podíval na Sturma. Rytíř pokrčil rameny. Solamnijští rytíři považují sebevraždu za čestnou a ušlechtilou. Elfové ji považují za rouhání.

Půlelf chytil muže z Planin za dlouhé černé vlasy a trhl tak prudce, že překvapený muž musel pohledět přímo do Tanisovy tváře. „Tak dobrá! Lež tu a zemři!" řekl Tanis se stisknutými zuby. „Děláš ostudu své kněžně! *Ta* měla odvahu bojovat!"

Řekyvanovy oči zadoutnaly, chytil Tanise za zápěstí a odhodil půlelfa takovou silou, že se Tanis zapotácel a zasténal v hrozné bolesti. Muž z Planin vstal a nenávistně na Tanise hleděl. Pak se obrátil a nejistě se vydal otřásající se chodbou, hlavu svěšenou.

Sturm pomohl Tanisovi na nohy, půlelf se omámen bolestí potácel. Rychle spěchali za ostatními. Podlaha se bláznivě nakláněla. Když Sturm uklouzl, oba narazili do zdi. Jeden ze sarkofágů vyjel ze síně a počal trousit svůj obsah. Přes Tanisovy nohy se překutálela lebka a vyděšený půlelf opět klesl na kolena. Bál se, že bolestí znovu omdlí.

„Běž!" chtěl říci Sturmovi, ale nemohl mluvit. Rytíř ho zvedl a spolu se potácivě vydali chodbou plnou zvířeného prachu. Na úpatí schodiště, zvaného Stezka mrtvých, našli Tase, který na ně čekal.

„Co ostatní?" dostal ze sebe dusící se a kašlající Sturm.

„Už jsou v chrámu," řekl Tasslehoff. „Karamon mi řekl, abych tu na vás počkal. Flint říkal, že v chrámu je bezpečno, prý stará trpasličí kamenická práce. Raistlin omdlel. Ale taky říkal, že je tam bezpečno. Něco, že nás bohyně drží v dlani. Řekyvan je tam taky. Podíval se na mě a já myslel, že mě v tu ránu zabije! Ale schody zvládl —"

„Dobrá," zarazil ho Tanis. „Stačí! Slož mě, Sturme. Potřebuju si chvilku odpočinout, jinak omdlím. Běžte s Tasem nahoru a tam se setkáme. Tak sakra, už běžte!"

Sturm chytil Tase za límec a vlekl ho po schodech. Tanis se svezl k zemi. Pot mu chladil tělo, každé nadechnutí bylo utrpením. Náhle se zbytek podlahy Síně předků s velkým hlukem propadl. Chrám Mišakal se chvěl a třásl. Tanis se vyhrabal na nohy a chvilku zůstal stát. Vzdáleně, někde za ním, bylo slyšet dunění valící se vody.

Novomoře obsazovalo Xak Sarot. Město, jež dvakrát zemřelo, bylo teď pohřbíváno.

Tanis se pomalu nořil z šachty točitého schodiště. Výstup byl hrozný, každý krok byl skoro zázrakem. V chrámu bylo požehnané ticho, rušené jedině přerývaným dechem jeho přátel, kteří se dostali dovnitř a padli únavou. Ale ani oni nemohli už dál.

Půlelf se rozhlédl a ujistil se, že jsou všichni v pořádku. Sturm složil ze zad vak s Disky a opřel se o zeď. Raistlin ležel na lavici, oči zavřené, dech povrchní a trhaný. Karamon pochopitelně seděl vedle něho a tvářil se velice ustaraně. Tasslehoff seděl pod podstavcem a zíral vzhůru. Flint se opíral o dveře, byl tak unavený, že ani nebručel.

„Kde je Řekyvan?" zeptal se Tanis. Uviděl, jak si Sturm s Karamonem vyměnili pohledy a pak oba sklopili oči. Tanis se s námahou zvedl, zlost na okamžik přehlušila bolest. Sturm rovněž vstal a přehradil mu cestu.

„Je to jeho rozhodnutí, Tanisi. Tak je to zvykem u jeho lidí, stejně jako u mých."

Tanis odstrčil rytíře stranou a belhal se k dvoukřídlým dveřím, Flint se ani nepohnul.

„Uhni," řekl půlelf a hlas se mu třásl. Flint vzhlédl; vrásky lítosti a smutku vyleptané stovkou let změkčily trpaslíkův věčně rozmrzelý výraz. Tanis uviděl ve Flintových očích nashromážděnou moudrost, která kdysi tak přitahovala nešťastného půlčlověčího a půlelfího chlapce, že dala vyrůst trvalému přátelství.

„Posaď se tady, hochu," řekl Flint jemným hlasem, jako by si i on vzpomínal na jejich začátky. „Tvá elfí hlava to nemůže pochopit, tak pro jednou naslouchej svému lidskému srdci."

Tanis zavřel oči a slzy mu tekly přes víčka. Pak uslyšel hrozný výkřik z vnitřku chrámu — Řekyvan. Tanis odhodil trpaslíka stranou a rozrazil obrovské zlaté dveře. Dlouhými kroky, nevšímaje si bolesti, otevřel i druhé a vešel do svatyně Mišakal. Opět pocítil, jak ho zaplavuje klid a pokoj, ale teď tento pocit jenom umocňoval jeho hněv nad tím, co se stalo.

„Já ti nemohu věřit!" vzkřikl Tanis. „Co jsi to za bohyni, když vyžaduješ lidské oběti? Jsi stejná, jako bohové, kteří uvedli na svět Pohromu. Ano — já vím, že jsi mocná! Ale nás už nech na pokoji! My už tě nepotřebujeme!" Půlelf se rozplakal. Skrze slzy viděl Řekyvana s mečem v ruce, jak klečí před sochou. Tanis vyrazil vpřed a doufal, že zabrání přijmout smrti vlastní rukou. Obešel základnu sochy a zastavil se ohromený úžasem. Celou minutu odmítal věřit svým smyslům, svému zraku; snad si žal a bolest pohrávají s jeho myslí. Zvedl oči ke krásné, chladné tváři sochy a snažil se své rozbouřené smysly uklidnit. Pak se podíval ještě jednou.

Ležela tam Zlatoluna, spící hlubokým spánkem. Její hruď se zdvihala a klesala v pravidelném rytmu pokojného dechu. Stříbrozlaté vlasy se uvolnily z čelenky a splývaly jí po tvářích lehce se zachvívajíce vánkem, který plnil svatyni vůní jara. Hůl byla opět součástí mramorové sochy, ale Tanis si všiml, náhrdelník, který kdysi zdobil sochu, obepínal nyní Zlatolunino hrdlo.

„Teď jsem skutečná kněžka," řekla Zlatoluna jemně. „Jsem učednicí Mišakal a třebaže se ještě musím mnoho učit, mám moc danou mi vírou. A zejména umím

léčit. Znovu přinesu zemi léčitelské umění."

Zlatoluna vztáhla ruku, dotkla se Tanise na čele a zašeptala modlitbu k Mišakal. Půlelf pocítil mír a sílu proudící jeho tělem, očišťující ducha a hojící rány.

„Máme teď kněžku," řekl Flint, „a to se může hodit. Jak jsme slyšeli, Pán Verminaard je taky kněz a dokonce velice mocný. My třeba jednou najdeme dobré staré bohy, jenže on už zlé staré bohy našel. Jenom nevím, k čemu nám budou ty Disky proti těm dračím hordám."

„Máš pravdu," řekla tiše Zlatoluna. „Já nejsem bojovník. Já léčím a uzdravuji. Nemám moc spojovat bdi tohoto světa, aby bojovali proti zlu a obnovili řád. Moje povinnost je najít takového člověka, který pro takový úkol má sílu i rozum. A tomu člověku odevzdám disky Mišakal."

Družina stála ponořena v mlčení. Pak...

„Musíme odtud, Tanisi," zašeptal Raistlin odněkud z temného chrámu, kde stál a pozoroval nádvoří. „Poslouchejte!"

Rohy. Všichni slyšeli mohutné hučení rohů, které přinášel severní vítr.

„Vojska," řekl Tanis tiše. „Válka už začala."

Družina prchala soumrakem z Xak Sarotu. Postupovali na západ, k horám. Vzduch již kousal prvními náznaky zimy. Mrtvé listí rozfoukávané studeným větrem jim svištělo kolem tváří. Rozhodli, že zamíří k Útěšínu, kde si doplní zásoby a přeptají se na všechno, co by jim mohlo pomoci, až vyrazí hledat vůdce. Tanis předvídal všechny námitky. Sturm už hovořil o Solamnii. Zlatoluna se už zmínila o Ochranově a Tanis sám si myslel, že Disky Mišakal budou nejbezpečnější v elfím království.

Když přemítali o zatím neurčitých plánech, postupovali rychle nocí. Neviděli žádné drakoniány a mysleli, že ti, kteří se dostali ze Xak Sarotu, utíkali na sever, aby se přidali k vojsku Pána Verminaarda, Dračího Velmistra. Nejprve vyšel na obloze stříbrný měsíc, pak rudý. Družina stoupala vzhůru a zvuk rohů je poháněl až k vyčerpání. Bez chuti povečeřeli, postavili hlídky a usnuli.

Raistlin se vzbudil v šedivé, studené hodině před rozedněním. Něco zaslechl. Zdálo se mu něco? Ne, ozvalo se to opět — zvuk, jako by někdo plakal. Zlatoluna, pomyslel si čaroděj podrážděně a chtěl si znova lehnout. Pak uviděl Bupu, do klubíčka stočenou hromádku neštěstí, jak naříká a vzlyká do pokrývky.

Raistlin se rozhlédl kolem sebe. Ostatní spali, kromě Flinta, který držel hlídku na druhé straně jejich tábořiště. Trpaslík zřejmě neslyšel nic, nedíval se směrem, kde Raistlin ležel. Čaroděj se tiše zvedl, poklekl vedle trpaslice a položil jí ruku na rameno.

„Co je ti, maličká?"

Bupu se k němu překulila tváří. Měla červené oči a oteklý nos. Slzy jí stékaly po špinavých lících. Posmrkávala a utírala si rukávem nos. „Já nechci od tebe. Já nechci od tebe," vzlykala, „ale mně se stýská — po našich!" Vzlykala dál a zabořila tvář do dlaní.

Na Raistlinově tváři se objevil výraz nekonečné něhy, výraz, který doposud nespatřil nikdo na světě. Pohladil Bupu po hrubých vlasech, protože sám dobře věděl,

jaké to je cítit se tak slabý a ubohý, že ho ostatní litují nebo se mu smějí.

„Bupu," řekl, „byla jsi mou dobrou a poctivou přítelkyní. Zachránila jsi můj život i životy těch, na kterých mi záleží. A teď pro mě ještě něco udělej, maličká. Vrať se! Já musím jít po cestách, které budou dlouho temné a nebezpečné, než se dostanu k cíli. Nemohu po tobě chtít, abys šla se mnou."

Bupu zvedla hlavu a oči jí začaly svítit. Pak jí přeběhl opět stín přes tvář. „Ale ty budeš nešťastný beze mě."

„Ne," řekl s úsměvem Raistlin, „mé štěstí bude v tom, že budu vědět, že jsi v bezpečí mezi svými."

„Určitě?" zeptala se Bupu s obavou.

„Určitě," odpověděl Raistlin.

„Tak já půjdu." Bupu vstala. „Ale nejprv, vem si dárek." Začala se přehrabovat ve vaku.

„Ne, maličká," začal Raistlin, protože si vzpomněl na mrtvou ještěrku, „to není nutné —" Slova mu uvízla v hrdle, když uviděl, co Bupu vytahuje z pytle — knihu! Překvapeně zíral, když bledé světlo chladného jitra ozářilo stříbrné runy na tmavomodrých kožených deskách.

Raistlin po ní sáhl chvějící se rukou. „Fistandilova kniha kouzel!" vydechl.

„Líbí?" řekla Bupu ostýchavě.

„Ano, maličká!" Raistlin vzal vzácný předmět do obou rukou a láskyplně pohladil kůži. „Kde —"

„Vzala u draka," řekla Bupu, „Když svítilo modré světlo. Jsem ráda, že líbí. Teď půjdu. Najdu Hejhopa Fuče Prvního a Velikého." Hodila si pytel přes rameno. Pak vstala a obrátila se. „Ten kašel — fakt nechceš ještěrku?"

„Ne, díky, maličká," řekl Raistlin a vstal.

Bupu se na něj smutně dívala a pak — s velkou odvahou — ho chytila za ruku a rychle mu ji políbila. Odvrátila se, sklonila hlavu a hořce vzlykala.

Raistlin přistoupil k ní. Položil jí ruku na hlavu. Jestli mám nějakou moc, řekl si v duchu, tu moc, která se mi ještě nezjevila, pak ať tato maličká jde životem bezpečně a šťastně.

„Sbohem, Bupu," řekl tiše.

Hleděla na něho s obdivem ve vykulených očích, pak se obrátila a utíkala pryč tak rychle, jak jí její rozšmaťhané střevíce umožňovaly.

„Co to mělo znamenat?" řekl Flint, který se k němu přiloudal z druhé strany tábora. „Jo ták," dodal, když viděl upalující Bupu. „Tak už ses zbavil té pitomé trpaslice, která ti nosila štěstí?"

Raistlin neodpověděl, jen se na Flinta podíval tak zle, že se trpaslík otřásl a rychle odkráčel.

Čaroděj vzal do ruky knihu kouzel a obdivoval ji. Hrozně toužil ji otevřít a potěšit se jejími poklady, ale věděl, že má před sebou týdny a týdny studia, než bude smět jenom přečíst nová kouzla, natožpak je ovládnout. A s kouzly se jeho moc zvětší! Vzrušeně vzdychal a tiskl knihu k hubené hrudi. Pak ji rychle vsunul do vaku k vlastní kouzelnické knize. Ostatní se brzy vzbudí — ať si lámou hlavu, kde knihu vzal.

Raistlin vstal a pohlédl západním směrem, ke své domovině, kde nebe probleskovalo paprsky časného ranního slunce. Náhle ztuhnul. Pak odložil vak a utíkal přes tábor a poklekl u půlelfa.

„Tanisi!" syčel, „vzbuď se!"

Tanis se probudil a sáhl po dýce. „Co —"

Raistlin ukazoval k západu.

Tanis zamrkal a rozespalýma očima se snažil zaostřit pohled. Vyhlídka z vrcholku hory, kde tábořili, byla nádherná. Viděl vysoké stromy, které přecházely v travnaté Planiny. A za Planinami se kroutil k nebi —

„Ne!" Tanis se téměř dusil. Chytil se čaroděje. „To nemůže být!"

„Ano," zašeptal Raistlin, „Útěšín hoří."

KNIHA 2

1
Noc draků.

TIKA VYKROUTILA HADR DO KBELÍKU a bezmyšlenkovitě pozorovala, jak voda tmavne špínou. Pak ho hodila k šenku a zvedla kbelík, že si půjde z kuchyně přinést čistou vodu. Pak ji napadlo, proč se vlastně má obtěžovat! Zvedla hadr a začala znovu otírat stoly. Když si myslela, že ji Otik nevidí, tajně si otřela oči do zástěry.

Jenomže, Otik ji viděl. Jeho masité ruce se položily na Tičina ramena a něžně ji obrátily k sobě. Tika přiškrceně vzlykla a položila mu hlavu na rameno.

„Promiň," poplakávala Tika, „ale já to po nich nemůžu umývat!"

Otik pochopitelně věděl, že to není skutečný důvod, proč dívka pláče, že však daleko od pravdy není. Lehce ji poplácal po zádech. „Já vím, já vím, děvče. Neplač. Já ti rozumím."

„To jsou ty zatracené saze," kvílela Tika. „Dostanou se do všeho: jeden den něco umyju a druhý den je to zas černé. Pořád jen pálí a pálí!"

„Netrap se tím, Tiko," řekl Otik a pohladil ji po vlasech. „Buď ráda, že aspoň hospoda zůstala celá —"

„Ráda!" Tika od něho odstoupila a tvář jí zrudla. „Kéž by shořela jako celý Útěšín, pak by aspoň neměli kam chodit! Kéž by shořela! Kéž by shořela!" Tika klesla ke stolu a neovladatelně se rozvzlykala. Otik se tyčil nad ní.

„Já vím, má milá, já vím," opakoval a hladil nabírané rukávy nejlepší blůzky, kterou Tika měla a kterou neustále prala a bílila. Teď byla ušmouraná a pokrytá sazemi, jako všechno ve zničeném městě.

Přepadení Útěšína se odehrálo nenadále. I když první zubožení uprchlíci začali od severu proudit do města a vyprávět hrůzné příběhy o obrovských, okřídlených příšerách. Hederik, Kněz-vládce, ujistil obyvatele Útěšína, že jsou v bezpečí a že jejich městu nic nehrozí. A lidé mu uvěřili, protože mu chtěli uvěřit.

A pak přišla noc draků.

Té noci bylo v hospodě nabito k prasknutí, bylo to jedno z mála míst, kam lidé mohli přijít a nemyslet na bouřná mračna visící nízko nad severním nebem. Oheň vesele plál, černé pivo bylo husté a kořeněné brambory samá chuť. Ale i zde se vnější svět připomínal: každý mluvil nahlas a s obavami o válce.

Hederikův hlas však klidnil jejich obavami tísněná srdce.

„My tady nejsme jako ti neopatrní blázni na severu, kteří se dopustili té chyby, že neuznali moc Dračích Velmistrů," volal a vyskočil na židli, aby ho každý slyšel. „Pan Verminaard osobně ujistil Velkou radu Hledačů v Ochranově, že chce pouze a jenom mír. Žádá jen o povolení projít naším městem, aby zaútočil na elfí země na

jihu. A já říkám: všechnu moc jemu!"

Hederik se odmlčel, protože se ozval řídký potlesk a bručení souhlasu.

„Elfy jsme v Qualinestu trpěli už dost dlouho. Jářku, ať je ten Verminaard zažene zpátky do Silvanestu, nebo odkud přišli! Povím vám" — Hederik se rozehříval — „že někteří vaši mladí mužové uvažují o tom, že by vstoupili do vojska tohoto velkého pána. A on je velký pán! Já jsem se s ním setkal! Je to i zbožný kněz! Viděl jsem i zázraky, které vykonal! Pod jeho vedením nás čeká nový věk! Vyženeme elfy, trpaslíky a jiné přivandrovalce z naší země a —"

Ozval se hluboký, dutý, dunivý zvuk, jako by se shromažďovaly vody mocného oceánu. Okamžitě nastalo ticho. Každý naslouchal zmaten a snažil se přijít na kloub tomu hluku. Hederik si uvědomil, že ztratil posluchače a rozhlédl se popuzeně kolem. Dunivý zvuk se ozval ještě jednou a blíže. Náhle se hospoda ponořila do husté, dýmající tmy. Pád lidí vykřiklo. Většina utíkala k oknům a snažila se podívat se dírami po vypadlých sklíčcích v barevných oknech.

„Běž se dolů podívat, co se děje," řekl někdo.

„Je tak zatracená tma, že nevidím schody," zamumlal někdo jiný.

Ale pak tma přestala.

Kolem hospody náhle vyšlehly plameny. Vlna žáru se opřela do stavení s takovou silou, že se rozechvěla okna a skla se začala sypat. Mohutné řásníkové stromy — kterými doposud žádné bouře, co jich Kryn zažil, nepohnuly — se chvěly a kymácely tímto náporem. Hospoda se naklonila. Stoly se posunuly ke stěnám, lavice klouzaly po podlaze a hromadily se u stěn. Hederik ztratil rovnováhu a zřítil se ze židle. Žhavé uhlíky vylétly z krbu, olejové lampy spadly ze stropu, svíčky na stolech se převrátily a oheň se rozhořel.

Vysoké zaječení prořízlo hluk zmatku — křik živé bytosti — křik naplněný nenávistí a krutostí. Dunivý zvuk prošel kolem hospody. Nastal poryv větru, pak se tma zvedla, když se stěna plamenů šířila dál k jihu.

Tika upustila podnos plný džbánků a zoufale se zachytila šenku, aby neupadla. Lidé kolem křičeli a ječeli, někteří bolestí, někteří hrůzou.

Útěšín hořel.

Oranžové, čadivé plameny osvětlovaly místnost. Černý dým se valil rozbitými okny. Pach rozhořelého dřeva pálil Tiku v nosu spolu s jiným, hroznějším pachem — pachem spáleného masa. Tíká se zakuckala a když se podívala vzhůru, viděla, jak plamínky jíž olizují mohutné větve řásníku, které nesly strop. Praskání a syčení škvařícího se nátěru se mísilo s výkřiky popálených.

„Uhaste ty plameny!" divoce hulákal Otik.

„Kuchyň!" Kuchařka vzkřikla, když vylétla z létacích dveří s hořícími šaty a stěnou plamenů za sebou. Tika chytila džbán piva z výčepu, chrstla ho na kuchařčiny šaty a polévala, dokud nebyly zcela nasáklé. Rhea padla na židli a hystericky vzlykala.

„Utíkejte, tady to celé vyletí!" vykřikl někdo.

Hederik odstrkuje popálené, byl jeden z prvních, kteří se dostali ke dveřím. Vyběhl na pavlač před hospodu a zůstal stát jako zkamenělý a jen rukou šátral po zábradlí, aby se zachytil. Díval se k severu a viděl lesy v jednom ohni a toto příšerné

světlo ozařovalo stovky pochodujících stvůr. Dýmavý přísvit se odrážel na jejich kožnatých křídlech. Drakoniánská pěchota! S úděsem pozoroval, jak se první řady vlévají do Útěšína a věděl, že další tisíce jdou za nimi. A nad nimi létali tvorové z dětských pohádek.

Draci.

Pět rudých draků kroužilo nad městem osvětleným plameny. První, po něm další, se spustil a zapálil kus městečka žhoucím dechem a šířil kolem sebe hustou, čarodějnou temnotu. Bylo nemožné s nimi bojovat — bojovníci neviděli a nemohli ani zamířit, ani zasadit úder mečem.

Zbytek noci si Tika již nepamatuje. Neustále si jen opakovala, že musí utéci z hořící hospody, ale hospoda byla její domov, cítila se tam v bezpečí a proto zůstávala, i když žár hořící kuchyně byl tak silný, že ji bodal v plicích a sotva dýchala. Pak se plameny rozšířily do šenku a kuchyně se zřítila k zemi. Otik a děvčata lili soudky piva do plamenů dokud nakonec oheň neuhasili.

Když oheň dohasl, Tika se začala věnovat zraněným. Otik se zhroutil v rohu, plakal a naříkal. Tika poslala jednu dívku, aby se o něho postarala a začala ošetřovat popáleniny. Trvalo jí to celé hodiny, přičemž rozhodně odmítala vyhlédnout z okna a nepřipouštěla si význam děsivých zvuků smrti a ničení, které přicházely zvenčí.

Náhle si uvědomila, že proud raněných nekončí a na podlaze leží mnohem víc lidí, než bylo v hostinci, když útok začal. Napůl omámená se rozhlédla kolem a viděla, jak se sem belhají noví a noví lidé. Manželky podpíraly své muže. Manželé přinášeli své ženy. Matky držely v náručí umírající děti.

„Co se děje?" zeptala se Tika jednoho z gardy Hledačů, který se vpotácel dovnitř a držel se za paži s trčícím šípem. Ostatní se tlačili za ním. „Co se děje? Proč se sem ti lidé hrnou?"

Gardista se na ni podíval tupým zrakem plným bolesti. „To je jediný dům," zabreptal. „Všechno hoří. Všechno..."

„Ne!" Tika se zapotácela leknutím a kolena se jí roztřásla. V té chvíli jí gardista omdlel v náručí a ona se musela vzchopit. Poslední, co viděla, když ho táhla dovnitř, byl Heretik, který stál na verandě a hleděl lesknoucíma se očima na hořící město. Slzy se mu řinuly po tváři začerněné od sazí.

„Stala se chyba," šeptal si a nervózně škubal rukama. „Někde se stala chyba."

To bylo před týdnem. Jak se ukázalo, hospoda nebyla jediným stavením, které neshořelo. Drakoniáni věděli, které budovy jsou pro ně důležité a zničili jen ty, které nepotřebovali. Hostinec, kovárna Therose Železníka a obchod byly ušetřeny. Kovárna vždycky stála na zemi — nebylo by výhodné umístit výheň v koruně stromu — ale ostatní bylo třeba spustit, protože drakoniáni se jen obtížně pohybovali na stromech.

Pán Verminaard nařídil drakům, aby budovy spustili. Když byl prostor vyčištěn ohněm, jedna z obrovských rudých příšer zaťala své pařáty do hostince a zvedla ho. Drakoniáni jásali, když ho drak, nepříliš jemně, upustil na zčernalou trávu. Pospolný Tede, kterému bylo svěřeno velení města, nařídil Otikovi, aby hospodu okamžitě opravil. Drakoniáni měli jednu velikou slabost — věčnou žízeň a chuť na kořalky.

Tři dny po dobytí města byla hospoda znovu otevřena.

„Už je mi dobře," řekla Tika Otikovi. Posadila se, otřela si oči a vysmrkala se do zástěry. „Od té noci jsem si ještě nepobrečela," řekla spíš k sobě než k němu. Rty se jí sevřely do úzké čárky. „A už taky nezabrečím!" zapřísáhla se a vstala od stolu.

Otik sice nerozuměl, ale byl rád, že se Tika znovu sebrala dřív, než páni přijdou a nahrnou se kolem výčepu."

„Budem pomalu otvírat," řekl a snažil se, aby to znělo povzbudivě. „Možná, že dnes bude slušná návštěva."

„Jak jen můžeš brát jejich peníze?" vzplanula Tika.

Otik se bál, že opět vybuchne a tak se na ni jenom prosebně podíval. „Jejich peníze jsou stejně dobré, jako každé jiné. A v dnešní době možná dokonce lepší," řekl.

„Pchá!" udělala Tika. Rudohnědé kučery jí létaly sem a tam, když vztekle kráčela přes šenk. Otik její nálady znal a raději jí šel z očí. Nepomohlo mu to. Chytila si ho, zabodla prst do jeho tlustého břicha. , Jak se můžeš smát těm jejich vtipům a přitom jim posluhovat?" chtěla vědět. „Dělá se mi špatně z toho, jak smrdí! Dělá se mi zle z jejich pohledů, z jejich studených šupinatých rukou, když se mě dotknou! Ale já jim jednou —"

„Prosím tě, Tiko!" žadonil Otik. „Měj na mě trochu ohled. Jsem už moc starý, abych přežil otročí doly! A ty — tebe by sebrali hned zítra, kdybys tu nepracovala. Prosím tě, chovej se slušně — buď přece hodná!"

Tika se hněvivě kousala do rtů a nevěděla co dělat. Uznávala, že Otik má pravdu. Riskovala daleko víc než jen to, že ji zařadí do otročí karavany, které teď každodenně procházely městem — zuřiví drakoniáni také zabíjeli, rychle a nemilosrdně. Zrovna na to myslela, když se dveře rozlétly a šest drakoniánských gardistů vtrhlo dovnitř. Jeden z nich strhl ze dveří cedulku ZAVŘENO a hodil ji do kouta. „A je otevřeno," řekla stvůra a rozvalila se na židli.

„Ale jistě," Otik se poníženě usmál. „Tiko..."

„Já vidím," řekla Tika bezvýrazným hlasem.

2
Cizinec.
V zajetí!

NÁVŠTĚVA V HOSTINCI BYLA TOHO VEČERA nevalná. Stálými hosty byli teď drakoniáni a obyvatelé Útěšína jen tu a tam zaskočili na pivo. Obvykle se nezdrželi dlouho, společnost jim byla nepříjemná a vzpomínky na minulost příliš čerstvé.

Dnes tu byla jen skupina skřetů, kteří nedůvěřivě pokukovali po drakoniánech a tři lidé ze severu v hrubých hadrech. Původně zlákáni do služeb Pána Verminaarda bojovali teď pro pouhou radost z vraždění a loupení. Několik útěšínských měšťanů sedělo namačkáno v koutě. Kněz-vládce Hederik už neseděl na svém obvyklém místě. Pán Verminaard odměnil služby Kněze-vládce tím, že ho zařadil mezi první, které poslal do otrocích dolů.

Skoro za soumraku vstoupil ještě nějaký cizinec a usadil se u stolu v tmavém koutě u dveří. Tika z něho mnoho neviděla — byl zahalen do několika kabátců a pláště a kápi měl staženou do čela. Vypadal unaveně, když klesl do židle. Jako by ho už nohy nechtěly nést.

„Co si dáte?" zeptala se Tika cizince.

Muž sklopil hlavu a rukou si stáhl kápi k jedné straně. „Nic, děkuji," řekl tiše s cizím přízvukem. „Bylo by možné, abych si tu jen odpočinul? Mám tu s někým schůzku."

„Nedáte si aspoň pivo, aby vám to čekání uteklo?" usmála se Tika.

Muž vzhlédl a ona uviděla, jak se zpod kápě zablýskly hnědé oči. „No tak dobře," řekl cizinec. „Mám žízeň. Doneste mi pivo."

Tika spěchala k výčepu. Když točila pivo, slyšela, jak vcházejí další hosté.

„Okamžik, prosím," zvolala, protože se nemohla otočit. „Zatím se posaďte a já jsem hned u vás!" Ohlédla se na nově příchozí přes rameno a džbánek jí málem vypadl z ruky. Tika polkla a ovládla se. Přece je neprozradí!

„Vyberte si místo *cizinci*," řekla co nejhlasitěji.

Jeden z mužů, obrovitý chlapík, chtěl něco říct. Tika na něho udělala zuřivý obličej a zavrtěla hlavou. Očima ukázala k drakoniánům, kteří seděli u stolu uprostřed. Vousatý muž vedl příchozí kolem drakoniánů, kteří si cizince s velkým zájmem prohlíželi.

Viděli čtyři muže, ženu, trpaslíka a šotka. Muži měli na sobě šaty zastříkané blátem a vysoké boty. Jeden byl neobvykle vysoký, jiný neobvykle mohutný. Žena byla zahalena do kožešin a kráčela zavěšena do vysokého muže. Všichni vypadali unaveně a zbědované. Jeden z mužů se rozkašlal a těžce se opřel o divně vypadající hůl. Přešli napříč místností a posadili se u stolu v nejzazším koutě.

„Další z té uprchlické sebranky," zavrčel jeden drakonián. „Podívej, ti lidé vypadají statně a zdravě a, pokud vím, trpaslíci jsou dobří pracovníci. Rád bych věděl, proč je nezařadili do karavany?"

„Budou v ní, budou, jen co je uvidí pospolný."

„Neměli bychom se o to postarat hned?" řekl třetí a vrhl zlostný pohled na osm cizinců.

„Tak hele, já mám po službě. A stejně daleko neutečou."

Ostatní se zasmáli a věnovali se dál pití. Za chvíli stála před každým z nich řada prázdných sklenic.

Tika donesla pivo hnědookému cizinci, postavila ho spěšně před něj a spěchala za nově příchozími hosty.

„Co to bude?" zeptala se chladně.

Vysoký muž s plnovousem jí odpověděl hlubokým, zastřeným hlasem. „Pivo a něco k jídlu," řekl. „A tady tomu víno," kývl směrem k muži, který téměř nepřetržitě kašlal.

Hubený muž zavrtěl hlavou. „Horkou vodu," dostal ze sebe.

Tika kývla a odběhla. Ze starého zvyku vykročila tam, kde bývala kuchyně. Pak si uvědomila, že je pryč, otočila se na podpatku a zamířila do kuchyňského přístřešku, který postavili skřeti pod dohledem drakoniánů. Když vstoupila, překvapila kuchařku tím, že jí vytrhla celou pánev kořeněných brambor z ruky a nesla ji zpátky do šenku.

„Všem pivo a džbán horké vody," zavolala na Dezru, která stála za výčepem. Tika velebila svou šťastnou hvězdu, že Otik šel dnes domů dřív. „*Itrum*, posaďte se," v chůzi pokynula skřetům a spěchala k cizincům. S bouchnutím položila pánev a pohlédla na drakoniány. Když viděla, že se zcela věnují pití, rozpřáhla paže, objala mohutného muže a políbila ho tak, že zčervenal.

„Karamone," zašeptala sladce, „já jsem věděla, že se pro mě vrátíš! Prosím tě, vezmi mě s sebou! Prosím, prosím!"

„No tak, no tak," poplácával ji neobratně po zádech Karamon a prosebně hleděl na Tanise. Půlelf rychle zasáhl, nespouštěje očí z drakoniánů.

„Tiko, uklidni se," řekl jí. „Máme tu diváky."

„Pravda," řekla ostře, odstoupila a uhladila si sukni. Rozdávala talíře a začala každému nakládat porci kořeněných brambor, když Dezra přinesla pivo a horkou vodu.

„Pověz nám, co se stalo v Útěšíně," řekl Tanis přiškrceně.

Zatímco jim plnila talíře — Karamon dostal dvojitou porci — Tika rychle šeptala, co se stalo. Družina naslouchala v ponurém mlčení.

„A tak," řekla Tika nakonec, „každý týden odchází do Pax Sarkasu otročí karavany, jenomže teď už sebrali skoro všechny — zůstávají jenom řemeslníci, jako Theros Železník. A o toho se bojím." Ztišila hlas. „Včera mi přísahal, že už pro ně nebude pracovat. Všechno to začalo s těmi elfími zajatci

„Elfími? Co tady dělají elfové?" zeptal se Tanis příliš hlasitě, protože neovládl své překvapení. Drakoniáni se obrátili a zírali na něho; cizinec v kápi, co seděl v koutě, zvedl hlavu. Tanis se skrčil v židli a počkal, až se drakoniáni zase začnou zabývat džbánky. Pak se znovu Tiky začal vyptávat na elfy. V té chvíli se drakoniáni rozkřičeli, že chtějí pivo.

Tika si povzdychla. „Raději půjdu." Postavila pánev na stůl. „Nechám vám ji tady. Dojezte to."

Družina jedla mlčky, jídlo teď chutnalo jako popel. Raistlin si namíchal svůj podivný bylinný odvar a vypil ho; kašel skoro okamžitě ustal. Karamon pozoroval při jídle Tiku, tvářil se přitom zamyšleně. Ještě pořád cítil její teplé tělo, když ho objala, a taky měkkost jejích rtů. Měl z obojího nesmírně příjemný pocit a začal přemýšlet, kolik je pravdy na tom, co o Tice slyšel vyprávět. Toto pomyšlení ho rozesmutnilo a zároveň mu zkazilo náladu.

Jeden z drakoniánů řekl nahlas. „My třeba nejsme chlapi, na jaké jsi zvyklá, cukroušku," řekl opile a objal šupinatou rukou Tiku v pase. „Ale to neznamená, že si s námi nepřijdeš na své."

Karamonovi se hluboko z prsou vydralo temné zamručení. Sturm, který to rovněž zaslechl, vzplanul a položil ruku na jilec meče. Tanis chytil rytíře za rameno a naléhavě řekl: „Nechtě toho, oba! Jsme v obsazeném městě! Mějte rozum! Teď není doba na rytířství! Ty taky, Karamone! Tika to jistě zvládne sama!"

A taky ano. Tika se pohrdavě vykroutila z drakoniánova sevření a pyšně odešla do kuchyně.

„Co teda budeme teď dělat?" zabručel Flint. „Chtěli jsme v Útěšíně nakoupit zásoby, ale není tu nic, jen drakoniáni. Z mého domu nebude asi víc, než hromádka popela. Tanisovi nezbyl ani ten řásník, natož dům. Takže jediné, co máme, jsou ty platinové Disky jakési staré bohyně a nemocný čaroděj, který umí pár nových kouzel." Nevšímal si čarodějova zlostného pohledu. „Těch disků se nenajíme a čaroděj se jídlo vyčarovat taky ještě nenaučil. I kdybychom nakrásně věděli, kam jít, stejně na cestě pomřem hlady!"

„Neměli bychom jít do Ochranova?" zeptala se Zlatoluna a pohlédla na Tanise. „Kdoví, jestli je to tam taky tak zlé? Kdoví, jestli tam ještě není Velká rada?"

„Na to ti nikdo neodpoví," řekl s povzdechem Tanis. Promnul si rukou oči. „Ale já myslím, že bychom se měli pokusit dojít do Qualinestu."

Tasslehoff, kterého rozhovor nudil, zívl a opřel se o opěradlo židle. Jemu nezáleželo na tom, kam jdou. S velkým zájmem se rozhlížel po hospodě a chtělo se mu vylézt nahoru podívat se na spálenou kuchyni, ale Tanis ho ještě před vstupem varoval, ať se do něčeho zas nezamíchá. Šotek se tedy soustředil na pozorování ostatních hostí.

Již při vstupu do hospody si všiml cizince v kápi, který je teď napjatě sledoval, jak rozhovor družiny nabýval na síle, Tanis zvýšil hlas a slovo „Qualinest" zaznělo znovu. Cizinec postavil s bouchnutím džbánek na stůl. Tas na to zrovna chtěl upozornit Tanise, když vyšla z kuchyně Tika a pleskla před drakoniány jídlo. Obratně se přitom vyhnula pařátím rukám. Pak přešla přes šenk ke skupině.

„Byly by tam ještě ty brambory?" zeptal se Karamon.

„Jistě." Tika se na něho usmála, sebrala pánev a chtěla jít do kuchyně. Karamon ucítil na sobě Raistlinovy oči. Začervenal se a nervózně si pohrával s vidličkou.

„V Qualinestu —" začal znova Tanis a opět zvedl hlas, aby překonal Sturma, který chtěl jít na sever.

Tas uviděl, jak cizinec v koutě vstal a vydal se k nim. „Tanisi, návštěva," řekl šotek tiše.

Hovor ustal. Oči se stočily do džbánků, ale všichni cítili a slyšeli, jak se cizinec

blíží. Tanis si nadával, že si ho nevšiml dřív.

Drakoniáni si, naopak, cizince dřív všimli. Jak míjel jejich stůl, jeden natáhl nohu zakončenou drápy. Cizinec o ni zakopl a v pádu narazil do vedlejšího stolu. Stvůry se rozchechtaly. Pak jeden z drakoniánů na okamžik zahlédl cizincovu tvář.

„Elf!" zašeptal drakonián, strhl mu kápi a odhalil mandlové oči a jemné mužné rysy elfího pána.

„Nechtě mne projít," řekl elf, když vstával a zvedl ruce. „Šel jsem jenom krátce pozdravit tamty pocestné."

„Krátce se pozdravíš s naším pospolným, elfe," zavrčel drakonián. Vyskočil, chytil cizince za límec pláště a smýkl elfem zpátky k výčepu. Ostatní dva drakoniáni se tomu hlučně smáli.

Tika se právě vracela s pánví do kuchyně a přistoupila k drakoniánovi. „Nechtě toho!" zakřičela a chytla drakoniána za rameno. „Nechtě ho na pokoji! Je to host a zaplatil. Stejně jako vy."

„Běž si po svém děvče," odstrčil drakonián Tiku, pak sevřel pařátem elfa a udeřil ho dvakrát do tváře. Rány se zalily krví. Když ho drakonián pustil, elf zakolísal a otřeseně kýval hlavou.

„Zab ho," zavolal jeden z těch otrhanců ze severu. „Ať kňučí jako ostatní!"

„Vyříznu mu ty jeho šikmý oči, to bude lepší." Drakonián tasil meč.

„Tak to už je příliš!" Sturm vyrazil a ostatní za ním, i když věděli, že na záchranu elfa je jen velmi malá naděje — byli od něho moc daleko. Ale objevila se bližší pomoc. S vzteklým výkřikem praštila Tika Waylanová drakoniána pánví přímo přes hlavu.

Ozvalo se lupnutí. Drakonián pár okamžiků tupě zíral na Tiku, pak padl směrem ke dveřím. Elf skočil vpřed a vytáhl nůž na zbylé dva drakoniány, kteří šli po Tice. Sturm se jí postavil po bok a ranou meče na plocho srazil jednoho z nich. Karamon chytil druhého a praštil jím o šenk.

„Řekyvane, ať neutečou!" zařval Tanis, když viděl, jak skřeti vyskakují od stolu. Muž z Planin chytil jednoho ze skřetů, když už bral za kliku, ale druhý mu unikl. Slyšeli, jak venku přivolává stráže.

Tika stále třímajíc pánev, praštila jednoho skřeta přes hlavu. Ale druhý, když viděl blížícího se Karamona, vyskočil raději oknem.

Zlatoluna vstala od stolu. „Čaruj," řekla Raistlinovi a zatřásla mu ramenem. „Udělej něco!"

Čaroděj chladně vzhlédl k ženě. „To je beznadějné," zašeptal. „Jenom bych plýtval silami."

Zlatoluna ho proklála zuřivým pohledem, ale on už se věnoval svému nápoji. Kousla se do rtu a utíkala k Řekyvanovi s vakem, v němž byly drahocenné Disky bohyně Mišakal, v náručí. Slyšeli, jak na ulicích divoce troubí rohy.

„Musíme odtud vypadnout!" řekl Tanis, ale v té chvíli mu jeden z lidských bojovníků omotal paži kolem krku a strhával ho k zemi. Tas vyskočil s divokým výkřikem na výčepní pult a začal po útočníkovi házet džbánky. Během toho ovšem jen taktak nezasáhl Tanise.

Flint zůstal v tom zmatku stát a pozoroval elfího cizince. „Tebe znám," zařval

náhle. „Tanisi, není to přece —"

Džbánek trefil trpaslíka do hlavy, který se okamžitě složil.

„Jouvej," řekl Tanis.

Tanis přidusil seveřana, který se v bezvědomí sesul pod stůl. Sebral pak z výčepního pultu šotka a poklekl vedle Flinta, který sténal a snažil se posadit.

„Tanisi, ten elf —" Flint napůl v mrákotách mrkal, aby se prohrál a pak se zeptal: „Kdo mě trefil?"

„Tam ten vazoun pod stolem," řekl Tas a ukázal.

Tanis vstal a podíval se na elfa, jak mu ukázal Flint. „Giltanasi?"

Elf na něho užasle hleděl. „Tantalas?" řekl chladně. „Nepoznal bych tě. Ten plnovous —"

Rohy se znova ozvaly, tentokrát blíže.

„U velkého Reorxe!" zasténal trpaslík a hrabal se na nohy. „Musíme vypadnout! Pohyb! Zadem!"

„Ne," řekl hlas ve dveřích. „ Zadem už není. Jste mými vězni."

Zář pochodně ozářila šenk. Družina si zaclonila oči a rozeznala útvar skřetů za sraženou postavou stojící ve dveřích. Slyšeli, jak venku přešlapuje mnoho párů nohou a pak uviděli, jak snad stovka skřetů nakukuje okny a dveřmi. Skřeti v hospodě, kteří byli naživu či při vědomí tasili meče a hladově pozorovali přátele.

„Sturme, neblázni!" vykřikl Tanis a chytil rytíře, jenž se chystal zaútočit na skřety, kteří kolem něho vytvářeli kruh z oceli. „Vzdáváme se!" zvolal půlelf.

Sturm se hněvivě na půlelfa podíval a Tanisovi napadlo, že snad neposlechne.

„Sturme, prosím tě," řekl tiše. „Věř mi. Ještě nepřišel nás čas, abychom zemřeli."

Sturm váhal a pohlížel na skřety kolem, kteří se natlačili do hostince. Ustoupili v obavách před jeho mečem a jeho uměním, ale pochopil, že divoce zaútočí, jakmile se jen pohne. „Ještě nepřišel nás čas, abychom zemřeli." Co je to za divná slova. Proč to Tanis říká? Copak má člověk „svůj čas, aby zemřel?" Jestli ano, Sturm si uvědomil, že ho ještě nemá — pokud tomu bude umět zabránit. Není žádná sláva dát se zabít v hospodě, ušlapán pod nohama skřetů.

Když viděla, že rytíř odložil zbraň, rozhodla se postava ve dveřích, že může bezpečně vstoupit, pokud bude obklopena aspoň stovkou věrných vojáků. Družina uviděla šedou, krtičnatou tvář a červená, šilhavá očička pospolného Teda.

Tasslehoff polkl a rychle se přemístil vedle Tanise. „Určitě nás nepoznal," zašeptal. „Když nás tehdy zastavili a vyptávali se na hůl, byla už skoro tma."

Tede je zřejmě skutečně nepoznal. Za ten týden se toho stalo mnoho a pospolný měl hlavu přecpanou jinými věcmi. Červené oči spočinuly na rytířově erbu pod Sturmovým pláštěm. „Další parchanti ze Solamnie," poznamenal.

„Ano," rychle zalhal Tanis. Doufal, že Tede ještě neví o zániku Xak Sarotu. Považoval za velmi nepravděpodobné, že pospolný kdy slyšel o Discích Mišakal. Ale Pán Verminaard o Discích věděl a brzo se také doví o drakově smrti. Co se stane pak, to si spočítá i tupý trpaslík. Nikdo se nesmí dovědět, že přicházejí z východu. „Putujeme celé dni ze severu. Nechtěli jsme působit potíže. Drakoniáni začali a —"

„Ano, ano," řekl netrpělivě Tede. „To už jsem slyšel." Šilhavé oči se náhle zúžily. „Hej, ty!" zvolal a ukázal na Raistlina. „Co se tam vzadu tak krčíš. Předveďte ho,

chlapci!" Pospolný nervózně o krok couvl a opatrně pozoroval Raistlina. Několik skřetů se otočilo, zpřevracelo lavice a stoly a chytilo hubeného mladého muže. Karamonovi se vydralo z prsou zamručení. Tanis ukazoval bojovníkovi, aby se uklidnil.

„Vstaň!" zavrčel jeden ze skřetů a šťouchl Raistlina kopím.

Raistlin se pomalu zvedl a sbíral si své vaky. Když sáhl po holi, skřet ho neurvale chytil za rameno.

„Nedotýkej se mě," zasyčel Raistlin a ustoupil. „Jsem čaroděj!"

Skřet zaváhal a pohlédl na Teda.

„Seber ho!" řval pospolný a skryl se za obzvlášť velkého skřeta. „Přiveď mi ho s ostatními. Kdyby každý, kdo nosí červený plášť, byl čarodějem, tak z nás budou jen samí králíci. Když nepůjde po dobrém, tak ho postrč!"

„Postrčím ho v každém případě," zakvákal skřet. Stvůra zvedla špičku kopí k čarodějově krku a kuckala smíchy.

Tanis musel opět krotit Karamona. „Tvůj bratr se o sebe dovede postarat," zašeptal mu rychle.

Raistlin zvedl ruce, prsty roztažené, jako by se vzdával. Náhle promluvil „*Kalith karan, tobanis-kar*!" a prsty natočil ke skřetovi. Malé, jasně svítící šipky bílého čistého světla vylétly z konečků čarodějových prstů, prolétly vzduchem a zasáhly skřeta do prsou. Stvůra s výkřikem upadla a zmítala se na podlaze.

Pach spáleného masa a chlupů naplnil místnost, ostatní skřeti zavyli vztekem a hnali se útokem na Raistlina.

„Nezabíjejte ho, vy pitomci!" řval Tede. Pospolný velel ze zádveří a neustále držel velkého skřeta před sebou. „Pán Verminaard platí hezké peníze za každého čaroděje, ale —" Teda něco napadlo — „Pán neplatí nic za živé šotky — jenom za jejich jazyky! Udělej to ještě jednou, ty čaroději, a ten šotek je mrtvěj!"

„Co je mi po šotkovi?" opáčil Raistlin.

Nastalo ticho, ve kterém bylo slyšet tlukot srdcí. Tanis cítil, že ho mrazí studený pot. Raistlin se dovedl skutečně o sebe postarat. Zatracený čaroděj!

Tohle ale byla odpověď, kterou ani Tede neočekával a najednou už tak docela přesně nevěděl, co má dělat — zejména proto, že ti velcí bojovníci měli pořád u sebe své zbraně. Téměř prosebně na čaroděje pohlédl. Čaroděj pokrčil rameny.

„Půjdu dobrovolně," zašeptal Raistlin a jeho zlatavé oči plály. „Ale ať se mě nikdo nedotýká."

„Ne, jistě," mumlal Tede. „Ať jde sem."

Skřeti vrhali nejisté pohledy k pospolnému, ale dovolili čaroději, aby se postavil vedle bratra.

„Už jsou všichni?" podrážděně se zeptal Tede. „Odeberte jim zbraně a zavazadla."

Tanis chtěl odvrátit další střetnutí, sundal proto z ramene luk a toulec a položil je na očazenou podlahu hospody. Tasslehoff rychle odložil svou prakovku, trpaslík — s mručením — přidal bojovou sekeru. Ostatní následovali Tanise, jenom Sturm stál s rukama zkříženýma na prsou a —

„Prosím vás, nechte mi můj vak," řekla Zlatoluna. „Nemám v něm zbraň a nic,

co by pro vás mělo cenu. Přísahám!"

Družina se k ní otočila — každý si vzpomněl na drahocenné Disky, které nesla. Nastalo těžké, napjaté ticho. Řekyvan se postavil před Zlatolunu. Svůj luk už složil, ale pořád měl, stejně jako rytíř, svůj meč.

Náhle Raistlin zasáhl. Čaroděj složil hůl, své vaky s kouzelnickými potřebami a vzácný tlumok s knihami zaklínadel. O ty se nebál — ochranná kouzla je chránila; kdokoliv jiný než jejich majitel by okamžitě zešílel, kdyby se je pokusil číst. Magiova hůl se o sebe dokázala postarat sama, Raistlin vztáhl ruce ke Zlatoluně.

„Dej jim ten vak," řekl jí jemně. „Jinak nás zabijí."

„Poslechněte ho, drahoušku," zvolal spěšně Tede. „Je to inteligentní člověk."

„Je to zrádce!" vykřikla Zlatoluna a sevřela vak.

„Dej jim ten vak," opakoval Raistlin, jako by ji hypnotizoval.

Zlatoluna cítila, že slábne, cítila, že ji láme podivná síla. „Ne!" Dusila se. „To je naše naděje —"

„To bude v pořádku," zašeptal Raistlin a zíral jí upřeně do očí. „Vzpomeň si na hůl. Vzpomeň si, co se stalo, když jsem se jí dotkl."

Zlatoluna zamrkala. „Ano," zamumlala. „Dostal jsi ránu —"

„Pššt," varoval ji rychle Raistlin. „Dej jim ten vak. Ničeho se neboj. Všechno dobře dopadne. Bohové si chrání, co jim patří."

Zlatoluna zírala na čaroděje a pak váhavě přikývla. Raistlin natáhl ruku, aby ji vzal vak. Pospolný Tede na něj chtivě zíral, jako by se chtěl okamžitě přesvědčit, co v něm je. Určitě to zjistí, ale ne přede všemi těmi skřety.

Nakonec zůstávala pouze jediná osoba, která neuposlechla příkazu. Sturm stál nepohnutě, bledý v tváři, oči se mu horečnatě leskly. Držel starobylý otcův obouručák pevně. Náhle se otřásl, jak se mu Raistlinovy pálící prsty zaryly do paže a otočil se.

„Já zajistím, že bude v bezpečí," zašeptal čaroděj.

„Jak?" zeptal se rytíř a vymanil se z Raistlinova doteku, jako kdyby střásal jedovatého hada.

„Nebudu ti vysvětlovat své postupy," zasykl Raistlin. „Buď mi věříš nebo ne, to je tvá věc."

Sturm váhal.

„Už je toho dost!" zakrákal Tede. „Zabijte toho rytíře! Pobijte je, jestli budou ještě odporovat, ať můžu jít spát!"

„Tak dobře," řekl Sturm přiškrceně. Přistoupil k hromadě a opatrně položil meč k ostatním zbraním. Starobylá stříbrná pochva, zdobená obrazy ledňáčka a růže, se leskla v dopadajícím světle.

„Skutečně, překrásná zbraň," řekl Tede. Náhle si představil sám sebe při slyšení u Pána Verminaarda s mečem rytíře ze Solamnie po boku. „Ten bych, myslím, mohl převzít do úschovy osobně. Podejte mi —"

Než mohl dokončit, Raistlin rychle pokročil vpřed a poklekl u hromady zbraní. Ostrý záblesk světla vyšlehl z čarodějovy ruky. Raistlin zavřel oči a mumlal podivná slova s rukama nataženýma nad zbraněmi, vaky a tlumoky.

„Zadržte ho!" řval Tede. Ale nikdo se neodvážil.

Konečně Raistlin domluvil a hlava mu klesla na prsa. Bratr mu spěchal na pomoc.

Raistlin povstal. „Vězte," řekl čaroděj a jeho zlatavé oči se rozhlížely po místnosti, „že naše věci jsou očarované. Každý, kdo se jich dotkne, bude pomalu za živa stráven velkým červem Katyrpeliem, který se vynoří z Propasti a vysaje vám krev ze žil, až z vás nezbude nic než vysušená skořápka."

„Velký červ Katyrpelius!" vydechl Tasslehoff a oči mu zářily. „To je neuvěřitelné. Nikdy jsem o takovém —"

Tanis položil šotkovi ruku na ústa.

Skřeti ustoupili od hromady zbraní, z níž se jako by šířila světlezelená záře.

„Seberte někdo ty zbraně!" nařídil vztekle Tede.

„Seber si je sám," zabrumlal jeden ze skřetů.

Nikdo se ani nepohnul a Tede nevěděl, co má dělat. I když neměl velikou představivost, obraz velkého červa Katyrpelia mu nešel z mysli. „Dobrá!" zamumlal, „odveďte vězně. Naložte je do klecí. A ty zbraně tam poklusem dejte taky, nebo si budete přát, aby *vám* ten červ jak-se-jmenuje, *skutečně* cucal krev!" Tede se hněvivě odvrátil.

Skřeti začali strkat vězně ke dveřím a šťouchali je přitom meči do zad. Raistlina se však nedotkl žádný.

„To je skvělé kouzlo, Raiste," řekl tiše Karamon. „Účinné, že? Mohlo by taky -"

„Je asi stejně tak účinné, jako tvůj rozum!" zašeptal Raistlin a zvedl pravou ruku. Když Karamon uviděl skvrny po hořlavém prášku, pochopil i on a neradostně se usmál.

Tanis odcházel z hostince poslední. Naposledy se rozhlédl kolem. Ze stropu viselo jediné světlo. Stoly byly převrácené, židle polámané. Stropní trámy byly začerněné od požáru a místy úplně spálené. Okna byla pokryta vrstvou mastných, černých sazí.

„Raději zemřít, než se muset dožit tohohle."

Poslední, co uslyšel, když vycházel, byla hádka dvou skřetích kapitánů, kteří se přeli, kdo má odnést očarované zbraně.

3
Otročí karavana.
Podivuhodný starý kouzelník.

DRUŽINA STRÁVILA VELICE CHLADNOU, Bezesnou noc v železné kleci na kolečkách na útěsínském hlavním náměstí. Tři takové klece byly řetězem přivázány k jednomu z kůlů, zaraženému do země na volném prostranství. Dřevěné kůly byly černé od plamenů a horka, dole otlučené. Na prostranství nic nerostlo i kameny byly zčernalé a roztavené.

Když se rozbřesklo, uviděli ostatní vězně v druhých klecích. Poslední otročí karavaně, která odjížděla z Útěšína do Pax Sarkasu, měl osobně velet pospolný. Tede se rozhodl, že využije příležitosti a představí se Pánu Verminaardovi, který v Pax Sarkasu sídlil.

Pod rouškou noci se Karamon jednou pokusil ohnout mříže klece, ale musel toho nechat.

Chladná mlha se zvedla už v časných ranních hodinách a skryla zpustošené město očím družiny. Tanis se ohlédl po Zlatoluně a Řekyvanovi. Teď vám rozumím, myslel si. Teď poznávám chladnou prázdnotu uvnitř, která bolí víc než rána mečem. Můj domov je pryč.

Pohlédl na Giltanase zkrouceného v rohu. Elf toho večera s nikým nepromluvil a omlouval se tím, že ho bolí hlava a je unavený. Ale Tanis, který celou noc držel hlídku, viděl, že Giltanas nespí a dokonce ani spánek nepředstírá. Kousal si jenom spodní ret a zíral do tmy. Tento pohled Tanisovi připomenul, že má — kdyby o to stál — ještě jedno místo, kterému muže říkat domov; Qualinest.

Ne, přemýšlel Tanis opíraje se o mříže, Qualinest nikdy nebyl domov. Bylo to jenom místo, kde jsem nějaký čas žil...

Pospolný Tede se vynořil z mlhy, mnul si tlusté ruce a zeširoka se usmíval, když pyšně přehlížel otročí karavanu. Možná se dočká i povýšení. Dobrý úlovek, když se uváží, že zdroje vysychají i v této vyhořelé skořápce bývalého města. Pán Verminaard by měl mít radost, zejména z této poslední skupiny. Mohutný bojovník, z toho zejména — skvělý exemplář. V dolech nepochybně zastane práci tří mužů. Vysoký barbar se taky bude hodit. Rytíře budou asi muset zabít — Solamnijští byli známí tím, že nechtěli spolupracovat. Ale i ty dvě ženy jistě Pánu Verminaardovi způsobí radost — velmi rozdílné, ale obě nádherné; Tedovi se vždycky moc líbila rudovlasá hostinská s omamnýma zelenýma očima, v hluboko vystřižené blůzičce, která záměrně odhalovala jenom tolik z lehounce pihovaté pleti, aby v mužích vyvolávala mučivé představy o tom, co leží níže.

Pospolného úvahy byly přerušeny třeskem oceli a drsnými výkřiky, které se tajemně nesly mlhou. Výkřiky byly stále silnější a silnější. Za chvíli byl téměř každý z otročí karavany vzhůru a snažil se rozpoznat skrze mlhu, co se děje.

Tede vrhl nejistý pohled na vězně a napadlo ho, že měl postavit víc stráži. Skřeti, když uviděli, že se vězňové pohybují, vyskočili, napjali luky a zamířili šípy na kle-

ce.

„Tak co je to?" zabrumlal hlasitě Tede. „Copak ti hlupáci nevezmou mezi sebe bez zmatků dalšího vězně?"

Náhle hluk přehlušil výkřik. Byl to křik mučeného člověka plný bolesti, jehož vztek však převládl nad vším ostatním.

Giltanas povstal, tvář bledou.

„Ten hlas znám," řekl. „Theros Železník, jak jsem se obával. Pomáhal elfům v útěku, hned jak začalo to zabíjení; Pán Verminaard se totiž zapřísáhl, že elfy vyhubí." — Giltanas zpozoroval, jak sebou Tanis trhl — „ty jsi o tom nevěděl?"

„Ne!" řekl Tanis otřesen. „Nevěděl. Jak bych taky mohl?"

Giltanas se odmlčel a chvíli Tanise pozoroval. „Tak odpusť," řekl posléze. „Vypadá to, že jsem tě špatně odhadl. Myslel jsem, že sis kvůli tomu nechal růst ten plnovous."

„Nikdy!" vyletěl Tanis. „Jak se opovažuješ mě takhle obviňovat — "

„Tanisi," varoval ho Sturm.

Půlelf se otočil a uviděl skřeti stráže jak přicházejí s luky a šípy namířenými na jeho srdce. Zvedl ruce a odstoupil na své původní místo zrovna ve chvíli, kdy četa skřetů přivlekla na dohled vysokého, mohutně stavěného muže.

„Slyšel jsem, že Therose někdo zradil," řekl tiše Giltanas. „Vrátil jsem se, abych ho varoval. Nebýt jeho, nikdy bych se z Útěšína nedostal živý. Měl jsem se s ním setkat v hospodě, když ale nešel, začal jsem se bát — "

Pospolný Tede otevřel dvířka klece, v níž byla družina a rozkřičel se na skřety, aby si s vězněm pospíšili. Skřeti namířili šípy na ostatní vězně, zatímco jiní hodili Therose dovnitř.

Pospolný Tede rychle zabouchl dveře. „A je to!" zahulákal, „zapřahejte! Pojedem."

Čety skřetů přivedly na rynek statné losy a začaly je zapřahat k vozům. Hulákání a zmatek znělo ale jen v pozadí Tanisovy mysli. Na okamžik jeho zděšenou pozornost upoutal kovář.

Theros Železník ležel v bezvědomí na slámě, na podlaze klece. Tam, kde měla být jeho silná pravá paže, trčel rozdrcený pahýl. Paže byla zřejmě odseknuta nějakou tupou zbraní těsně pod ramenem. Krev crčela z hrozné rány a tvořila na podlaze klece kaluž.

„Ať se z toho poučí každý, kdo by chtěl pomáhat elfům!" Pospolný nahlédl do klece, jeho červená prasečí očka šilhala v tukem zalitých váčcích. „Ten už teda nic nikdy neuková — pokud si nesežene novou ruku! Já, he — " Obrovský los ho nabral zboku a pospolný se hrabal na nohy jako o život.

Tede se obrátil na postavičku vedoucí losa. „Sestune! Ty vole!" Tede srazil postavičku k zemi.

Tasslehoff se shora na to díval a napadlo ho, že je to nějaký velice malý skřet. Pak poznal, že je to tupý trpaslík navlečený do skřetího pancíře. Tupý trpaslík se sebral, upravil si helmu, která mu byla veliká, a zuřivě hleděl za pospolným, který se už hnal do čela karavany. Pak začal tupý trpaslík tím směrem házet kusy bláta a přitom nadával. Tím se mu zřejmě ulevilo, takže toho brzo nechal a začal postrkovat

losa do zápřahu.

„Můj věrný příteli," zašeptal Giltanas, sklonil se nad Therosem a vzal kovářovu silnou černou ruku do své. „Zaplatil si za svou věrnost životem."

Theros se na něho díval prázdnýma očima a už zřejmě elfa neslyšel. Giltanas se snažil ošetřovat hroznou ránu, ale krev neustále vystřikovala na podlahu klece. Z kováře prchal život přímo před jejich očima.

„Ne," řekla Zlatoluna a poklekla vedle kováře. „Nemusí zemřít, já umím léčit."

„Paní," řekl netrpělivě Giltanas, „není na Krynu takový léčitel, který by mohl pomoci tomuto člověku. Ztratil víc krve, než je v těle trpaslíka! Jeho tep je tak slabý, že ho sotva cítím. Nejlepší věc, kterou pro něho můžete udělat, je nechat ho v klidu zemřít bez vašich barbarských obřadů!"

Zlatoluna si ho nevšímala. Položila ruku na Therosovo čelo a zavřela oči.

„Mišakal," modlila se, „milovaná bohyně uzdravení, dej tomuto muži své požehnání. Nemá-li se jeho osud naplnit, uzdrav ho, aby žil a sloužil věci pravdy."

Giltanas chtěl ještě něco káravého pronést a snažil se Zlatolunu odtáhnout. Pak ale ustal a zíral v překvapení. Krev přestala prýštit z kovářovy rány, která se přímo pod elfovým pohledem zatáhla a začala zarůstat. Do kovářovy popelavě černé tváře se vrátila teplá barva a jeho dýchání se zklidnilo a nebylo tak namáhavé. Vypadal, že spí klidným, posilujícím spánkem. Ostatní vězňové z okolních klecí překvapeně hučeli a překvapeně si mezi sebou mumlali. Tanis se s obavami rozhlížel, zda si toho nevšimli nějací skřeti nebo drakoniáni, ale ti byli všichni zaměstnáni zapřaháním trucovitých losů do vozů. Giltanas se stáhl do svého kouta, oči upřené na Zlatolunu a výraz tváře hluboce zamyšlený.

„Tasi, shrň trochu té slámy," řekl Tanis. „Karamone, ty a Sturm mi s ním pomůžete sem do kouta."

„Tu máš," Řekyvan si svlékl plášť. „Přikryjte ho, ať mu není zima."

Zlatoluna udělala všechno, aby měl Theros pohodlí a pak se vrátila k Řekyvanovi. Její tvář vyzařovala takový mír a chladnou vznešenost, že to vypadalo, jako by plazí stvůry tam venku před klecí byly těmi pravými vězni.

Bylo skoro poledne, když karavana vyrazila. Přišli skřeti a hodili do klecí trochu jídla. Byly to kusy masa a chleba. Nikdo, ani Karamon, nebyl schopen pozřít ohnilé, páchnoucí maso a vyhodili ho ven. Vrhli se ale na chléb, protože od včerejšího večera nic nejedli. Pak už bylo všechno, jak si pospolný Tede přál a tak vylezl na svého chundelatého poníka a vydal rozkaz k pochodu. Sestun, ten tupý trpaslík, poklusával za ním. Když uviděl kus masa ležící v blátě a odpadcích před klecí, zastavil se, chňapl po něm dychtivě a nacpal si ho do úst.

Každou klec táhli čtyři losi. Dva skřeti seděli na hrubě sbitých vysokých kozlících, jeden držel opratě, druhý bič a meč. Tede zaujal své místo v čele karavany, za ním následovalo asi padesát drakoniánů v pancířích a s těžkou zbrojí Další jednotka přibližně dvaceti skřetů uzavírala průvod za klecemi.

Po velkých zmatcích a nadávám se karavana konečně pohnula. Několik zbylých obyvatel Útěšína na ně hledělo, když odjížděli. Jestli někoho mezi vězni poznávali, pak ani hlasem, ani pohybem neprojevovali smutek nad rozloučením. Tváře uvnitř i vně klecí byly tvářemi těch, kteří přestali cítit bolest. Jako Tika se zařekli, že už

nebudou plakat.

Karavana jela z Útěšína k jihu po staré cestě k Závratskému průsmyku. Skřeti a drakoniáni nespokojeně bručeli, neboť neradi cestovali v denním horku, ale rozveselili se, když vpochodovali do stínu skal hlubokého údolí. I když vězně v průsmyku roztřásla zima, také oni měli důvod k potěšení — jejich zpustošená domovina jim aspoň zmizela z očí.

Byl již večer, když opustili neustále se kroutící cestu údolím a dojeli do Závratí. Vězňové zvědavě vykukovali mřížemi klecí, aby zahlédli něco z rušného města, proslaveného svými trhy. Ale nyní pouze dvě nízké kamenné zídky, roztavené a zčernalé ukazovaly, kde snad předtím město mohlo stát. Nic živého se nikde nepohnulo. Vězňové se nešťastně odvrátili.

Když opět projížděli otevřenou krajinou, prohlásili drakoniáni opět, že raději než v slunečním žáru, cestují v noci. Karavana tedy téměř až do rozbřesku nezastavovala. Ve špinavých klecích, poskakujících po nerovné cestě, byl spánek nemožný. Vězňové také trpěli hladem a žízní. Ti, kterým se podařilo polknout jídlo, které jim drakoniáni předhodili, je brzo vyvrhli. Během dne dostali pouze dvakrát nebo třikrát malé pohárky vody.

Zlatoluna zůstávala poblíž zraněného kováře. I když smrt už Therosu Železníkovi bezprostředně nehrozila, byl stále ještě ve velmi vážném stavu. Dostavila se vysoká horečka a v blouznění se mu vracely obrazy vypálení a vyloupení Útěšína. Theros mluvil o drakoniánech, jejichž těla se po smrti měnila v kaluže kyseliny, která pálila kůži; taky o drakoniánech, jejichž kosti po smrti vybuchovaly rozsévajíce smrt a ničíce všechno v širokém okruhu. Tanis naslouchal kovářovu blouznění odhalujícím jednu hrůzu po druhé, až se mu udělalo špatně. Ponejprv si uvědomil zoufalou závažnost jejich postavení. Jak vůbec mohli doufat, že zvítězí nad draky, jejichž dech zabíjí, jejichž kouzla přesahují důmyslem všechno, kromě největších čarodějů, kteří kdy žili? Jak porazí armády drakoniánů, když ještě i jejich mrtvá těla mohla rozsévat smrt. Jediné, co máme, myslel si hořce Tanis, jsou Disky Mišakal - a k čemu jsou nám dobré? Prohlédl si je důkladně cestou z Xak Sarotu do Útěšína. Z toho, co na nich bylo napsáno, uměl přečíst jen velmi málo. Ačkoli Zlatoluna dobře rozuměla těm slovům, která se týkala léčitelského umění, to ostatní také neuměla rozluštit.

„Všechno bude jasné teprve až vůdci lidu," řekla s neochvějnou vírou. „Můj úkol teď je najít ho."

Tanis by si přál mít její víru, ale když postupovali zničenou krajinou, zmocnily se ho pochybnosti, zda vůbec je nějaký vůdce, který by zlomil moc Pána Verminaarda.

Pochybnosti ovšem ještě k půlelfovu trápení dodávaly. Raistlin, kterému odebrali léky, kašlal a kašlal, takže byl teď skoro ve stejně špatném stavu jako Theros, a Zlatoluna se musela starat o dva. Naštěstí ženě z Planin pomáhala léčit čaroděje Tika, Tika, jejíž otec byl také čarodějem nižšího stupně, měla před každým, kdo uměl zacházet s kouzly, úctu a bázeň.

Vlastně to byl Tičin otec, který nepřímo uvedl Raistlina do jeho povolání. Raistlinův otec vzal jednou bratry — dvojčata a svou nevlastní dceru Kitiaru na oslavy

Konce léta, kde děti sledovaly, jak Velkolepý Waylan provádí svá kouzla. Osmiletého Karamona to brzo začalo nudit a ochotně souhlasil, že doprovodí sestru, které už bylo přes deset, k další atrakci — k šermu mečem. Raistlin, už tehdy křehký a hubený, nikdy neprovozoval sporty. Tak tehdy pozoroval celý den kouzelníka Waylana. Když se rodina vrátila večer domů, Raistlin všechny udivil tím, že bezchybně předvedl všechny jeho triky. Příštího dne otec chlapce vzal k jednomu z největších mistrů čarodějného umění.

Tika vždycky Raistlina obdivovala a vyprávění o jeho tajuplné cestě k proslulým Věžím Vysoké Magie ji velice vzrušovala. Teď pečovala o čaroděje jednak z úcty a jednak z vrozené potřeby pomáhat všem slabším než ona. Ošetřovala ho také proto (jak si sama připouštěla jen v duchu), že to vyvolávalo vděčný úsměv u Raistlinova hezkého bratra.

Tanis nevěděl, co mu má působit větší starost — čarodějův horšící se stav nebo rychle se rozvíjející romance mezi starším, zkušeným vojákem a mladým a — Tanis nic nedal na klepy a pomluvy — nezkušeným děvčetem z hospody.

Měl také ještě jeden problém. Sturm pokořený uvězněním a postrkováním, připomínajícím hnaní dobytka na jatka, upadl do hlubokých chmur, ze kterých, jak se Tanisovi zdálo, nebylo pro něho východiska. Sturm buď celý den seděl vyhlížeje skrze mříže nebo — a to bylo horší — upadal do hlubokého spánku, ze kterého nebylo možno ho probudit.

A nakonec se Tanis musel potýkat i s vlastním vnitřním zmatkem, který v něm vyvolával elf sedící v koutě klece. Pokaždé, když na Giltanase pohlédl, začaly Tanise pronásledovat vzpomínky na domov v Qualinestu. Jak se blížili k jeho domovině, vzpomínky, které již považoval za pohřbené a zapomenuté, přicházely mu na mysl a jejich doteky byly stejně mrazivé, jako doteky nemrtvých v Temném lese.

Giltanas, přítel z mládí — víc bratr než přítel. Vychovávaní ve stejné rodině, skoro stejného věku, hrávali si ti dva spolu, prali se a smáli stejným věcem. Když Giltanasova sestřička vyrostla, nechali hoši kouzelnou světlovlásku, aby si hrála s nimi. Jednou z největších legrací, kterou ti tři zažívali, bylo dráždit staršího bratra, Portiose, silného a vážného mladíka, který na sebe vzal starosti a strasti svého lidu již v raném věku. Giltanas, Laurana a Portios byli dětmi Mluvčího Slunce, vládce elfů Qualinestu. To bylo to postavení, které Portios měl zdědit po otcově smrti.

Někteří v elfím království považovali za divné, že Mluvčí přijal do svého domu bastarda manželky svého mrtvého bratra, poté co byla znásilněna člověčím bojovníkem. Zemřela hořem jen pár měsíců po tom, co se narodil její neurozený syn. Ale Mluvčí, který ctil odpovědnost, se ujal dítěte bez váhání. Teprve daleko později, když nejistě pozoroval vyvíjející se náklonnost mezi svou milovanou dcerou a půlelfem, začal svého rozhodnutí litovat. Tanis mu nic ani v nejmenším neusnadnil. Protože byl napůl člověk, dospěl mladík do takového stupně, který daleko pomaleji rostoucí elfí dívka nedokázala pochopit. Tanis poznal, že jejich nešťastný vztah může zničit rodinu, kterou miluje. I on byl ale zmítán vnitřním neklidem, který ho nikdy později nepřestal pronásledovat; neustálým svárem mezi elfím a lidským v jeho povaze. Když mu bylo osmdesát — asi dvacet lidského věku — Tanis z Qualinestu odešel. Mluvčí nelitoval, když ho viděl odcházet. Snažil se sice před mladým

půlelfem svůj pocit skrýt, ale oba věděli své.

Giltanas ovšem tak taktní nebyl. On a Tanis si vyměnili hořká slova týkající se Laurany. Trvalo celá léta než jejich palčivost vyprchala a Tanis si často kladl otázku, jestli skutečně zapomněl a odpustil; Giltanas, jak se zdálo, neudělal ani jedno ani druhé.

Pro ty dva byla cesta velmi dlouhá. Tanis se několikrát pokusil navázat útržkovitý rozhovor a hned si uvědomil, že se Giltanas změnil. Mladý elfí pán byl vždycky přímý a čestný, miloval legraci a brával věci na lehkou váhu. Nezáviděl svému staršímu bratrovi odpovědnost, která patřila k jeho úloze následníka trůnu. Giltanas byl učenec, pohrával si i s magií, ale nikdy ji nebral tak vážně jako Raistlin. Byl skvělý bojovník, třebaže jako všichni elfové, nebojoval rád. Miloval svou rodinu, zejména sestru. Ale teď seděl a mlčel, ponořený do chmurných myšlenek, tak necharakteristických pro elfy. Pouze jednou projevil jakýsi zájem, když Karamon začal spřádat plán útěku. Giltanas mu ostře řekl, ať na něj zapomene, že by všechno zkazil. Když na něho naléhali, ať to vysvětlí, upadl elf v opětné mlčení a zamumlal jen něco o „nepřekonatelných překážkách!"

Při východu slunce třetího dne začali drakoniánští vojáci po dlouhých nočních pochodech umdlévat a hledali místo, kde by si odpočinuli. Družina strávila další noc beze spánku a nečekalo ji nic jiného než další chladný a bezútěšný den. Ale klece se náhle zastavily. Tanis vzhlédl překvapen změnou obvyklého postupu. Vězňové se probrali a vyhlíželi skrze mříže klecí. Uviděli starého muže, oblečeného do dlouhého pláště, který snad kdysi býval bílý, na hlavě se starým špičatým kloboukem. Vypadalo to, jako že rozpráví se stromem.

„Jářku, slyšíš mě?" Stařec hrozil poctivou sukovicí dubu. „Řekl jsem, abys uhnul! Já jsem seděl na tomto kameni" — ukázal na balvan — " užíval si vycházejícího sluníčka a ty jsi na mě schválně vrhl stín a mně je teď zima! Povídám, okamžitě mi uhni!"

Strom neodpověděl a také se nepohnul.

„Tvá drzost mě už přestává bavit!" Stařec začal do dubu bušit holí. „Uhni nebo — já — já — "

„Strčte toho cvoka někam do klece!" zakřičel pospolný Tede, když přicválal z čela karavany.

„Nedotýkejte se mě!" vykřikl stařec na drakoniány, kteří přiběhli a snažili se ho zajmout. Bil kolem sebe holí, dokud mu ji nesebrali. „Zatkněte ten strom," naléhal. „Maří sluneční svit! Žaluji ho!"

Drakoniáni hrubě hodili starce do klece, v níž byla družina. Zamotal se přitom do pláště a upadl.

„Nestalo se vám nic, starý pane?" zeptal se Řekyvan, který starci pomáhal posadit se.

Zlatoluna opustila na chvíli Therose. „Ano, starče," řekla tiše, „jsi-li zraněn, pak já jsem kněžka — "

„Mišakal," řekl a zahleděl se na amulet na jejím krku. „Ale to je velmi zajímavé. Ale, ale." Překvapeně si ji prohlížel. „Nevypadáš, jako by ti bylo nejmíň tři sta let."

Zlatoluna zamrkala, nevěděla co má dělat. „Jak to víš? Ty jsi poznal — ? Není

mi tři sta — " Byla čím dál zmatenější.

„Ale zajisté není. Promiň, má milá." Stařec ji poplácal po ruce. „Nemáme mluvit o věku našich paní. Odpusť mi to. Už to nikdy neudělám. Bude to naše malé tajemství," řekl pronikavým šepotem. Tas a Tika se rozchechtali. Stařec se rozhlédl kolem dokola. „To je od vás hezké, že jste zastavili a chcete mě svézt. Cesta do Qualinestu je dlouhá."

„My nejedeme do Qualinestu," řekl ostře Giltanas. „Jsme vězňové a jedeme do otrocích dolů v Pax Sarkasu!“

„Ale?" stařec se nejistě rozhlížel. „A neočekává se, že by tam jela nějaká jiná karavana? Já bych byl přísahal, že ta správná jste vy."

„Jakpak se jmenujete, starý pane?" zeptala se Tika.

„Mé jméno?" Stařec váhal a mračil se. „Fišpán. Ano, to je ono, Fišpán."

„Fišpán!" opakoval Tasslehoff, jak se klec znovu rozkymácela. „To není žádné jméno!"

„Že není?" řekl starý muž smutně. „Tak to je špatné. Mám ho docela rád."

„Myslím, že je to moc pěkné jméno," řekla Tika a zuřivě se podívala na Tase. Šotek se stáhl do kouta a upřel oči na vaky, které visely starci přes rameno.

Náhle začal Raistlin kašlat a všichni se k němu obrátili. Záchvaty kašle se u něho stále zhoršovaly. Byl vyčerpaný a trpěl zřejmě bolestmi; kůži měl na dotek horkou. Zlatoluna mu nemohla pomoci, ať už čaroděje spalovalo cokoliv, kněžka to neuměla léčit. Karamon si klekl vedle a otíral zkrvavené sliny, které stékaly z bratrových rtů.

„Musí dostat ten dryák, co užívá," Karamon se ustaraně po všech podíval. „Takhle špatně na tom ještě nebyl. Jestli s nimi nebude rozumná řeč — " mohutný muž se zakabonil — „tak jim rozbiju hlavy! Je mi jedno, kolik jich je!"

„Promluvíme si s nimi, až zastavíme na noc," slíbil mu Tanis, ačkoliv tušil, co mu pospolný Tede odpoví.

„Promiňte," řekl potichu stařec. „Dovolíte?" Fišpán usedl k Raistlinovi. Položil ruku na čarodějovo čelo a přísným hlasem pronesl pár slov. Karamon, který byl nejblíž, zaslechl jenom; „Fistandan..." a „teď ne.." Jistě to nebyla modlitba za uzdravení, kterou zkoušela Zlatoluna, ale mohutný muž uviděl, že se bratr pohnul! Odezva byla překvapující, Raistlinova víčka se zachvěla a on otevřel oči. Podíval se na starce s výrazem hrozného strachu a pak sevřel Fišpánovo zápěstí hubenou křehkou rukou. Na chvíli se zdálo, že Raistlin starého muže poznal, pak Fišpán mávl rukou čaroději před očima. Výraz strachu vystřídal zmatek.

„Dobrý den," rozzářil se na něho Fišpán. „Jmenuju se — hm — Fišpán." Přísně pohlédl na Tasslehoffa, jako by chtěl šotka varovat, ať se neodvažuje smát.

„Vy jste... čaroděj?" zašeptal Raistlin. Jeho kašel byl pryč.

„Nu, myslím, že jsem."

„Já jsem taky čaroděj!" řekl Raistlin a snažil se posadit.

„Ale ne!" Fišpán vypadal neobyčejně pobaveně. „Holt, Kryn je malý. Já vás musím časem naučit pár kouzel. Mám jedno... kulový blesk... počkejte, jak to jenom je?"

A starý muž klábosil a klábosil ještě dlouho po tom, co karavana při východu slunce zastavila.

4
Zachráněni!
Fišpánovo kouzlo.

RAISTLIN STRÁDAL NA TĚLE, STURM NA DUŠI, ale největší utrpení zažíval během čtyřdenního věznění družiny Bosonožka.

Nejhorší způsob mučení, kterému lze vystavit šotka, je zavřít ho. Je ovšem spousta lidí, kteří naopak říkají, že nejhorší způsob trápení, jakému lze vystavit ostatní pokolení, je zavřít je se šotkem. Po třech dnech Tasslehoffova nepřetržitého žvanění, vychloubání a žertování na úkor ostatních by družina ochotně vyměnila šotka se vším všudy za hodinku poklidu na slámě — aspoň podle toho, co říkal Flint. Nakonec, když ztratila trpělivost i Zlatoluna a málem mu dala pohlavek, poručil Tanis šotkovi, aby si sedl dozadu. Šotek prostrčil nohy ven skrz mříž klece, tvář přitiskl k železným tyčím a zdálo se mu, že se utrápí k smrti. Nikdy v životě se ještě tak hrozně nenudil.

S objevením se Fišpána poněkud ožil, ale starcova zábavná hodnota nebyla velká, zejména, když mu Tanis nařídil, aby starému čaroději vrátil obsah jeho mošny. A tak, na samém pokraji zoufalství, hledal Tasslehoff cokoliv, aby se rozptýlil.

Sestun, ten tupý trpaslík.

Družina obvykle jednala se Sestunem s pobavenou lítostí. Pospolný Tede si totiž udělal z tupého trpaslíka předmět posměchu a ponižování. Tupý trpaslík neustále běhal se zprávami a rozkazy z čela karavany k skřetímu kapitánovi vzadu, nosil pospolnému jídlo z proviantního vozu, krmil a napájel pospolnému poníka a konal všechny nepříjemné práce, které si pospolný dokázal vymyslet. Tede ho za to nejméně třikrát denně ztloukl téměř na plocho, drakoniáni ho různě trápili a skřeti mu kradli jídlo. I losi ho občas kopli, když kolem nich klusal. Tupý trpaslík to všechno snášel s chmurným vzdorem, který mu vynesl sympatie družiny.

Sestun se pak začal zdržovat poblíž klece přátel, když zrovna neměl nic na práci. Tanis, který se za každou cenu chtěl něco dozvědět o Pax Sarkasu, se ho vyptával na domov a jak se dostal do služeb pospolného. Trvalo skoro den, než to Sestun vypověděl a další den, než si to družina poskládala dohromady, protože začal uprostřed a pak se propracovával k začátku.

Co se nakonec dověděli, za mnoho nestálo. Sestun patřil ke skupině tupých trpaslíků, kteří žili v kopcích kolem Pax Sarkasu, když Pán Verminaard a drakoniáni obsadili železné doly, které potřebovali k výrobě zbraní.

„Velko oheň — celý den, celý noc. Moc smrad." Sestun pokrčil nos. „Skála padá. Celý den, celý noc. Já mám fajn flek — kuchyň" — tvář se mu rozjasnila — „Vařím horkou polívku. Horkou moc." Tvář se mu zachmuřila. „Rozlil polívku. Horká polívka rozpálí pancíř. Rychle, fakt. Pán Verminaard spí pak na břiše. Týden, fakt." Povzdechl si. „Jdu s pospolným. Jsem dobrovolník."

„Možná bychom mohli přerušit v dolech těžbu," navrhl Karamon.

„To stojí za uváženou," přemýšlel nahlas Tanis. „Kolik drakoniánů má Pán Verminaard na hlídání dolů?"

„Dva!" řekl Sestun a zvedl všechny špinavé prsty na obou rukou.

Tanis si povzdychl, protože si vzpomněl, kde už tohle slyšeli.

Sestun k němu vzhlédl s nadějí. „A jenom dva draci. Ti taky."

„Dva draci," řekl nevěřícně Tanis.

„Ne víc, jak dva."

Karamon zaúpěl a šel pryč. Bojovník se bojem s draky vážně zabýval od Xak Sarotu. Spolu se Sturmem se snažil vzpomenout na každý starý příběh o Humovi, jediném známém drakobijci, na kterého si rytíř vzpomněl. Naneštěstí, tou dobou už příběhy a legendy o Humovi nikdo nebral vážně (kromě Solamnijských rytířů, kteří za to byli terčem posměchu), takže Humův příběh byl časem různě pokroucen anebo zapomenut.

„Rytíř pravdivý a mocný, jenž samé bohy na zem povolal a ukul mocné dračí kopí," mumlal teď Karamon a díval se na Sturma, který spal na slámě jejich putujícího vězení.

„Dračí kopí?" zabručel Fišpán probíraje se z chrčivého spánku. „Dračí kopí? Kdo tu mluvil o dračím kopí?"

„Můj bratr," zašeptal Raistlin a hořce se usmál. „Vzpomněl si na Velký zpěv. Zdá se, že si spolu s rytířem oblíbili dětské pohádky a ty jim teď nejdou z mysli."

„To je pěkný příběh — Huma a dračí kopí," řekl starý muž a probíral se ve vousech.

„Jen příběh — nic víc," Karamon zívl a poškrábal se na prsou. „Kdo ví, jestli to tak bylo, jestli bylo dračí kopí a jestli sám Huma vůbec žil."

„Že jsou draci, to už víme," zamumlal Raistlin.

„Huma žil," řekl Fišpán tiše. „A dračí kopí taky bylo." Starcova tvář posmutněla.

„Skutečně?" Karamon se nazvedl. „Můžete nám ho popsat?"

„Zajisté," Fišpán si pohrdavě odfrkl.

Teď už poslouchali všichni. Fišpána ale tolik posluchačů zřejmě vyvádělo z míry.

„Byla to zbraň podobná — vlastně ne. Ve skutečnosti to bylo — no, ne tak docela. Bylo to skoro jako... téměř... spíš... no, hodně se to podobalo — kopí, no jo! Kopí!" Vážně kýval hlavou. „A na draky bylo docela dobré."

„Myslím, že si ještě dáchnu," zabručel na to Karamon.

Tanis se usmál a zavrtěl hlavou. Seděl opřen o mříže a unaveně zavřel oči. Zakrátko všichni kromě Raistlina a Tasslehoffa spali. Šotek, čilý a svěží, se s nadějí díval na Raistlina. Někdy, když byl Raistlin v dobré náladě, vyprávěl mu příběhy o čarodějích v dávné minulosti. Ale čaroděj zahalený do rudého pláště zvědavě zíral na Fišpána. Stařec seděl na lavici a tiše pochrupoval, hlava se mu kývala nahoru a dolů, jak kára poskakovala po silnici. Raistlinovy zlatavé oči se zúžily do lesknoucích se štěrbin, jako by ho napadlo něco znepokojujícího. Za okamžik si ale stáhl kápi přes hlavu a natáhl se, přes tvář stín.

Tasslehoff si povzdychl. Když se rozhlédl, uviděl Sestuna, jak kráčí poblíž klece. Šotek pookřál. Tady, věděl, bude mít vděčné posluchačstvo zase pro své příběhy on.

Tas na něho zavolal a dal se do vyprávění své oblíbené příhody. Oba dva měsíce zašly. Vězňové spali. Skřeti se pomalu ploužili, napůl ve spánku se domlouvali, že

už musí postavit tábor. Pospolný Tede jel vpředu a tiše si snil o povýšení. Za pospolným si něco drmolili mezi sebou drakoniáni svým hrubým jazykem a vrhali zlostné pohledy na Tedy, pokud si byli jisti, že je nevidí.

Tasslehoff houpal nohama prostrčenýma skrze mříže klece a rozprávěl se Sestunem. Šotek si nenápadně všiml, že Giltanas spánek pouze předstírá. Tas viděl, jak se chvílemi elfovy oči otevřou a rychle se rozhlédnou, vždy v okamžiku, kdy si myslí, že se nikdo nedívá. To vzbudilo Tasovu nesmírnou zvědavost. Vypadalo to, jako by Giltanas něco sledoval nebo na něco čekal. Šotek ztratil nit svého vyprávění.

„... a pak jsem... hm... vytáhl z mošny kámen, hodil — bác — a trefil černokněžníka přímo do čela." Dokončil spěšně. „Démon potom chytil černokněžníka za nohu a odvlekl ho do hlubin Propasti."

„Ale ten první démon ti poděkoval," napovídal mu Sestun, který už tento příběh — s úpravami — vyslechl dvakrát „Zapomněls?"

„Že by?" zeptal se Tas nespouštěje Giltanase z očí. „No, ano, démon mi poděkoval a vzal si zpátky kouzelný prsten, který mi věnoval. Kdyby nebyla tma, ukázal bych ti, jak mám ještě od něho otlačený prst."

„Slunce stoupá. Ráno brzo. Pak ukážeš," řekl dychtivě tupý trpaslík.

Byla ještě tma, ale slabá záře na východě naznačovala, že již brzy vyjde slunce čtvrtého dne jejich pouti.

Náhle Tas uslyšel, jak se z lesa ozval pták. Několik dalších mu odpovědělo. Jakýsi divný ptačí zpěv, napadlo Tase. Nikdy takový neslyšel. Ale také se nikdy na svých cestách nedostal tak hluboko na jih. Z jedné ze svých map věděl, kde jsou. Přejeli pouze po jednom mostě přes Vzteklavu a směřovali k jihu, do Pax Sarkasu, které bylo na šotkově mapě označeno jako místo Tadarkanských železných dolů. Krajina kolem se už začala zvedat a husté osikové lesy se táhly po západním obzoru. Drakoniáni a skřeti teď neustále sledovali lesy kolem cesty a zrychlili. Za těmito lesy se ukrýval Qualinest, starodávný domov elfů.

Ozval se další pták, tentokrát mnohem blíže. Pak se Tasslehofovi zježily vlasy v zátylku, když se tentýž pták ozval přímo za ním. Šotek se otočil a viděl, že Giltanas stojí, prsty si mačká rty a již se tajuplný hvizd rozlehl ve vzduchu.

„Tanisi!" zvolal Tas, ale půlelf byl vzhůru. Ostatní v káře také.

Fišpán se posadil, zívl a rozhlédl se. „Výborně," řekl klidně, „elfové jsou už tady."

„Jací elfové — kde?" Tanis se posadil.

Ozval se bzučivý zvuk, jako když se vznese hejno křepelek. Od káry se zásobami zazněl výkřik a pak tříštivý zvuk, když se kára bez kočího zhoupla ve výmolu a převrátila se. Kočí jejich klece prudce trhl opratěmi a zastavil losy dřív, než vrazili do zásobovacího vozu. Klec se nebezpečně zakymácela a vězňové popadali. Kočí opět pobídl losy a provedl je kolem převrácených trosek.

Pak náhle jejich kočí vykřikl a chytil se za hrdlo, z něhož, jak družina uviděla, trčel opeřený šíp a rýsoval se proti sporému jitřnímu svitu. Tělo kočího se skácelo z kozlíku. Druhý strážný vstal, tasil meč a pak se rovněž skácel s šípem v hrudi. Losi ucítili volné opratě, zpomalili a kára se pomalu zastavila. Výkřiky a jekot se rozléhaly po celé karavaně, když šípy svištěly vzduchem.

Družina padla na podlahu klece a každý si ze všeho nejdřív chránil obličej.

„Co je? Co se děje?" ptal se Tanis Giltanase.

Ale elf si ho nevšímal a upřeně zíral v světle rozbřesku do lesa. „Portiosi!" zvolal.

„Tanisi, co se děje?" Sturm se posadil a pronesl první slova za poslední čtyři dni.

„Portios je Giltanasův bratr. Myslím, že nás zachrání," řekl Tanis. Šíp, který prolétl kolem a zabodl se do boku káry, jen tak tak nezasáhl rytíře.

„To bude pěkná záchrana, když skončíme jako mrtvoly!" Sturm se opět složil na podlahu. „Myslel jsem, že elfové jsou lepší střelci."

„K zemi," nařídil Giltanas. „Šípy jen kryjí náš útěk. To je náhlý přepad ze zálohy. Mých lidí není dost, aby přímo zaútočili na větší jednotku. Musíme se připravit, že budeme utíkat do lesa."

„A jak se dostaneme z klece?" chtěl vědět Sturm.

„Všechno za vás nemůžeme udělat!" odpověděl chladně Giltanas. „Jsou tady přece čarodějové —"

„Nemohu pracovat, když nemám své potřeby!" zasykl Raistlin, který ležel pod lavicí. „Kryj se, starče," řekl k Fišpánovi, který zvedl hlavu a se zájmem se rozhlížel.

„Možná, že bych něco věděl," řekl starý čaroděj a v očích mu zazářilo. „Počkejte okamžik —"

„Co se tu, u Propasti, zase děje?" zahřímal z temnoty hlas. Objevil se pospolný Tede a na svém poníku. „Proč zastavujeme?"

„Útok na nás!" křičel Sestun, který se schoval pod klecí a hrabal se na nohy.

„Útok? *Blyxt sok*! Odjeďte s tím vozem!" řval Tede, když se šíp zapíchl do jeho sedla. Tedova červená očička se doširoka rozevřela a se strachem pozorovala les. „Zaútočili na nás! Elfové! Chtějí osvobodit vězně!"

„Kočí, stráž mrtvi!" křičel Sestun a přitiskl se ke kleci, když ho těsně minul další šíp. „Co budem dělat?"

Šíp zasvištěl Tedovi kolem hlavy. Prudce se sklonil a musel se zachytit poníkovy hřívy, aby nespadl. „Seženu vozku," řekl. „Ty zůstaň tady. Hlídej vězně, ať neuprchnou! Ručíš mi a ně svým životem."

Pospolný zabodl poníkovi ostruhy a vyděšené zvíře vyrazilo vpřed. „Stráž! Skřeti! Ke mně!" řval pospolný, když cválal k zadnímu voji. Jeho výkřiky se rozléhaly. „Stovky elfů! Obklíčili nás! Zaútočte severně! Já musím podat zprávu Pánu Verminaardovi." Tede přitáhl uzdu, když spatřil kapitána drakoniánů. „Drakoniáni se postarají o vězně!" Opět pobídl kouč ostruhami nepřestávaje vykřikovat rozkazy a stovka skřetů následovala svého statečného vůdce pryč z boje. Za chvíli zmizeli úplně z dohledu.

„Tím bychom měli postaráno o skřety," řekl Sturm a jeho tvář se uvolnila úsměvem. „Teď už máme na starosti jen takových padesát drakoniánů. Mimochodem, ty stovky elfů v lese jsou asi přehnané, že?"

Gihanas přikývl: „Spíš tak dvacet."

Tika, která ležela přitisknuta k podlaze klece, teď opatrně zvedla hlavu a pohlédla k jihu. V bledém ranním světle viděla silný útvar drakoniánů asi míli před nimi,

jak se ukrývá po obou stranách silnice, aby se vyhnul palbě elfích šípů. Dotkla se Tanisova ramene.

„Musíme se dostat z té klece," řekl Tanis, když se na ni ohlédl. „Drakoniáni se s námi nepotáhnou do Pax Sarkasu, když pospolný práskl do bot. Pobijí nás přímo v klecích, Karamone?"

„Já to zkusím," zamručel bojovník. Vstal a sevřel mříže klece ve svých mohutných rukou. Zavřel oči, zhluboka se nadechl a snažil se mříže roztáhnout. Tvář mu zrudla, svaly na pažích se vyboulily, kotníky na obrovských rukou zbělely. Bylo to zbytečné. Lapaje po dechu, plácl sebou Karamon na podlahu.

„Sestune!" zvolal Tasslehoff. „Vem sekeru! Rozbij zámek!"

Tupý trpaslík vytřeštil oči. Zíral na družinu, pak mrkl na silnici, po níž zmizel pospolný. Tvář se mu zkroutila utrpením z nerozhodnosti.

„Sestune —" začal Tasslehoff. Šíp jen o vlas minul šotka. Drakoniáni za nimi začali zas postupovat vpřed a stříleli do klecí. Tas sebou praštil na podlahu. „Sestune," začal znova, „pomoz nám dostat se ven a my tě vezmem s sebou."

Výraz pevného rozhodnutí zpevnil Sestunovy rysy. Sáhl po své sekyře, kterou nosil připevněnou na zádech. Přátelé napjatě pozorovali, jak Sestun šátrá po sekyře, kterou měl zavěšenou přesně mezi lopatkami. Nakonec jednou rukou nahmatal topůrko a sekyru sevřel. Ostří se zalesklo v šedém světle svítání.

Flint to pozoroval a zasténal. „Tak tahle sekyra je starší než já! Bude asi tak ještě z časů Pohromy! Tou nerozsekne ani šotkovi mozek, natož takový zámek!"

„Pššt!" nařídil mu Tanis, ačkoli jeho naděje poklesly, když uviděl trpaslíkovu zbraň. Nebyla to bojová sekyra, jenom malá, otlučená, rezavá sekyrka na štípání dříví, kterou tupý trpaslík někde sebral a začal nosit jako zbraň. Sestun si ji přidržel mezi koleny a plivl si do dlaní.

Šípy svištěly a zvonily o mříže, jeden zasáhl Karamonův štít. Jiný připíchl Tiku za rukáv blůzky k boku klece a škrábl ji na paži. Tika se nikdy v životě tak nepolekala — ani tehdy, když draci přepadli Útěšín. Chtěla vykřiknout, chtěla, aby ji Karamon objal. Ale Karamon se neodvážil ani pohnout.

Pak Tika koutkem oka zahlédla Zlatolunu, která kryla svým tělem zraněného Therose, byla bledá, ale dokonale klidná. Tika stiskla rty a zhluboka se nadechla. Rozvážně vytrhla šíp ze dřeva a hodila ho na zem, bodavé bolesti si nevšímala. Když se podívala k jihu, viděla, že drakoniáni, které na chvíli zmátl náhlý přepad a Tedův útěk, se znovu zformovali a běží ke klecím. Déšť jejich šípů zhoustl. Prsní pláty se jim leskly v matném světle jitra a leskla se i jasná ocel jejich mečů, které drželi při běhu pevně sevřeny v pařátech.

„Drakoniáni se blíží!" ohlásila Tanisovi a snažila se, aby se jí přitom netřásl hlas.

„Dělej, Sestune!" zakřičel Tanis.

Tupý trpaslík sevřel sekyru a vší silou se rozmáchl. Minul a místo do zámku, dal takovou ránu do mříží, že mu sekera málem vypadla z rukou. Omluvně pokrčil rameny a rozpřáhl se znova. Tentokrát se do zámku strefil.

„Ani škrábnutí," ohlásil Sturm.

„Tanisi," řekl Tika a hlas se jí chvěl. Ukázala na několik drakoniánů, kteří se ocitli na tři sáhy od nich, na chvíli sice připíchnuti k zemi elfími lučištníky, ale več-

kerá naděje na záchranu se zdála ta tam.

Sestun se znovu trefil do zámku.

„Škrábl ho," řekl Sturm vztekle. „Takhle nás dostane ven tak za tři dny! Co ti elfové dělají? Proč se nepřestanou schovávat a nezaútočí?"

„Nemáme dost lidí na přepad tak silné jednotky!" hněvivě odvětil Giltanas a překulil se blíž k rytíři. „Dostanou se k nám, až to půjde! My jsme tady v první linii. Podívej, ostatní už utíkají."

Elf ukázal na dvě káry za nimi. Elfové tam už rozlomili zámky a vězňové utíkali jako šílení do lesa, kryti elfími střelami, které za nimi vytvářely přehradu. Ale jakmile je dostali do bezpečí, stáhli se elfové mezi stromy.

Drakoniáni je ovšem nehodlali v elfím lese pronásledovat. Soustředili se na poslední káru s vězni a na vůz, na kterém byl naložen jejich majetek. Družina slyšela, jak kapitáni drakoniánů cosi křičí. Význam byl jasný: „Zabijte vězně. Rozeberte si kořist."

Všem bylo jasné, že se k nim dřív než elfové dostanou drakoniáni. Tanis zoufale nadával. Všechno se zdálo ztracené. Vtom ucítil jak ho něco tlačí do boku, starý čaroděj Fišpán se hrabal na nohy.

„Ne, starce!" Raistlin se pověsil na Fišpánův plášť. „Kryjte se!"

„Šíp prosvištěl vzduchem a zasáhl starcův zprohýbaný a zvetšelý klobouk. Fišpán si cosi pro sebe mumlal a zdálo se, že si toho ani nevšiml. V šedém světle představoval snadný terč. Drakoniánské šípy létaly kolem něho jako vosy a zdálo se, že mají na něho asi stejný účinek, třebaže se jednou zatvářil malounko naštvaně, když šíp zasáhl mošnu, ve které měl právě ruku.

„K zemi!" hulákal Karamon. „Střílejí po vás!"

Fišpán na chvilku poklekl, ale jenom proto, aby promluvil s Raistlinem. „Pověz mi, hochu," řekl a několik šípů prolétlo místem, kde před chvílí stál. „Nezbylo ti někde trochu netopýřího trusu? Mně došel."

„Ne, starce," horečnatě šeptal Raistlin. „Kryjte se!"

„Ne? A to je škoda? No, budu se muset obejít." Starý čaroděj vstal, pevně se rozkročil a vyhrnul si rukávy pláště. Zavřel oči, ukázal na dvířka klece a začal mumlat kouzelná slova.

„Co je to za kouzlo?" zeptal se Tanis Raistlina. „Rozumíš tomu?"

Mladý čaroděj horlivě naslouchal, obočí se mu ježilo. Náhle Raistlin vytřeštil oči. „NE!" vykřikl a snažil trhnout pláštěm starého čaroděje, aby ho vytrhl ze soustředění. Ale bylo pozdě. Fišpán pronesl poslední slovo a ukázal prstem na zámek dvířek.

„Kryjte se, všichni!" Raistlin se vrhl pod lavici. Sestun, když uviděl jak čaroděj ukazuje na dvířka a na něho, padl na obličej. Tři drakoniáni, kteří se dostali až ke kleci, se zbraněmi pokrytými slinami, se zastavili a zděšeně zírali.

„Co to je?" zařval Tanis.

„Kulový blesk!" špitl Raistlin a v té chvíli velká koule žlutooranžového ohně vystřelila z čarodějových konečků prstů a udeřila do dvířek klece s ohlušujícím zaduněním. Tanis si ukryl tvář v dlaních a cítil zášleh a praskot plamenů kolem. Vlna žáru ho přelila a vysušila mu plíce. Slyšel jak drakoniáni řvou bolestí a cítil pach

spáleného plazího masa. Pak se mu do hrdla vedral kouř.

„Podlaha hoří," řval Karamon.

Tanis otevřel oči a nejistě vstával. Očekával, že ze starého kouzelníka nezbude víc než z těl drakoniánů, kteří leželi za vozem. Ale Fišpán klidně stál, díval se na dvířka, probíral se plnovousem a vypadal zklamaně. Dveře klece byly stále zavřené.

„Tohle přece mělo účinkovat," řekl.

„Co zámek?" zakřičel Tanis a snažil se rozeznat něco v hustém dýmu. Železné mříže dvířek byly rozžhavené do ruda.

„Ani se nehnul!" zakřičel Sturm. Chtěl přistoupit ke dvířkům a kopnutím je otevřít, ale žár, který sálal z mříží mu v tom zabránil. „Zámek je moc horký!" V kouři se dusil.

„Sestune!" Tasslehoffův pisklavý hlásek přehlušil praskání plamenů. „Zkus to znova! Dělej!"

Tupý trpaslík se vyhrabal na nohy, rozpřáhl se sekyrou, minul, znova se rozpřáhl a trefil. Přehřátý kov se roztříštil, zámek povolil a dveře se rozlétly.

„Pomoz nám, Tanisi," zvolala Zlatoluna, když se spolu s Řekyvanem snažila stáhnout zraněného Therose z dýmající pryčny.

„Sturme, veď ostatní!" zakřičel Tanis, pak se rozkašlal. Potácel se k přední části vozu, zatímco ostatní vyskakovali. Sturm chmátl po Fišpánovi, který pořád ještě smutně pozoroval dvířka.

„Pohni se, starce!" zvolal, ale jemný pohyb, kterým se dotkl Fišpánova ramene, zradil jeho drsná slova. Karamon, Raistlin a Tika chytili Fišpána, když seskakoval z hořících trosek. Tanis a Řekyvan zvedli Therose pod rameny a vlekli ho ven, Zlatoluna se potácela za nimi. Ona a Sturm vyskočili ve chvíli, kdy se zřítil strop.

„Karamone! Seber naše zbraně ze zásobovacího vozu!" volal Tanis. „Sturme, běž s ním? Flint a Tas seberou vaky, Raistlin —"

„Já si — svůj najdu," řekl čaroděj, který se dusil kouřem. „A hůl taky. Těch se nikdo nesmí dotknout."

„Tak dobře," řekl Tanis a rychle přemýšlel. „Giltanasi, -"

„Já k vám nepatřím, takže mi nevelíš, Tantalasi," řekl ostře elf a rozběhl se k lesu a ani se neohlédl.

Než mohl Tanis odpovědět, vrátili se Sturm a Karamon. Karamon měl rozbité kotníky na rukou a tekla mu z nich krev. V káře vezoucí zásoby natrefil na dva drakoniány, kteří se pokoušeli rabovat.

„Pohyb!" křikl Sturm. „Další už jdou! Kde máš svého kamaráda elfa?" zeptal se podezíravě Tanise.

„Utíkal do lesa napřed," řekl Tanis. „Pamatuj si, že nás on a jeho lidé zachránili."

„Skutečně?" řekl Sturm a oči se mu zúžily. „Mně se zdá, že díky elfům a tomu starci, jsme se zatím dostali skoro tak blízko smrti jako tehdy s drakem!"

V té chvíli se z dýmu vynořilo šest drakoniánů, kteří prudce zastavili, když uviděli bojovníky.

„Utíkejte do lesa!" volal Tanis a shýbl se, aby pomohl Řekyvanovi zvednout Therose. Nesli kováře k úkrytu, zatímco Karamon a Sturm kryli bok po boku jejich ústup. Oba si okamžitě povšimli, že stvůry, které se před nimi objevily, se liší od

drakoniánů, se kterými se doposud střetávali. Pancíř a barva byly jiné a měli luky a meče, ze kterých stékala jakási odporná hustá tekutina. Oba muži si vzpomněli na vyprávění o drakoniánech, kteří se měnili v kyselinu a na ty, jejichž kosti ve smrti vybuchovaly.

Karamon zaútočil a řval přitom jako rozzuřené zvíře, jeho meč vytvořil blyštivý oblouk. Dva drakoniáni padli, aniž věděli, kdo na ně zaútočil. Sturm pozdravil mečem zbylé čtyři a sťal hlavu jednomu, když se meč rozmachem vracel. Vrhl se na ostatní, ale ti jen ustupovali z dosahu, šklebili se a zjevně na něco čekali.

Sturm a Karamon je nejistě pozorovali — nevěděli, co se děje. Pak to poznali. Těla zabitých drakoniánů se začala rozpouštět přímo na cestě. Maso se škvařilo jako sádlo na pánvi a stoupala z něho nažloutlá pára, která se mísila s dýmem hořící klece. Oba muži se zakuckali, když se výpary přiblížily až k nim. Omámily je a oba pocítili, že jsou jedovaté.

„Honem! Ustupte!" křičel na ně z lesa Tanis.

Oba se potáceli zpět, když je zasypal déšť šípů, jak jednotka asi padesáti drakoniánů doběhla se zuřivým křikem až ke kleci. Drakoniáni je začali pronásledovat, pak se ale zastavili, když jasný hlas zvolal: „*Hai! Ulsain*!" a deset elfů vedených Giltanasem vyběhlo proti nim z lesa.

„*Quen talas unvelei*!" křičel Giltanas. Karamon a Sturm se potáceli kolem něho, ostatní elfové kryli ústup a pak ustoupili.

„Pojďte za mnou!" řekl Giltanas družině v obecné řeči vzdělaných lidí. Pak dal znamení a čtyři elfí bojovníci zvedli Therose a nesli ho do lesa.

Tanis se ohlédl ke kleci. Drakoniáni se zastavili a rozpačitě pozorovali les.

„Pospěšte si," naléhal Giltanas. „Moji lidé vás budou krýt."

Z lesa bylo slyšet hlasy elfů, kteří se vysmívali přibližujícím se drakoniánům a lákali je na dostřel svých šípů. Přátelé se po sobě nejistě podívali.

„Já nepůjdu do elfího lesa," řekl drsně Řekyvan.

„Ničeho se neboj," řekl Tanis a položil ruku na Řekyvanovu paži. „Máš můj slib." Řekyvan na něho upřeně pohlédl a potom se vnořil do lesa, ostatní kráčeli po jeho boku. Karamon a Raistlin šli poslední a pomáhali Fišpánovi. Starý muž se ohlédl na klec, ze které už zbývala jen hromada popela a zkroucené železo.

„Takové výborné kouzlo. A nikdo mi neřekl ani děkuji, všimli jste si?" zeptal se smutně.

Elfové je rychle vedli skrze divočinu. Bez jejich vedení by byla družina beznadějně ztracena. Za nimi pomalu slábl hluk boje.

„Drakoniáni si dobře rozmyslí nás pronásledovat hlouběji do lesa," řekl Giltanas a chmurně se pousmál. Když Tanis viděl, jak se ozbrojení elfí bojovníci ukrývají v korunách stromů, strach z pronásledování ho přešel. Za chvíli zvuky zápasu ustaly úplně.

Tlustý koberec suchého Ústí pokrýval zemi. Holé kmeny stromů sténaly v chladném ranním větru. Po dnech, kdy byli namačkáni v kleci, se družina pohybovala pomalu a těžce, pohyb jim však rozehříval krev. Giltanas je zavedl na velkou louku, kterou ozařovalo bledé sluneční světlo.

Louka byla plná osvobozených zajatců. Tasslehoff si je pečlivě prohlížel a pak smutně zavrtěl hlavou.

„Rád bych věděl, co se stalo Sestunovi," řekl Tanisovi. „Zdálo se mi, že ho vidím utíkat."

„Tím se netrap," půlelf ho poplácal po rámem. „Ten se neztratí. Elfové sice tupé trpaslíky moc nemilují, ale nezabíjí je."

Tasslehoff kroutil hlavou. Nebyli to elfové, co ho trápilo.

Když družina vstoupila na lučinu, uviděla neobvykle vysokého a mohutně stavěného elfa, který něco vysvětloval skupině uprchlíků. Hlas měl chladný a vystupování přísné a vážné.

„Teď jste svobodní, jestli je teď vůbec někdo svobodný v této zemi. Slyšeli jsme zvěsti o tom, že kraje jižně od Pax Sarkasu nejsou pod nadvládou Dračího Velmistra. Proto vám navrhuji, abyste se vydali na jihovýchod. Dnes běžte, co vám budou síly stačit. Dáme vám s sebou všechno jídlo, které budeme moci sami postrádat. Víc pro vás nemůžeme udělat."

Uprchlíci z Útěšína ohromeni nenadálou svobodou se rozhlíželi bezmocně a vyděšeně kolem. Byli to sedláci u útěšínských okolních vesnic, kteří se museli dívat, jak jim hoří domy a jak jim kradou úrodu, aby armáda Dračího Velmistra měla co jíst. Hodně z nich nebylo v životě dál než v Útěšíně, nejvýš v Ochranově. Draci a elfové byli pro ně tvorové z pohádek. Teď ty pohádky ožily a začaly je pronásledovat

Zlatoluně se zaleskly modré, zářící oči — poznala, jak jim je. „Jak můžete být tak krutí?" zvolala hněvivě na vysokého elfa. „Podívej se na ty lidi. Nikdy v životě nebyli dál než v Útěšíně a ty je klidně posíláš přes země obsazené nepřítelem —"

„Co vlastně po mně vůbec chceš, člověče?" přerušil ji elf. „Abych je na ten jih zavedl sám? Což nestačí, že jsme je osvobodili? Máme dost svého trápení. Nemohu se zabývat ještě trápením lidí." Jeho oči uhnuly ke skupině uprchlíků. „Radím vám dobře! Není času nazbyt. Vydejte se na cestu!"

Zlatoluna se obrátila k Tanisovi, aby ji podpořil, ale ten jen zavrtěl hlavou. Tvář měl zrudlou a skrýval ji ve stínu.

Jeden z lidí na elfy zmateně pohlédl a vykročil po stezce, která se vinula skrze divočinu k jihu. Ostatní muži si hodili přes ramena hrubé zbraně, ženy přivinuly své děti a rodiny pomalu začaly odcházet.

Zlatoluna ještě jednou stanula před elfem. „Jak můžete mít tak málo soucitu —"

„S lidmi?" Elf na ni chladně hleděl. „Byli to lidé, kteří na nás uvalili Pohromu. Oni to byli, kdo hledali bohy a tvrdili pyšně, že jim patří všechna moc, kterou Huma v pokoře získal. Byli to lidé, kteří zavinili, že bohové od nás odvrátili své tváře —"

„Neodvrátili!" vzkřikla Zlatoluna. „Bohové jsou mezi námi!"

Portiosovy oči vzplanuly hněvem. Chtěl se otočit a jít, když Giltanas přistoupil k bratrovi a tiše k němu promluvil elfí řečí.

„Co říkají?" zeptal se Řekyvan podezíravě Tanise.

„Giltanas mu říká, jak Zlatoluna vyléčila Therose," řekl pomalu Tanis. Bylo to již velmi mnoho let, co slyšel nebo dokonce promluvil pár slov elfí řečí. Už zapomněl, jak překrásný je to jazyk, jak se dokáže zaříznout do duše a zranit do krve tam

uvnitř. Viděl, jak Portios nedůvěřivě zvedl obočí.

Pak Giltanas ukázal na Tanise. Oba bratři se k němu obrátili a výrazné elfí rysy jim ztvrdly. Řekyvan po straně vrhl na Tanise pohled a uviděl jak se pobledlý půlelf snaží ovládnout a čelit jejich odhadujícím pohledům.

„Vrátil ses do své rodné země, nebo ne?" zeptal se Řekyvan. „Nezdá se, že by tě tu vítali."

„Ano," řekl zasmušile Tanis a uvědomil si, o čem muž z Planin přemýšlí. Věděl, že Řekyvan nikdy nepátrá v osobních věcech z pouhé zvědavosti. V mnoha ohledech byli teď možná ve větším nebezpečí než u pospolného.

„Vezmou nás do Qualinestu," řekl Tanis zvolna a ta slova, jak se zdálo, mu působila hlubokou bolest. „Už jsem tam nebyl mnoho let. Flint by ti to potvrdil: přímo mě nevyhnali, ale když jsem odcházel, bylo moc málo těch, kteří litovali. Jak jsi mi jednou sám řekl, Řekyvane — pro lidi jsem půlelf, pro elfy jsem půlčlověk."

„Tak se rozlučme a pojďme s ostatními na jih."

„Nedostal by ses odtud živý," zamumlal Flint.

Tanis přikývl. „Podívej se kolem sebe," řekl.

Řekyvan se rozhlédl a viděl elfí bojovníky, kteří se jako stíny pohybovali mezi stromy, jejich hnědé šaty se mísily s barvami divočiny, která byla jejich domovem. Když se dva elfí páni domluvili, Portios odvrátil svůj pevný pohled od Tanise a upřel ho opět na Zlatolunu.

„Slyšel jsem od bratra podivné povídačky, které zasluhují další vyšetření. Nabízím vám tedy, co elfové lidem nenabídli již řadu let — naše pohostinství. Budete našimi vzácnými hosty. Prosím, následujte mne."

Portios pokynul. Víc jak dvacet elfích bojovníků vystoupilo z lesa a obklopilo družinu.

„ ‚Vzácnými zajatci' je daleko vhodnější. Chlapče, vypadá to, že dostaneš pěkně zabrat," řekl Flint Tanisovi tichým mírným hlasem.

„Já vím, starý kamaráde." Tanis položil trpaslíkovi ruku na rameno. „Vždyť já vím."

5
Mluvčí Sluncí

„NIKDY BYCH SI NEDOKÁZALA PŘEDSTAVIT takovou krásu," řekla tiše Zlatoluna. Celodenní pochod byl obtížný, ale odměna na jeho konci překonala veškeré sny. Družina stanula na vysokém útesu nad bájným městem Qualinestem.

Z každého ze čtyř rohů města se tyčila štíhlá věž jako třpytné vřeteno, jejich svítivý bílý kámen se leskl jako stříbro. Ušlechtilé oblouky, které se klenuly od věže k věži jako by vzlétaly do vzduchu. Kdysi je postavili staří trpasličí kovotepci, byly dost pevné, aby unesly pochodující vojsko a přesto se zdály tak jemné, že by pouhé usednutí ptáka narušilo jejich rovnováhu. Tyto třpytné oblouky byly jedinou hranicí města: kolem Qualinestu nebyly hradby. Elfí město otevíralo láskyplně svou náruč divočině.

Budovy v Qualinestu, spíš než by přírodu podpíraly, zdůrazňovaly ji. Domy a obchody byly tesány z růžového křemene. Vysoké a štíhlé jako osiky se klenuly v neuvěřitelných zákrutech z křemenem obložených širokých ulic. Uprostřed stála velká věž z leštěného zlata, zachycující sluneční světlo a odrážející ho v krouživých, jiskřivých obrazcích, které jako by dávaly věži život. Při pohledu na město se zdálo, že mír a krása, po věky neproměnné, jestli vůbec někde na Krynu jsou, musí přebývat v Qualinestu.

„Tu si odpočiňte," řekl jim Giltanas a zanechal je v aleji osikových stromů. „Cesta byla dlouhá a omlouvám se za ni. Vím, že jste unaveni a máte hlad —"

Karamon k němu radostně vzhlédl.

„Ale musím vás ještě požádat o trpělivost. Prosím, omluvte mě." Giltanas se uklonil a šel se postavit po bok svému bratrovi. Karamon si povzdechl a začal se popáté prohrabovat ve svém vaku, doufaje, že někde najde aspoň sušenku. Raistlin si četl v knize kouzel, rty neslyšně tvořily obtížná slova, snažil se pochopit jejich význam, najít správný tón i místa, kde klesnout hlasem, aby pocítil, že se mu rozpaluje krev, což by znamenalo, že kouzlo konečně ovládl.

Ostatní se rozhlíželi kolem a obdivovali krásu města ležícího pod nimi a auru starodávného klidu, která nad ním ležela. Dokonce i Řekyvan vypadal pohnutě; tvář ztratila přísnost a lehce si k sobě přitáhl Zlatolunu. Na krátký okamžik se jejich starosti a smutky zmenšily a oni nalezli útěchu ve vzájemné blízkosti. Tika seděla opodál a roztouženě je pozorovala. Bosonožka se pokoušel kreslit mapu cesty ze Závrati do Qualinestu, i když mu Tanis čtyřikrát řekl, že tato cesta je tajemství a elfové mu nikdy nedovolí, aby si takovou mapu s sebou odnesl. Starý kouzelník Fišpán spal. Sturm a Flint s obavami pozorovali Tanise — Flint, protože on jediný věděl, jak velké je půlelfovo hoře; Sturm protože sám dobře věděl, jaké to je vrátit se domů, když vás tam nechtějí.

Rytíř položil Tanisovi ruku na rameno. „Vrátit se domů nebývá snadné, že příteli?" zeptal se.

„To ne," odpověděl Tanis mírně. „Myslel jsem, že už je to dávno za mnou, ale teď vím, že jsem vlastně nikdy neodešel. Qualinest je součástí mne samotného, ať už to popírám nebo ne."

„Pššt — jde sem Giltanas," varoval je Flint.
Elf přistoupil k Tanisovi. „Poslal jsem napřed běžce a ti se teď vrátili," řekl v elfštině. „Můj otec tě chce vidět — a vás všechny — hned teď ve Věži Slunce. Nemohu vám ponechat čas na občerstvení. Vím, že vypadáme hrubí a nezdvořilí."
„Giltanasi," odpověděl mu Tanis v obecné řeči. „Moji přátelé i já jsme prošli nebezpečím, které si nelze představit. Putovali jsme po cestách, kde — doslova — smrt cestovala s námi. Hlady ti neomdlíme," letmo pohlédl na Karamona — „aspoň někteří z nás určitě neomdlí."
Když bojovník uslyšel Tanise, povzdychl si a utáhl si opasek.
„Děkuji vám," řekl Giltanas upjatě. „Jsem rád, že to chápete. A nyní mne, prosím, co nejrychleji následujte."
Družina spěšně shromáždila své věci a vzbudila Fišpána. Když vstával, zakopl o kořen stromu. „Ty hovado!" vybafl a praštil přes něj holí. „Tu máš — viděl jsi? Chtěl mě povalit!" řekl Raistlinovi.
Čaroděj vsunul svou drahocennou knihu zpátky do mošny. „Ano, starče." Raistlin se usmál a pomohl Fišpánovi na nohy. Starý čaroděj se opřel o mladého a vydali se za ostatními. Tanis je s údivem pozoroval. Starý čaroděj již zřejmě zdětinštěl stářím. Ale Tanis si přesto pamatoval na Raistlinův výraz čiré hrůzy, když se tehdy probral a zjistil, že se nad ním Fíšpán sklání. Co čaroděj viděl? Co věděl o starci? Tanis si řekl, že se ho musí zeptat. Ale teď měl na starosti daleko naléhavější věci. Pospíšil si kupředu a došel elfa.
„Poslyš, Giltanasi," řekl elfsky a dlouho nepoužívaná slova se mu pomalu vybavovala. „Co se vlastně děje? Mám přece právo to vědět."
„Skutečně?" zeptal se drsně Giltanas a vrhl na Tanise boční pohled svých mandlových očí. „Tobě ještě záleží na tom, co se stane s elfy? Vždyť už sotva mluvíš naším jazykem?"
„Jistěže mi na tom záleží," řekl Tanis. „I vy jste můj lid!"
„Proč tedy vystavuješ na odiv své člověčí dědictví?" Giltanas ukázal na Tanisovu zarostlou tvář. „Řekl bych, že by ses měl spíš stydět —" Zarazil se, kousl se do rtu a zrudl.
Tanis vážně přikývl. „Ano, styděl jsem se, a proto jsem odešel. Ale kdo mi zde pořád připomínal, že se mám stydět?"
„Odpusť, Tantalasi," řekl Giltanas a zavrtěl hlavou. „To co jsem řekl, bylo kruté a já jsem to tak nemyslel. Prostě jen... kdybys věděl, jakému nebezpečí teď musíme čelit!"
„Tak mi to konečně řekni!" Tanis byl v takovém rozpoložení, že to skoro zařval. „Já to chci vědět!"
„Odcházíme z Qualinestu," řekl Giltanas.
Tanis se zastavil a zíral na elfa. „Odcházíte z Qualinestu?" opakoval a otřesen mimoděk opět přešel do obecné. Družina ho zaslechla a vyměnila si rychlé pohledy. Tvář starého čaroděje potemněla a začal se potahovat za vousy.
„Ale to přece nemyslíš vážně!" řekl Tanis tiše. „Odejít z Qualinestu! Proč? Tak zlé to přece zas není —"
„Je to horší," řekl smutně Giltanas. „Podívej se kolem sebe, Tantalasi. Vidíš po-

slední dny Qualinestu."

Vstoupili do prvních ulic města. Tanis poznal na první pohled, že všechno je přesně takové, jak bylo, když před padesáti lety odcházel. Ani ulice dlážděné lesklými kameny ani osikové stromy, které je vroubily, se nezměnily; čisté ulice svítily ve slunečním světle; osiky možná trochu vyrostly, ale možná také ne. Listy se třpytily v pozdním ránu, zlatem a stříbrem vykládané větve šelestily a prozpěvovaly. Také domy podél ulic se nezměnily. Zdobené křemenem, leskly se ve slunci a vytvářely obloučky barevné duhy všude, kam oko pohlédlo. Všechno vypadalo tak, jak to elfové měli rádi — krásné, uspořádané, neměnné...

Ne, něco přece je špatně, uvědomil si Tanis. Zpěv stromů byl teď smutný a lítostivý, vůbec to nebyly poklidné, veselé písně, které pamatoval. Qualinest se *změnil* a změna spočívala ve změně samotné. Snažil se ji pochopit, porozumět, i když cítil, jak se jeho duše chvěje nad tou ztrátou. Změna nebyla v domech, nebyla ve stromoví nebo ve slunci prozařujícím listím. Změna byla ve vzduchu. Praskala napětím jako před bouří. A tak, jak Tanis procházel ulicemi Qualinestu, viděl věci, které předtím ve své domovině nevídal. Viděl spěch. Viděl nerozhodnost. Viděl zmatek, zoufalství a beznaděj.

Ženy se spolu potkávaly, objímaly se a plakaly. Pak se rozloučily a spěchaly po svých. Děti seděly netečně, nic nechápaly, pouze tušily, že hrát si se teď nehodí. Muži se shromažďovali, jejich ruce si pohrávali s jilci mečů, ale neustále očima sledovali své rodiny. Tu a tam vzplanuly ohně, — jak elfové ničili to, co sice milovali, ale nemohli s sebou odnést. Nechtěli, aby se toho zmocnila nastupující vláda temnoty.

Tanis trpěl zničením Útěšína, ale pohled na to, co se dělo v Qualinestu, mu pronikal do duše jako čepel tupé dýky. Nikdy předtím si neuvědomil, jak moc pro něho město znamená. Někde hluboko v srdci míval jistotu, že i kdyby se sem už nikdy nevrátil, Qualinest přesto bude. Ale ne, měl ztratit dokonce i toto. Qualinest zahyne.

Tanis uslyšel divný zvuk, otočil se a uviděl, jak starý čaroděj pláče.

„A co s tím chcete dělat? Kam chcete jít? Dá se tomu uniknout?" vyptával se zmatený Tanis Giltanase.

„Všechno, všechno se brzo dovíš a ještě mnohem, mnohem víc," zamumlal Giltanas.

Věž Slunce se tyčila vysoko nad ostatními stavbami Qualinestu. Sluneční svit odrážející se od zlatého povrchu na ní vytvářel dojem mihotavého pohybu. Družina vešla do věže mlčky, uchvácena krásou a vznešeností starobylé stavby. Pouze Raistlin se rozhlédl bez dojetí. Pro jeho oči krása nebyla, existovala jen smrt.

Giltanas je vedl k malému přístěnku. „Je to tu hned vedle hlavní síně," řekl. „Můj otec má právě schůzi s Hlavami rodin a připravují vyklizení města. Až skončí, zavolá nás." Pak pokynul a vešli elfové nesoucí džbány a umyvadla se studenou vodou. „Můžete se občerstvit, pokud nám čas dovolí."

Přátelé se napili a pak spláchli prach cesty z tváří a rukou. Sturm si svlékl plášť a pečlivě vyleštil pancíř jedním z Tasslehoffových kapesníků. Zlatoluna si vykartáčovala lesklé vlasy, ale ponechala si plášť sepjatý kolem krku. Spolu s Tanisem se

rozhodla, že medailon, který nosila, zůstane skryt, pokud nenastane čas ho ukázat. Někdo by ho mohl poznat. Fišpán se pokusil bez varného úspěchu narovnat okraj svého beztvarého klobouku. Karamon se rozhlížel, zda by se nenašlo něco k snědku. Giltanas se zdržoval opodál, tvář bledou a ztrhanou.

Za několik okamžiků se v oblouku dveří objevil Portios. „Jste očekáváni," řekl upjatě.

Družina vešla do síně Mluvčího Sluncí. Žádný člověk po stovky let nespatřil tuto budovu zevnitř. Nikdy ji ještě nespatřil žádný šotek. Poslední trpaslíci, kteří ji viděli, byli ti, co se podíleli na její stavbě, také před stovkami let.

„Tak tomu říkám řemeslo," řekl tiše Flint a slzy mu tekly z očí.

Síň byla kulatá a zdála se o mnoho větší než odpovídalo štíhlosti věže. Byla se vším všudy zbudována z bílého mramoru a nebyly v ní žádné nosníky či sloupy. Prostor se rozpínal vzhůru několik desítek sáhů a nahoře přecházel v kopuli, která byla zdobena třpytivou mozaikou, zobrazující modrá oblaka a slunce v jedné polovině, stříbrný měsíc, rudý měsíc a hvězdy v druhé. Obě poloviny dělila od sebe duha.

V síni nebyla světla. Důmyslně umístěná okna a zrcadla soustřeďovala sluneční světlo do místnosti bez ohledu na to, kde slunce na obloze právě stálo. Proudy slunečního svitu se sbíhaly uprostřed síně a osvětlovaly řečniště.

Ve věži také nebyly židle. Elfové stáli — muži i ženy pospolu; na tomto shromáždění směli být přítomni pouze ti, kteří byli nazýváni Hlavami rodin. Bylo mezi nimi daleko víc žen, než si Tanis pamatoval; mnohé oblečeny v tmavém purpuru, barvě smutku. Elfové se žení a vdávají na celý život, a když jeden z manželů umře, zůstávají už sami. Vdova pak má postavem Hlavy rodiny až do své smrti.

Družinu zavedli do čela síně. Elfové jim dělali místo, ale pozorovali je rozpačitými, nespokojenými pohledy — zejména trpaslíka, šotka a dva barbary, kteří vypadali směšně v cizokrajných kožešinách. Při pohledu na hrdého a ušlechtilého rytíře ze Solamnie se ozval překvapený šum. A tu a tam zabručení nad Raistlinovým zjevem v rudém plášti. Elfí čarodějové nosí bílé pláště bohů, nikoli rudé, které zdůrazňují neutralitu. Rudá, jak elfové věří, je jenom krůček od černé. Když se zástup uklidnil, Mluvčí Sluncí vystoupil na řečniště.

Už to byla hezká řádka let, kdy Tanis spatřil naposledy Mluvčího — svého milovaného otce, jak si tehdy myslel. Také zde pozoroval změnu. Tento muž byl stále vysoký, převyšoval i svého syna Portiose. Byl oblečen do nařaseného žlutého roucha úřadu. Jeho tvář byla přísná a nepoddajná, vystupování vznesené. Byl Mluvčím Sluncí nebo jen Mluvčím; říkali mu tak již víc jak sto let. Ti, kteří ještě znali jeho rodné jméno, ho nikdy nevyslovili — včetně jeho dětí. Ale Tanis již rozeznal stříbro v jeho vlasech, které tam dříve nebylo a vrásky starostí a smutků se vryly do tváře, jíž se čas zdánlivě nedotýkal.

Portios si stoupl k bratrovi, když elfové uváděli družinu. Mluvčí rozpřáhl paže a oslovil je jmény. Přistoupili a on je otcovsky objal.

„Moji synové," řekl s námahou Mluvčí a Tanise opět překvapil tento projev citů. „Nikdy jsem nevěřil, že vás ještě v tomto životě spatřím. Vyprávěj mi o tom přepadení —" otočil se ke Giltanasovi.

„Potom, Mluvčí," řekl Giltanas. „Nejprve tě prosím, pozdrav naše hosty."

„Ano, promiňte." Mluvčí si přejel tvář rukou, která se zřetelně chvěla a Tanisovi se zdálo, že zestárl jen za tu chvíli, co stál před nimi. „Omlouvám se, mí hosté. Vítám vás, kteří jste vstoupili do tohoto království, do kterého po mnoho let nikdo nevešel."

Giltanas mu řekl pár slov a Mluvčí se odměřeně podíval na Tanise, pak půlelfovi pokynul, aby přistoupil. Jeho slova byla chladná, chování zdvořilé, i když nervózní. „Jsi to skutečně ty, Tantalasi, synu ženy mého bratra? Mnoho let uplynulo a všichni jsme si dělali starosti, jaký je tvůj osud. Vítáme tě zpátky ve tvé domovině, i když přicházíš v jejích posledních dnech. Zvlášť moje dcera tě velice ráda uvidí. Dost jí chyběl přítel z dětských her."

Giltanas při těchto slovech ztuhl, tvář mu ztemněla, když pohlédl na Tanise. Půlelf cítil, jak se mu tvář zalévá červení. Hluboce se Mluvčímu uklonil, neschopen říci jediné slovo.

„Vítám i vás ostatní a doufám, že si spolu později pohovoříme. Nechceme vás zdržovat dlouho, ale je pravda, že v této místností se dovíte vše, co se ve světě děje. Nyní si můžete jít odpočinout a občerstvit se. A ty můj synu —" Mluvčí se obrátil ke Giltanasovi se zřejmou úlevou, že má formality za sebou. „Co ten přepad Pax Sarkasu —"

Giltanas pokročil blíž k němu a sklonil hlavu. „Neměl jsem úspěch, Mluvčí."

Vzrušené mumlání se neslo mezi elfy jako vítr mezi osikami. Tvář Mluvčího se ani nepohnula. Pouze si vzdychl a nepřítomně hleděl vysokým oknem. „Pověz, jak to bylo," řekl tiše.

„Skrytě jsem se svými bojovníky pochodoval k jihu, jak jsme si umluvili. Všechno šlo dobře. Narazili jsme na skupinu člověčích bojovníků, uprchlíků ze Závratí, kteří se rovněž postavili na odpor a kteří se k nám přidali. Pak, tou nejkrutější nešťastnou náhodou jsme se střetli s předvojem dračí armády. Bili jsme se statečně, elfové a lidé spolu, ale marně. Byl jsem zasažen do hlavy a na víc si nepamatuji. Když jsem se probral, ležel jsem v jakési strži a kolem mne byla těla mých druhů. Ti špinaví dračí muži zřejmě shazovali těla zraněných z útesu, abychom pomřeli." Giltanas se odmlčel a odkašlal si.

„Druidové v lesích mi ošetřili rány. Od nich jsem se dověděl, že mnoho mých bojovníků je dosud naživu a padlo do zajetí. Nechal jsem druidy, ať pochovají mrtvé a vydal se po stopách dračí armády až do Útěšína."

Giltanas přestal, tvář se mu leskla potem a nervózně poškubával rukama. Opět si odkašlal, chtěl pokračoval, ale nevydal ze sebe slova. Jeho otec ho pozoroval s rostoucími obavami.

Pak Giltanas promluvil: „Útěšín je zničen."

Shromáždění zděšeně vydechlo.

„Mohutné řásníky byly pokáceny a spáleny — jen pár jich zůstalo stát."

Elfové zasténali a dali se do pláče hněvem a ohromením. Mluvčí zvedl ruku, aby zjednal klid. „To je truchlivá zpráva," řekl pevným hlasem. „Budeme držet smutek za stromy, staré dokonce i pro naše pokolení. Ale pokračujme — co naši lidé?"

„Našel jsem své muže uvázané ke kůlům na náměstí spolu s lidmi, kteří nám

pomáhali." Giltanasův hlas se lámal. „Byli obklopeni drakoniánskými strážemi. Doufal jsem, že je v noci osvobodím. Pak ale —" hlas mu selhal úplně a sklonil hlavu, když k němu starší bratr přistoupil a položil ruku na rameno. Giltanas se napřímil. „Na nebi se objevil rudý drak—"

Výkřiky úžasu a strachu zazněly shromážděním elfů. Mluvčí vrtěl smutně hlavou.

„Ano, Mluvčí," řekl Giltanas a jeho hlas zněl nepřirozeně hlasitě a skřípavě. „Je to pravda. Tyto příšery se vrátily na Kryn. Rudý drak obletěl Útěšín a každý, kdo ho uviděl, utekl v hrůze. Snášel se níž a níž a dosedl na náměstí. Jeho velké lesklé plazí tělo ho téměř celé zaplnilo, křídla bořila vše kolem, jeho ocas porážel stromy. Žluté zuby byly vlhké, zelené sliny mu tekly z mocné tlamy, obrovské drápy rvaly zem... a na něm seděl člověčí muž.

Byl silné postavy a oblečený do černého pláště kněží Královny Temnot. Černá a zlatá kápě mu vlála kolem hlavy. Tvář měl zakrytou hrůznou maskou provedenou v černé a zlaté barvě, připomínající tvář draka. Dračí muži padli na kolena, když drak slétl k zemi. Skřeti a odporní člověčí špinavci, kteří bojují spolu s drakoniány, vyli hrůzou; mnoho jich začalo utíkat. Jenom příklad mých mužů mi dal sílu, abych zůstal."

Teď už se zdálo, jako by Giltanas přímo toužil po tom, aby mohl příběh dopovědět. „Někteří z lidí přivázaných ke kůlům zešíleli strachem a vydávali hrozný křik. Ale moji bojovníci zůstali klidní a hrdí, i když i oni byli zasaženi dračím strachem, který vydává ta příšera. Dračí jezdec vypadal, že z toho nemá radost. Přísně je pozoroval a pak k nim promluvil hlasem, který vycházel z hlubin Propasti. Jeho slova mě pořád pálí v mysli.

‚Jsem Verminaard, Dračí Velmistr severu. Bojem jsem osvobodil tento lid od falešné víry, kterou šířili ti, co si říkali Hledači. Mnoho jich přešlo ke mně a s radostí teď podporují velkou věc Dračích Velmistrů. K těm jsem byl milostivý a dal jim požehnání, které mám od své bohyně. Léčivá kouzla, jichž se mi dostalo jako nikomu v zemi, vám rovněž dokáží, že jsem zástupcem pravých bohů. Ale vy lidé, kteří teď stojíte přede mnou, jste mne urazili. Chtěli jste se mnou bojovat a proto vás stihne trest, který bude příkladem těm, kteří si zvolí bláznovství místo moudrosti.‘

Pak se obrátil k elfům a řekl: ‚Nechť se tímto obecně ví, že já, Verminaard, zničím celé vaše pokolení, jak mi nařídila má bohyně. Lidi lze naučit, aby poznali své chyby a litovali svých činů, ale elfy — nikdy!' Mužův hlas stoupal až zněl vztekleji a hlasitěji než vichr. ‚Ať je toto pro všechny varováním — pro všechny, kdo to uvidí! Uhlíku — znič!'

A potom velký drak vydechl oheň na ty, co byli přivázáni ke kůlům. Bezmocně sebou škubali a v hrozných bolestech zaživa uhořeli..."

V síni zavládlo naprosté, bezezvučné ticho. Otřes a hrůza byty příliš velké, aby je bylo možno vyslovit.

„Zmocnilo se mne šílenství," pokračoval Giltanas a oči mu horečnatě planuly, jako by téměř odrážely to, co musel zhlédnout. „Vyběhl jsem a chtěl zemřít se svými muži, když mne uchopila mocná ruka a stáhla mne zpět. Byl to Theros Železník, útěšínský kovář. ‚Teď není čas na smrt, elfe,' řekl mi. ‚Nastal čas pomsty!‘ Já... já

jsem se zhroutil a on mne vzal k sobě do domu, i když mu za to hrozila smrt. A byl by taky za svou laskavost k elfům zaplatil životem, kdyby ho zde tato žena nezachránila."

Giltanas ukázal na Zlatolunu, která stála v pozadí a tvář měla zastíněnou kožešinovou kapuci. Mluvčí se otočil, aby si ji prohlédl, stejně jako ostatní elfové v síni; jejich mumlání bylo nyní temné a zlověstné.

„Theros je ten člověk, kterého dnes přinesli, Mluvčí," řekl Portios. „Člověk s jednou rukou. Naši léčitelé říkají, že bude žít. Ale také říkají, že jeho život byl ušetřen jenom zázrakem, tak hrozné byly jeho rány."

„Předstup, ženo z Planin," přísně poručil Mluvčí. Zlatoluna udělala krok směrem k řečništi, Řekyvana po boku. Dva elfí strážní mu rychle zahradili cestu. Hněvivě se na ně podíval, ale zůstal stát.

Vojvodova dcera šla vpřed a hrdě nesla hlavu. Stáhla kapuci, ve stříbrozlatých vlasech zazářilo slunce a ta zář se jí rozlila po ramenou; elfové strnuli obdivem nad její krásou.

„Ty tvrdíš, že jsi vyléčila toho člověka — Therose Železníka?" zeptal se jí nedůvěřivě Mluvčí.

„Netvrdím nic," odpověděla chladně Zlatoluna. „Tvůj syn viděl, že jsem ho vyléčila. Pochybuješ o jeho slovech?"

„Ne, ale byl unavený, nemocný a neměl jasnou hlavu. Snadno si mohl splést černokněžnictví s léčitelstvím."

„Pohleď tedy na tohle," řekla mírně Zlatoluna a rozvázala kapuci a nechala ji spadnout z ramenou. Medailon se zatřpytil ve slunci.

Mluvčí sešel z řečniště a šel k ní, oči měl rozšířené nedůvěrou. Pak se mu tvář zkřivila hněvem. „To je rouhání!" zvolal. Natáhl ruku a chtěl Zlatoluně strhnout medailon z krku.

Modré světlo se zablesklo. Mluvčí upadl na zem a vykřikl bolestí. Také elfové polekaně vzkřikli a tasili meče, družina tasila rovněž. Elfí bojovníci je obstoupili.

„Přestaňte s těmi pitomostmi!" řekl starý čaroděj silným, strohým hlasem. Fišpán se hrabal k řečništi a chladně přitom před sebou rozhrnoval čepele mečů, jako by to byly osikové větvičky. Elfové na něho překvapeně hleděli a zdálo se, že ho nedokáží zastavit. Fišpán si něco pro sebe bručel a přistoupil k Mluvčímu, který ochromen ležel na podlaze. Stařec pomohl elfovi na nohy.

„Tak vidíš, řekl sis o to a teď to máš," zpražil ho Fišpán a přidržoval Mluvčího, který na něj zíral s otevřenými ústy, za roucho.

„Kdo jsi?" vyhekl Mluvčí.

„Hmmm. Jakže se to jmenuju?" Starý čaroděj se rozhlédl a utkvěl pohledem na Tasselhoffovi.

„Fišpán," napověděl mu šotek.

„Ano, Fišpán. Tak se jmenuju." Čaroděj si pohladil svůj bílý vous. „A teď bych ti, Solostrane doporučoval, abys poslal pryč stráže a řekl každému, ať si někam sedne. Já, například, bych si moc rád poslechl dobrodružný příběh této mladé ženy a ty bys dobře udělal, kdyby sis ho poslechl také. A vůbec by věci neublížilo, kdyby ses taky omluvil."

Když Fišpán prstem káravě kynul Mluvčímu, obnošený klobouk mu spadl do čela a zakryl oči. „Pomoc! Oslepl jsem!" Raistlin s nedůvěřivým pohledem po elfích strážích spěchal k starci. Vzal ho za paži a narovnal mu klobouk.

„Ach, díky pravým bohům," řekl čaroděj mrkaje a rozhlížeje se po sále. Mluvčí pozoroval starého čaroděje se zmateným výrazem ve tváři. Pak, jako ve snu, se obrátil ke Zlatoluně.

„Omlouvám se ti, paní z Planin," řekl tiše. „Je to už víc jak tři sta let, co zmizeli její elfí kněží, víc jak tři sta let, co se zde symbol Mišakal objevil naposled. Srdce mi krvácelo, když jsem spatřil její amulet zneuctěný, jak jsem si myslel. Odpusť mi. Naše zoufalství trvá již příliš dlouho, takže jsem již nepoznal, že přichází naděje. Prosím, nejsi-li příliš unavena, vypravuj nám svůj příběh."

Zlatoluna jim pověděla, jak přišla k medailonu, vyprávěla jim o Řekyvanovi a kamenování, o setkání družiny v Posledním domově a o cestě do Xak Sarotu. Pověděla jim o záhubě draka a jak dostala medailon od Mišakal. Ale slovem se nezmínila o Discích.

Sluneční paprsky se během její řeči prodlužovaly, měnily barvu s blížícím se soumrakem. Když domluvila, Mluvčí setrval dlouhou chvíli mlčky.

„Musím všechno uvážit s tím, co to vše znamená pro nás," řekl konečně. Obrátil se k družině. „Jste velice unaveni. Některé z vás, vidím, drží na nohou pouze síla vůle. Někteří" usmál se, když uviděl, že Fišpán se opírá o sloup a lehce pochrupuje — „už spíte ve stoje. Má dcera Laurana vás zavede na místo, kde zapomenete na svá trápení. Dnes večer na vaši počest uspořádáme hostinu, protože nám přinášíte naději. Nechť je mír pravých bohů s vámi."

Elfové se rozestoupili a z jejich středu vyšla elfí panna, která se postavila vedle Mluvčího. Při pohledu na ni spadla Karamonovi čelist. Řekyvan údivem vytřeštil oči. Dokonce i Raistlin zíral, protože jeho oči konečně uviděly krásu, neboť ani nejmenší chybička krásy elfí pannu nehyzdila. Její vlasy byly jako med vytékající ze džbánu; rozléval se jí po ramenou a po zádech, kolem pasu a dotýkal se zápěstí volně spuštěných po bocích. Pleť měla hladkou a světle hnědou pobytem v lesní krajině. Měla jemné, ušlechtilé rysy elfů, ale také plné rty a velké vlhké oči, které měnily barvu jako listí v chvějivém slunečním svitu.

„Na mou čest rytíře," řekl tiše Sturm, který popadl dech, „neviděl jsem dosud krásnější ženu."

„A na tomto světě ani neuvidíš," řekl polohlasně Tanis.

Všichni se překvapeně na něj podívali, ale půlelf si toho nevšiml. Očima visel na elfí panně. Sturm zvedl obočí, vyměnil si pohled s Karamonem, který zas šťouchl do bratra. Flint zavrtěl hlavou a vzdychl si tak, jako by mu povzdech vycházel až z paty.

„Teď se mnohé vysvětluje," řekla Zlatoluna Řekyvanovi.

„Pro mě se nevysvětluje nic," řekl Tas. „Ty víš, co se děje, Tiko?"

Všechno, co Tika při pohledu na Lauranu věděla, bylo, že je hloupá, nevhodně oblečená, pihovatá a zrzavá. Začala si popotahovat blůzku výš přes plná prsa a přála si, aby toho buď tolik neukazovala, nebo, aby toho neměla tolik k ukazování.

„Tak mi řekni, o co jde," šeptal Tasslehoff, když viděl, že si ostatní mezi sebou

vyměňují vědoucí pohledy.

„Já taky nevím," vybafla Tika. „Jenom vidím, že Karamon dělá ze sebe hlupáka. Podívej na toho buvola. Člověk by řekl, že ještě neviděl ženskou."

„Je hezká," řekl Tas. „Úplně jiná než ty, Tiko. Je štíhlá a chodí jako stromek, který se ohýbá větrem a —"

„Zavři klapačku!" vybafla Tika zuřivě a šťouchla do Tase tak, že málem upadl.

Tasslehoff se na ni ublíženě podíval a pak si šel stoupnout vedle Tanise, protože se rozhodl, že se bude půlelfa držet, dokud se nedoví, co se vlastně děje.

„Vítám vás v Qualinestu, vzácní hosté," řekla ostýchavě Laurana. Její hlas zněl jako průzračný potůček zurčící mezi stromy. „Následujte mě, prosím. Je to jen kousek cesty a na konci je jídlo a pití a odpočinek."

Pohybovala se s dětským půvabem, a když došla k družině, která se rozestoupila podobně jako elfové a obdivně na ni hleděla, Laurana sklopila oči s dívčí skromností a tváře jí zčervenaly. Vzhlédla pouze jednou — tehdy, když míjela Tanise — letmý pohled, který zahlédl pouze Tanis. Jeho tvář zvážněla a oči potemněly.

Družina opustila Věž Slunce; když odcházeli, Fišpána bylo třeba vzbudit.

6
Tanis a Laurana.

LAURANA JE VEDLA PROSLUNĚNÝM HÁJEM osik přímo uprostřed města. Zde, obklopen domy a ulicemi, vypadal jako by ležel uprostřed hlubokého lesa. Jenom bublání blízkého potoka rušilo ticho. Laurana jim ukázala na ovocné stromy rostoucí mezi osikami a řekla, ať si natrhají, kolik chtějí. Elfí panny jim v košících přinesly čerstvý, voňavý chléb. Družina se opláchla v potoce a pak se uložila k odpočinku na měkkém mechu a vychutnávala tichý klid kolem.

Všichni, kromě Tanise. Půlelf odmítl jídlo a neklidně se procházel hájem, ponořený do vlastních myšlenek. Tasslehoff ho bedlivě pozoroval, stravován zaživa zvědavostí.

Laurana byla okouzlující a dokonalou hostitelkou. Nejprve se ujistila, že každý pohodlně sedí, a pak s každým promluvila několik slov.

„To je přece Flint Křesadlo," řekla. Trpaslík potěšením zčervenal. „Ještě mám ty překrásné hračky, které jsi mi udělal. Moc jsi nám celá ta léta chyběl."

Flinta to tak popletlo, že nebyl mocný slova, sesunul se do trávy a naráz vypil velký džbánek vody.

„A ty jsi Tika?" zeptala se Laurana, když se zastavila u děvčete z hospody.

„Tika Waylanová," řeklo děvče chraptivě.

„Tika je moc hezké jméno. A taky máš překrásné vlasy," řekla Laurana a dotkla se obdivně jejích roztřepaných rudých kučer.

„To si opravdu myslíš?" řekla Tika a začervenala se, protože uviděla, že ji Karamon pozoruje.

„Ovšem! Je to barva plamene. Musíš mít stejnou povahu. Slyšela jsem, že jsi zachránila mého bratra tam v hospodě. Moc ti za tohle, Tiko, dlužím."

„No, tak děkuju," odpověděla tiše Tika. „Ale ty máš taky moc pěkné vlasy."

Laurana se usmála a šla dál. Tasslehoff si ale všiml, že její oči neustále sledují Tanise. Když půlelf zmizel za jednou z jabloní, Laurana se omluvila a šla za ním.

„Teď se konečně dovím, co se děje!" řekl si Tas. Rozhlédl se a plížil se k Tanisovi.

Tas se proplazil podél klikaté stezky mezi stromy a málem narazil na půlelfa, který stál na břehu zpěněného potoka a házel do něj spadané Ušty. Když vycítil, že se po jeho levici něco pohybuje, rychle se skrčil pod keř a uviděl, jak Laurana přichází druhou stezkou.

„*Tanthalas Quisif nan-Pah!*" zvolala.

Když se Tanis při zvuku svého elfího jména otočil, rozpřáhla náruč, objala ho kolem krku a políbila. „Brr," řekla vesele a ustoupila. „Ohol se ty hrozné vousy. Píchá to! A ty pak nevypadáš jako Tantalas."

Tanis jí položil ruce kolem pasu a jemně ji od sebe odtáhl. „Laurano —" začal.

„No, tak se hned kvůli vousům nerozčiluj. Já si zvyknu, když na nich trváš," prohlásila a ohrnula nos. „Tak mě polib. Ne? Tak tě budu líbat já, dokud nezměníš názor." Líbala ho znova a znova, až se Tanis konečně vymanil z jejího objetí.

„Nech toho, Laurano," řekl skoro hrubě a odvrátil se.

„Proč, co se ti stalo?" zeptala se a vzala ho za ruku. „Byl jsi taková léta pryč. A teď ses vrátil. Tak netrucuj a nemrač se. Jsi můj snoubenec, pamatuješ? Dívka přece může líbat svého snoubence."

„To už je dávno," řekl Tanis. „Byli jsme děti, byla to hra a nic víc. Byla to romance, společné tajemství. Víš, co by se stalo, kdyby na nás byl přišel tvůj otec. Giltanas to o nás věděl, že?"

„Jistě! Sama jsem mu to řekla," řekla Laurana a hleděla na Tanise zpod svých dlouhých řas. „Já Giltanasovi říkám všechno, to přece víš. Myslím si ale, že tak s tebou jednat nemusel! Vím, co ti řekl. Sám mi o tom pak vyprávěl. Moc toho litoval."

„To bych řekl." Tanis jí sevřel zápěstí a držel ruce nepohnutě. „Ale, co řekl, byla pravda, Laurano! Já jsem parchant a nevím, čí jsem. Tvůj otec by měl veškeré právo mě zabít! Jak bych ho mohl zneuctít po tom, co udělal pro mou matku a pro mne? To byl jeden důvod, proč jsem odešel — a taky to, že jsem chtěl poznat, kdo jsem a kam patřím."

„Jsi Tantalas, můj miláček a patříš sem!" zvolala Laurana. Uvolnila se z jeho sevření a sama vzala jeho ruce do svých. „Podívej! Pořád nosíš ten prstýnek ode mě. Já přece vím, proč jsi odešel. Ty ses bál mě milovat, ale to už nemusíš, teď už ne. Všechno se změnilo. Otec má teď tolik starostí, že mu to nebude vadit. A mimo to, ty jsi přece hrdina. Prosím tě, vezměme se. Copak jsi se nevrátil kvůli tomu?"

„Laurano," řekl Tanis mírně, ale pevně, „můj návrat byla náhoda —"

„Ne!" vykřikla a odstrčila ho. „Tomu nevěřím."

„Giltanas ti to poví. Kdyby nás nezachránil Portios, tak jsme teď byli v Pax Sarkasu!"

„On si to vymyslel! On mi nechtěl říct pravdu. Ty ses vrátil, protože mě miluješ. Nic jiného mě nezajímá."

„Nechtěl jsem ti to říct, ale vidím, že musím," řekl Tanis zoufale. „Laurano, já miluju jinou — člověčí ženu. Jmenuje se Kitiara. To znamená, že tě taky nemiluju. Miluju —" Tanisovi selhal hlas.

Laurana na něho zírala a všechna barva jí zmizela z tváře. „Já tě miluju Laurano. Ale sama vidíš — vzít si tě nemůžu, protože ji miluju taky. Mé srdce je rozdělené, jako moje krev." Stáhl si prstýnek ze zlatých břečťanových lístků a podal jí ho. „Zbavuji tě všech slibů, které jsi mi dala, Laurano. A prosím tě, zbav mě jich taky."

Laurana si vzala prstýnek a nemohla ani promluvit. Pohlédla prosebně na Tanise a pak, když viděla lítost na jeho tváři, vykřikla a mrštila prstýnkem daleko od sebe. Dopadl až k Tasovým nohám. Sebral ho a strčil do vaku.

„Laurano," řekl Tanis hlasem plným smutku, vzal ji kolem ramen a ona se rozeštkala., Je mi to moc líto. Nikdy jsem ti nechtěl —"

V této chvíli opustil Tasslehoff své místo pod keřem a utíkal ke stezce.

„No tak teď," řekl si šotek se spokojeným vydechnutím, „konečně vím, co se děje."

Tanis náhle procitl a spatřil nad sebou Giltanase. „Co Laurana?" zeptal se a rychle vstával.

„Nic jí není!" řekl tiše Giltanas. „Její služebné ji odvedly domů. Řekla mi, cos jí

řekl. Chtěl bych, abys věděl, že ti rozumím. Stalo se to, čeho jsem se celou tu dobu obával. Tvá člověčí polovina volá po lidech. Snažil jsem se jí to vysvětlit, aby ji to neporanilo. Snad to teď pochopí. Děkuju ti, Tantala-si. Vím, že to pro tebe nebylo lehké."

„To nebylo," řekl Tanis a polkl. „Čestně ti říkám, Giltanasi — já ji miluji, skutečně ji miluji. Jenomže —"

„Už raději nic neříkej. Nechme to, jak to je a když nemůžeme být přátelé, můžeme mít aspoň k sobě úctu." Giltanasova tvář byla v zapadajícím slunci ztrhaná a bledá. „Ty a tvoji přátelé se musíte připravit. Až vyjde stříbrný měsíc, bude hostina a zasedání Velké rady. Nastal čas rozhodnutí."

Odešel. Tanis za ním chvíli hleděl, pak si povzdechl a šel vzbudit ostatní.

7
Rozloučení. Družina se rozhoduje.

HOSTINA V QUALINESTU PŘIPOMÍNALA Zlatoluně pohřební hodokvas pří smrti její matky. Jak hostina, tak i pohřeb měly být vlastně radostnou událostí — Slzopěva se stala bohyní. Ale lidé se jen těžko smiřovali se smrtí té krásné ženy. A tak Que-šu truchlilo nad její smrtí tak silně, že to hraničilo s rouháním.

Pohřební hodokvas za Slzopěvu byl tím nejnádhernějším v celé paměti Que-šu. Pozůstalý manžel nelitoval výdajů. Jako na hostině v Qualinestu se stoly prohýbaly jídlem, na které jen málo lidí mělo skutečnou chuť. Tu a tam se někdo pokusil o společenský hovor, ale nikomu vlastně nebylo do řeči. Tu a tam někoho přemohl smutek natolik, že se vzdálil od stolu.

Tak živá to byla vzpomínka, že Zlatoluna jedla jen velmi málo a jídlo jí v ústech hořklo na popel. Řekyvan ji starostlivě pozoroval. Našel pod stolem její ruku a ona ji silně stiskla a usmála se, jak jeho síla proudila do jejího těla.

Hostina elfů se konala na nádvoří jižně od velké zlaté věže. Ale kolem stupně z mramoru a křišťálu, který stál na nejvyšším kopci v Qualinestu nebyly žádné zdi, které by bránily vyhlídce na třpytící se město dole, na temný les za ním a dokonce i na purpurový hřeben Tadarkanských hor daleko na jihu. Ale ke shromážděným tato krása nemluvila, či spíše umocňovala vědomí, že brzy navždy zanikne.

Zlatoluna seděla po pravici Mluvčího. Zpočátku se snažil ji zdvořile bavit, ale nakonec ho zcela přemohly vlastní starosti a odmlčel se.

Po levici Mluvčího seděla jeho dcera Laurana. Ani nepředstírala, že se věnuje jídlu, jen seděla s hlavou skloněnou a dlouhé vlasy jí padaly kolem tváří. Když vzhlédla, tak jedině k Tanisovi a pak měla své srdce v očích.

Půlelf si byl velmi dobře vědom jejích zlomených pohledů, stejně jako Giltanas, který ho chladně pozoroval, a jedl bez chuti, s očima upřenýma do talíře. Sturm, který seděl vedle, se v duchu zabýval plány na obranu Qualinestu.

Flint se cítil divně a nepatřičně, jak je tomu ve společnosti elfů u trpaslíků vždycky. Elfí pokrmy mu nechutnaly a ničeho si nevzal. Raistlin jídlo jen nepřítomně ozobával a zlatavýma očima pozoroval Fišpána. Tika se necítila dobře mezi jemnými elfími dámami a nebyla schopna sníst ani sušenku. Karamonovi se zdálo, že pochopil, proč jsou elfové tak štíhlí: jídla se skládala z ovoce a zeleniny, připravených v chutných omáčkách a podávaných s chlebem a sýry a s velice lehkým kořeněným vínem. Po čtyřdenním hladovění v kleci takové jídlo nemohlo zahnat bojovníkův hlad.

Pouze jediní dva z celého města Qualinestu, kteří si hostiny jaksepatří užívali, byli Tasslehoff a Fišpán. Starý čaroděj se donekonečna dohadoval s jednou osikou, zatímco Bosonožka se prostě bavil. Později objevil — ke svému překvapení — že dvě zlaté lžíce, stříbrný nůž a miska na máslo z mořské mušle zabloudily do jedné z jeho mošen.

Rudý měsíc ještě nevyšel. Lunitáru, stříbrného proužku na nebi, začalo ubývat.

Když se objevily první hvězdy, pokynul Mluvčí Sluncí smutně svému synovi. Giltanas se zvedl a šel se postavit za otcovo křeslo.

Giltanas začal zpívat. Elfí slova vplula do melodie, prosté a krásné. Giltanas držel při zpěvu v každé ruce malou křišťálovou lampičku a její světlo ozařovalo jeho tvář jako by vytesanou z mramoru. Tanis poslouchal, zavřel oči a hlavu položil na složené ruce.

„O čem to je? Jaká to má slova?" zeptal se tiše Sturm.

Tanis zvedl hlavu. Hlas se mu chvěl, když šeptal:

Slunce
nádherné oko
všech našich nebes
ozáří den.

Nechá
dřímotným mrakům,
světlušek plným
jich šedý sen.

Elfové kolem stolu teď povstali a každý držel svou vlastní lampičku, když se přidával k písni. Hlasy se mísily a splétaly a odvíjely píseň nevýslovného smutku.

Teď sen,
ten přítel nejstarší,
v korunách zašumí
a zve nás
dál.

Listí
ohněm se oděje
v popel se rozpadne
když skončí rok.

Ptáci
po větru odletí
k severu zamíří
s podzimem v objetí.

Dny se krátí
větve jsou holé
my zase čekáme
až slunce rozsvítí
zelené plameny
v korunách stromů.

Světélka třepotavých lampiček se šířila z nádvoří jako kruhy na klidné hladině rybníka, ulicemi, do lesa a ještě dál. A s každou nově zažehnutou lucerničkou se přidal další hlas, až se zdálo, že okolní lesy zpívají tu píseň ztracené naděje.

Vítr sám
skrz dny proniká
uplynou měsíce, léta
království zaniká.

To dech,
světlušek, ptáků
stromů a lidí
ve slovech mizí.

Teď sen
přítel nejstarší
v korunách zašumí
a zve nás
dál.

Pak věk
životů všech
lidí a příběhů
do hrobů zve.

Když my
chcem odehnat tíseň
tak s básní a slávou
nám uniká píseň.

Giltanasův hlas odumřel. Lehce se nadechl a sfoukl lampičku. Jeden po druhém, tak jak se přidávali, končili ostatní u stolu píseň a zhasínali světýlka. Po celém Qualinestu doznívaly hlasy a zhasínaly plamínky, dokud se nezdálo, že se celá země ponořila do ticha a do tmy. A na samém konci jenom vzdálené hory vrátily ozvěnou závěrečné akordy písně jako šepot listí snášejícího se k zemi.

Mluvčí povstal.

„A nyní," řekl s námahou, „Je čas, aby se sešla Velká rada. Sejdeme se ve Dvoraně oblaků. Tantalasi, budeš tak laskav a zavedeš tam své přátele."

Dvorana oblaků, jak zjistili, bylo pouze čtvercové náměstí ozářené pochodněmi. Obrovská kopule nebes, třpytivá hvězdami se nad ní klenula. Ale sever byl tmavý, jen na obzoru se blýskalo. Mluvčí pokynul Tanisovi, aby se spolu s družinou postavil vedle něho a kolem pak stáli všichni obyvatelé Qualinestu. Nebylo třeba žádat o ticho. Dokonce i vítr umlkl, když Mluvčí začal.

„Zde vidíte, v čem se nacházíme." Ukázal na cosi na zemi. Družina uviděla pod nohama obrovskou mapu. Tasslehoff, který stál uprostřed Abanasijské Planiny, se zhluboka nadechl. Nikdy ještě něco tak obdivuhodného neviděl.

„Tady je Útěšín!" vykřikl vzrušeně a ukázal.

„Ano, šotku," odvětil Mluvčí. „A tam se také shromažďuje dračí vojsko. V Útěšíně —" hůlkou se dotkl jednoho místa — „a v Ochranově. Pán Verminaard se netají s tím, že chce táhnout na Qualinest. Čeká jenom na posily, kterými by si zajistil přísunové cesty. Nemáme naději proti jeho hordám."

„Qualinest se ovšem dá snadno bránit," promluvil Sturm. „Nevede do něho žádná přímá cesta. Přecházeli jsme po mostech nad stržemi, přes které žádné vojsko neprojde, kdyby se mosty strhly. Proč se jim nepostavíte?"

„Kdyby šlo pouze o tuto armádu, Qualinest bychom ubránili," odpověděl Mluvčí. „Ale co můžeme dělat proti drakům?" Mluvčí bezmocně rozhodil rukama. „Nic! Podle legend, pouze s Dračím kopím, které měl statečný Huma, je lze porazit. A už není nikoho — aspoň my o nikom nevíme — kdo by si ještě pamatoval tajemství této skvělé zbraně."

Fišpán chtěl něco říct, ale Raistlin ho rychle zarazil.

„Ne," pokračoval Mluvčí. „Musíme město a lesy opustit. Půjdeme na západ do neznámých krajů a doufáme, že tam najdeme nový domov — nebo se vrátíme do Silvanestu, pravlasti elfů. Do minulého týdne šlo všechno dobře. Dračímu Velmistrovi potrvá tři dny usilovného pochodu, než zde shromáždí své vojsko do výchozího postavení k útoku a zvědové nám oznámí, kdy vojsko vytáhne z Útěšína. Budeme mít dost času přemístit se na západ. Ale pak jsme se dověděli, že v Pax Sarkasu je třetí dračí armáda a to je od nás méně jak den cesty. Pokud tuto armádu někdo nezastaví, je náš osud zpečetěn."

„A vy víte, jak tu armádu zastavit?" zeptal se Tanis.

„Jistě." Mluvčí se podíval na svého nejmladšího syna. „Víte, že mužové ze Závratí a Ochranova a okolních vesnic jsou v zajetí v paxsarkaské pevnosti a pracují tam jako otroci pro Dračího Velmistra. Verminaard je chytrý. Aby se mu otroci nebouřili, drží tam i jejich ženy a děti jako rukojmí. Jsme přesvědčeni, že kdyby je někdo osvobodil, jejich manželé by se postavili proti svým otrokářům a porazili by je. O to se měl právě pokusit Giltanas; osvobodit rukojmí a vyvolat vzpouru. Měl pak ty lidi vést k jihu a odlákat tak třetí armádu, abychom my měli čas odejít."

„A co se s těmi lidmi stane?" chraptivě se otázal Řekyvan. „Zdá se mi, že je předhazujete dračím armádám jak zoufalci, kteří házou maso pronásledujícím vlkům."

„Pán Verminaard je stejně dlouho naživu neponechá. Ruda je skoro vytěžena. Vybere ji do posledního kousku a pak už otroky nebude potřebovat. V horách jsou jeskyně a údolí, kde lidé mohou přežít a bránit se dračím přepadům. Snadno proti nim udrží horské průsmyky, zejména teď, když je zima na krku. Připouštím, že někteří asi zemřou, ale to je cena, kterou je třeba zaplatit. Kdybys volil ty, muži z Planin, zemřel bys raději jako otrok nebo bojovník?"

Řekyvan neodpověděl a zarputile shlížel dolů na mapu.

„Giltanas neměl štěstí," řekl Tanis, „a teď chcete, abychom se my pokusili vyvo-

lat vzpouru?"

„Ano, Tantalasi," odpověděl Mluvčí. „Giltanas zná cestu do Pax Sarkasu — Sla-Mori. Zavede vás až do pevnosti. Nejenže osvobodíte své lidi, ale pomůžete elfům, aby se zachránili." Mluvčího hlas se zpevnil — „dáte jim tu naději na přežití, kterou mnoho elfů nedostalo, když lidé na nás přivolali Pohromu."

Řekyvan vzhlédl a zamračil se. Také Sturm se zatvářil zle. Mluvčí se zhluboka nadechl a pak řekl smutně: „Odpusťte! Nechtěl jsem vás bičovat důtkami minulosti. Lidské hoře nám není lhostejné. Pošlu s vámi svého syna Giltanase ochotně a s vědomím, že už ho nikdy nemusím uvidět. Učiním tuto oběť, aby můj lid žil a váš také."

„Dejte nám čas, abychom to uvážili," řekl Tanis, i když věděl k jakému rozhodnutí musí dojít. Mluvčí kývl a elfí bojovníci udělali mezi sebou uličku, která zavedla družinu ke skupině stromů. Tam zůstali o samotě.

Tanisovi přátelé stah" před ním, pod hvězdami byly jejich vážné obličeje maskami ze světla a stínu. Po celý ten čas, myslel si, jsem bojoval za to, abychom zůstali pohromadě. Teď vidím, že se musíme rozejít. Nemůžeme riskovat a vzít Disky do Pax Sarkasu a Zlatoluna se s nimi nikdy nerozloučí.

„Já půjdu do Pax Sarkasu," řekl tiše Tanis. „Ale myslím, přátelé, že nastal čas, abychom se rozešli. Než něco řeknete, povím vám toto — já bych poslal Tiku, Zlatolunu, Řekyvana, Karamona a Raistlina a vás, Fišpáne, s elfy v naději, že donesete Disky do bezpečí. Disky jsou příliš cenné na to, abychom s nimi napadli Pax Sarkas."

„To může být, půlelfe," zasípěl Raistlin z hlubin své kutny, „ale mezi elfy z Qualinestu není ten, jehož Zlatoluna hledá."

„Jak to víš?" zeptal se Tanis popuzeně.

„Neví nic, Tanisi," přerušil ho hořce Sturm. „Jen řeči —"

„Raistline?!" opakoval Tanis nevšímaje si Sturma.

„Slyšels rytíře!" zasyčel čaroděj. „Já nic nevím!"

Tanis si povzdychl a nechal to být, jen se rozhlédl. „Zvolili jste si mě vůdcem -"

„A to jo, to zvolili, hochu," řekl z ničeho nic Flint. „Jenže tohle rozhodnutí ti jde jen z hlavy — a ne taky ze srdce. Uvnitř jsi přesvědčený, že bychom se dělit neměli."

„Já s těmi elfy rozhodně nezůstanu," řekla Tika a zkřížila si paže na prsou. „Já jdu s tebou, Tanisi. Chci se stát bojovnicí-šermířkou jako Kitiara."

Tanisovi se zkřivila tvář. Slyšet zrovna teď jméno Kitiara mu působilo přímo tělesnou bolest.

„Já se nebudu schovávat u elfů," pravil Řekyvan, „zejména, když by to znamenalo, že můj kmen bude bojovat někde za mne."

„On a já jsme jedno," řekla Zlatoluna a položila ruku na jeho paži. „A kromě toho," dodala mírně, „nějak cítím, že to, co čaroděj říká, je pravda — vůdce není mezi elfy. Oni chtějí tento svět opustit a ne za něj bojovat."

„Holt, jdeme zas všichni, Tanisi," řekl Flint rozhodně.

Půlelf se bezmocně rozhlédl po družině, pak se usmál a zavrtěl hlavou. „Mas pravdu. Nebyl jsem skutečně přesvědčený, že se máme rozdělit. Je to sice rozumné,

je to logické, to jistě, ale my to právě proto neuděláme."
„A teď bychom si mohli trochu zdřímnout." Fišpán už zas zíval.
„Počkejte okamžik, starý pane," řekl Tanis odměřeně. „Vy k nám nepatříte. Vy rozhodně musíte jít s elfy."
„Musím?" zeptal se tiše starý čaroděj a přitom jeho oči ztratily svůj rozptýlený, nesoustředěný výraz. Zahleděl se na Tanise tak pronikavým — téměř hrozivým — pohledem, že půlelf mimoděk o krok ustoupil a smysly vnímal téměř bolestivou auru síly vyzařující ze starého muže. Hlas měl tichý, ale rozhodný. „Já si chodím, kde chci na tomto světě, a chci jít s vámi, Tanisi Půlelfe."
Raistlin se na Tanise podíval, jako by mu chtěl říci: *Tak teď už pochopils*! Tanis nerozhodně jeho pohled opětoval. Teď už věděl, že ten rozhovor s Raistlinem neměl odkládat, ale když se starý muž rozhodl, že od nich neodejde, už spolu promluvit nemohli.
„Řeknu tobě, Raistlin," promluvil náhle Tanis polní řečí, což byla zkažená forma obecné, kterou se mezi sebou dorozumívali žoldnéři všech krynských pokolení. Dvojčata jednu dobu chvíli sloužila jako žoldnéři — ostatně jako skoro všichni z družiny — aby měla co jíst. Tanis věděl, že Raistlin mu porozumí. A zároveň si byl skoro jist, že stařec ne.
„Budem mluvit, když chceš," odpověděl mu stejnou řečí Raistlin. „Ale vím nic moc."
„Ty bojíš. Proč?"
Raistlinovy podivné oči hleděly do dáli, když odpovídal. „Já nevím, Tanis. Ale ty správně. V dědkovi síla. Moc velký. Já bojím." Oči se mu zaleskly. „A já hlad!" Čaroděj si povzdechl a zdálo se, že se vrací z těch nesmírných dálek. „Ale on správně. Zkusíš zastavit jeho? Velké nebezpečí."
„Jako by už ho nebylo dost," řekl hořce Tanis a přešel zpět do obecné. „Ještě si ho tím tvrdohlavým starým čarodějem přiděláváme."
„Jsou i jiná, stejná, ne-li horší," řekl Raistlin a významně pohlédl na svého bratra. I čaroděj přešel do obecné. „Ztratil jsem mnoho sil. Musím se vyspat. Co ty, bratře?"
„Já zůstanu tady," řekl Karamon, který si vyměnil pohled se Sturmem. „Musíme si ještě promluvit s Tanisem."
Raistlin přikývl a nabídl Fišpánovi, že mu pomůže. Starý čaroděj se do mladého zavěsil, přičemž stačil ještě praštit jeden strom holí a obvinit ho, že špehuje.
„Jako by jeden blázen čarodějnická nestačil," brumlal si Flint. „Já jdu zalehnout."
Jeden po druhém odcházeli a nakonec Tanis, Sturm a Karamon osaměli. Tanis se k nim unaveně obrátil. Cítil, že tuší, o čem s ním chtějí mluvit. Karamon byl rudý a oči klopil ke špičkám škorní, Sturm si popotahoval kníry a zamyšleně Tanise pozoroval.
„No tak?" řekl Tanis.
„Giltanas," řekl Sturm.
Tanis se zamračil a poškrábal se ve vousech. „To je moje věc. Vás se to netýká," řekl úsečně.

„Nás se to *týká*, Tanisi," trval na svém Sturm, „jestli nás má vést do Pax Sarkasu. Nebudeme se ti plést do tvých věcí, ale je zřejmé, že máte spolu nevyrovnané účty. Viděl jsem, jak se na tebe dívá, Tanisi, a kdybych byl na tvém místě, nešel bych s ním bez přítele, který by mi kryl záda."

Karamon se upřímně díval na Tanise a obočí měl svraštělé. „Já vím, že je to elf," řekl mohutný muž pomalu. „Ale jak tady Sturm říká, někdy má takový divný oči. Copak ty neznáš cestu do Sla-Mori? Anebo: nenašli bysme ji sami? Já mu nevěřím. A Sturm taky ne a Raist taky ne."

„Vysvětli mi tohle, Tanisi," řekl Sturm, když uviděl jak půlelfova tvář temní hněvem. „Když Giltanasovi hrozilo v Útěšíně takové nebezpečí, jak to, že si tak klidně seděl v hospodě? A potom, to jeho vyprávění o bojovnících, kteří ‚náhodně' narazili na celou zatracenou armádu! Tanisi — nekruť hlavou. Možná, že není zlý — možná se neumí rozhodovat. Co když ho Verminaard nějak dostal? Co když mu Dračí Velmistr nabídl, že ušetří jeho pokolení, když nás zradí! Možná, že proto seděl v útěšínské hospodě, protože tam na nás čekal."

„To už je vyloženě k smíchu!" vybafl Tanis. „Jak, prosím tě mohl vědět, že tam přijdeme?"

„Cestu z Xak Sarotu do Útěšína jsme přece nijak netajili!" odvětil chladně Sturm. „Cestou jsme potkávali drakoniány a těm, kteří prchali z Xak Sarotu muselo napadnout, že jsme tam přišli pro Disky. Verminaard asi zná teď náš popis líp, než svou vlastní matku."

„Ne, tomu prostě nevěřím!" řekl Tanis a rozzlobeně hleděl na Sturma a Karamona. „Vy dva nemáte pravdu! Dám na to krk. Já jsem s Giltanasem vyrůstal, já ho znám! Ano, *měli jsme* spolu nevyrovnaný účet, ale to jsme si už řekli, a věc je uzavřena. Uvěřím, že je zrádce elfů, až uvěřím, zeje Karamon zrádcem lidí. Ne, já neznám cestu do Pax Sarkasu. Nikdy jsem tam nebyl. A ještě něco." Tanis už docela zuřivě křičel. „Jestli já v naší družině někomu nedůvěřuju, tak je to tvůj bratr a ten starý!" Pohlédl na Karamona, jako by on za to mohl.

Mohutný muž zbledl a sklopil oči. Otočil se a chtěl odejít. Tanis se vzpamatoval a pochopil, co vlastně řekl. „Promiň, Karamone." Objal bojovníka kolem ramen. „Tohle mi ujelo. Raistlin nám přece už víckrát všem zachránil život na téhle bláznivé cestě. Jenže, já prostě nemůžu uvěřit, že by Giltanas byl zrádce!"

„To my víme, Tanisi," řekl tiše Sturm. „A věříme tvému úsudku. Jenže — jak jsme říkali doma — je moc tmavá noc, aby se dalo chodit se zavřenýma očima."

Tanis si povzdychl a přikývl. Druhou rukou objal taky Sturma. Rytíř ho k sobě přitiskl a tři muži stáli chvíli mlčky. Pak vyšli z hájku a vraceli se do Dvorany oblaků. Slyšeli, jak se Mluvčí stále ještě radí se svými bojovníky.

„Co to vlastně znamená Sla-Mori?" zeptal se Karamon. „Tajná cesta," odpověděl Tanis.

Tanis se náhle probudil a sevřel dýku u opasku. Nad ním se tyčil temný stín a stínil hvězdy na obloze. Bleskurychle vztáhl ruce, stiskl, strhl ho k zemi a přiložil hrot dýky k jeho obnaženému hrdlu.

„Tantalasi!" ozval se slabý výkřik, když se ve světle hvězd zableskla ocel dýky.

„Laurano!" vydechl Tanis.

Přitiskla se k němu celým tělem. Cítil, jak se chvěje a již zcela procitlý, viděl dlouhé vlasy splývající volně z ramen. Měla na sobě jen průsvitné noční roucho. Plášť z ní spadl při předchozí potyčce.

Vedena náhlým podnětem, Laurana vstala a vyklouzla do noci, přes sebe si přehodila plášť, který ji měl chránit před chladem. Nyní ležela Tanisovi na hrudi a byla tak vyděšená, že se nemohla ani pohnout. Toto byl Tanis, o kterém nic nevěděla. Náhle pochopila, že kdyby byla skutečně nepřítelem, byla by mrtvá — s proříznutým hrdlem.

„Laurano..." opakoval Tanis a zasunul dýku zpět za opasek. Ruka se mu přitom chvěla. Odstrčil ji, posadil se a měl sám na sebe zlost, že ji vyděsil, měl zlost i na ni, že v něm probudila cosi, co v něm někde hluboko spočívalo. Na okamžik, když ležela na něm, vnímal neobyčejně silně vůni jejích vlasů, teplo jejího štíhlého těla, pohyb svalů stehen a měkkost malých prsů. Když odcházel, Laurana byla děvče. Vrátil se a našel ženu — krásnou a žádoucí ženu.

„Co, u Propasti, děláš tady tak pozdě v noci?"

„Tantalasi," řekla a hlas jí selhával. Zabalila se úžeji do pláště. „Přišla jsem tě požádat, aby sis to rozmyslil. Ať tví člověčí přátelé jdou do Pax Sarkasu. Ty musíš jít s námi! Nezahazuj takhle svůj život. Můj otec je zoufalý. Nevěří, že se to podaří — a já vím, že nevěří. Ale nemůže nic dělat! Už začal oplakávat Giltanase, jako by byl mrtvý. Nebudu už mít bratra. Chci mít aspoň tebe!" Rozeštkala se. Tanis se rychle rozhlédl kolem sebe. Kolem byly zcela určitě elfí stráže. Kdyby ho elfové zastihli v této situaci...

„Laurano," řekl, sevřel jí ramena a lehce zatřásl. „Už nejsi děcko. Musíš dospět a musíš dospět velice rychle. Nemůžu poslat své přátele do nebezpečí a nebýt s nimi. Vím, co všechno riskujeme, nejsem slepý! Ale máme-li osvobodit lidi od Verminaarda a dopřát vám čas k ústupu, musíme to riziko podstoupit! Přijde čas, Laurano, kdy budeš muset taky riskovat pro něco, čemu věříš — pro něco, co bude cennější než tvůj život. Chápeš to?"

Podívala se na něj skrze vodopád zlatých vlasů. Vzlyky ustaly a přestala se chvět. Upřeně na něho hleděla.

„Rozumíš mi, Laurano?" opakoval.

„Ano, Tantalasi," řekla tiše. „Rozumím."

„Dobrá," oddechl si. „A teď jdi spát. Rychle. Ohrozila jsi mě. Kdyby nás takhle uviděl Giltanas —"

Laurana vstala a rychle vyšla z háje, proběhla ulicemi jako vítr mezi osikami. Proklouznout kolem stráží do otcových komnat bylo snadné — ona a Giltanas to dělali od útlého dětství. Šla tiše ke svému pokoji, chvíli postála před otcovými a matčinými dveřmi a naslouchala. Uvnitř se ještě svítilo. Slyšela jak praská pergamen a cítila ostrý zápach. Otec pálil listiny. Slyšela, jak matka tiše hovoří a volá otce, ať jde spát. Laurana zavřela na chvíli v tiché bolesti oči, pak sevřela rozhodně rty a neslyšně se rozběhla tmavou, chladnou chodbou do své ložnice.

8
Pochybnosti.
Past! Nový přítel.

ELFOVÉ DRUŽINU VZBUDILI PŘED ROZBŘESkem. Nad severním obzorem se honila černá bouřková mračna a jako nenechavé prsty dosahovala až ke Qualinestu. Giltanas se dostavil až po snídani v kabátci z modrého sukna a v drátěné košili.

„Máme už zásoby," řekl a ukázal na bojovníky nesoucí vaky. „Můžeme vám také poskytnout zbraně a výstroj, jestli potřebujete."

„Tika potřebuje pancíř a štít a meč," řekl Karamon.

„Dáme jí, co máme," řekl Giltanas, „i když pochybuju, že najdeme tak malou velikost."

„Jak se daří Therosu Železníkovi?" zeptala se Zlatoluna.

„Zotavuje se, kněžko Mišakal," Giltanas se uctivě Zlatoluně uklonil. „Moji muži ho pochopitelně vezmou s sebou, až budou odcházet. Můžeš se s ním rozloučit."

Elfové se za chvíli vrátili se zbraněmi nejrůznějšího stáří a původu, aby si Tika mohla vybrat, a taky s lehkým mečem, který měly v oblibě elfí ženy. Tika vypoulila oči, když uviděla helmu a štít. Oboje bylo elfího původu, zdobené drahými kameny.

Giltanas vzal helmu a štít od elfa. „Musím ti ještě poděkovat za to, žes mi tam v hospodě zachránila život," řekl Tice.

„Vezmi si to. Je to slavnostní zbroj mé matky ještě z doby Bratrovražedných válek. Měla ji vlastně dostat má sestra, ale Laurana i já si myslíme, že si ho zasloužíš víc."

„To je krása," šeptala Tika, celá zrudlá. Vzala helmu a pak se zmateně podívala na ostatní zbroj. „Já nevím, co kam patří" přiznala se.

„Já ti pomůžu," řekl dychtivě Karamon.

„Já to zařídím," řekla stroze Zlatoluna. Sebrala zbroj a odvedla Tiku do hájku mezi stromy.

„Co ta ví o brnění?" mručel nespokojeně Karamon.

Řekyvan se podíval na bojovníka a usmál se jedním ze svých vzácných, řídkých úsměvů, které zjasnily tu a tam jeho přísnou tvář. „Zapomínáš," řekl, „že je Vojvodova dcera. V otcově nepřítomnosti bylo její povinností vodit kmen do války. Ví toho hodně o brnění, bojovníku — a o srdcích, která bijí pod ním, možná ještě víc."

Karamon zčervenal. Nervózně sebral pytel se zásobami a podíval se dovnitř. „Co je to za šmejd?" zeptal se.

„*Quith-pa*," řekl Giltanas. „Ve vaší řeči: železná zásoba. Vydrží nám mnoho týdnů, když to bude třeba."

„Vypadá to na sušené ovoce," řekl Karamon znechuceně.

„To taky je," řekl s úsměvem Tanis.

Karamon zasténal.

Rozbřesk začal probarvovat bouřková mračna bledým, chladným světlem, když Giltanas vyvedl skupinu z Qualinestu. Tanis hleděl upřeně před sebe a odmítal se ohlédnout.

V duchu si přál, aby jeho poslední cesta sem byla dopadla šťastněji. Ráno už Lauranu nezahlédl a třebaže se mu ulevilo, když se tak vyhnul slzavému loučení, přece ho tajně mrzelo, že ani nepřišla říct „sbohem".

Stezka se stáčela k jihu a pomalu a soustavně klesala. Byla neprošlapaná a hustě zarostlá křovím, ale skupina Giltanasových bojovníků ji klestila za pochodu, takže postup byl vcelku snadný. Karamon šel vedle Tiky, zářící ve své nepadnoucí zbroji, a poučoval ji, jak zacházet s mečem. Naneštěstí se však učiteli příliš nevedlo.

Zlatoluna totiž vyhrnula Tice její červenou suknici až po stehna, aby se jí lépe šlo. Kusy bílé z Tičina kožešinou lemovaného spodního šatu občas lákavě vykoukly a bylo jí vidět nohy. Tičiny nohy byly takové, jak si je Karamon vždycky představoval — silné a dobře stavěné. Proto se jen obtížně soustřeďoval na svůj výklad. Byl tak zaujat svou žačkou, že si ani nevšiml, že jeho bratr zmizel.

„Kde je mladý čaroděj?" zeptal se drsně Giltanas.

„Nestalo se mu něco?" řekl polekaně Karamon a v duchu si nadával, že na bratra zapomněl. Bojovník vytasil meč a vyrazil po pěšině zpátky.

„Nesmysl!" Giltanas ho zastavil. „Co by se mu mohlo stát? Na míle daleko není žádný nepřítel. Musel někam jít — možná i záměrně."

„Řekni to ještě jednou," vzplanul Karamon.

„Možná, že odešel, aby —"

„Aby si nasbíral věci potřebné ke kouzlům, elfe," zašeptal Raistlin, který se vynořil z křovin. „A taky si doplnil byliny, které ulevují v kašli."

„Raiste!" Karamon ho s úlevou téměř objal. „Neměl bys sám nikam chodit — je to nebezpečné."

„Složení látek pro má kouzla je tajné," zašeptal Raistlin popuzeně a bratra odstrčil. Opřel se o Magiovu hůl a přidal se vpředu k Fišpánovi.

Giltanas vrhl na Tanise ostrý pohled, ale ten jen pokrčil rameny a zavrtěl hlavou. Skupina putovala dál a stezka byla stále strmější a vedla dolů osikovými háji k borovicím v nížinách. Pak běžela podél čistého potůčku, který se změnil v prudkou bystřinu, když postoupili dál k jihu.

Pak se zastavili na spěšný oběd a Fišpán se složil vedle Tanise. „Někdo nás sleduje," řekl pronikavým šepotem.

„Cože," řekl Tanis, prudce se napůl zvedl a nevěřícně hleděl na starce.

„Ano, vskutku," přikývl starý čaroděj vážně. „Viděl jsem něco — jak se to míhalo sem a tam mezi stromy."

Sturm si všiml Tanisova starostlivého výrazu. „Copak se děje?"

„Starý pán říká, že nás někdo sleduje."

„Pchá!" Giltanas odhodil znechuceně poslední kousek quithpa a vstal. „To je bláznovství. Hned vyrazme. Do Sla-Mori je pořád ještě daleko a musíme se tam dostat před soumrakem."

„Já půjdu jako poslední," řekl tiše Tanisovi Sturm.

Pak šli několik hodin lesem zakrslých borovic. Slunce se sklánělo a prodlužovalo

stíny, když se náhle skupina ocitla na mýtině.

„Pšššt!" varoval je Tanis a poplašeně uskočil.

Karamon byl okamžitě v pohotovosti, chopil se meče a druhou rukou dal znamení Sturmovi a bratrovi.

„Co zas je?" zapípal Bosonožka. „Já nic nevidím."

„Pššt!" Tanis zpražil šotka pohledem a Tas se plácl přes ústa, aby ušetřil Tanisovi námahu.

Na mýtině se nedávno odehrál krvavý boj. Těla lidí a skřetů ležela porůznu v neslušných polohách násilné smrti. Družina se s obavami rozhlížela celé dlouhé minuty, ale neslyšela nic, jen zurčení vody.

„Na míle daleko není žádný nepřítel!" Sturm vrhl zničující pohled na Giltanase a vešel na mýtinu.

„Počkej!" řekl Tanis. „Myslím, že se tam cosi hýbe!"

„Možná je ještě někdo naživu," řekl chladně Sturm a kráčel vpřed. Ostatní pomalu následovali. Hluboké zasténání zaznělo pod dvěma skřetími těly. Bojovníci šli k propletenci těl, meče v pohotovosti.

„Karamone..." ukazoval mu Tanis.

Mohutný bojovník odstrčil těla. Pod nimi byla sténající postava.

„Člověk," hlásil Karamon. „Celý od krve. Myslím, že v bezvědomí."

Ostatní přistoupili, aby si prohlédli muže na zemi. Zlatoluna chtěla vedle něho pokleknout, ale Karamon ji zadržel.

„Ne, paní," řekl mírně. „Bylo by zbytečné ho léčit, kdybychom ho zas museli zabít. Vzpomeň si — v Útěšíně bojovali za Dračího Velmistra také lidé."

Skupina obstoupila ležícího muže. Měl na sobě drátěnou košili, která byla velice pěkná, i když místy již rezavá. Šat byl bohatý, ačkoli na několika místech téměř prodřený stálým nošením. Vypadal, že mu táhne čtyřicítka. Vlasy měl černé a husté, bradu pevnou a rysy pravidelné. Pak cizinec otevřel oči a zastřeným pohledem pohleděl na družinu.

„Děkujme bohům Hledačů!" řekl chraptivě. „Co moji přátelé — jsou mrtví?"

„Starej se nejprve o sebe," řekl mu Sturm odměřeně. „Řekni nám, kdo byli ti tvoji přátelé — skřeti nebo lidé?"

„Lidé — bojovníci proti dračím mužům." Muž se odmlčel a oči se mu rozšířily překvapením. „Giltanas?"

„Ebene," řekl v tichém úžasu Giltanas. „Jak jsi přežil tu bitvu u strže?"

„A jak ty, když o tom už mluvíme?" Muž jménem Eben se snažil vyhrabat se na nohy. Karamon mu chtěl pomoci, když náhle Eben ukázal. „Pozor! Drako —"

Karamon sebou švihl čelem vzad a pustil Ebena, který se zasténáním opět upadl. Ostatní se taky otočili a spatřili dvanáct drakoniánů s tasenými meči na okraji mýtiny.

„Všichni cizinci v této zemi budou předvedeni před Dračího Velmistra k výslechu," zvolal jeden z nich. „Vyzýváme vás, abyste šli s námi dobrovolně."

„Nikdo přece o této stezce do Sla-Mori neměl vědět," zašeptal Sturm Tanisovi a významně se podíval na Giltanase. „Tedy, aspoň elf tak řekl, že?"

„Pán Verminaard nám neporoučí!" zařval Tanis a Sturma si nevšímal.

„Však brzo bude," řekl drakonián a mávl mečem. Stvůry vyrazily k útoku.

Fišpán, který stál poblíž okraje lesa, vytáhl něco z mošny a začal mumlat jakási slova.

„Kulový blesk ne." zasípěl Raistlin a chytil starého čaroděje za rameno. „Vždyť bychom shořeli všichni!"

„Skutečně? No, myslím, že budeš mít asi pravdu." Starý čaroděj si zklamaně povzdychl, pak ho ale něco napadlo. „Počkej — já něco vymyslím!"

„Jen zůstaň, kde jsi — pěkně v úkrytu!" nařídil mu Raistlin. „Já jdu za bratrem."

„Moment, jak bylo to pavučinové kouzlo?" rozvažoval stařec.

Tika vytasila svůj nový meč a třásla se strachem a vzrušením. Jeden drakonián se k ní rozběhl a ona se rozpřáhla k smrtící ráně. Ostří drakoniána minulo snad o celou míli, ale Karamonovu hlavu sotva o píď. Odstrčil Tiku, postavil se před ni a srazil drakoniána k zemi mečem naplocho. Než se mohl zvednout, šlápl mu na hrdlo a zlomil vaz.

„Pojď za mnou," řekl Tice a pak se podíval na její meč, kterým stále divoce mávala. „Vlastně bude líp," nervózně se opravil Karamon, „když poběžíš tam k těm stromům se starým a Zlatolunou. Buď hodná holka!"

„To teda nebudu," řekla Tika dotčeně. „Já mu ukážu," mumlala si a zpocené dlaně jí klouzaly po jilci. Dva další drakoniáni zaútočili na Karamona, ale tomu už stál po boku bratr — ti dva spojili sílu kouzla a oceli a nepřátele zničili. Tika poznala, že jim jenom překáží a Raistlina se bála možná víc než drakoniánů. Rozhlédla se, zda by neměla jít někomu na pomoc. Sturm a Tanis bojovali bok po boku. Giltanas zcela překvapivě bojoval spolu s Flintem a Tasslehoff svou prakovku zabodnutou do země — pálil jeden kámen za druhým. Zlatoluna stála pod stromy a Řekyvan byl poblíž. Starý čaroděj vytáhl knihu kouzel a listoval v ní.

„Pavučina... pavučina... jak to jenom šlo?" mumlal si.

„Aaarrrgghh!" Skřípavé zachrčení za Tikou málem způsobilo, že si překousla jazyk. Otočila se a leknutím upustila meč, když se přímo na ni s hrozným smíchem vrhl drakonián. V panice sevřela Tika svůj štít oběma rukama a udeřila jím drakoniána do odporné, plazí tváře. Náraz jí téměř vyrazil štít z ruky, ale stvůra padla v bezvědomí na záda. Tika sebrala meč a s výrazem odporu probodla stvůře srdce. Tělo okamžitě zkamenělo a meč v něm uvízl. Tika jím cloumala, ale držel pevně.

„Tiko, po levé!" zaječel vysokým hláskem Tasslehoff.

Tika se otočila a viděla dalšího drakoniána. Rozmáchla se štítem a zastavila jeho úder mečem. Pak silou zrozenou ze strachu utloukala stvůru štítem s jediným pomyšlením, že tu potvoru musí zabít. Bila do ní, dokud neucítila na rameni čísi ruku. Otřela zakrvácený štít a spatřila Karamona.

„Už je to dobrý!" řekl mohutný bojovník na uklidněnou. „Máš to za sebou, Tiko. Je po nich. Bylas bezvadná, prostě bezvadná."

Tika zamrkala, protože v první chvíli bojovníka nepoznávala. Pak se otřásla a sklonila svůj štít.

„S mečem mi to moc nešlo," řekla a teprve teď se roztřásla po přestálé hrůze a vzpomínkou na hroznou stvůru, vrhající se na ni.

Karamon viděl, jak se třese, rozpřáhl paže, vzal ji do náruče a hladil po zpoce-

ných rudých kučerách.

„Bylas statečnější než někteří muži, co jsem viděl — a to byli bojovníci," řekl mohutný muž hlubokým hlasem.

Tika pohlédla Karamonovi do očí. Strach pominul a nahradilo ho vzrušení. Přitiskla se ke Karamonovi. Dotyk jeho svalů, pot a pach kůže ji vzrušil ještě víc. Tika ho objala kolem krku a políbila tak divoce, že ho kousla do rtu. V ústech cítila jeho krev.

Karamon překvapeně ucítil kousnutí, podivný protiklad měkkosti jejích rtů, a také jeho se zmocnila žádost. Chtěl tu ženu víc než kteroukoli jinou — a bylo jich mnoho — ve svém životě. Zapomněl, kde je a kdo je kolem. Rozum a krev mu hořely a pocítil prudkou bolest vášně. Tiskl Tiku k hrudi, objímal ji a líbal čím dál prudčeji.

Bolestné objetí bylo Tice příjemné. Chtěla, aby bolest rostla a celou ji obsáhla, ale zároveň cítila zimu a strach. Když si vzpomněla na příběhy ostatních děvčat z hospody o hrozných věcech, které se občas dějí mezi mužem a ženou, zmocnila se jí panika.

Karamon ztratil vědomí skutečnosti kolem sebe. Držel Tiku v náručí a měl jen divokou představu, že ji odnese někam do lesa, když na rameni ucítil známý dotyk chladné ruky.

Mohutný muž zíral na svého bratra, pomalu přicházel k rozumu a prudce oddychoval. Pak jemně postavil Tiku na nohy. Omámená a nevědouc, co se s ní děje, otevřela oči a uviděla vedle Karamona Raistlina, který ji pozoroval svým divným, lesknoucím se zrakem.

Tice zahořela tvář. Odstoupila a málem upadla přes tělo jednoho z drakoniánů. Pak sebrala štít a utíkala pryč.

Karamon polkl a odkašlal si a chtěl něco říci, ale Raistlin se na něj jenom znechuceně podíval a šel zpátky k Fišpánovi. Karamon se třásl jako sotva narozené hříbě, těžce dýchal a šel pomalu k místu, kde Sturm, Tanis a Giltanas mluvili s Ebenem.

„Ne, už je mi dobře," ujistil je muž. „Jen jsem trochu omdlel, když jsem uviděl ty stvůry, nic víc. Vy mezi sebou skutečně máte kněžku? To je skvělé, ale na mě nemusí plýtvat svými silami. Je to jen škrábnutí. Víc jejich krve než mé. Moje četa sledovala ty drakoniány v těchto lesích a najednou nás napadlo asi čtyřicet skřetů."

„A naživu jsi zůstal jen ty, abys nám to mohl vyprávět," řekl Giltanas.

„Ano," řekl Eben a klidně čelil Giltanasově podezřívavému pohledu. „Já totiž umím zacházet s mečem — to víš. Tyhle jsem zabil" — ukázal na těla šesti skřetů, kteří leželi kolem něho — „pak jich ale skutečně byla přesila. Ostatní si asi mysleli, že je po mně a nechali mě tak. Ale o mém hrdinství už bylo řeči dost. Vy se taky oháníte mečem docela slušně. Kam máte namířeno?"

„Na jedno takový místo. Jmenuje se Sla-" začal Karamon, ale Giltanas ho přerušil.

„Naše cesta je tajná," řekl. Pak opatrně dodal. „Ovšem, zkušený bojovník by se nám hodil."

„Pokud se bijete s drakoniány, pak je váš boj taky můj boj," řekl Eben nadšeně.

Vydoloval mezi mrtvými těly skřetů svůj vak a hodil si ho přes rameno.

„Jmenuju se Eben Lomikámen a pocházím ze Závratí. Možná jste slyšeli o naší rodině," řekl.„Patřil nám nejkrásnější dům na západ od —"

„To je ono!" vykřikl Fišpán. „Už jsem si vzpomněl!"

Náhle vzduch vyplnily cáry lepivé, poletující pavučiny.

Slunce zapadlo, když skupina dorazila na otevřenou pláň lemovanou vysokými horskými štíty. S mohutností hor se měřila obrovská pevnost známá jako Pax Sarkas, která ležela před nimi a střežila vstup do horského průsmyku. Družina na ni hleděla v polekaném mlčení.

Tika vypoulila oči, když spatřila dvojici mohutných věží pnoucích se k oblakům. „Nikdy jsem neviděla něco tak obrovského! Kdo to postavil? To museli být strašně silní lidé!"

„Lidé to nebyli," řekl smutně Flint. Trpaslíkův vous se třásl, když toužebně hleděl na Pax Sarkas. „Byli to elfové a trpaslíci, kteří tehdy pracovali dohromady. To už je dávno, kdy časy byly ještě klidné."

„Trpaslík má pravdu," řekl Giltanas. „Před dávnými lety Kit-Kanan zlomil srdce svému otci a odešel ze starodávného domova elfů v Silvanestu. On a jeho kmen přišli do překrásné krajiny, kterou jim přikázal císař Ergot podle zápisu na Mečovém svitku, který ukončil Bratrovražedné války. Elfové žili dlouhá staletí v Qualinestu dokud Kit-Kanan nezemřel. Největším činem jeho vlády však byla výstavba Pax Sarkasu.

Stojí mezi královstvím elfů a trpaslíků a má ukazovat ducha spojenectví, které už dávno na Krynu není. A bolí mě, když vidím, že se z něho stal mocný nástroj války."

Zatímco Giltanas mluvil, družina viděla, že se mohutná brána Pax Sarkasu otevřela. Vojsko — šiky drakoniánů a skřetů — vypochodovalo na planinu. Dutý zvuk rohů se odrážel od vrcholků hor. Seshora pevnost kryl velký rudý drak a zároveň ji pozoroval. Družina se skryla do křoví a mezi stromy. I když byl drak vysoko a nemohl je vidět, dračí strach se jich zmocnil dokonce i na takovou dálku.

„Táhnou na Qualinest," řekl Giltanas a hlas se mu lámal. „Musíme se dostat dovnitř a osvobodit uvězněné. Pak bude Verminaard nucen povolat vojsko zpět."

„Vy jdete do Pax Sarkasu!" vydechl překvapeně Eben.

„Ano," odpověděl váhavě Giltanas a zřejmě hned litoval, že se podřekl.

„Fjú!" Eben zhluboka vydechl. „Máte kuráž, to vám musím přiznat. Takže — jak se dostáném dovnitř? Počkáme, až armáda odtáhne? Pak asi zůstane jen pár stráží u hlavní brány. Ty snadno přemůžeme, co říkáš, obře?" Šťouchl do Karamona.

„Jasně." zašklebil se Karamon.

„To není náš záměr," řekl chladně Giltanas. Elf ukázal k úzkému údolí táhnoucímu se k horám, sotva viditelnému v padajícím soumraku. „Tudy vede naše cesta. Přejdeme pod rouškou tmy."

Vstal a vykročil. Tanis ho spěšně následoval. „Co víš o tom Ebenovi?" zeptal se půlelf elfsky a ohlédl se po muži, který klábosil s Tikou.

Giltanas pokrčil rameny. „Byl s houfem lidí, kteří s námi bojovali u té strže. Ti, co přežili byli odvlečeni do Útěšína a tam pomřeli. Myslím, že asi uprchl. Mně se to

aspoň povedlo," řekl Giltanas a úkosem pohlédl na Tanise. „Pochází ze Závratí, kde jeho otec i jeho děd bývali bohatými kupci. Jeho kamarádi mi řekli, aby to neslyšel, že rodina přišla o majetek a od té doby se živí mečem."

„Myslel jsem si to," řekl Tanis. „Šaty má sice drahé, ale to nejlepší už mají dávno za sebou. Udělals dobře, když jsi ho vzal s námi."

„Netroufl jsem si ho nechat běžet," řekl Giltanas zachmuřeně. „Jeden z nás by ho měl pořád hlídat."

„Ano," Tanis se odmlčel.

„A jeden by měl hlídat mě, že si to myslíš?" řekl Giltanas sevřeným hrdlem. „Vím, co říkají ostatní — zvlášť ten rytíř. Ale přísahám ti, Tanisi, nejsem zrádce. Chci jen jedno!" Elfovy oči se v zmírajícím svitu dne horečnatě leskly. „Chci zničit Verminaarda. Kdybys ho byl viděl, když jeho drak vraždil moje bojovníky! Klidně bych obětoval život —" Giltanas se náhle odmlčel.

„A naše životy taky?" zeptal se Tanis.

Giltanas se k němu obrátil a jeho mandlové oči na Tanise hleděly bez sebemenšího výrazu. „Jestli to nevíš, Tantalasi, tak tvůj život má cenu tohohle —" Luskl prsty. „Ale život mého národa je pro mě vším. Na ničem jiném mi nezáleží." Pak přidal do kroku, protože je právě došel Sturm.

„Tanisi," řekl. „Ten starý měl pravdu. Někdo nás sleduje."

9
Podezřelé pokračování. Sla-Mori.

ÚZKÁ STEZKA PŘÍKŘE STOUPALA Z PLÁNĚ DO údolí porostlého lesem, sevřeného úpatím kopců. Večerní stíny je obklopily, když začali stoupat proti proudu potoka vzhůru do hor. Neušli daleko, když Giltanas sešel ze stezky a zmizel v křoví. Družina se zastavila a jeden hleděl rozpačitě na druhého.

„To je šílenství," zašeptal Eben Tanisovi. „V tomto údolí žijí trolové — kdo si myslíš, že vyšlapal tuhle stezku?" Tmavovlasý muž se chopil Tanisovy paže s vypočtenou důvěrností, která půlelfa z nějakého důvodu podráždila. „Já vím, jsem tady nový a bohové vědí, že nemáte důvod mi věřit, ale co víš o tom Giltanasovi?"

„Vím toho —" začal Tanis, ale Eben si ho vůbec ani nevšímal.

„Někteří z nás totiž nevěřili, že na nás drakoniánská armáda tehdy narazila náhodou, jestli chápeš. Moji chlapci a já jsme se skrývali v horách a bojovali s dračími armádami od chvíle, co přepadli Závratí. Minulý týden se z ničeho nic objevili ti elfové. Řekli nám, že táhnou na pevnost Dračího Velmistra a jestli prý se nechceme přidat? My na to: klidně, proč ne — uděláme cokoliv, co tomu dračímu pohlavárovi znepříjemní život.

Ale po cestě jsme docela dostali strach. Drakoniánské stopy byly, kam ses podíval! Ale elfové se tím nevzrušovali. Giltanas říkal, že prý se jedná o staré stopy. Tu noc jsme se utábořili a postavili hlídku. Moc nám nepomohla, varovala nás tak nanejvýš dvacet vteřin předtím, než drakoniáni zaútočili. A —" Eben se rozhlédl kolem a naklonil se ještě blíž — „zatímco jsme se snažili probrat a sebrat zbraně a začít bít ty potvory, slyšel jsem, že elfové volají, jako kdyby se někdo ztratil. A koho si tak myslíš, že volali?"

Eben upřeně hleděl na Tanise. Půlelf se zamračil a zavrtěl hlavou: tohle dramatické vypravování ho zlobilo.

„Giltanase!" zasyčel Eben. „Zmizel! Křičeli a hledali svého velitele!" Muž pokrčil rameny., Jestli se nakonec objevil nebo ne, to nevím. Padl jsem do zajetí. Odvedli nás do Útěšína, kde jsem jim utekl. No nic, já bych si pořádně rozmyslel, než bych se tím elfem dal vést. Možná, že měl důvod se ztratit, když drakoniáni zaútočili, ale —"

„Já znám Giltanase dlouho," přerušil ho Tanis drsně, ale znepokojilo ho to víc, než si připouštěl.

„Jasně. Já, jen, abys věděl," řekl Eben a přátelsky se usmíval. Plácl Tanise po zádech a vrátil se zase k Tice.

Tanis se ani nemusel rozhlížet, aby zjistil, že Karamon a Sturm slyšeli každé slovo. Žádný z nich však nic neříkal a než s nimi Tanis mohl promluvit, objevil se Giltanas, který se vynořil mezi stromy.

„Už to není daleko," řekl elf. „Křoví tam vpředu není husté a půjde se nám lip."

„Jářku, mělo by se zaútočit na hlavní bránu," řekl Eben.

„Souhlasím," řekl Karamon. Mohutný muž pohlédl na bratra, který vyčerpaně

seděl pod stromem. Zlatoluna byla bledá únavou. Dokonce i Tasovi poklesávala hlava.

„Utáboříme se tu a za úsvitu zaútočíme na hlavní bránu," navrhl Sturm.

„Uděláme to, jak jsme se už domluvili," řekl ostře Tanis. „Utáboříme se, až dojdeme k Sla-Mori."

Pak promluvil Flint. „Co kdybys šel k bráně, zazvonil a hezky poprosil, jestli tě Pán Verminaard přijme, Ostromeči? Já myslím, že ti vyhoví. Pojď, Tanisi, to nemá cenu." Trpaslík sešel ze stezky.

„Když nic jiného," řekl tiše Sturmovi Tanis, „náš sledovatel ztratí stopu."

„Ať je to kdokoli nebo cokoli," odpověděl Sturm, „musím mu přiznat, že se umí v lese pohybovat dokonale. Když jsem ho zahlédl a chtěl se mu přiblížit a prohlédnout si ho, jako by se vypařil. Myslel jsem, že bychom mu nastražili léčku, ale nebyl čas."

Když se skupina vynořila z křovin, došla na úpatí mohutného žulového útesu. Giltanas prošel několik desítek sáhů podél a ohmatával skálu. Náhle se zastavil.

„Jsme tady," zašeptal. Sáhl do svého kabátce a vytáhl kámen, který se rozzářil měkkým, tlumeným žlutým světlem. Elf dál hmatal po skalní stěně, až našel, co hledal — malý výklenek v žule. Vložil do něj kámen a začal pronášet starobylá slova a rukama dělat v nočním vzduchu nerozluštitelné pohyby.

„Je to velice působivé," šeptal Fišpán. „Kdo by to byl řekl, že je taky jeden z nás," řekl Raistlinovi.

„Jen si s tím tak hraje, nic víc," odpověděl čaroděj. Unaveně se opíral o hůl, ale přesto Giltanase bedlivě pozoroval.

Náhle a nehlučně se velký kus skály oddělil od útesu a začal se sunout do strany. Družina mimoděk ustoupila, když poryv studeného, plesnivinou páchnoucího vzduchu vyrazil z otvoru ve skále.

„Co je tam?" zeptal se podezíravě Karamon.

„Nevím, co je tam teď," odvětil Giltanas. „Nikdy jsem dál nešel. Tohle místo znám jen z bájí a pověstí svého lidu."

„Dobře," zabručel Karamon. „Tak co to *bejvalo*?"

Giltanas se odmlčel a pak řekl. „Byla to pohřební komora Kit-Kanana."

„Další strašidla," brblal si Flint a nakukoval do temnoty. „Ať jde prvně čaroděj a řekne jim, že jdem."

„Hoďte tam trpaslíka," vrátil mu to Raistlin. „Ti jsou zvyklí na tmavé, plesnivé jeskyně."

„To jen horští trpaslíci!" řekl Flint a vousy se mu naježily. „A to už je dlouho, co horští trpaslíci žili pod zemí v Thorbardinově království."

„Jen proto, že vás nikde jinde nechtěli," zasyčel Raistlin.

„Nechtě toho! Oba!" řekl Tanis podrážděně. „Raistline, co vnímáš z tohoto místa?"

„Zlo. Velké zlo," odpověděl čaroděj.

„Ale já vnímám taky velké dobro," promluvil neočekávaně Fišpán. „Elfové tam uvnitř nejsou tak úplně zapomenuti, i když zlé věci teď vládnou místo nich."

„Vy jste se zbláznili!" zařval Eben. Hluk se mezi skalami nepřirozeně silně roz-

lehl a ostatní sebou trhli a poplašeně se na něho podívali. „Promiňte," řekl a mluvil tišeji. „Ale nemůžu uvěřit, že byste, lidi, šli tam dovnitř! Na to nepotřebuju kouzelníka, abych poznal, že odtud táhne zlo. *Já* ho cítím taky! Pojďme zpátky k hlavní bráně," naléhal. „Jasně, budou tam stráže — jedna nebo dvě, ale co to je, proti tomu, co nás čeká v těch temnotách tam dál!"

„Na tom něco je, Tanisi," řekl Karamon. „S mrtvými se nedá bojovat. To jsme poznali v Temném Lese."

„To je jediná cesta!" řekl hněvivě Giltanas. „Jestli jste tak zbabělí —"

„Mezi zbabělostí a rozvahou je rozdíl, Giltanasi," řekl Tanis a hlas měl pevný a klidný. Půlelf se na chvíli zamyslel. „Možná, že bychom stráže u brány přemohli, ale stačily by jistě vzbouřit ostatní. Říkám, vstupme a aspoň tuto cestu zkusme, Flinte, běž první, Raistline, udělej nám světlo."

„*Širak*," řekl tiše čaroděj a křišťál na jeho holi se rozzářil. On a Flint zmizeli v jeskyni a ostatní šli hned za nimi. Tunel, do kterého vstoupili, byl zřejmě starodávného původu, ale jestli byl přírodní nebo tesaný ve skále nebylo možno říct.

„Co náš sledovatel?" zeptal se Sturm tiše. „Necháme vchod otevřený?"

„Past," souhlasil tiše Tanis. „Nech ho trochu pootevřený, Giltanasi, tak, aby ten, kdo nás sleduje, věděl, že jsme šli dovnitř a mohl za námi, ale ne tak moc, aby to vypadalo jako zřejmá past."

Giltanas vytáhl kámen, vložil ho do výklenku na vnitřní straně vchodu a pronesl zas několik slov. V poslední chvíli, snad na sedm osm pídí od úvrati, Giltanas kámen vytáhl. Balvan se otřásl a přestal se pohybovat a rytíř, elf, půlelf se přidali k družině u vstupu do Sla-Mori.

„Je tu spousta prachu," hlásil Raistlin a rozkašlal se, „ale žádné stopy, aspoň ne v této časti jeskyně."

„Asi sto dvacet stop dál je křižovatka," dodal Flint. „Tam jsme našli otisky nohou, ale nevíme komu patřily. Na skřeti nebo drakoniánské ale nevypadají a sem nesměřují. Čaroděj říká, že zlo proudí od cesty doprava."

„Tady se utáboříme na noc," řekl Tanis, „tu u vchodu. Postavíme dvoje hlídky — jednu u vchodu, druhou v chodbě. Sturme, ty s Karamonem máte první, pak Giltanas a já, Eben a Řekyvan, Flint a Tasslehoff."

„A já," řekla umíněně Tika, ačkoli si nevzpomínala, že by byla někdy v životě tak unavená. „Já budu taky hlídat."

Tanis byl rád tmě, která skryla jeho úsměv. „Tak dobře," řekl. „Budeš hlídat s Flintem a Tasem."

„Souhlasím," odpověděla Tika. Otevřela vak, vytáhla přikrývku a lehla si s vědomím, že ji po celou dobu pozoruje Karamon. Všimla si, že také Eben na ni hledí. Nevadilo jí to. Byla zvyklá, že na ni muži hledí s obdivem a Eben byl dokonce hezčí než Karamon. Jistě byl chytřejší a zábavnější než mohutný bojovník. Přesto v ní vzpomínka na Karamonovo náručí vyvolávala chvění a příjemný strach. Rychle tuto vzpomínku zahnala a snažila se udělat si pohodlí. Drátěná košile studila a píchala přes blůzku. Ale všimla si, že ostatní si je nesundávají. A kromě toho byla tak unavená, že klidně usne i v brnění. Poslední, co jí před usnutím vytanulo na mysli bylo, že je ráda, že není s Karamonem o samotě.

Zlatoluna si povšimla, jak bojovníkovy oči neustále Tiku sledují. Pošeptala něco Řekyvanovi — který s úsměvem přikývl — zvedla se a popošla ke Karamonovi. Položila mu ruku na rameno, odtáhla ho od ostatních do temné chodby.

„Říkal mi Tanis, že máš starší sestru," prohlásila.

„Jo," řekl Karamon překvapeně. „Kitiaru. Vlastně tak napůl."

Zlatoluna se usmála a pohladila Karamona po ruce. „Tak teď s tebou budu mluvit jako tvá starší sestra."

Karamon se usmál. „Tak jak Kitiara mluvit nebudeš, paní z Que-šu. Kit mi vždycky vysvětlila každé neslušné slovo, které jsem zaslechl a naučila mě i pár nových. Naučila mě zacházet s mečem a bojovat pro čest na turnajích, ale taky mi ukázala, jak šikovně kopnout soupeře do přirození, když se soudce nedívá. Ne, paní, ty vůbec nejsi jako má starší sestra."

Zlatoluna otevřela doširoka oči, poněkud zděšená tímto vypodobněním ženy, do níž, jak si myslela, je půlelf zamilován. „Ale myslela jsem, že ona a Tanis, že oni spolu —"

Karamon lišácky zamrkal. „To jo, to oni zas jo," řekl.

Zlatoluna se zhluboka nadechla. Nechtěla sice, aby se hovor ubíral tímto směrem, ale teď se to přímo nabízelo. „Vlastně jsem chtěla mluvit o něčem jiném. Týká se to Tiky."

„Tiky?" Karamon se začervenal. „Ona je skvělé děvče. Já prosím za prominutí, ale nějak nechápu, co to má co dělat s tebou, paní?"

„Je to *dívka*, Karamone," řekla Zlatoluna mírně. „Copak tomu nerozumíš?"

Karamon vypadal překvapeně. To přece věděl, že Tika je děvče. Co vlastně Zlatoluna po něm chce? Pak pochopil, zamžikal očima a zaúpěl. „Ne, snad ještě není -"

„Je," povzdychla si Zlatoluna. „Je. Nikdy ještě nebyla s mužem. Řekla mi to, když jsme v tom hájku zkoušely brnění. Má strach, Karamone. Slyšela o tom vyprávět spoustu věcí. Nespěchej na ni. Moc jí záleží na tom, aby se ti Ubila a mohla by udělat hloupost, jen aby se ti zavděčila. Tak jí nedovol, aby si z tebe udělala důvod, až by později litovala. Jestli ji doopravdy miluješ, čas vám to ukáže a znásobí okamžité potěšení."

„Ty, paní, s tím máš své zkušenosti, že?" řekl Karamon a zpříma na ni pohlédl.

„Mám," řekla tiše a její oči zabloudily k Řekyvanovi. „My už takhle čekáme dlouho a bolest a touha je často k neunesení. Ale moji lidé mají přísné zákony. I když si myslím, že už na tom teď nezáleží," hovořila šeptem spíš k sobě než ke Karamonovi, „protože jsme asi zbyli už jenom my dva. Ale možná, že je to zas ještě důležitější. Až vyslovíme své sliby, budeme spolu ležet jako muž a žena. Ale ne dříve."

„Já rozumím. A děkuju, žes mi to řekla o Tice," řekl Karamon. Neobratně pohladil Zlatolunu po rameni a vrátil se na své místo.

Noc přešla tiše, jejich sledovač se neobjevil. Když se hlídky vystřídaly, probral Tanis Ebenovo sdělení s Giltanasem a odpovědi ho neuspokojily. Ano, to co ten muž říká, je pravda. Giltanas byl pryč, když drakoniáni zaútočili. Snažil se přesvědčit druidy, aby jim pomohli. Vrátil se, jakmile zaslechl hluk bitvy a zrovna v té chvíli byl zasažen do hlavy. Všechno to Tanisovi vyprávěl tichým, zahořklým hlasem.

Družina se probudila, když se vchodem vplížilo bledé ranní světlo. Rychle se nasnídali, sbalili si věci a vydali se chodbou do Sla-Mori.

Když dorazili na křižovatku, prozkoumali oba směry — pravý i levý. Řekyvan poklekl a zkoumal stopy, pak vstal s velice rozpačitým výrazem v tváři.

„Jsou to lidé," řekl, „a nejsou to lidé. Jsou tu i zvířecí stopy, řekl bych, i krysí. Trpaslík měl pravdu, nejsou tu otisky drakoniánů a skřetů. Divné ale je, že zvířecí stopy konči zde, na této křižovatce. Nepokračují do té chodby vpravo. A ty další podivné stopy zas nesměřují doleva."

„Takže, kterou se dáme my?" zeptal se Tanis.

„Říkám, nechoďme žádnou!" prohlásil Eben. „Vchod je pořád otevřený. Vraťme se."

„Vrátit se už nemůžeme," řekl chladně Tanis. „Nechal bych tě jít samotného, ale -"

„Ale nevěříš mi," dokončil za něho Eben. „Nic ti nevyčítám, Tanisi Půlelfe. Dobrá, řekl jsem, že pomůžu, tak pomůžu. Tak kudy — vpravo nebo vlevo?"

„Zlo přichází zprava," zašeptal Raistlin.

„Giltanasi?" zeptal se Tanis. „Máš aspoň nějakou představu, kde jsme?"

„Nikoli, Tantalasi," odpověděl elf. „Legendy mluví o mnoha vstupech ze Sla-Mori do Pax Sarkasu — všechny jsou tajné. Pouze elfí kněží sem směli chodit, aby vzdali poctu mrtvým. Jedna cesta stejně dobrá jako druhá."

„Nebo stejně špatná," zašeptal Bosonožka Tice. Polkla a nenápadně se začala přesunovat ke Karamonovi.

„Tak půjdeme doleva," řekl Tanis, „když si Raistlin není jist pravou."

Družině svítilo na cestu světlo z čarodějovy hole, když šla pár stovek sáhů zaprášenou chodbou plnou uvolněných kamenů a dostala se k starodávné kamenné zdi s velkým otvorem, skrze něj bylo vidět pouze tmu. Raistlinovo světlo jim slabě ukázalo vzdálené stěny obrovské síně.

Nejprve vstoupili bojovníci a kryli čaroděje, který vysoko pozvedal svou hůl. Nesmírná síň musela být kdysi skvěle vyzdobena, ale nyní se rozpadala takovým způsobem, že její zašlá nádhera dojímala a děsila. Dvě řady sedmi sloupů procházely celou její délkou, pár jich leželo na zemi v troskách. Část klenby se zřítila, svědectví ničivých sil za Pohromy. Hluboko vzadu byly dvojkřídlé bronzové dveře.

Raistlin postupoval vpřed, ostatní se rozvinuli a tasili meče. Náhle Karamon přidušeně vykřikl. Čaroděj k němu přispěchal a zamířil světlo směrem, kterým ukazovala Karamonova chvějící se ruka.

Před nimi byl mohutný žulový trůn s ornamentální výzdobou. Dvě velké sochy z mramoru ho obklopovaly po obou stranách, jejich nevidoucí oči upřené do temnot. Trůn, který střežily, nebyl prázdný. Seděly na něm kosterní pozůstatky něčeho, co bývalo mužem — jakého pokolení, nebylo možno určit, smrt srovná všechny. Postava byla oblečena v královské roucho, které bylo zašlé a napůl rozpadlé, přesto však svědčící o bývalé bohatosti. Plášť kryl kostlivá ramena. Koruna matně zářila na prázdné lebce. Kostnaté ruce, prsty i ve smrti půvabně objímaly meč v pochvě.

Giltanas padl na kolena. „Kit-Kanan," řekl šeptem. „Jsme v Síni Předků, v jeho pohřební komoře. Takový pohled se nenaskytl nikomu od chvíle, co elfí kněží zmi-

zeli během Pohromy."

Tanis zíral na trůn a pomalu v něm rostly pocity, jimž nerozuměl a jejichž smysl nechápal. Pak poklekl i on. *„Fealan, thalos. Im murguanethi. Sai Kith-Kananoth Murtari Larion,"* odříkával polohlasně modlitbu za největšího z elfích králů.

„Překrásný meč," řekl Tasslehoff a jeho fistulka prolomila uctivé ticho. Tanis se na něho upřeně zahleděl. „Neboj se, já ho nevezmu," bránil se šotek a zatvářil se ukřivděně. „Jen jsem se tak pro zajímavost zmínil."

Tanis vstal. „Ani se ho nedotkneš," řekl přísně šotkovi a pak se vydal na obhlídku ostatních částí síně.

Když Tas přistoupil, aby si meč prohlédl, Raistlin šel s ním. Čaroděj začal mumlat nějaká slova. *„ Tsaran korilath ith hakon,"* a prudce učinil nad mečem složitý předepsaný pohyb. Meč se rozzářil slabou narudlou září. Raistlin se usmál a tiše řekl: „Je očarovaný."

Tas polkl vzrušením. „A to je dobrý kouzlo nebo špatný?"

„Takovou věc ti nepovím," zašeptal čaroděj. „Protože sám nevím. Ale vzhledem k tomu, že tu netknuté leží tak dlouho, já bych se ho rozhodně nedotýkal!"

Obrátil se a zanechal Tase úvahám, jestli se má odvážit neposlechnout Tanise a riskovat, že bude proměněn v nějakou hnusotu.

Zatímco šotek bojoval s pokušením, ostatní prohledávali sni, zda neobjeví tajné východy. Flint jim pomáhal učeným a zdlouhavým výkladem o trpasličím umění výstavby skrytých dveří. Giltanas šel až na opačný konec od Kit-Kananova trůnu, k mohutným dvojkřídlým bronzovým dveřím. Jedno, s reliéfem mapy Pax Sarkasu, bylo poněkud pootevřeno. Zavolal, ať mu posvítí a začal s Raistlinem mapu studovat.

Karamon věnoval kostlivé postavě dlouho mrtvého krále poslední pohled a přidal se ke Sturmovi a Flintoví, kteří hledali tajné dveře.

Nakonec Flint zvolal: „Bosonožko, ty budižkničemu, teď nám ukaž, co umíš. Pořád se chlubíš, že jsi našel za dveřmi, o kterých sto let nikdo nevěděl, drahokam samotného tento-nonc, tak se předveď."

„No, tam to vypadalo úplně stejně." Tas zapomněl na meč a rozběhl se k nim, když se z ničeho nic zastavil.

„Co to bylo!" zeptal se a zatřepal hlavičkou.

„Co bylo co?" řekl nepřítomně Flint a dál prohmatával stěnu.

„To škrábání," řekl překvapený šotek. „Je slyšet z tamtěch dveří."

Tanis vzhlédl, protože ho léta poučila, aby bral šotkův sluch vážně. Šel ke dveřím, kde Giltanas a Raistlin pečlivě studovali mapu. Náhle Raistlin ustoupil o krok. Otevřenými dveřmi vproudil do síně odporný puch. Teď už škrábavý zvuk a čvachtání slyšeli všichni.

„Zavřete ty dveře," zašeptal naléhavě Raistlin.

„Karamone!" vykřikl Tanis. „Sturme!" Oba dva se spolu s Ebenem rozběhli ke dveřím. Opřeli se do nich, ale dveře se rozlétly, hodily je zpět a s tupým zaduněním narazily o zeď. Do síně se vplížila nestvůra.

„Pomoz nám, Mišakal!" vydechla Zlatoluna jméno bohyně, když klesala ke zdi. Nestvůra se plížila rychle, přestože byla ohromná. Škrábání způsobilo mohutné,

nafouklé tělo, které klouzalo po podlaze.

„Slimejš!" řekl Tas a rozběhl se, že si ho prohlédne. „Ale podívejte na tu velikost! Jak mohl takhle vyrůst? Rád bych věděl, co žere —"

„Nás, ty troubo!" zařval Flint, chytil šotka a praštil s ním o zem, zrovna ve chvíli, kdy obrovský slimejš vyplivl proud slin. Jeho oči na otáčejících se stopkách vyrůstajících z hlavy, mu nebyly k ničemu a ani je moc nepotřeboval. Slimejš si nalézal a žral krysy pouze po čichu. Teď zjistil daleko větší kořist a vystřelil svou ochromující slinu ve směru čerstvého masa, po kterém zatoužil.

Smrtící tekutina minula šotka i trpaslíka, kteří se odkulili z jejího směru. Sturm a Karamon zaútočili na nestvůru meči, Karamonův ani nepronikl tlustou, pružnou kůží. Sturmův obouručák byl lepší a slimejš v bolestech ucouvl. Tanis zaútočil, když se slimejšova hlava začala sunout k rytíři —

„Tantalasi!"

Výkřik pronikl skrze Tanisovo soustředění a obrátil se, aby s úžasem zíral ke vchodu.

„Laurano!"

V této chvíli slimejš ucítil Tanise a plivl leptavou tekutinou tentokrát po něm. Slina zasáhla ostří jeho meče a kov začal pěnit a šel z něho kouř, pak se mu rozplynul v ruce. Pálící tekutina mu stékala po paži a rozežírala maso. Tanis vykřikl šílenou bolestí a padl na kolena.

„Tantalasi!" vzkřikla Laurana a běžela k němu.

„Zastavte ji!" zaúpěl Tanis a zlomil se vedví v záchvatu bolesti objímaje si zčernalou a nehybnou paži.

Slimejš už cítil vítězství a připlazil se blíže. Zlatoluna vrhla na nestvůru pohled plný strachu a pak se rozběhla k Tanisovi. Řekyvan stál nad oběma a chránil je.

„Utečte!" řekl Tanis skrze zaťaté zuby.

Zlatoluna vzala jeho poraněnou paži do rukou a začala se modlit ke své bohyni. Řekyvan založil šíp a vystřelil na slimejše. Šíp zasáhl stvůru do krku a téměř mu neublížil, odpoutal však jeho pozornost od Tanise.

Půlelf viděl, jak se Zlatoluna dotýká jeho ruky, ale kromě palčivé bolesti nic necítil. Pak najednou bolest polevila a do ruky se vrátil cit. Usmál se na Zlatolunu a pocítil obdiv k jejím léčitelským schopnostem, když zvedl ruku, aby se podíval, co se mu s ní vlastně stalo.

Ostatní útočili na nestvůru se zdvojeným úsilím a snažili se ji odlákat od Tanise, ale bylo to jako by nořili svá ostří do tlusté, pryžové stěny.

Tanis se otřeseně postavil. Ruku měl zahojenou, ale meč ležel na podlaze; kus roztaveného kovu. Kromě luku bezbranný, klesl opět k zemi a strhl Zlatolunu. Slimejš vklouzl do síně celý.

Raistlin utíkal k Fišpánovi. „Teď můžeš udělat kulový blesk starce," řekl a těžce přitom oddychoval.

„Skutečně?" Fišpánova tvář se potěšené rozzářila. „Ale to je skvělé! Tak jakpak to jde?"

„Copak si už nevzpomínáš!" téměř na něho zaječel Raistlin a táhl čaroděje za sloup, protože slimejš vyplivl další dávku spalujících slin na podlahu.

„Kdysi jsem... počkej." Fišpánovo obočí se zježilo soustředěním. „A ty to neumíš?"

„Ještě nemám takovou moc, starce! To kouzlo je mi pořád ještě odepřeno!" Raistlin zavřel oči a začal se soustřeďovat k vyřčení kouzel, která již znal.

„Ustupte! Jděte odtud!" křičel Tanis a kryl Lauranu a Zlatolunu, zatímco se snažil založit šíp a napnout luk.

„Jde po nás!" zařval Sturm a znovu nestvůru bodl. Ale vše, čeho spolu s Karamonem dosáhl, bylo, že ji rozzuřili k nepříčetnosti.

Tu Raistlin zvedl ruce dlaněmi vzhůru. „*Kalith karan, tobanis kar*!" vykřikl a z konečků prstů mu vylétly plamínky, které nestvůru zasáhly do hlavy. Slimejš v tiché bolesti couvl a třepal hlavou. Potom obnovil útok. Náhle se zběsile vrhl vpřed, směrem kde cítil své oběti, Lauranu, Zlatolunu a Tanise, který je chránil. Šílený bolestí a zdivočelý pachem krve zaútočil slimejš s překvapivou rychlostí. Tanisův luk vypadl z kožené tětivy a nestvůra se po něm rozehnala s široce rozevřenou tlamou. Půlelf odhodil luk, který byl k nepotřebě, a ustoupil zpět, klopýtnuv přitom o Kit-Kananův trůn,

„Kryjte se za trůnem!" řval z plných plic a připravoval se, že odláká pozornost nestvůry na pár okamžiků, než se Zlatoluna a Laurana dostanou do úkrytu.

Rukou hmatal kolem sebe, po kameni — po čemkoli, čím by se dalo hodit po nestvůře — když prsty sevřely jilec meče.

Tanis zbraň samým překvapením málem upustil. Kov byl tak chladný, že málem pálil do dlaně, čepel se matně leskla v kousavém světle čarodějovy hole. Ale nebyl čas na otázky. Tanis ponořil špičku do slimejšovy rozevřené tlamy ve chvíli, kdy se hotovila k smrtícímu zásahu.

„Utíkejte!" řval Tanis. Sevřel Lauraninu ruku a táhl ji k otvoru. Vystrčil ji ven a otočil se, připraven držet slimejše v šachu, dokud ostatní neutečou. Ale slimejše chuť přešla. Bolestně sténal a plazil se pomalu zpět do svého doupěte. Čirá, lepkavá tekutina mu prýštila z ran.

Družina se shromáždila v tunelu a tišila rozbouřená srdce hlubokým dýcháním. Raistlin se opíral o bratra a sípal. Tanis se rozhlédl. „Kde je Bosonožka?" zeptal se zděšeně. Prudce se otočil k otvoru a chtěl vlézt do síně, když málem přes šotka upadl.

„Přinesl jsem ti taky pochvu," řekl Tas a zvedl ji. „Teda na ten meč."

„Všichni zpátky do tunelu," řekl rozhodným hlasem Tanis a zarazil rodící se otázky.

Došli až ke křižovatce a klesli na zaprášenou podlahu, aby si chvíli odpočinuli. Tanis se obrátil k elfí panně. „Co tady, u Propasti, děláš, Laurano? Stalo se něco v Qualinestu?"

„Nestalo se vůbec nic," řekla Laurana ještě otřesená střetnutím se slimejšem. „Já... já jsem přišla."

„Tak zas půjdeš zpátky!" zakřičel na ni rozzlobený Giltanas a chytil ji. Vytrhla se mu ze sevření.

„Nikam nejdu," řekla trucovitě. „Jdu s tebou a s Tanisem as... ostatními."

„Laurano, to je šílené," vybuchl Tanis. „My nejdeme na výlet. Toto není hra.

Sama viděla, co se tam stalo — málem jsme přišli o život!"

„Já vím, Tantalasi," řekla Laurana prosebně. Hlas se jí chvěl a lámal. „Sám jsi mi říkal, že přijde čas, kdy budeš muset dát v sázku život za to, čemu věříš. A já chci při tom být s tebou."

„Mohli tě zabít —" začal zase Giltanas.

„Ale nezabili!" vzkřikla směle Laurana. „Já přece umím bojovat — všechny ženy elfů to umí od chvíle, kdy jsme po boku našich mužů chránili svou domovinu."

„To nebyl žádný pořádný výcvik —" začal Tanis rozzlobeně.

„Sledovala jsem vás, ne?" řekla Laurana a vrhla pohled na Sturma. „Úspěšně?" zeptala se rytíře.

„Ano," připustil.

„To pořád neznamená, —"

Raistlin je přerušil. „Ztrácíme čas," šeptal čaroděj. „A pokud jde o mne, já v tom vlhkém a smradlavém tunelu nechci být déle než nezbytně musím." Opět zasípěl a skoro nemohl dýchat. „Ta dívka se už rozhodla. Nemůžeme nikoho postrádat, aby ji zavedl domů a nemůžeme ji poslat zpátky jen tak. Mohli by ji chytit a dostat z ní všechny naše plány. Musí tedy s námi."

Tanis se rozzuřeně podíval na čaroděje. V té chvíli ho nenáviděl pro jeho chladnou, necitelnou logiku a pro to, že má pravdu. Půlelf vstal a vytáhl Lauranu na nohy. Také vůči ní pociťoval cosi blízkého k nenávisti, aniž přesně věděl proč. Jednoduše věděl, že ona mu to dělá všechno ještě horší.

„Odpovídáš odteď sama za sebe," řekl jí tiše, když se ostatní zvedali a sbírali věci. „Nemůžu být pořád u tebe a chránit tě. Giltanas taky ne. Chovala ses jako rozmazlený fracek. Už jsem ti to řekl — bude dobře, když se začneš chovat jako dospělá. Protože když nezačneš, tak zahyneš a my ostatní se vší pravděpodobností s tebou!"

„Promiň mi to, Tantalasi," řekla Laurana a uhnula jeho pohledu. „Ale už bych tě nechtěla ztratit. Já tě miluju." Sevřela rty a tiše dodala. „Ještě na mě budeš pyšný!"

Tanis se otočil a šel pryč. Zachytil Karamonův pohled a uslyšel, jak se Tika chichotá. Zrudl. Nevšímal si jich a šel k Sturmovi a Giltanasovi. „Vypadá to, že se musíme dát chodbou doprava, ať už jsou Raistlinovy pocity zla pravdivé nebo ne." Zapnul si přezku pásu nového meče a všiml si, že Raistlin nemůže z meče odtrhnout oči.

„Tak co je zas?" zeptal se podrážděně.

„Ten meč je očarovaný," řekl tiše Raistlin a začal kašlat. „Jaks k němu přišel?"

Tanis sebou trhl. Zíral na čepel a hýbal při tom rukou tak, jako by se mohla proměnit kdykoli v hada. Zamračil se a pokoušel se vzpomenout. „Byl jsem poblíž mrtvého krále elfů a chmatal po něčem, čím bych praštil toho slimejše, když jsem měl najednou ten meč v ruce. Vyskočil z pochvy a —" Tanis se odmlčel a polkl.

„No!" pobídl ho Raistlin a oči se mu leskly dychtivostí.

„*On* mi ho dal," řekl tiše Tanis. „Pamatuji si, jak se jeho ruka dotkla mé. Sám ho vytasil a podal mi ho."

„Kdo?" zeptal se Giltanas. „Nikdo z nás přece u tebe nestál."

„Kit-Kanan, ten mrtvý král..."

10
Královská Garda.
Řetězová komora.

SNAD SE JIM TO JENOM ZDÁLO, ALE TMA JIM připadala hustší a vzduch chladnější, když vstoupili do druhého tunelu.

Žádný nepotřeboval, aby mu trpaslík řekl, že tohle je v jeskyni, kde teplota zůstává pořád stejná, něco zcela neobvyklého. Došli k místu, kde se tunel větvil, ale nikomu se nechtělo dát se doleva, což by je mohlo zavést zpět do Síně Předků — a ke zraněnému slimejšovi.

„Ten elf nás tomu slimejšovi skoro položil na lopatu," řekl Eben, jako by obviňoval. „Jen jsem zvědav, co má pro nás nachystáno dál."

Nikdo mu neodpověděl. Každý již pociťoval to narůstající zlo, před kterým varoval Raistlin. Chůze se zpomalovala a skupina postupovala silou pouhé vůle. Laurana cítila, jak jí strach svazuje nohy a musela se zachycovat stěn. Toužila, aby ji Tanis utěšil a zaštítil tak, jako kdysi v dětství, když se před nimi objevilo domnělé nebezpečí, ale ten kráčel vpředu spolu s jejím bratrem. Každý teď bojoval se svým vlastním strachem. V té chvíli se Laurana rozhodla, že raději zemře, než by požádala o pomoc. Napadlo ji, že to myslela vážně, když Tanisovi řekla, že na ni jednou bude pyšný. Odrazila se od stěny tunelu, zaťala zuby a spěchala kupředu.

Náhle tunel končil. Roztroušené kamení a suť sahalo téměř až k díře ve skalní stěně. Pocit zlovolného zla vyvěral z temnot za dírou a byl téměř hmatatelný, pronikal tělem jako doteky neviditelných prstů. Družina se zastavila, nikdo — dokonce ani nebojácný šotek — se neodvážil jít dál.

„Ne, že bych se bál," svěřoval se Tanis šeptem Flintoví. „Prostě bych jen chtěl být někde jinde."

Ticho se stávalo nesnesitelné. Každý slyšel, jak mu bije srdce a jak ostatní těžce dýchají. Světlo se třpytilo a kymácelo v čarodějově chvějící se ruce.

„No, nemůžeme tady trčet věčnost," řekl drsně Eben. „Ať se tam elf jde podívat. On nás sem přivedl!"

„Půjdu," řekl Giltanas. „Ale budu potřebovat světlo."

„Nikdo se nedotkne mé hole," zasyčel Raistlin. Odmlčel se a pak váhavě dodal: „Půjdu s tebou."

„Raiste —" začal Karamon, ale bratr ho přeměřil studeným pohledem. „Tak já jdu taky," zamumlal mohutný muž.

„Ne," řekl Tanis. „Zůstaneš tady a dáš pozor na ostatní. Giltanas, Raistlin a já půjdeme dál."

Giltanas vlezl do díry ve stěně, následoval čaroděj a Tanis, půlelf Raistlinovi musel pomoci. Světlo osvětlilo úzkou komoru mizící ve tmě mimo dosah hole. Po obou stranách byly řady velkých kamenných dveří, každé visely v závěsech z kutého železa zasazených přímo do skály. Raistlin vysoko pozvedl hůl a posvítil do tmavé komory. Každý věděl, že zlo sídlí zde.

„Na dveřích je něco vysekáno," zamumlal Tanis. Světlo hole dalo vystoupit ka-

menným postavám.

Giltanas otevřel údivem oči. „Královská pečeť!" řekl přiškrceně.

„Jaká pečeť?" zeptal se Tanis a cítil, že do něho vstupuje elfův strach jako morová nákaza.

„To je krypta Královské Gardy," zašeptal Giltanas. „Jsou vázáni slibem věčného plnění povinností — dokonce i po smrti musí střežit krále — aspoň podle legend."

„A tak ty legendy ožily!" vydechl Raistlin a sevřel Tanisovo rameno. Tanis uslyšel zvuk velkých kamenných desek, které se otáčely ve skřípějících závěsech. Otočil hlavu a uviděl, že se všechny dveře najednou začínají otevírat! Chodba se naplnila zimou tak krutou, že Tanis cítil, že mu umrzají prsty. Za kamennými dveřmi se něco hýbalo.

„Tak Královská Garda. To byly jejich stopy!" šeptal vzrušeně Raistlin. „Lidské a nelidské. Odtud neunikneme!" řekl a tiskl Tanise ještě silněji. „Na rozdíl od umrlců v Temném Lese, tyhle vede jediná myšlenka — zničit každého, kdo by svatokrádežně rušil králův klid!"

„Musíme to aspoň zkusit!" řekl Tanis a rozpáčil čarodějovy prsty svírající jeho paži. Couvl a hmatal po východu až narazil na dvě postavy, které ho uzavíraly.

„Jděte zpátky!" vydechl Tanis. „Utíkejte! Jak — Fišpán? Ne, ty starý blázne! Musíme odtud! Mrtvé stráže —"

„Ale jdi, jen klid," bručel stařec. „Tihle mladíci. Samý panikář." Otočil se a pomáhal komusi dovnitř. Byla to Zlatoluna a její vlasy se ve světle zaleskly.

„To je v pořádku, Tanisi," zavolala tiše. „Podívej!" Stáhla si kápi — medailon modře zazářil. „Fišpán říkal, že nás nechají projít, Tanisi, když ten medailon uvidí." A jak to řekl — tak začal takhle světélkovat.

„Ne," Tanis jí chtěl poručit, aby se vrátila, ale Fišpán mu poklepal na prsa dlouhým kostnatým prstem.

„Jsi správný muž, Tanisi Půlelfe," řekl starý čaroděj tiše, „ale moc si všechno bereš. Teď se uklidni a my pošleme ty ubohé duše zase spát. Přiveď ostatní, buď tak hodný."

Tanis byl tak překvapený, že nevydal hlásku, ustoupil a Zlatoluna s Fišpánem přešli kolem. Řekyvan je následoval. Tanis viděl, jak jdou pomalu mezi dokořán zejícími dveřmi. Za každými, co prošli kolem, nepokoj a pohyb ustával. I na tuto vzdálenost cítil jak zákeřné zlo ustupuje.

Ostatní stáli u otvoru, pomohl jim prolézt a jejich dotazy odbyl pokrčením ramen. Laurana neřekla ani slovo, když prolézala, měla studené ruce a ke svému překvapení spatřil, že má na rtu krev. Tanis pochopil, že si ho rozkousla do krve, aby nekřičela strachem, pocítil lítost a chtěl jí něco říct. Ale elfí panna zvedla hrdě hlavu a ani na něho nepohlédla.

Ostatní se spěšně vydali za Zlatolunou, jenom Tas se zastavil a nahlédl do jedné z krypt, uviděl mohutnou postavu ve skvělé zbroji ležet na kamenném katafalku. Kostlivé prsty svíraly jilec dlouhého meče ležícího na těle. Tas si prohlížel královskou pečeť a zvědavě slabikoval nápis.

„*Sothi Nuingua Tsalarioth*," řekl Tanis, který se mu objevil za zády.

„Co to znamená?" zeptal se šotek.

„Věrni až za hrob," řekl tiše Tanis.

Na západním konci krypty našli dvoje dvojkřídlé bronzové dveře. Když do nich Zlatoluna strčila, rozlétly se a zavedly je do trojúhelníkového průchodu — vešli do velké síně. V tomto sále se setkali s jedinou obtíži: jak z ní dostat trpaslíka. Síň byla v neporušeném stavu — jediný sál v Sla-Mori, který doposud uviděli, co přestál Pohromu v neporušeném stavu. A důvodem, jak Flint každému, kdo byl ochoten naslouchat, vysvětlil, bylo stavitelské mistrovství trpaslíků — obzvláště sestava třiadvaceti sloupů nesoucích strop.

Cesta ven vedla dvojicí stejných bronzových dveří, jaké byly na druhém konci síně, a směřovala k západu. Flint se odtrhl od sloupoví a prohlížel si je s mumláním, že nemá nejmenší tušení, co je za nimi nebo kam vedou. Po krátké výměně názorů se Tanis rozhodl dát se dveřmi napravo.

Dveře se otevřely do čisté úzké spojovací chodby, která vedla asi třicet stop k dalším dveřím z bronzu. Tyto však byly zamčené. Karamon se do nich opřel, táhl, vzpíral se — nepomohlo nic.

„Je to špatný," bručel mohutný muž. „Ani se nehnou."

Flint několik minut pozoroval Karamona a pak postoupil kupředu. Prohlédl si dveře, odfrkl si a zavrtěl hlavou. „Ty dveře jsou falešné!"

„Mně se zdají pravé!" řekl Karamon a podezřívavě si je prohlížel. „Vždyť mají dokonce panty!"

„Jasně, že mají," odfrkl si Flint. „Falešné dveře se stavějí tak, aby vypadaly jako pravé — to pochopí i tupý trpaslík."

„Takže jsme v pytli!" řekl ponuře Eben.

„Ustupte," zašeptal Raistlin a opatrně opřel svou hůl o zeď. Položil na dveře obě ruce a, dotýkaje se jich pouze konečky prstů, řekl: „*Khetsaram paklio*!" Oranžově se zablesklo, ale ne od dveří — přišlo to ze stěny!

„Pohyb!" Raistlin chytil bratra a smýkl jím zpět, právě ve chvíli, kdy se celá stěna i s bronzovými dveřmi začala otáčet kolem své osy.

„Dělejte, než se zas zavře," řekl Tanis a všichni proběhli dveřmi, Karamon zachytil bratra, když Raistlin klopýtl.

„Co je ti?" zeptal se Karamon, když za nimi stěna zaklapla.

„Jenom slabost. To přejde," šeptal Raistlin. „To je první kouzlo, které jsem udělal podle Fistandilovy knihy. Kouzlo otevření se mi sice povedlo, ale netušil jsem, že mě tak vyčerpá."

Dveře je zavedly do dalšího průchodu, který směřoval čtyřicet stop přímo k západu a pak se ostře stočil k jihu, pak zas k východu a opět k jihu. Zde pak byla cesta zatarasena, tentokrát jednoduchými bronzovými dveřmi.

Raistlin zavrtěl hlavou. „To kouzlo se dá udělat jenom jednou. Odešlo mi z paměti."

„Kulový blesk by je otevřel," řekl Fišpán. „Myslím, že si vzpomínám —"

„Ne, starý pane," řekl rychle Tanis. „V této chodbě by nás usmažil. Tasi —"

Šotek přistoupil ke dveřím a šťouchl do nich. „Čert aby to vzal, vždyť jsou otevřené!" řekl zklamaně, že nemohl otevřít zámek. Nakoukl dovnitř. „Další místnost."

Vešli opatrně a Raistlin svítil holí na cestu. Místnost byla dokonale kruhová,

dobrých třicet sáhů v průměru. Přímo naproti, na jih byly zas bronzové dveře a uprostřed —

„Hele, pokroucený sloup," chechtal se Tas. „Podívej Flinte, ti tví trpaslíci to neuměli postavit rovně."

„Když to tak postavili, měli pro to asi své důvody," vybafl trpaslík. Odstrčil šotka a začal si vysoký štíhlý sloup prohlížet. Byl zcela zřejmě pokroucený.

„Hmmm," bručel Flint rozpačitě. Pak — „To není vůbec žádný sloup, ty knedlíku!" Flint soptil. „To je velký a silný řetěz! Podívejte, tady je zaklesnutý do železného háku v podlaze."

„Tak to jsme v Řetězové komoře!" Giltanas to pronesl velice vzrušeně. „To je součást slavného obranného soustrojí Pax Sarkasu. Už musíme být skoro v pevnosti."

Družina se shromáždila kolem a s údivem zírala na obrovský řetěz. Každý článek dosahoval nejméně Karamonovy výšky a tlustý byl jako kmen dubu.

„Co takový stroj dělá?" zeptal se Tasslehoff, který se chvěl touhou někam po něm vylézt. „A kam vede?"

„Řetěz vede k samotnému soustrojí," odpověděl Giltanas. „A na to, jak pracuje, se zeptej trpaslíka, já se v strojnictví a mechanice nevyznám. Ale když se uvolní jeho zástrčka" — ukázal k železnému krákorci — „sjedou za branami pevností k zemi obrovské žulové desky. A ty neotevře žádná síla, která na Krynu je."

Giltanas nechal šotka, ať dál nakukuje do temných koutů, ať se marně snaží porozumět obřímu mechanismu, a šel za ostatními.

„Podívejte se na to!" zvolal nakonec a ukázal na téměř neznatelný obrys dveří mezi kameny severní stěny. „Tajné dveře! To musí ten vchod!"

„Tady je zástrčka," Tas, kterého přestal řetěz bavit, ukázal na špičatý kámen u podlahy. „Trpaslíci to pěkně zmastili," řekl a chechtal se Flintovi. „Tyhle falešné dveře vypadají přesně jako falešné."

„A proto bych jim nevěřil," řekl klidně Flint.

„Pchá, i trpaslíci mívali dny, kdy se jim nedařilo. Stejně jako lidi," řekl Eben a shýbl se, aby zástrčku vyzkoušel.

„Neotvírej to!" řekl náhle Raistlin.

„Ale proč ne?" zeptal se Sturm. „Protože chceš někoho varovat, než najdeme cestu do Pax Sarkasu?"

„Kdybych tě chtěl zradit, rytíři, tak už jsem měl tisíc možností!" Raistlin mluvil sykavě a prohlížel si přitom tajné dveře. „Za těmito dveřmi cítím sílu, daleko větší než jsem kdy —" Odmlčel se a otřásl.

„No, odkdy?" povzbudil ho jeho bratr.

„Od Věží Vysoké Magie!" zašeptal Raistlin. „Varuji vás, neotvírejte tyto dveře!"

„Podívej se, kam vedou ty jižní dveře," řekl Tanis trpaslíkovi.

Flint přistoupil k bronzovým dveřím v jižní stěně a otevřel je dokořán. „Jediné, co mohu říct, je, že vedou do další chodby jako všechny ostatní," hlásil jim zachmuřeně.

„Do Pax Sarkasu se vstupuje tajnými dveřmi," opakoval Giltanas. Dřív než mu v tom někdo mohl zabránit, shýbl se a zatáhl za špičatý kámen. Dveře se otřásly a

začaly se tiše otvírat dovnitř.
„Budete toho litovat!" řekl přidušeně Raistlin.
Dveře se odsunuly a objevila se velká místnost téměř zcela vyplněná žlutými předměty, připomínajícími cihly. Silnou vrstvou prachu prosvítal nažloutlý lesk.
„Pokladnice!" zvolal Eben. „Našli jsme Kit-Kananův poklad!"
„To je samé zlato," řekl nezúčastněně Sturm. „V dnešní době je to k ničemu, protože jedině ocel má cenu..." Hlas mu odumřel a oči se rozšířily hrůzou.
„Co je?" zvolal Karamon a tasil meč.
„Já nevím," řekl Sturm a spíš sténal než mluvil.
„Já ano!" vydechl Raistlin, když ta věc nabrala před jeho očima tvar. „Je to temný elfí duch! Varoval jsem vás, ať ty dveře neotvíráte!"
„Tak něco udělej!" řekl Eben a vrávoral zpátky.
„Skryjte zbraně, vy pitomci!" řekl Raistlin pronikavým šepotem. „S ním nemůžete bojovat. Jeho dotyk je smrtelný a kdyby zakvílel, bude to naše smrt. Jenom samotná pronikavost jeho hlasu usmrcuje. Utíkejte, utíkejte všichni! Rychle! Jižními dveřmi!"
Ještě jak rychle couvali zpět, temnota v pokladnici se zhmotňovala a nabývala rysů chladně krásné a zkřivené ženské tváře — elfí princezny dávných časů, která byla popravena za nevýslovné zločiny, jichž se dopustila. Pak mocný elfí čaroděj spoutal jejího ducha a přinutil ho, aby navždy střežil králův poklad. Při pohledu na živé bytosti k nim natáhla ruce, toužíc po teple lidského masa a otevřela ústa k výkřiku naplněnému smutkem a nenávistí, které pociťovala k živým bytostem.
Družina utíkala, co jí síly stačily. Jeden klopýtal přes druhého, aby už byl za bronzovými dveřmi. Karamon upadl přes bratra a vyrazil Raistlinovi hůl z rukou. Hůl zachřestila na podlaze, ale zář světla nepohasla, protože kouzelný krystal mohl zničit pouze dračí plamen. Teď ale její svit ozařoval pouze podlahu, zatímco zbytek místnosti tonul ve tmě.
Když poznal, že mu kořist uniká, vlétl duch do Řetězové komory a dotkl se přitom Ebenový tváře. Vykřikl při tomto mrazivém a pálícím dotyku a zhroutil se. Sturm ho chytil a táhl ke dveřím, zatímco Raistlin hmátl po holi a spolu s Karamonem proběhl dveřmi.

„Jsou tu všichni?" zeptal se Tanis a váhal dveře zavřít. Pak uslyšel hluboký sténavý zvuk, tak hrozivý, že mu zdánlivě zastavil tep srdce. Strach se ho zcela zmocnil. Nemohl ani vydechnout. Výkřiky ustaly a srdce se osvobozeně rozběhlo. Duch sbíral sílu k dalšímu sténavému výkřiku.
„Nemůžem nikoho hledat!" zasípěl Raistlin. „Bratře, zavři ty dveře!"
Karamon se celou svou váhou opřel o bronzové dveře. Zabouchly se a ozvěna zaduněla síní.
„To ji nezastaví!" vykřikl otřesený Eben.
„To ne," řekl tiše Raistlin. „Její kouzla jsou mocná, mocnější než moje. Mohl bych začarovat ty dveře, ale stálo by mne to mnoho sil. Proto utíkejme. Až kdyby povolily, tak bych ji pak snad nějak zastavil."
„Řekyvane, utíkej s ostatními napřed," rozkázal Tanis., Já a Sturm tu zůstaneme

s Raistlinem a Karamonem."

Ostatní vběhli do tmavé chodby a ohlíželi se v úděsu a zvědavosti. Raistlin si jich nevšímal a podal hůl bratrovi. Světlo z planoucího křišťálu se zablýsklo pod neznámým dotykem.

Čaroděj položil ruce na dveře a přitiskl k nim naplocho dlaně. Zavřel oči a přinutil se zapomenout na všechno, kromě svého kouzla. „*Kalis-an budrunin* —" Ucítil hrozný, mrazivý chlad a soustředění se porušilo.

Temná elfí kněžna! Poznala kouzlo a chce ho zlomit! Na mysli mu vytanuly obrazy bitvy s jiným temným elfím duchem ve Věžích Vysoké Magie. Ze vší síly se snažil potlačit hroznou vzpomínku na boj, který zničil jeho tělesnou schránku a jeho mysli se jen tak tak vyhnul, ale cítil, že se přestává ovládat. Zapomněl slova! Dveře se otřásaly, Elfí kněžna se přes ně dostane!

Pak se někde v čarodějovi zrodila síla, kterou v sobě doposud pocítil dvakrát — ve Věžích Vysoké Magie a na oltáři černého draka v Xak Sarotu. Známý hlas, který nyní ve své mysli jasně slyšel, ale nerozeznával, k němu mluvil a opakoval slova kouzla. Raistlin je nahlas vykřikoval jasným, silným hlasem, který mu nepatřil. „*Kalis-an Budrunin kara-emarath*!"

Z opačné strany dveří se ozvalo zklamané zakvílení nad neúspěchem. Dveře vydržely. Čaroděj se zhroutil.

Karamon podal hůl Ebenoví, vzal bratra do náručí a vydal se za ostatními, kteří si klopýtavě razili cestu tmou. Další tajné dveře se otevřely snadno pod Flintovou rukou a vedly do krátkých tunelů, vyplněných do poloviny sutí. Chvěli se strachem a unaveně se prodírali troskami. Nakonec se dostali do velké místnosti vyplněné od podlahy ke stropu na sebe navršenými dřevěnými bednami. Řekyvan zapálil pochodeň upevněnou na zdi. Bedny byly zatlučeny, na některých byly nápisy ÚTĚŠÍN, na jiných ZÁVRATÍ.

„Jsme tady! To je pevnost," řekl Giltanas vítězně a přitom pochmurně. „Jsme ve sklepení Pax Sarkasu."

„Díky pravým bohům," vydechl Tanis a klesl na podlahu, ostatní se poskládali kolem. Teprve v tomto okamžiku si všimli, že Fišpán a Tasslehoff s nimi nejsou.

11
Ztraceni. Plán. Zrada!

TASSLEHOFFOVI SE UŽ POTOM NIKDY Nepodařilo povzpomínat, co se stalo během těch posledních několika zmatených chvil v Řetězové komoře. Pamatoval si, že říkal: „Temný elfí duch? A kde?" pak se stavěl na špičky a zoufale se snažil něco zahlédnout, když zářící hůl spadla na zem. Slyšel něco křičet Tanise a — přes to — nějaký sténavý zvuk, který šotka úplně připravil o vědomí, kde je a co dělá. Pak ho uchopily silné paže kolem pasu a zvedly do vzduchu.

„Lez!" zařval na něho jakýsi hlas pod ním.

Tasslehoff natáhl ruce, ucítil studený kov řetězu a začal šplhat. Slyšel, jak se dole pod ním zabouchly dveře a opět mrazivé kvílení temného elfa. Teď už nemělo tak smrtící zvuk, byl to spíš vzteklý pláč. Tas doufal, že to znamená, že přátelům se podařilo utéci.

„Jen bych rád věděl, kde je teď budu hledat," řekl si tiše a trochu dostal strach. Pak uslyšel Fišpána, jak si pro sebe něco mumlá a rozveselil se. Nebyl sám.

Hustá, těžká tma zahalila šotka. Šplhal po hmatu a už ho zmáhala hrozná únava, když na pravé líci ucítil chladný vzduch. Spíš odhadl než uviděl, že se dostal k místu, kde se řetěz a mechanismus spojují. Jenže nic nevidím! Pak si vzpomněl: koneckonců, je zde přece s čarodějem.

„Co takhle světlo?" zakřičel.

„Kleplo? Co? Kde?" Fišpán se téměř pustil řetězu.

„Ne — kleplo, světlo!" řekl Tas trpělivě a chytil se článku. „Já už jsem skoro na konci a, fakt, měli bysme se rozhlédnout."

„To jo! Podíváme se na to, světlo..." Tas slyšel, jak se čaroděj přehrabuje ve vacích. Asi našel, co hledal, protože po chvíli vítězně zakrákal, řekl pár slov a kulička modrožlutého světýlka se objevila nad špičkou čarodějova klobouku.

Zářící míček zabzučel kolem Tasslehoffa, jako by si chtěl šotka prohlédnout a pak se vrátil k starému čaroději. Tase to okouzlilo. Rázem měl stovky otázek a všechny se týkaly světélkujícího míčku, ale ruce se mu začínaly třást vyčerpáním a taky starý čaroděj byl se silami skoro na dně. Musí něco vymyslet, aby se už mohl pustit toho řetězu.

Podíval se vzhůru a uviděl, že hádal správně. Byli v horním patře pevnosti. Řetěz šel přes mohutné dřevěné ozubené kolo nasazené na železné ose, ukotvené v pevném kamenném zdivu. Články řetězu zapadaly do zubů velikých jako kmen stromu, pak se řetěz táhl přes širokou šachtu a mizel po šotkově pravici. „Přelezeme po řetěze kolem toho kola a pak dál tunelem," řekl šotek a ukázal. „Můžeš tam poslat to světýlko?"

„Světýlko — ke kolu!" zavelel Fišpán.

Světýlko se na okamžik zakymácelo ve vzduchu, pak chvilku tančilo sem a tam zcela zřejmě odmítajíc poslušnost.

Fišpán se zamračil. „Světýlko — ke kolu!" opakoval pevně.

Míček vyrazil ukrýt se za čarodějovým kloboukem. Fišpán po něm neuváženě chňapl a málem sletěl: oběma rukama objal v poslední chvíli řetěz. Světelný míček tančil vzduchem za ním, jako by ho ta hra moc bavila.

„Víš, mám dojem, že to světlo stačí," řekl Tas.

„Mladá generace nemá žádnou kázeň." brumlal Fišpán. „Jeho otec — a teď ten světelný míček..." Hlas starého čaroděje se ztratil, když znovu začal stoupat a míček se poklidně třepotal poblíže špičky jeho zničeného klobouku.

Tas se brzy dostal k prvnímu zubu na kole. Zjistil, že je opracován jen velmi hrubě a dá se po něm snadno lézt. Snadno přelézal z jednoho na druhý, až dospěl k vrcholu, Fišpán, s pláštěm omotaným kolem stehen, následoval s překvapující svižností.

„Můžeš říct tomu světlu, aby nám posvítilo do tunelu?" zeptal se Tas.

„Světýlko — do tunelu!" poručil čaroděj a kostnatýma nohama se přidržoval řetězu.

Vypadalo to, že světýlko si příkaz rozmýšlí. Pomalu se dotřepotalo k okraji tunelu a pak se zastavilo.

„Dovnitř!" rozkázal čaroděj.

Plamínek odmítl.

„Vypadá to, že se bojí tmy," řekl omluvně Fišpán.

„No propánajána, to je ale zvláštní!" řekl překvapeně šotek. „Dobrá," řekl po chvilce, „ať zůstane, kde je. Myslím, že uvidím dost, abych přelezl po tom řetězu. Ten tunel vypadá tak dvanáct, patnáct stop odtud." S několika sty sáhy čisté tmy a vzduchu pod sebou a to nemluvím o kamenné podlaze tam dole na dně, dodal Tas pro sebe v duchu.

„Někdo by sem měl vylézt a pořádně to celé promazat," řekl Fišpán a odborně si prohlížel osu. „Takhle je to dneska se vším — mizerné řemeslo."

„Já jsem spíš rád, že sem nikdo neleze," řekl šotek mírně a plazil se po řetězu. Asi napůl cesty přes hlubinu ho napadlo, jaké by to asi bylo spadnout z takové výšky, letět a letět dolů, pak narazit na kamennou podlahu tam dole. Jaké by to asi bylo pěkně se dole rozplácnout...

„Tak dělej, neloudej se!" zakřičel Fišpán, který lezl po řetězu za šotkem.

Tas zrychlil až k vstupu do tunelu, kde je čekal plamínek, pak seskočil z řetězu na kamennou podlahu asi půldruhá sáhu hluboko. Kulový plamínek vskočil za ním a nakonec dolezl ke vstupu do tunelu taky Fišpán. V poslední chvíli však upadl a Tas ho zachytil za plášť a vytáhl do bezpečí.

Seděli na podlaze a odpočívali, když náhle stařec zvedl hlavu.

„Moje hůl," řekl.

„Co je s ní?" Tas zívl a přemýšlel, kolik muže být hodin. Stařec vstal. „Nechal jsem ji dole," mumlal a šel k řetězu.

„Počkej! Přece se nemůžeš vracet!" vyskočil poplašeně Tas.

„Kdo říká, že nemůžu," zeptal se stařec umíněně a vousy se mu zježily.

„Já.. já.. myslím.." koktal Tas, „že by to bylo hrozně nebezpečné. Ale já tě chápu, cítím s tebou — moje prakovka zůstala taky dole."

„Hhmmm," řekl Fišpán a usedl zřejmě neutěšen.

„Byla kouzelná?" zeptal se po chvíli Tas.
„To mi nikdy nebylo zcela jasné," řekl Fišpán zadumaně.
„No," řekl věcně Tas „až naše dobrodružství skončí, můžeme se pro ni vrátit. Teď si ale najdeme nějaké místo k odpočinku."
Rozhlédl se po tunelu. Byl asi sedm stop vysoký. Obrovský řetěz jím procházel v horní části se spoustou menších řetězů k němu připojených, které se táhly přes podlahu tunelu do velké jámy pod ním. Tas pohlédl dolů a jen s námahou rozeznal tvary gigantických balvanů dole.
„Kolik tak může být hodin?" zeptal se.
„Kolem oběda," řekl stařec. „A odpočinout si můžeme třeba tady. Je to místo stejně bezpečné, jako kterékoli jiné tu v okolí." Sesunul se k zemi, vytáhl hrst quith-pa, začal nahlas žvýkat. Kulový plamínek poletoval kolem a posléze se usadil na střeše čarodějova klobouku.
Tas seděl vedle něho a oždiboval kus sušeného ovoce. Pak začichal, náhle ucítil velice zvláštní pach, jako by někdo pálil staré ponožky. Vzhlédl a zatahal čaroděje za plást.
„Hele, Fišpáne," řekl. „Hoří ti klobouk."

„Flinte," pravil přísně Tanis, „tak naposledy — já lituju stejně jako ty, že jsme přišli o Tase, ale nemůžeme se vrátit. Je s Fišpánem a — protože ty dva známe — oba se dovedou sami vyhrabat z libovolného maléru, do kterého se dostanou."
„A ještě nám přitom stačí celou pevnost rozbourat nad hlavou," zamumlal Sturm.
Trpaslík si rukou otřel oči, hněvivě na Tanise pohlédl, pak se otočil na podpatku a šel do kouta, kde si lehl na podlahu a trucoval.
Tanis usedl opodál. Věděl, jak Flintovi je. Bylo to zvláštní — mnohokrát se mu už stalo, že by byl šotka s potěšením zaškrtil, ale když byl pryč, Tanisovi najednou chyběl — a přibližně ze stejných důvodů. V Bosonožkově povaze bylo něco vrozeně, nezničitelně radostného a to z něho dělalo neocenitelného kamaráda. Žádné nebezpečí nikdy šotka nepolekalo a proto se taky Tas nikdy nevzdával. Nikdy nebyl na rozpacích, když se dostali do nebezpečí. Neudělal, pravda, vždy to nejlepší, co se udělat dalo, ale vždy byl ochoten udělat aspoň něco. Tanis se smutně usmál. Doufám, že tohle nebezpečí se neukáže jako jeho poslední, napadlo ho.
Družina odpočívala asi hodinu, pojedla quith-pa, které zapila čerstvou vodou z hluboké studny, kterou objevila. Raistlin přišel opět k sobě, ale nemohl jíst. Srkal vodu a pak jen malátně ležel. Karamon mu rozpačitě řekl, co se stalo s Fišpánem a bál se, že bratra zmizení starého čaroděje rozruší. Ale Raistlin jen pokrčil rameny, zavřel oči a upadl do hlubokého spánku.
Když Tanis ucítil, že se mu vrátily síly, vstal a šel za Giltanasem, protože si všiml, že elf studuje pečlivě mapu. Když šel kolem Laurany, která seděla sama, usmál se na ni. Dělala, že si ho nevšimla. Tanis si povzdychl. Už litoval, že na ni byl tak ostrý tam v Sla-Mori. Musel jí přiznat, že se za tak děsuplných okolností chovala skvěle. Jednala podle příkazů, rychle a bez vyptávání. Tanise napadlo, že by se měl omluvit, ale nejprve chtěl za Giltanasem.
„Tak co zamýšlíš?" zeptal se a posadil se na jednu z beden.

„Ano, kde jsme?" zeptal se Sturm. Za chvíli se kolem nich mačkali všichni kromě Raistlina, který se tvářil, že spí, ačkoli se Tanisovi zdálo, že zahlédl zlatavý záblesk čarodějových oči skrze zdánlivě sevřená víčka.

Giltanas rozprostřel mapu.

„Zde je pevnost Pax Sarkas a kolem jsou těžní šachty," řekl a pak ukázal. „My se nacházíme ve sklepě na nejspodnější úrovni. Tímto směrem, asi padesát stop odtud jsou místnosti, v nichž jsou uvězněny ženy. Tady je strážnice, naproti ženám a tady —" poklepal jemně na mapu — „je doupě jednoho z rudých draků, toho, kterému Pán Verminaard říká Uhlík. Drak je ovšem tak velký, že jeho doupě dosahuje až do přízemí a je spojeno s komnatami Pána Verminaarda v druhém patře a dále vede na otevřený ochoz v druhém patře, kudy drak vylétá."

Giltanas se hořce usmál. „V prvním patře, za Verminaardovými komnatami je vězení, v němž drží děti. Dračí Velmistr je chytrý. Drží rukojmí odděleně a dobře ví, že ženy by nikdy neodešly bez dětí a muži nikdy neopustí své rodiny. Ty děti střeží druhý rudý drak přímo v té místnosti. Muži — je jich přibližně tři sta — pracují v dolech venku, v horách. Pak je tam ještě pár stovek tupých trpaslíků, kteří pracují také jako havíři."

„Zdá se mi, že toho o Pax Sarkasu nějak moc víš," řekl Eben.

Giltanas rychle zvedl hlavu. „Co tím naznačuješ?"

„Nenaznačuju nic." odpověděl Eben, „Říkám, že na to, žes tam nikdy nebyl, toho nějak moc víš! A že je zajímavé, že jsme ve Sla-Mori naráželi soustavně na potvory, které nás mohly zabít."

„Ebene," promluvil velmi tiše Tanis, „už máme dost tvých podezíravých řečí. Nevěřím, že máme mezi sebou zrádce. Jak řekl Raistlin, zrádce by nás mohl výhodněji zradit daleko dřív. Proč by nás vláčel až sem, tak daleko?"

„Aby mě a Disky předal Pánu Verminaardovi osobně," řekla tiše Zlatoluna. „On ví, že jsem tady, Tanisi. Jeho a mě spojuje totiž společná víra."

„To je směšné!" odfrkl si Sturm.

„Ne, není," odpověděla Zlatoluna. „Vzpomeň si, chybí dvě souhvězdí. Jedno je Královna Temnot. Z toho mála, co jsem z Disků Mišakal pochopila, vím, že Královna je také jednou ze starých bohyň. Bohové dobra a bohové zla jsou v rovnováze a mezi nimi jsou bohové, kteří udržují rovnováhu, protože nepatří ani k těm, ani k těm. Verminaard uctívá Královnu Temnot, jako já uctívám Mišakal: to měla Mišakal na mysli, když říkala, že my musíme obnovit rovnováhu. Příslib dobra, který přináším, je to jediné, čeho se bojí a nasadí proto všechny síly a vůli, aby mě našel. Čím déle tu zůstanu ..." Hlas jí odumřel.

„O důvod více, abychom se přestali dohadovat," prohlásil Tanis a pevně pohlédl na Ebena.

Bojovník pokrčil rameny. „Tak dost řečí. Jsem s vámi."

„Tak co zamýšlíš, Giltanasi?" zeptal se Tanis a všiml si, že Sturm, Karamon a Eben se po sobě rychle podívali — podráždilo ho to — tři lidé drží pohromadě proti dvěma elfům, přistihl se, že ho napadlo. Ale možná, jsem stejně špatný, protože věřím Giltanasovi hlavně proto, že je elf.

Také Giltanas zahlédl rychlou výměnu pohledů. Chvíli na ně hleděl ostrým, neu-

hýbavým pohledem a pak začal opět hovořit odměřeným tónem a pečlivě vážil každé slovo, jako by váhal odhalit jen o špetku víc, než bylo nezbytně třeba.

„Každý večer smí deset až dvanáct žen opustit cely a zanést jídlo mužům do šachet. Tak Velmistr zároveň ukazuje mužům, že on svou část dohody dodržuje. Ženy mohou také ze stejného důvodu jedenkrát denně zajít k svým dětem. Zamýšlel jsem se svými bojovníky, že se přestrojíme za ženy, navštívíme muže v dolech, řekneme jim o úmyslu osvobodit rukojmí a požádáme je, aby byli připraveni zaútočit. Dále jsme neuvažovali, neměli jsme například promyšlené, jak osvobodit děti. Naši zvědové nám hlásili, že s drakem, který střeží děti, není něco v pořádku, ale nezjistili jsme co."

„Jací zvě...?" chtěl se zeptat Karamon, ale zachytil Tanisův pohled a rozmyslil si to. Místo toho se zeptal: „Kdy udeříme? A co s tím drakem Uhlíkem?"

„Udeříme zítra ráno. Pán Verminaard a Uhlík se jistě zítra připojí k armádě, která do té doby dojde až ke Qualinestu. Ten vpád dlouho připravoval. Nemyslím, že by si to nechal ujít."

Skupina ještě několik minut rozmlouvala o plánu, doplňovala ho, vylepšovala a pak se všichni shodli, že vypadá proveditelně. Sbalili si věci, Karamon probudil bratra, Sturm a Eben otevřeli dveře vedoucí do spojovací chodby. Vypadala prázdná, i když bylo možno slabě zaslechnout drsné, opilecké chechtání z místnosti přímo naproti nim. Drakonián! Družina tiše vyklouzla do temné a ponuré chodby.

Tasslehoff stál uprostřed něčeho, co si pro sebe pojmenoval jako „Strojovnu" a rozhlížel se tunelem, který osvětloval kulový plamínek. Šotka se zmocňovala tíseň. Tento pocit nemíval často a podobal se stavu, kdy jednou snědl velký koláč se zelenými rajčaty, který „přemístil" od souseda. A tak do dneška mu v tísni a po zelených rajčatech bývalo na zvracení.

„Přece odtud musí vést nějaká cesta," řekl šotek. „Jistě čas od času musí někdo mechanismus prohlédnout nebo se s ním potěšit nebo k němu vodit výpravy... nebo tak!"

Spolu s Fišpánem strávil hodinu lezením tunelem do kopce a z kopce, plazili se sem a tam mezi stovkami řetězů. Nenašli nic. Bylo tam zima a vlhko a kamenná suť.

„Když tak mluvíme o světle," řekl náhle starý čaroděj, ačkoliv o ničem takovém nemluvili. „Podívej se tamhle."

Bosonožka se tam rychle podíval. Tenký proužek světla prosvítal štěrbinou dole při jedné zdi, poblíž vstupu do úzkého tunelu.

Bylo odtud slyšet hlasy a pak světlo zesílilo, jako by někdo v místnosti pod nimi rozžal pochodně.

„Možná, že východ je tam," řekl stařec.

Tas se lehce rozběhl, poklekl u štěrbiny a nahlédl dovnitř. „Pojď sem!"

Oba shora nahlíželi do velké místnosti zařízené se vším dostupným přepychem. Vše, co bylo krásné, ušlechtile tvarované, jemně zpracované nebo cenné v zemích, které Verminaard ovládal, bylo sem sneseno k výzdobě jeho soukromých komnat. Zdobený trůn stál na jednom konci. Vzácná zrcadla nevyčíslitelné ceny visela na stěnách, uspořádaná tak, že ať třesoucí se zajatec pohlédl kamkoli, jediné co pokaždé uviděl byla podoba rohaté helmy Dračího Velmistra tyčícího se nad ním.

„To musí být on!" zašeptal Tas Fišpánovi. „To musí být Pán Verminaard!" Šotek se zhluboka nadechl. „A to musí být ten jeho drak — Uhlík. Ten, o kterém nám vyprávěl Giltanas, jak zabil všechny elfy v Útěšíně."

Uhlík neboli Pyros (jeho pravé jméno bylo tajemstvím, které znali pouze drakoniáni a ostatní draci — nikdy obyčejní smrtelníci) byl starý a obrovský rudý drak. Pyros byl věnován Pánu Verminaardovi navenek jako odměna Královny Temnot jejímu klerikovi. Ve skutečnosti měl však Pyros bedlivě sledovat Verminaarda, u kterého se vyvinul chorobný strach z objevem pravých bohů. Všichni Dračí Velmistři Kry-nu vlastnili draky, i když asi ne tak mohutné a chytré. Protože Pyros měl ještě jedno, daleko důležitější poslání, které zůstalo utajeno dokonce i samotnému Dračímu Velmistrovi — poslání, kterým ho pověřila Královna Temnot a které znala jen ona a její zlí draci.

Posláním Pyrose bylo prohledat tuto část Ansalonu a najít jednoho muže, muže mnoha jmen. Královna Temnot ho nazývala Kdožkolivěk. Draci mu říkali Muž zeleného drahokamu. Jeho lidské jméno bylo Bérem. A právě kvůli nepřetržitému hledání člověka Berema byl toho odpoledne Pyros přítomen ve Verminaardově komnatě, i když by daleko raději vyspával ve svém doupěti.

Pyros dostal zprávu, že pospolný Tede přivádí dva vězně k výslechu. Bylo možné, že Bérem může být jeden z nich. Proto býval drak vždycky u výslechů, třebaže vždy vypadal náramně znuděně. Pouze v jednom případě bývaly výslechy zajímavé — aspoň pro Pyrose — to když Verminaard vězni poručil, „aby nakrmil draka."

Pyros se natáhl po celé délce ohromného trůnního sálu a úplně ho vyplnil. Jeho mohutná křídla byla složena po bocích, které se zachvívaly každým dechem, jako tajemná soustrojí gnómů. Podřimoval a pochrupoval a tu a tam se zavrtěl. Vzácná váza upadla s třeskem na podlahu. Verminaard vzhlédl od psacího stolu, kde studoval mapu Qualinestu.

„Proměň se, než mi to tu všechno rozbiješ," vybafl.

Pyros otevřel jedno oko, chvíli si Verminaarda chladně prohlížel a pak namíchnutě zamumlal svoji formuli kouzla.

Obrovský rudý drak se jako zázrakem začal smršťovat, nestvůrné dračí tělo se zmenšilo do tvaru lidského muže křehké postavy, černovlasého, hubené tváře a šikmých rudých očí. Pyros-člověk, oblečený do rudého pláště, přistoupil k Verminaardovu stolu poblíž trůnu. Posadil se, složil ruce a zíral na Verminaardova široká, svalnatá záda s neskrývaným opovržením.

Ozvalo se zaškrábání na dveře.

„Vstupte," rozkázal nepřítomným hlasem Verminaard.

Drakoniánský strážný otevřel dokořán dveře a vpustil pospolného Teda a vězně, pak ustoupil a velké zlaté a bronzové dveře opět za sebou zavřel. Verminaard nechal pospolného několik dlouhých minut čekat a dál studoval válečné mapy. Pak poctil Teda pohledem beroucím ho na vědomí, vstal a vystoupil po stupních na svůj trůn. Byl umně vyřezávaný a připomínal rozevřené dračí čelisti.

Venninaard byl impozantní postavy. Vysoký a mohutně stavěný, oblečený do smolně černého brnění, napodobujícího dračí šupiny, zdobeného zlatem. Hrůzná

maska Dračích Velmistrů mu zakrývala tvář. Pohyboval se s lehkostí a půvabem neobvyklým u tak mohutného muže. Opřel se pohodlně o lenoch trůnu a rukou v kožené rukavici si nepřítomně pohrával s opěrkou.

Verminaard hleděl na Teda a jeho vězně s podrážděním, až moc dobře věděl, že Tede ty dva přivlekl proto, aby vyvážil katastrofální ztrátu kněžky. Když se Verminaard od drakoniánů dověděl, že se žena, jejíž popis kněžce odpovídal, objevila mezi vězni z Útěšína a že ji nechali utéci, jeho vztek byl nezměrný. Tede málem zaplatil životem za tuto chybu, ale skřet byl neobyčejně zdatný ve výmluvách a nářcích. Verminaard se celý den rozhodoval, že Teda nepřijme a měl přitom divný, bodavý pocit, že v jeho državách není něco v pořádku.

To ta zatracená kněžka! pomyslel si Verminaard. Přímo cítil, jak se její moc přibližuje, znervózňuje ho a zneklidňuje. Bedlivě si prohlížel oba vězně, které mu Tede přivedl. Když zjistil, že žádný neodpovídá popisu těch, co přepadli Xak Sarot, zabručel nespokojeně pod maskou.

Pyros se však při pohledu na vězně zachoval zcela jinak. Proměněný drak napůl povstal a jeho hubené ruce sevřely ebenovou stolní desku tak silně, že po nich zůstaly ve dřevě stopy. Třásl se vzrušením a dalo mu velkou práci, aby se donutil zůstat sedět a předstírat klid. Pouze v očích, planoucích nenasytným plamenem, bylo vidět jeho vnitřní vzrušení.

Jeden z vězňů byl tupý trpaslík — vlastně to byl Sestun. Byl spoután řetězy na rukou a na nohou (Tede už nic nechtěl riskovat), takže sotva chodil. Vybelhal se kupředu, padl na kolena před Dračím Velmistrem a třásl se strachy. Druhý vězeň — ten, který vzbudil Pyrosův zájem — byl lidský muž, oblečený v cárech, který stál s hlavou sklopenou.

„Proč mi sem vodíte takové trosky, pospolný?" vybafl Verminaard.

Tede, který se proměnil v třaslavý rosol, polkl a okamžitě spustil. „Tento vězeň" — skřet kopl Sestuna — „byl ten, kdo osvobodil otroky z Útěšína a tento vězeň" — ukázal na muže, který zvedl hlavu se zmateným a rozpačitým výrazem v tváři — „byl zadržen, jak se potloukal kolem Závratí, které, jak víte, bylo prohlášeno za uzavřenou oblast pro všechny nevojenské osoby."

„Tak proč mi ho sem vodíš," zahřímal podrážděně Verminaard. „Pošli ho do dolů a ten ostatní šmejd taky!"

Tede se zakoktal. „M-m-myslel jsem, že ten člověk je špi.."

Dračí Velmistr si člověka pečlivě prohlížel. Bylo mu asi padesát lidských let. Vlasy měl bílé a čistě oholená tvář, vrásčitá věkem, byla opálená a ošlehaná. Byl oblečený jako žebrák, což asi je, pomyslel si znechuceně Verminaard. Není na něm vůbec nic zajímavého, kromě očí, které jsou chytré a mladé. Také ruce jsou ruce muže na vrcholu sil. Asi má v sobě elfí krev ...

„Ten člověk je slabomyslný," řekl nakonec Verminaard. „Podívej se na něj — otvírá hubu, jak ryba na suchu."

„Já já my-my-myslím, že je, hm, hluchoněmý, pane," řekl potem zalitý Tede.

Verminaard pokrčil nos. Ani dračí helma nedokázala zabránit průniku odporného pachu zpoceného skřeta.

„Takže jsi zajal tupého trpaslíka a špióna, který neslyší a nemluví," řekl jízlivě

Verminaard. „To ses vyznamenal, Tede. A teď bys snad mohl jít a natrhat mi kytici lučních květů."

„Jak je ctěná libost, pane," odpověděl vážně Tede a uklonil se.

Verminaard se pod helmou z ničeho nic rozesmál, přece jen se nakonec pobavil. Ten Tede byl takový malý zábavný parchant — škoda, že se nenaučil občas se vykoupat. Verminaard mávl rukou. „Odpal — a vem je s sebou."

„A co mám učinit s vězni, můj pane?"

„Tupého trpaslíka hoď k večeři Uhlíkovi. A špióna posli do dolů. Ale pro všechny případy ho opatruj — vypadá na umření!" Dračí Velkopán se rozesmál.

Pyros skřípěl zuby a proklínal Verminaardovu pitomost.

Tede se opět uklonil. „Tak pohyb," zavrčel, sebral okovy a vláčel člověka za sebou. „Ty taky," kopl špičkou boty Sestuna. Bylo to zbytečné. Když tupý trpaslík uslyšel, že má sloužit jako potrava pro draka, omdlel. Zavolali drakoniána, aby ho odnesl.

Verminaard sestoupil z Trůnu a šel k psacímu stolu. Sebral mapy a svinul je do svitku. „Pošli dráčky s depešemi," poručil Pyrosovi. „Zítra odletíme časně ráno ke zničení Qualinestu. Buď připraven na zavolání."

Když za Dračím Velmistrem zapadly bronzové a zlaté dveře, Pyros stále ještě v lidské podobě vyskočil od stolu a začal horečnatě přecházet po místnosti. Pak se ozvalo zaškrábání na dveře.

„Pán Verminaard se již odebral do svých komnat!" zvolal podrážděně Pyros.

Dveře se pootevřely na úzkou štěrbinu.

„Já chci mluvit s vámi, kralující," zašeptal drakonián.

„Pojď dál," řekl Pyros, „ale buď stručný."

„Zrádce měl úspěch, kralující," řekl tiše drakonián. „Mohl se sice vzdálit jen na okamžik, aby neupadl v podezření, ale přivedl kněžku —"

„Do Propasti s kněžkou," zavrčel Pyros. „To zajímá tak nejvýš Verminaarda. Jdi mu to říct. Ne, počkej." Drak se odmlčel.

„Jak jste nařídil, jdu nejprve za vámi," řekl omluvně drakonián a hotovil se k rychlému odchodu.

„Zůstaň," nařídil mu drak a zvedl ruku. „Ta zpráva je svým způsobem cenná i pro mě. O kněžku nejde. Ve hře je daleko víc... Musím se setkat s naším zrádným kamarádem. Přiveď ho dnes v noci do mého doupěte. Pánu Verminaardovi o tom neříkej — ještě není čas. Aby se do toho nemíchal."

Pyros bleskurychle přemýšlel, když se mu zdálo, že se jeho plány začínají naplňovat. „Verminaard má teď Qualinest, to ho zaměstná."

Když se drakonián uklonil a odešel z trůnního sálu, začal Pyros znovu přecházet sem a tam, tam a sem. Mnul si ruce a usmíval se.

12
Podobenství o klenotu. Zrádce je odhalen. Tas v rozpacích.

„ZADRŽ, ZADRŽ, TY SMĚLČE!" CHICHOTAL SE Karamon a pleskl Ebena přes ruku, když mu bojovník nestydatě zajel rukou pod sukně.

Ženy v místností se rozesmály tak srdečně nad ústrojí obou bojovníků, že se Tanis nervózně podíval k dveřím cely; bál se, že vzbouří stráže.

Marita si jeho starostlivého pohledu všimla. „O stráže neměj obavy!" řekla a pokrčila rameny. „Tady dole jsou jen dva a většinu času bývají namazaní, a teď, co vojsko odtáhlo, jsou už vlastně opilí pořád." Zvedla hlavu od šití, pohlédla k ženám a zavrtěla hlavou. „Hřeje mě to u srdce, když slyším, jak se ty chuděry zase smějí," řekla tiše. „V posledních dnech jim moc do smíchu nebylo.

Čtyřiatřicet žen bylo namačkáno do jediné cely — Marita říkala, že v další poblíž nich je jich šedesát — v podmínkách tak hrozných, že i otužilí válečníci byli otřeseni. Hrubé slamníky pokrývaly podlahu. Ženy neměly nic vlastního kromě pár kousků šatů. Na vycházku mohly jen na chvíli po ránu. Zbytek času musely šít uniformy drakoniánů. Třebaže byly uvězněny teprve pár týdnů, jejich tváře už pobledly a zmatněly, postavy byly hubené a schýlily se nedostatkem výživné stravy.

Tanis se uklidnil. I když znal Maritu pouze pár hodin, již se spoléhal na její úsudek. Ona to byla, kdo uklidnil vyděšené ženy, když družina vtrhla do jejich cely. Ona to byla, která vyslechla jejich plán a řekla, že se dá provést.

„Naši chlapi s vámi půjdou," řekla Tanisovi. „Ale s Hledači budete mít potíže."

„Vysoká Rada Hledačů?" zeptal se překvapeně Tanis. „Copak jsou tady? Ve vězení?"

Marita zamračeně přikývla. „To je odplata za to, že uvěřili černému klerikovi. Ti nebudou chtít utéci a proč taky? Oni nemusí pracovat v dolech — Dračí Velmistr na to dbá! Ale my jdem s vámi." Podívala se po ostatních, které rozhodně přikyvovaly. „Pod jednou podmínkou — našim dětem se nesmí nic stát."

„Za to vám ručím," řekl Tanis. „Nechci, aby vás to poplašilo, ale možná budeme muset bojovat s drakem, abychom se k nim dostali a pak — "

„Bojovat s drakem? S Jiskřičkou?" Marita se na něj nevěřícně podívala. „Pchá! To nebude potřeba. Kdybyste té chudince ublížili, tak vás děcka roztrhají na kusy; mají ji rádi."

„Draka?" zeptala se Zlatoluna. „Co udělal, očaroval je kouzlem?"

„Ne. Pochybuju, jestli Jiskřička ještě vůbec nějaké kouzlo umí," Marita se smutně usmála. „Ta chuděrka je už napůl bláznivá. Její děti jí zabili v jakési velké válce a tak si teď vzala do hlavy, že *naše* děti jsou *její* děti. Nevím, kde panstvo to starou ubohou saň splašilo, ale to se přece nedělá a někdo za to jednou zaplatí!" Významně přitom překousla nit.

„Osvobodit děti bude snadné," dodala, když uviděla Tanisův ustaraný výraz. „Jiskřička je zvyklá ráno vyspávat. My dáme dětem snídani, jdeme s nimi ven a ona se ani nepohne. Ani neví, že jsou pryč, chudinka malá."

Ženy, které zas pocítily naději, začaly upravovat staré šaty, aby je mohli obléci muži. Všechno šlo hladce, dokud nepřišel čas vyzkoušet je.

„Oholit!" zařval Sturm tak vztekle, že ženy poplašeně od rytíře odskočily. Sturm neskrýval záporný názor na myšlenku přestrojení, ale souhlasil, že se podřídí. Zdálo se, že nejlíp bude dostat se rychle přes široký nekrytý prostor mezi pevností a šachtami. Ale prohlásil, že se raději dá stokrát zabít rukama samotného Dračího Velmistra než by si oholil své kníry. Uklidnil se až tehdy, když mu Tanis navrhl, aby si ovázal tvář šátkem.

Když se na tom domluvili, objevila se další potíž. Řekyvan prostě oznámil, že on se za ženu nepřevleče a žádné přesvědčování ho nepřimělo tento názor změnit. Zlatoluna vzala nakonec Tanise stranou a vysvětlila mu, že v jejich kmeni byl bojovník, který se v bitvě zachoval zbaběle, donucen nosit ženské šaty, dokud se nevykoupil statečným činem. Tanis byl v úzkých, ale pomohla Marita, když řekla, že by pro tak vysokého muže stejně nic neměly.

Po delším rozhovoru dospěli k závěru, že Řekyvan se zahalí do dlouhého pláště a v chůzi se skrčí a bude se opírat o hůl jako stará žena. A pak už se nestalo nic — aspoň pro tu chvíli.

Laurana zašla do kouta, kde si Tanis ovazoval svou vlastní tvář.

„A proč se neoholíš *ty*?“ zeptala se Laurana a hleděla na Tanisovy vousy. „Nebo ses skutečně rozhodl pouze pro svou lidskou část, jak říká Giltanas?"

„Pro nic jsem se nerozhodl," řekl klidně Tanis. „Prostě už před nikým nehodlám nic skrývat. Unavuje to." Zhluboka se nadechl. „Laurano, chci se ti omluvit za to, jak jsem k tobě mluvil ve Sla-Mori. Neměl jsem právo — "

„Měl jsi plné právo," přerušila ho Laurana. „To, co jsem udělala, bylo jednání bláznivé, zamilované holky. Hloupě jsem ohrozila vaše životy." Hlas ji selhal, ale pak se ovládla. „Už se to nestane. Dokážu ti, že budu družině užitečná."

Jak to ovšem chce dokázat, nebylo jí samotné jasné. Třebaže mluvila o tom, že je zkušenou bojovnicí, nikdy nezabila ani králíka. I teď byla tak vyděšena, že musela sepnout ruce za zády, aby Tanis neviděl, jak se jí třesou. Bála se, že když to dá před ním najevo, její slabost pak propukne plnou silou a ona se mu vrhne do náruče, aby ji utěšil. Raději ho opustila a šla pomoci Giltanasovi s převlekem.

Tanis si řekl, že je dobře, když Laurana konečně ukazuje aspoň nějaké známky dospělosti. Rozhodně si odmítl připustit, že jeho duše bez dechu trne, když pohlédne do jejích velkých zářivých oči.

Odpoledne rychle uběhlo a brzo nastal večer a čas, aby ženy zanesly na šachty manželům jídlo. Družina čekala na stráže v napjatém tichu, smích dávno zapomenut. Nakonec se přece jen objevila ještě jedna potíž. Raistlin kašlal až do úplného vyčerpání a řekl, že je příliš slabý a nemůže s nimi. Když jeho bratr navrhl, že on tedy zůstane s ním, Raistlin ho zpražil pohledem a podrážděně mu řekl, ať nedělá osla.

„Dnes večer mě nebudete potřebovat," šeptal čaroděj. „Nechte mě být. Musím se vyspat."

„Nerad ho tady nechávám — " začal Giltanas, ale než mohl pokračovat, uslyšeli škrábání drápů o podlahu před celou a zvuk cinkajících hrnců. Dveře cely se rozlétly a dva drakoniánští strážní páchnoucí zkysaným vínem vstoupili. Jeden z nich se

potácel, když si kalnýma očima prohlížel ženy.

„Padejte," řekl hrubě.

Když „ženy" vyšly ven, uviděly stát na chodbě šest tupých trpaslíků, jak hltají velké hrnky čehosi dušeného. Karamon hladově zavětřil, ale pak odporem svraštil nos. Drakoniáni jim za zády přibouchli dveře cely. Karamon se ohlédl a uviděl bratra-dvojče zahrabaného do přikrývek a ležícího v temném koutě, kam nedopadalo světlo.

Fišpán tleskl. „Výborně, chlapče!" řekl vzrušeně, když se kus zdi ve Strojovně otevřel dokořán.

„Díky!" odpověděl Tas skromně. „Ve skutečnosti bylo daleko těžší tajně dveře *nalézt* než je otevřít. Ani nevím, jak jste to dokázal. Mně se zdálo, že jsem se díval doopravdy všude."

Proplazil se dveřmi a vtom ho něco napadlo. „Fišpáne, neuměl bys nějak říct tomu svému světýlku, aby zůstalo tady? Aspoň dokud neuvidíme, jestli tam někdo není? Jinak totiž budu dělat výborný terč a nejsme asi moc daleko od Verminaardových komnat."

„Myslím, že to nepůjde," Fišpán zavrtěl hlavou. „Ono nemá rádo, když je nechávám samo potmě."

Tasslehoff přikývl — takovou odpověď očekával. No nic, nemá cenu dělat si starost. I když je mléko rozlité, kočka ho stejně vypije, jak říkávala maminka. Naštěstí, úzká spojovací chodba, do které vlezl, vypadala jako prázdná. Plamínek mu poskakoval na rameni. Pomohl Fišpánovi prolézt a pak začal prozkoumávat okolí. Byli v menší chodbě, která po deseti sázích náhle končila ramenem schodiště, které klesalo do tmy. Dvojkřídlé bronzové dveře ve východní stěně byly jediným východem.

„Tak teď," mumlal si Tas, „budeme asi tak nad trůnním sálem. Ty schody pravděpodobně do něho vedou. Myslím, že je hlídá asi tak milión drakoniánů! Takže tudy ne." Přiložil ucho ke dveřím. „Ticho! No, tak se podíváme." Lehce zatlačil a snadno dvoukřídlé dveře otevřel. Pak chvíli poslouchal a vstoupil, Fišpán hned za ním a potom i plamínek.

„Něco jako obrazárna," řekl rozhlížeje se po obrovské místnosti, kde na stěnách visely malby pokryté prachem a zažranou špínou. Okna posazená vysoko ve stěnách poskytla Tasovi nejasný výhled na hvězdy a vrcholky hor. Teď, když už měl dobrou představu, kde jsou, nakreslil si v duchu hrubou mapu.

„Jestli správně počítám, tak trůnní sál je na západ a dračí doupě ještě západněji od něho. Aspoň tam šel, když odcházel odpoledne od Verminaarda. Drak musí mít možnost z budovy vylétnout, takže doupě se musí někde otevírat k obloze, což znamená šachtu a možná taky trhlinu, kterou se můžeme podívat, co se tam děje."

Tas se tak zabral do svých úvah, že nevěnoval pozornost Fišpánovi. Starý čaroděj se procházel po místnosti a pečlivě prohlížel každou malbu, jako by něco určitého hledal.

„A, tady to je," zabručel Fišpán a pak se obrátil a zašeptal, „Příteli Tasslehoffe!"

Šotek zvedl hlavu a uviděl, jak se jeden z obrazů rozzářil měkkým světlem. „A to se podívejme!" řekl Tas okouzleně. „Vždyť je to obrázek draka — rudého draka,

jako je ten Uhlík — jak útočí na Pax Sarkas a..."

Šotkův hlas umlkl. Muži — Solamnijští rytíři — na jiných dracích přecházeli do protiútoku! Ti draci na kterých rytíři seděli byli překrásní — zlatí a stříbrní draci — a muži drželi v rukou zbraně, které zářily oslnivým světlem. Pojednou to Tas pochopil. Na světě byli i *dobří* draci — jen je najít — kteří pomáhají v boji proti zlým drakům a pak je tu taky —

„— Dračí kopí!" zamumlal.

Starý čaroděj přikývl, spíš k sobě. „Ano, maličký," zašeptal, „Pochopils. Teď znáš odpověď. A jednou si na ni vzpomeneš. Ale teď ne. Teď ne." Natáhl ruku a rozcuchal šotkovi vlasy hostcem pokroucenou rukou.

„Draci. O čem jsem to mluvil?" Tas si nemohl vzpomenout. A taky ne na to, proč tady zírá na malbu tak zaprášenou, že ani neví, co představuje. Šotek zakroutil hlavou. Fišpánovi asi už pěkně šibe. „No jo. Dračí doupě. Jestli počítám dobře, je to nad tímhle." Šotek šel dál.

Starý čaroděj se šoural za ním a usmíval se.

Cesta družiny k šachtám nebyla zajímavá. Spatřili pouze několik drakoniánských stráží, které samou nudou napůl spaly. Nikdo si nevšímal procházejících žen. Prošli kolem planoucí výhně, kterou bez přestání rozdmýchávali unavení a vyčerpaní tupí trpaslíci.

Rychle minuli nepříjemnou podívanou a vstoupili do dolů, kde drakoniánské stráže zamykaly přes noc muže do jeskyní a pak šly hlídat tupé trpaslíky. Stráž u mužů byla ztrátou času, to se Verminaard spočítal — lidé mu nemohli utéci.

A za okamžik Tanise napadla ta úděsná pravda. Ti muži *ani nechtěli* nikam utíkat. Zírali na Zlatolunu, která mluvila a zřejmě je nepřesvědčila. Vlastně byla barbarka — měla divný přízvuk a ještě divnější šaty. Vyprávěla jakousi pohádku pro děti o drakovi, co umíral v modrém plameni, který jí samotné ale neublížil. A jediné, co jim mohla jako důkaz ukázat, byla sbírka jakýchsi lesklých kotoučků z platiny.

Hederik, Kněz-vládce z Útěšína, dal velmi hlasitě najevo své opovržení ženou z Que-šu jako čarodějnicí a šarlatánkou a rouhačkou. Připomněl scénu z hospody a ukázal všem po-pálenou ruku jako důkaz. Ne, že by si muži Hederika příliš cenili. Ani bohové Hledačů nakonec neuchránili Útěšín před draky, tak proč?

Vlastně se jich o možnost útěku zajímalo dost. Skoro všichni měli na sobě nějaké znamení útrap — rány po bičích, modřiny na tvářích. Byli špatně živení a donuceni žít v podmínkách plných špíny a chátrání a každý věděl, že jakmile železo pod kopci bude vytěženo, jejich užitečnost pro Pána Verminaarda skončí. Ale členové Vysoké rady Hledačů — pořád ještě vládnoucí, dokonce i ve vězení — se proti takovému zbrklému plánu stavěli.

Začaly hádky. Muži na sebe pokřikovali. Tanis rychle postavil Karamona, Flinta, Ebena, Sturma a Giltanase ke dveřím, protože se obával, aby stráže neuslyšely povyk a nevrátily se. Tohle půlelf neočekával — spor se mohl vléct celé dny! Zlatoluna seděla sklesle před muži a vypadala, že se rozpláče. Byla tak opojena nově získaným přesvědčením, tak silně chtěla přinést své vědění světu, že se jí zmocnilo zoufalství, když najednou zpochybnili její víru.

„Ti lidé jsou ale pitomí!" řekla tiše Laurana, která si přišla stoupnout k Tanisovi.

„Ani ne," řekl s povzdechem. „Kdyby to byli hlupáci, bylo by to snazší. Nemůže jim slíbit nic hmatatelného a přitom po nich chceme, aby dali v sázku to jediné, co ještě mají — životy. A proč? Aby mohli utéct do hor a tam vést nepřetržitý boj. Tady žijí — aspoň ještě nějaký čas."

„Ale jakou, prosím tě, má takový život cenu?" zeptala se Laurana.

„To je velmi dobrá otázka, děvče," řekl slabý hlas. Otočili se a uviděli, že Marita klečí vedle muže ležícího na hrubé pryčně v rohu cely. Nemoc ho stravovala, takže nebylo možné určit, kolik je mu let. Snažil se ze všech sil aspoň se posadit a natahoval hubenou a bledou ruku k Tanisovi a Lauraně. Dech mu harašil v hrudi. Marita se ho snažila uklidnit, ale podrážděně ji odstrčil. „Já vím, že umřu, ženo! Ale to neznamená, že se smrti poddám. Ať ke mě přistoupí barbarská žena."

Tanis pohlédl na Maritu s otázkou. Vstala a odvedla ho stranou. „To byl Elistan," řekla, jako by Tanis musel to jméno znát. Když Tanis nezareagoval, vysvětlila mu to. „Elistan — jeden z Velkých Hledačů z Ochranova. Lidé ho milovali a ctili, protože byl jediný, kdo se odvážil promluvit proti Pánovi Verminaardovi. Ale nikdo ho neposlouchal — nechtěli nic slyšet, pochopitelně."

„Proč o něm mluvíš v minulém času," řekl Tanis. „Ještě neumřel."

„Ještě ne, ale nebude to dlouho trvat." Marita si setřela slzu. „Už jsem úbytě viděla dřív. Můj otec na ně také zemřel. Něco v něm je a žere ho zaživa zevnitř. Poslední dny byl už napůl šílený bolestí, ale teď to přešlo. Blíží se konec."

„Možná neblíží." Tanis se usmál. „Zlatoluna je kněžka. Umí ho vyléčit."

„Možná ano, možná ne," řekla pochybovačně Marita. „Já bych to raději nezkoušela. Neměli bychom Elistanovi dělat zbytečné naděje. Ať umře v klidu."

„Zlatoluno," řekl Tanis a Vojvodova dcera přišla k nim. „Tento muž tě chce poznat." Půlelf si nevšímal Marity a vedl Zlatolunu k Elistanovi. Zlatolunina tvář, chladná a nepřístupná zklamáním a marností, se projasnila, když uviděla muže v tak zuboženém stavu.

Elistan k ní vzhlédl. „Ženo!" řekl přísně, ačkoliv jeho hlas už neměl sílu, „říkáš, že přinášíš slovo starodávných bohů. Jestli to skutečně byli lidé, kdož se odvrátili od bohů a ne naopak, jak jsme vždy věřili, proč potom vyčkávali tak dlouho, než dali svou přítomnost lidem najevo?"

Zlatoluna poklekla vedle umírajícího muže mlčky; přemýšlela, jak nejlépe odpovědět. Konečně pravila: „Představ si, že jdeš lesem a máš u sebe svůj nejcennější majetek — vzácný a krásný klenot. Náhle tě napadne zákeřné zvíře. Upustíš klenot a dáš se do běhu. Když si uvědomíš, žes klenot ztratil, bojíš se vrátit do lesa a hledat. A pak potkáš někoho, kdo ti nabídne jiný klenot. Někde hluboko v srdci víš, že nemá takovou cenu jako ten, který jsi ztratil, ale máš ještě pořád takový strach, že nejdeš zpět do lesa hledat ten lepší. Nuže, znamená to, že klenot opustil ten les nebo to, že tam pořád leží a jasně září pod spadaným Ústím a čeká až se pro něj vrátíš?"

Elistan zavřel oči, vzdychl a tvář se mu pokryla smutkem. „Zajisté klenot čeká, až se pro něj *vrátíme*. Jsme my to hlupáci! Kéž by mi zbývalo času dovědět se něco o tvých bozích," řekl a hledal její ruku.

Zlatoluna nabrala dech a tvář jí zbledla, takže byla stejně bílá jako umírající muž

na pryčně. „Toho času se ti dostane," řekla tiše a vzala jeho ruku do svých.

Tanis sledoval úžasné divadlo, které se před ním odehrávalo, a zvedl poplašeně hlavu, když se někdo dotkl jeho ramene. Otočil se, ruka mu sklouzla k meči, ale uviděl jen Sturma a Karamona, jak stojí za ním.

„Co je?" zeptal se rychle. „Stráže?"

„Ještě ne," řekl drsně Sturm. „Ale čekáme je každou chvíli. Jak Eben, tak Giltanas jsou totiž pryč."

Noc nad Pax Sarkasem houstla víc a víc.

Drak Pyros ve svém doupěti neměl dost místa, aby mohl chodit, zvyk, kterému propadl, když na sebe brával lidskou podobu. Zde, ve své komoře, si mohl sotva protáhnout křídla, třebaže to byla největší místnost pevnosti a ještě ji kvůli němu zvětšili. Ale komory v přízemí byly úzké, takže velký drak nemohl dělat nic jiného než se točit dokola.

Přinutil se ke klidu, uložil se na podlahu a vyčkával s očima upřenýma na dveře. Nevšiml si dvou hlav vykukujících přes zábradlí galerie třetího patra vysoko nad ním.

Ozvalo se zaškrábání na dveře. Pyros v dychtivém očekávání zvedl hlavu, pak ji se zavrčením opět sklonil, když vešli pouze dva skřeti a táhli mezi sebou jakousi trosku.

„Jen tupý trpaslík!" ušklíbl se Pyros. Ke svým poskokům mluvil v obecné. „Verminaard se pominul smysly, když mě považuje za schopného jíst tupého trpaslíka. Hoďte ho tam do kouta a vypadněte!" štěkal na skřety, kteří chvatně plnili jeho příkazy. Sestun se skrčil v koutě a kvílel.

„Drž hubu!" poručil mu podrážděně drak. „Asi tě přece jen sežehnu plamenem, ať je od tebe pokoj — "

Ozvalo se další zaklepám, tiché, které drak poznal. Oči mu zaplanuly rudou. „Vstupte!"

Do dračího doupěte vklouzla postava. Oblečená do dlouhého pláště s kápí, která jí kryla tvář.

„Přišel jsem, jak jsi mi poručil, Uhlíku." řekla tiše.

„Ano," odpověděl Pyros a drápy škrábal podlahu. „Stáhni si kápi. Chci vidět do tváře těch, s kterými jednám."

Muž odhodil pohybem hlavy kápi. Nahoře nad drakem v třetím patře se ozvalo přidušené, zděšené vydechnutí. Pyros vzhlédl k ztemnělé galerii. Napadlo ho, že vzlétne a podívá se, co to bylo, ale postava mu přetrhla myšlenku.

„Mám jen velmi málo času, kralující. Musím se vrátit než mě začnou podezřívat. A musím se ještě hlásit u Pána Verminaarda — "

„Všechno v pravý čas," vybafl podrážděně Pyros. „Co je to za pitomce, které doprovázíš?"

„Chtějí osvobodit otroky a vyvolat vzpouru, aby Verminaard musel zastavit pochod na Qualinest."

„To je všechno?"

„Ano, kralující. Teď musím jít varovat i Dračího Velmistra."

„Pchá. Na tom nezáleží. Koneckonců to budu já, kdo se vypořádá s otroky, jestli se vzbouří. Nebo vymysleli něco i proti mně?"

„Nikoli, kralující. Velice se tě bojí, jak ostatně musí každý," řekla postava. „Počkají, dokud s Pánem Verminaardem neodletíš do Qualinestu. Pak osvobodí děti a ještě než se vrátíš, uprchnou do hor."

„To je plán, který odpovídá jejich rozumu. O Verminaarda se nestarej. Postarám se, aby se to dověděl, až budu připraven mu to říct. Ale jde o daleko důležitější věci. Daleko důležitější. Poslouchej mě pozorně. Ten blbec Tede mi dnes přivedl jednoho vězně — " Pyros se odmlčel a oči mu doutnaly. Hlas se snížil až k šepotu. „Je to *on*! Ten, kterého hledáme."

Postava jen překvapeně zírala. „Jsi si tím jistý?"

„Pochopitelně," zavrčel nenávistně Pyros. „Vídám toho člověka ve snách! Je tady — mám ho na dosah! Ve chvíli, kdy ho hledá celý Kryn — já jsem ho našel!"

„Hodláš o tom zpravit Její Temné Veličenstvo?"

„Ne. Neodvážím se to sdělit po poslovi. Toho člověka jí předám osobně, ale teď se nemohu vzdálit. Verminaard sám Qualinest nezvládne. I když je ta válka pouhou zástěrkou, musíme předstírat, že ji bereme vážně a nakonec bude i světu bez elfů líp. Předám Kdožkoliho královně hned, jak to půjde."

„Proč mi to všechno říkáš?" zeptala se postava napjatým hlasem.

„Protože ty musíš zajistit jeho bezpečí!" Pyros se pohodlně natáhl. Jeho záměry se rychle začínaly propojovat jeden s druhým. „Je záměrem Jejího Temného Veličenstva, že ta kněžka Mišakal a Muž se zeleným klenotem se ve stejný čas dostali do mé moci! Ponechám Verminaardovi to potěšení, ať se s kněžkou a jejími přáteli zítra vypořádá. Takto — " Pyrosovy oči vzplanuly — „to bude dokonce výhodné! Během těch zmatků odvedeme Muže se zeleným klenotem a Verminaard se nic nedoví! Až otroci zaútočí, musíš toho muže najít. Dovedeš ho sem a ukryješ v dolních komorách. Až budou všichni lidé pobiti a vojsko zničí Qualinest, předám ho své temné panovnici."

„Rozumím." Postava se opět uklonila. „A moje odměna?"

„Přesně taková, jakou zasloužíš. A teď jdi!"

Muž si opět přetáhl přes hlavu kápi a vzdálil se. Pyros složil křídla, stočil se do klubka a na mohutný ohon položil tlamu. Tak ležel a zíral do tmy. Jediný zvuk v komoře bylo Sestunovo lítostivé naříkání.

„Co je ti?" zeptal se Fišpán Tasslehoffa mírně, když se krčili na bobku na balkóně a báli se pohnout. Byla tam tma jako v pytli. Fišpán totiž překlopil na velice rozzlobený plamínek jakousi vázu.

„Nic," řekl zpitoměle Tas. „Promiň, že jsem tak vyhekl. Nemohl jsem si pomoci. I když jsem to očekával — no, aspoň trochu jo — je to hrozný, když si uvědomíš, že tě zrazuje někdo, koho znáš. Myslíš, že mě ten drak slyšel?"

„Já bych neřekl." Fišpán si povzdychl. „Horší je, co teď budeme dělat?"

„To já nevím,", řekl utrápeně Tas. „Já tady nejsem na vymýšlení, to každý ví. Já jsem tady pro legraci. Tanise a ostatní varovat nemůžeme, protože ani nevíme, kde jsou. A když se tu začneme potloukat a hledat je, chytnou nás a bude to ještě horší!" Rukou si tiskl bradu. „Víš," řekl s neobvyklou vážností. „Jednou jsem se ptal tatíka,

proč jsou šotci tak malí a proč nejsou jako lidé a elfové — to jsem moc chtěl, být veliký," řekl a na okamžik se odmlčel.

„A co ti řekl tatínek?" zeptal se mírně Fišpán.

„Řekl, že šotci jsou malí, protože mají dělat malé věci. ‚Když se podíváš na všechny ty velké věci, co jich na světě je, pořádně,' řekl, ‚uvidíš, že se vlastně skládají ze samých malých věcí spojených dohromady.' Ten obrovský drak tam dole, jsou vlastně třeba jen spousty kapiček krve. Rozdíl je právě v těch malých věcech."

„Velmi moudré od tvého pana otce."

„To jo." Tas si otřel oči. „Už jsem ho dlouho neviděl." Šotkova špičatá bradička se vysunula vpřed a sevřel rty. Jeho tatínek, kdyby ho viděl, by v této osůbce plné odhodlání jistě nepoznal svého syna.

„Tak necháváme velké věci jiným," prohlásil Tas na závěr. „Ty jsou pro Tanise a Sturma a Zlatolunu. Oni si s nimi poradí. My uděláme něco menšího, co se třeba nezdá moc důležité. Půjdem teď osvobodit Sestuna."

13
Otázky. Žádné odpovědi. Fišpánův klobouk.

„ZDÁLO SE MI, TANISI, ŽE NĚCO SLYŠÍM, TAK jsem se šel podívat," řekl Eben se rty sevřenými do rozhodné a přísné čáry. „Díval jsem se před dveře a viděl, jak se tam plíží jeden drakonián a poslouchá. Vyšel jsem, chytil ho a začal škrtit, když po mně skočil druhý. Tomu jsem dal jednu nožem a věnoval se zas prvnímu. Chytil jsem ho, zmáčkl tak, že už víc nepotřeboval, ale pak mě napadlo, že bude lip se vrátit."

Družina se vrátila do cel a zjistila, že tam Eben i Giltanas na ně už čekají. Tanis požádal Maritu, ať zabaví ženy v opačném koutě a vyslýchal ty dva, proč zmizeli. Ebenovo vysvětlení vypadalo pravděpodobně — Tanis viděl těla drakoniánů, když se vracel z vězení — a Eben zřejmě bojoval. Šaty měl potrhané a z řezné rány na tváři mu stékal pramínek krve.

Tika sehnala od jedné z žen kousek látky, která ještě zůstala jakžtakž čistá a začala řez ošetřovat. „Vždyť nám zachránil životy, Tanisi," řekla ostře. „Měl bys mu být vděčný a ne se na něj dívat, jako by ti pobodal nejlepší přátele."

„Ne, Tiko," řekl rozvážně Eben. „Tanis má právo se zeptat. Připouštím, že to vypadalo podezřele. Ale já nemám co skrývat." Vzal ji za ruku a políbil konečky prstů. Tika se začervenala, rychle namočila obvaz ve vodě a znovu ho zvedla k jeho tváři. Karamon, který to pozoroval, se mračil.

„A co ty, Giltanasi?" zeptal se stroze bojovník. „Proč jsi odešel?"

„Neptej se mě," řekl elf odmítavě. „Stejně to nechceš vědět."

„Co nechci vědět?" zeptal se přísně Tanis. „Proč jsi šel pryč?"

„Proč ho necháš!" zvolala Laurana a postavila se po boku bratrovi.

V Giltanasových mandlových očích se zablýsklo, když na ně pohlédl; tvář měl staženou a bledou.

„Tohle je důležité, Laurano," řekl Tanis. „Kam jsi šel, Giltanasi?"

„Pamatuj si — já jsem tě varoval." Giltanasův pohled se stočil k Raistlinovi. „Vrátil jsem se, abych se přesvědčil, jestli je náš čaroděj skutečně tak vyčerpaný, jak nám tvrdil. Asi nebyl, protože byl pryč."

Karamon vstal, zaťaté pěsti a tvář zkřivenou hněvem. Sturm ho chytil a odstrčil. Řekyvan si stoupl před Giltanase.

„Všichni mají právo mluvit a všichni mají právo bránit se obvinění," řekl muž z Planin hlubokým hlasem. „Elf už svoje řekl. Ať nám teď něco řekne tvůj bratr."

„Proč bych měl něco říkat?" drsně zašeptal Raistlin a tichý hlas se chvěl smrtící nenávistí. „Nikdo z vás mi stejně nevěří, tak proč? Odmítám odpovědět a vy si myslete, co chcete. Když si myslíte, že jsem zrádce — tak mě teď zabijte! Já vám nebudu bránit —" Rozkašlal se.

„Pak mě zabijte taky," řekl Karamon přiškrceným hlasem. Odvedl bratra zpět k jeho lůžku.

Tanisovi se ze všeho dělalo nanic.

„Dvojité stráže celou noc. Ne, ty ne, Ebene. Sturme, ty a Flint máte první. Řekyvan a já vezmeme druhou." Tanis se svezl na podlahu a skryl hlavu v pažích. Jsme prozrazeni, myslel si. Jeden z těch tří je zrádce po celou dobu. Stráže se tu mohou objevit každým okamžikem. Možná, že je ale Verminaard lstivější a nachystal nám léčku, do které spadneme všichni...

Pak se to Tanisovi všechno objevilo před očima s palčivou jasností. Ale ano! Venninaard využije vzpoury jako záminky, aby zabil rukojmí a toho klerika. Otroků si opatří dost vždycky a navíc tu bude odstrašující příklad, co se stane těm, kteří ho neposlechnou. Ten plán — Giltanasův plán — mu hrál přímo do rukou!

Měli bychom vymyslet něco jiného, překotně přemýšlel Tanis, ale pak se přinutil ke klidu. Ne, lidé jsou už příliš zaujati. Po tom, co se Elistan zázračně uzdravil a prohlásil, že je pevně rozhodnut důkladně prostudovat vše o starodávných bozích, lidem se vrátila naděje. Začali věřit, že se k nim bohové skutečně vrátili: Ale Tanisovi neušlo, že ostatní Hledači pozorují Elistana žárlivě. Věděl, že teď navenek podporují nového vůdce, ale pokud jim dá čas, začnou zkoušet, jak ho svrhnout. Snad už teď chodí mezi lidmi a rozsévají pochybnosti.

Jestli teď couvneme, už nám neuvěří, uvažoval Tanis. Musíme do toho jít — bez ohledu na to, co riskujeme. A možná se mýlí, možná žádný zrádce není. V této naději upadl do trhaného spánku.

Noc přešla tiše.

Rozbřesk se prodral zejícím otvorem pevnostní věže. Tas zamrkal a posadil se protíraje si oči a zprvu nevěděl, kde je. Jsem ve velké síni, pomyslel si, dívám se na vysoký strop, ve kterém je díra, aby drak mohl ven. Jsou tu ještě dvoje další dveře, kromě těch, kterými jsme sem s Fišpánem včera přišli.

Fišpán! Drak!

Tas zaúpěl, když se rozpomenul. Nechtěl usnout! On a Fišpán jen čekali, až drak usne, aby zachránili Sestuna. Teď bylo ráno! Možná, že už je pozdě! Se strachem se šotek připlazil k zábradlí balkónu a nakoukl přes okraj. Ne! S úlevou vydechl. Drak spal. Sestun taky, únava a strach ho přemohly.

Teď by to šlo! Tasslehoff se plazil zpátky k čaroději.

„Starý pane!" zašeptal. „Vzbuď se!" Zatřásl s ním.

„Co? Co je? Hoří?" Čaroděj se posadil a rozhlížel se kalnýma očima. „Kde? Utíkejme k východu!"

„Ne, nehoří." Tas si povzdychl. „Je ráno. Tady je tvůj klobouk —" Podal ho čaroději, který hmatal kolem sebe a hledal ho. „Co se stalo s plamínkem?"

„Fuč!" Fišpán odfrkl. „Poslal jsem ho pryč. Budil mě a svítil mi do očí."

„Vzpomínáš si, že jsme chtěli zůstat vzhůru?" řekl Tas smutně. „Chtěli jsme vysvobodit Sestuna."

„A jak jsme to chtěli udělat?" zeptal se zvědavě Fišpán.

„Tys měl vymyslet jak!"

„Já? Ale ne? To jsou věci." Starý čaroděj mrkal. „A nevíš, vymyslel jsem dobrý?"

„Vždyť jsi mi nic neřekl!" Tas na něho skoro zakřičel, ale pak se uklidnil. „Je-

nom jsi povídal, že Sestuna musíme zachránit před snídaní, protože po ránu se tupý trpaslík může drakovi, který dvanáct hodin nežral, zdát chutnější."

„To je rozumné," připustil Fišpán. „Víš určitě, že jsem to říkal?"

„Podívej," řekl Tas trpělivě, „potřebujeme vlastně jenom jedno — dlouhý provaz, který mu hodíme dolů. Umíš nějaký vyčarovat?"

„Provaz!" Fišpán na něho zíral. „Tak hluboko jsem klesl! To je téměř urážka mých schopností. Pomoz mi na nohy."

Tas pomohl čarodějovi vstát. „Nechtěl jsem se tě dotknout," řekl šotek, „já vím, že provaz není nic zvláštního a ty jsi velice zkušený... Jde jen o to, že — no dobrá, nechme toho!" Tas ukázal k balkónu. „Spusť to. A doufám, že to všichni přežijeme," zamumlal si pro sebe polohlasně.

„Nenechám tě ve štychu — a vlastně Sestuna taky ne," slíbil Fišpán a tvář mu jen zářila. Oba vykoukli přes zábradlí.

Všechno bylo jako předtím. Sestun ležel v koutě, drak zdravě spal. Fišpán zavřel oči. Soustřeďoval se a mumlal si podivná zpěvná slova, pak protáhl hubenou ruku zábradlím a začal dělat pohyb, jako by ho chtěl zvednout.

Tasslehoff ho pozoroval a najednou cítil, že mu chce srdce vyskočit z krku.

„Přestaň!" zachroptěl. „Máš to špatně!"

Fišpán otevřel oči a uviděl jak se drak Pyros pomalu zvedá z podlahy a přitom má tělo stále stočené ve spánku. „Propánajána!" vydechl čaroděj a rychle vyřkl jiná slova. Obrátil kouzlo a spustil opět draka na podlahu. „Netrefil jsem to," řekl čaroděj. „Teď jsem to vynuloval. Zkusíme to ještě jednou."

Tas opět uslyšel podivně prozpěvovaná slova. Tentokrát se začal zvedat Sestun, stoupal kousek po kousku až dosáhl úrovně balkónu. Fišpánova tvář zrudla námahou.

„Už je skoro nahoře! Nepřestávej!" řekl Tas a začal samým vzrušením poskakovat. Vedený Fišpánovou rukou se Sestun přenesl přes zábradlí a pokojně přistál na zaprášené podlaze aniž se probudil.

„Sestune!" zašeptal Tas a položil ruku tupému trpaslíkovi na ústa, aby nemohl spustit povyk. „Sestune! To jsem já, Tas Bosonožka. Vzbuď se!"

Tupý trpaslík otevřel oči. Jeho první myšlenka byla, že ho Verminaard předhodil místo drakovi zákeřnému šotkovi. Pak ale rozpoznal starého kamaráda a úlevou zcela zplihl.

„Už je to dobrý, ale ani slovo," varoval ho šotek. „Drak by nás uslyšel —" Zdola ho přerušilo hlasité zadunění. Tupý trpaslík se zděšeně posadil.

„Psšt," řekl Tas, „bouchly dveře do dračího doupěte." Spěchal se podívat přes zábradlí, kde už vykukoval Fišpán. „Co je?"

„Dračí Velmistr, " ukázal Fišpán do druhého patra, kde stál Verminaard a pohlížel na draka.

„Uhlíku, probuď se!" zařval Verminaard na spícího draka. „Mám zprávy o vetřelcích! Kněžka je tady a ponouká otroky ke vzpouře!"

Pyros se zavrtěl, pomalu otevřel oči a probouzel se z těžkého snu, ve kterém viděl, jak se tupý trpaslík vznáší. Potřásl svou obrovskou hlavou, aby se zbavil nepříjemného snu a uslyšel jak Verminaard cosi drmolí o kněžce. Zívl. Tak Dračí Vel-

mistr konečně přišel na to, že kněžka je v pevnosti. Pyros dospěl k názoru, že se tím přece jen bude třeba zabývat teď.

„Ty se neobtěžuj, můj pane —" začal Pyros a přestal, jako když utne, protože ho zaujalo něco velice zvláštního.

„Obtěžovat se!" supěl vztekle Verminaard. „Proč bych já —" I on přestal.

Předmět, na který oba zírali, se k nim snášel lehce jako peříčko.

Fišpánův klobouk.

Tanis všechny vzbudil v nejtemnější hodinu před rozbřeskem.

„Nuže," řekl Sturm, „pustíme se do toho?"

„Nic jiného nám nezbývá," řekl zachmuřeně Tanis a pohlédl na skupinu. „Jestli nás někdo z vás zradil, ať žije s tím, že zavinil smrt nevinných. Verminaard nezabije jenom nás, ale i rukojmí. Prosím bohy, aby takový zrádce mezi námi nebyl a proto vykonáme náš plán."

Nikdo na to nic neřekl, ale všichni se po sobě dívali kosými pohledy, ve kterých se skrývalo podezření.

Když se vzbudily i ženy, Tanis s nimi prošel plán ještě jednou.

„Moji přátelé a já proklouzneme do síně dětí spolu s Maritou v převlečení za ženy, které jim obvykle nosí snídani. Odvedeme je na nádvoří," řekl tiše Tanis. „Musíte se chovat přesně tak, jako předtím každé ráno. Když vám povolí cvičení, seberte děti a utíkejte s nimi k šachtám. Vaši muži zatím zneškodní stráže a pak bezpečně utečete do hor na jihu. Rozumíte tomu?"

Ženy mlčky přikývly, protože už bylo slyšet zvuk kroků blížících se stráži.

„Tak je to tady," řekl tiše Tanis. „Běžte si po práci."

Ženy se rozešly, Tanis pokynul Tice a Lauraně. „Jestli nás někdo zradil, pak vám hrozí velké nebezpečí, protože vy budete dávat pozor na ženy —" začal.

„Všem nám hrozí velké nebezpečí," opravila ho chladně Laurana. Celou noc nezamhouřila oka. Věděla, že pokud jen trochu povolí pevným poutům, jimiž svázala svou duši, strach ji přemůže.

Tanis nezpozoroval nic z jejího vnitřního neklidu. Pomyslel si, že je po ránu neobvykle bledá a mimořádně krásná. Protože to bylo už dávno, co bojoval v první bitvě, zapomněl jaký tehdy měl strach a hrůzu.

Odkašlal si a řekl zastřeným hlasem: „Tiko, dej na mne a nech svůj meč v pochvě. Uděláš tak míň škody." Tika se ušklíbla a nervózně kývla. „Teď se běž rozloučit s Karamonem," řekl jí Tanis.

Tvář se jí žahla jasnou červem, významně pohlédla na Tanise a Lauranu a odběhla.

Tanis několik okamžiků Lauranu upřeně pozoroval a pak — teprve teď — uviděl napjaté svaly na čelistích a vystupující šlachy na krku. Vztáhl k ní ruce a objal ji, ale byla tuhá a studená jako mrtvola drakoniána.

„Nemusíš, když nechceš," řekl a pustil ji. „To není tvůj boj. Běž k šachtám s ostatními ženami."

Laurana zavrtěla hlavou, chtěla promluvit a čekala, až si bude jista, že zvládne svůj hlas. „Tika není cvičená v boji. Já ano. To je jedno, že byl jenom ‚obřadní'."

Hořce se usmála, když viděla Tanisovy rozpaky. „Já svou úlohu splním, Tanisi." Jeho lidské jméno znělo z jejích úst neohrabaně. „Jinak by sis mohl myslet, že ten zrádce jsem já."

„Laurano, prosím tě, věř mně!" vzdychl si Tanis. „Myslím, že Giltanas není zrádce stejně jako ty! Jenže — sakra, víš ty, kolik životů je v sázce. Laurano, uvědomuješ si to?"

Cítila, že se mu ruce, spočívající na jejich ramenou, třesou a pohlédla na něho. Spatřila mučivé obavy a strach — jako by jeho tvář zrcadlila to, co cítila sama uvnitř. Nebál se o sebe, poznala, bál se o druhé.

Zhluboka se nadechla. „Promiň, Tanisi," řekla. „Máš pravdu. Podívej. Stráže už jsou tady. Je čas jít."

Otočila se a bez jediného ohlédnutí odcházela. Až později, když už to nešlo napravit, ji napadlo, že i Tanis ji mlčky prosil o čin útěchy.

Marita a Zlatoluna vedly družinu vzhůru po úzkých schodech do prvního patra. Drakoniánské stráže s nimi nešly, zamumlaly cosi o „zvláštních úkolech". Tanis se zeptal Marity, jestli je to obvyklé a ta jen zavrtěla hlavou. Vypadala ustaraně. Ale neměli na vybranou, museli dál. Šest tupých trpaslíků se táhlo za nimi a táhli těžké hrnce čehosi, co vonělo jako ovesná kaše. Žen si skoro nevšímali, dokud Karamon nezakopl o podolek sukně, nepadl na kolena a nepronesl velice neženské slovo. Tupí trpaslíci vyvalili oči.

„Jen cekněte!" řekl Flint a prudce se na ně otočil s blýskajícím nožem v ruce.

Tupí trpaslíci se přikrčili u zdi, divoce vrtěli hlavami a hrnce zvonily.

Družina se dostala až na konec schodů a zastavila se.

„Přejdeme tuto síň ke dveřím —" Marita ukázala. „Ale, to ne!" Chytla Tanise za rameno. „U dveří stojí strážný. Nikdy předtím ty dveře nehlídal.

„Šššt, to může být náhoda," řekl Tanis jistým hlasem; ačkoliv věděl, že si jistý není. „Jedem dál, jak jsme řekli." Marita polekaně kývla a šla přes síň.

„Stráže!" Tanis se otočil k Sturmovi. „Chystej se! A pamatuj: rychle a smrtelně. Žádný hluk!"

Podle Giltanasovy mapy byla místnost, kde si děti hrály, oddělena od ložnic dvěma dalšími místnostmi. V první bylo skladiště s policemi, na kterých ležely hračky, prádlo a jiné věci. Odtud se šlo tunýlkem do druhé — kde bydlela saň Jiskřička.

„Chuděrka malá," řekla Marita, když mluvila s Tanisem o plánu. „Je tu stejně zavřená jako my. Dračí Velmistr ji nikdy nepustí ven. Myslím, že má strach, že by se zatoulala. Ten tunel kolem skladiště postavili pro ni, i když je jí úzký. Ne proto, že by utekla, ale aby se mohla dívat, jak si děti hrají."

Tanis Maritu pozoroval s pochybnostmi, představoval si v duchu, co by se stalo, kdyby se střetli s drakem značně odlišným od toho bláznivého, neškodného stvoření, které mu popisuje.

Za dračím pelechem byla ložnice dětí. Tam museli vejít, děti probudit a vyvést je ven. Místnost, kde si hrály, přímo sousedila s nádvořím skrze velká vrata zajištěná ještě dubovým břevnem.

„Daleko víc hlídají tu saň než nás," prohlásila Marita.

Venku už musí svítat, pomyslel si Tanis, když vystoupili ze schodištní šachty a zamířili k herně. Pochodně vrhaly světlo daleko napřed. Pax Sarkas byl tichý, tichý jako smrt. Až příliš tichý — na pevnost, která se chystala do války. Čtyři drakoniánské stráže o čemsi vzrušeně rozprávěly ve dveřích herny. Hovor zmlkl, když uviděli přicházet ženy.

V čele šly Marita a Zlatoluna. Zlatoluna měla kápi staženou do obličeje, aby jí ve světle pochodní nezářily vlasy. Přímo za Zlatolunou šel Řekyvan. Opíral se o hůl a bezmála lezl po kolenou. Pak následovali Raistlin a Karamon. Čaroděj zůstal s bratrem, pak Eben a Giltanas. Zrádci pěkně pohromadě, poznamenal jízlivě Raistlin. Flint zajišťoval krytá záda a tu a tam se ohlédl na strachem zpitomělé tupé trpaslíky.

„Dneska jdete brzo," zabručel jeden drakonián.

Ženy se shlukly jako kuřata půlkruhem kolem strážného a trpělivě čekaly, až je vpustí dovnitř.

„Ve vzduchu je cítit bouřka," řekla ostře Marita. „Chci, aby se děti proběhly než přijde. A co tady děláš ty? Tyhle dveře se nikdy nehlídaly. Jen nám polekáš děti."

Jeden z drakoniánů něco poznamenal v jejich drsném jazyce a dva ostatní se rozchechtali, přičemž ukazovali řady špičatých zubů. Pak ten první řekl.

„Pán Verminaard to poručil. On a Uhlík letí dnes ráno skoncovat s elfy. Máme nařízeno vás prohledat, než vás vpustíme dovnitř." Drakoniánovy oči hladově utkvěly na Zlatoluně. „Řekl bych, že to je příjemná změna."

„Pro tebe možná," řekl jiný strážný a znechuceně si prohlížel Sturma. „V životě jsem neviděl tak odpornou bábu, jako — eeegh —" Stvůra se skácela s dýkou hluboko mezi žebry. Ostatní tři drakoniáni zemřeli během několika vteřin. Karamon zmáčkl jednomu z nich hrdlo. Eben toho svého udeřil do žaludku a Flint odťal jeho hlavu zpětným pohybem sekyry k zemi Tanis probodl veliteli srdce mečem. Chtěl nechat meč být, protože předpokládal, že uvízne v kamenícím těle stvůry. K jeho překvapení však jeho nový meč vyklouzl ze zkamenělé mrtvoly tak lehce, jako by šlo o skřeta.

Neměl čas, aby o tom přemýšlel. Když tupí trpaslíci spatřili záblesky oceli, upustili hrnce a divoce se rozutíkali chodbou.

„Nech je být!" houkl Tanis na Flinta. „Do síně k dětem! Rychle!" Překročil ležící těla a rozrazil dveře.

„Jestli je takhle někdo najde, je po všem," řekl Karamon.

„Po všem bylo, už když jsme začali!" mumlal vztekle Sturm.

„Jsme zrazeni a je to jen otázka času."

„Dělej!" řekl mu ostře Tanis a zabouchl za nimi dveře.

„Teď musíte strašně potichu," zašeptala Marita. „Jiskřička obyčejně spí dost tvrdě. Kdyby se vzbudila, chovejte se jako ženské. Nemůže vás poznat. Je na jedno oko slepá."

Studené jitřní světlo pronikalo okénky vysoko ve stěně a osvětlovalo ponurou, smutnou denní místnost dětí. Povalovalo se tu pár opotřebovaných hraček, nábytek chyběl. Karamon si šel prohlédnout velké dřevěné břevno, kterým se zajišťovala křídla velkých dveří vedoucích ven na nádvoří.

„Já to zvládnu," řekl. Silný muž zdánlivě bez námahy břevno zvedl a opřel vedle,

pak se postavil proti dveřím. „Zvenku nejsou zamčené," hlásil. „Asi nečekali, že se dostanem tak daleko."

Anebo nás Pán Verminaard chce mít venku, pomyslel si Tanis. Kdyby tak věděl, jestli to, co drakonián říkal, je pravda. Skutečně Dračí Velmistr a drak už odletěli? Anebo oba — dopáleně se přinutil tuto myšlenku opustit. Na tom nezáleží, říkal si. Nemáme na vybranou. Musíme dál.

„Flinte, ty zůstaneš tady," řekl. „Kdyby někdo šel, varuj nás a pak ho zastav."

Flint kývl a zaujal místo mezi dveřmi vedoucími do chodby, které nejprv na štěrbinu pootevřel, aby viděl. Těla drakoniánů se mezitím rozpadla na prach.

Marita sňala ze zdi pochodeň. Rozžala ji a vedla družinu temným obloukem do tunelu, k dračímu doupěti.

„Fišpáne! Klobouk!" odvážil se Tas zašeptat.

Pozdě. Starý čaroděj po něm chňapl, ale nedosáhl.

„Špehové!" zařval Verminaard vztekle a ukázal vzhůru ke galerii. „Chyť je, Uhlíku! Chci je živé!"

Živé? opakoval si pro sebe drak. Ne, to nepůjde! Pyros si vzpomněl na divný zvuk, který včera v noci zaslechl a určitě věděl, že špehové vyslechli, co říká o Muži se zeleným klenotem! Jen několik málo vyvolených znalo to hrozné tajemství, velké tajemství, tajemství, které dobude svět pro královnu Temnot. Naopak, špehové musí bez hlesu zemřít a tajemství s nimi.

Pyros rozepjal křídla, vznesl se do vzduchu a odrazem mocných nohou od podlahy nabral okamžitě rychlost

— A je to! myslel si Tasslehoff. Teď jsme to vyvedli. Tentokrát neutečeme.

Když se smířil s tím, že ho drak usmaží, uslyšel, jak čaroděj vzkřikl jediné slovo zaklínadla a hustá nepřirozená temnota srazila šotka skoro k zemi.

„Utíkej," vyhekl Fišpán, chytil šotka za ruku a pomáhal mu na nohy.

„Sestune —"

„Toho držím taky! Utíkej!"

Tas utíkal. Rozrazili dveře na galerii, vyběhli a pak už neměl nejmenší představu, kde je. Držel starého muže a utíkal. Za sebou slyšel, jak drak naráží na stěny a slyšel jeho hlas.

„Tak ty jsi čaroděj, špehu?" řval Pyros. „Nebudeme si hrát na schovávanou potmě. Mohl bys zabloudit. Já ti posvítím!"

Tasslehoff slyšel, jak se obří tělo nadechuje, pak zapraskal a zažehl se plamen. Temnota zmizela, zapuzena hučícím plamenem ohně, ale ke svému překvapení zjistil, že mu ty plameny neubližují. Pohlédl na Fišpána — bez klobouku — který utíkal vedle něho. Pořád ještě byli na galerii a mířili k dvojkřídlým dveřím.

Šotek otočil hlavu. Za ním se tyčil drak, úděsnější než si vůbec uměl představit, strašnější než černý drak v Xak Sarotu. Drak na ně dýchl ještě jednou a opět Tase zahalily plameny. Malby na stěnách vzplály, nábytek hořel a záclony zářily jako pochodně. Kouř vyplňoval místnost. Ale jeho, Sestuna a Fišpána se žádný oheň nedotkl. Tasslehoff se díval s obdivem na čaroděje, který na něj teď udělal skutečný dojem.

„Jak dlouho to můžeš udržet?" křikl na Fišpána, když zahnuli za roh a uviděli dvojkřídlé bronzové dveře.

Oči starého muže byly široce otevřené a zírající. „Nemám nejmenší tušení!" zafuněl. „Já jsem ani nevěděl, že něco takového umím!"

Další proud plamene vybuchl vedle nich. Tentokrát Tas ucítil horko a polekaně pohlédl na Fišpána. Čaroděj kývl hlavou. „Už mi to nebere!" vykřikl.

„Jen vydrž," supěl Tasslehoff. „Už jsme skoro u dveří! Těma neproleze."

Všichni tři se opřeli o bronzové dveře, které vedly z galerie do vstupní síně, ve chvíli, kdy Fišpánovo kouzlo pominulo. Před nimi byly tajné dveře, stále otevřené, které vedly do strojovny. Tas dveře rozrazil a na chvilku zůstal stát, aby nabral dech.

Zrovna chtěl říct: „Tak jsme to zvládli!", když jeden z obrovských dračích pařátů prorazil kamennou stěnu, zrovna nad šotkovou hlavou!

Sestun strašně zaječel a vyrazil ke schodišti.

„Ne!" Tasslehoff ho zachytil. „Ty vedou do Verminaardových komnat!"

„Do Strojovny!" křičel Fišpán. Prolétli tajnými dveřmi v okamžiku, kdy s hrozným praskáním stěna povolila. Ale dveře se už nedaly zavřít.

„O dracích se toho musím ještě hodně učit," brumlal si Tas. „Jestlipak o nich existuje nějaká literatura —"

„Teď jsem vás, vy krysy, zahnal do díry a jste v pasti," zaduněl Pyrosův hlas zvenčí. „Nemáte kam utéct a kamenná zeď mě nezastaví.

Ozval se hrozný tříštivý a škrábavý zvuk. Stěny Strojovny se chvěly a pak začaly praskat.

„Šlo ti to výborně," řekl Tas. „To poslední kouzlo byla senzace. Jen kvůli němu by stálo za to dát se od draka zabít."

„Zabít!" Fišpán, jak se zdálo, se probudil. „Od draka? To myslím ne! Nikdo mě ještě takhle neurazil. Odtud musí být cesta —" Oči mu začaly zářit. „Dolů po řetězu!"

„Po řetězu?" ptal se Tas, který myslel, že špatně rozumí v tom praskotu zdi a drakově řevu a vůbec.

„Slezem dolů po řetězu! Pojďte!" Starý čaroděj se nadšeně rozběhl tunelem.

Sestun pochybovačně hleděl na Tasslehoffa, když se jeden z dračích drápů objevil ve stěně. Šotek a tupý trpaslík se otočili a utíkali za čarodějem.

Ve chvíli, kdy doběhli k velkému kolu, Fišpán už lezl po řetězu a blížil se k prvnímu zubu. Omotal si plášť kolem stehen a seskočil ze zubu na první článek obrovského řetězu. Šotek a tupý trpaslík skočili na řetěz za ním. Tas si zrovna začal myslet, že se z toho přece jen dostanou živí, zejména, jestli temná elfí princezna tam dole má dnes volno, když Pyros náhle vrazil do šachty, jíž řetěz procházel.

Kusy kamenného tunelu se začala bortit, padaly dolů s dutým, hlomozným duněním. Stěny se otřásaly a řetěz se začínal chvět. Drak se tyčil nad nimi. Už nemluvil, jen na ně upřeně hleděl rudýma očima. Pak se zhluboka nadechl, takže se zdálo, že vysál vzduch v celém údolí. Tas nejprv mimoděk přivřel oči, ale pak je vykulil. Ještě nikdy neviděl, jak drak vydechuje oheň a to si přece nenechá ujít — už proto ne, že je to asi naposledy.

Plameny šlehaly drakovi z nozder a úst. Proud horka téměř sfoukl Tase z řetězu.

Ale zas kolem něho šlehal oheň, aniž mu ublížil. Fišpán si potěšené pomlaskával.

„Docela chytré, starce," řekl zlostně drak. „Ale já jsem taky čaroděj a cítím, že ti ubývá sil. Doufám, že se svou chytrostí budeš ještě chvíli těšit — až poletíš dolů!"

Opět vzplály plameny, ale tentokrát jejich proud nesměřoval na chvějící se postavičky na řetězu. Plameny zasáhly samotný řetěz a železné články začaly zářit rudou hned při prvním dotyku dračího ohně. Pyros opět vydechl a články se rozpálily do běla. Drak výdech potřetí — články se roztavily. Mohutný řetěz se silně otřásl, roztrhl se a zřítil se do tmy dole.

Pyros ho pozoroval jak mizí v hlubině. Pak, spokojen, že špehové nepřežili, aby mohli vyprávět svůj příběh, vrátil se do doupěte, kde zaslechl Verminaardovo volání.

Ve tmě, která po drakovi zůstala, velké ozubené kolo — zbavené řetězu, který je držel v nehybnosti po celá staletí — zaskřípělo a začalo se otáčet.

14
Matafleur. Kouzelný meč. Bílá peříčka.

Světlo z Maritiny pochodně osvětlilo velkou, holou místnost bez oken. Nábytek v ní nebyl. Jedinými předměty v ledové, kamenné síni byla velká nádrž s vodou, spíš škopek plný čehosi, co páchlo jako shnilé maso a saň.

Tanis zadržel dech. Považoval černého draka v Xak Sarotu za mohutného. Ale tento mohutný červený drak ho skutečně vyděsil. Jeho doupě bylo ohromné, asi víc jak sto stop v průměru a drak vyplnil celou jeho délku a špička ohonu se ještě plazila po protilehlé stěně. Na okamžik družina strnula s úděsnou představou obrovské hlavy, která se zvedá a spaluje plamenem dechu rudých draků, těmi plameny, které spálily Útěšín.

Ale zdálo se, že Marita se nebojí. Šla klidně doprostřed místnosti a po chvilce zaváhání se za ní družina vydala. Čím víc se blížili k nestvůře, tím lépe poznávali, že Marita měla pravdu — saň byla skutečně ve velice špatném stavu. Velká hlava, která ležela na studených dlaždicích podlahy, byla vrásčitá a sešlá věkem, lesklá rudá kůže byla šedivá a krtičnatá. Dýchala těžce ústy a čelisti se rozevíraly, odhalujíce kdysi jedovaté, ostré, nyní zažloutlé a polámané zuby. Dlouhé jizvy jí běžely po bocích; kožnatá křídla byla vyschlá jak troud a praštěla.

Nyní Tanis Maritu pochopil. Bylo jasné, že saň zneužívali a překvapeně zjistil, že je mu jí líto a jeho střeh polevil. Uvědomil si, jak by bylo nebezpečné, kdyby se saň — probuzená světlem pochodní — pohnula ve spánku. Její drápy byly stejně ostré a její ohnivý plamen stejně ničivý jako u kteréhokoliv draka, co jich na Krynu bylo, musel si připomenout Tanis.

Dračí oči se otevřely, štěrbiny planoucí rudě ve světle pochodně. Družina se zastavila a každý sevřel zbraň.

„Už je čas k snídani, Marito?" pronesla Matafleur (Jiskřička bylo její jméno pro obyčejné smrtelníky) ospalým, zastřeným hlasem.

„Ano, ale dnes jsme tu trochu dřív, milunko," řekla Marita, aby ji uklidnila. „Ale venku je bouřka na spadnutí a děti by se měly ještě trochu proběhnout, než se to spustí. Ještě si pospi. Dám na ně pozor, aby tě nebudily, až půjdou ven."

„Mně to nevadí." Saň zívla a otevřela oči trochu víc. Teď na jednom z nich Tanis zahlédl mléčný povlak; byla na jedno oko slepá.

„Jen doufám, že se s ní nebudem muset prát, Tanisi," pošeptal mu Sturm. „Je to jako prát se s něčí babičkou."

Tanis se přiměl, aby vypadal tvrdě. „Je to vrahounská babička, Sturme. Na to nezapomeň."

„Malí dnes v noci spali klidně," brumlala saň a zřejmě už zas usínala. „Ať nezmoknou, kdyby s bouřkou přišel i déšť. Dohlídni na to, Marito. A zvlášť na Erika. Minulý týden se nachladil." Oči se jí zavřely.

Marita se otočila a pokynula ostatním s prstem na ústech. Sturm a Tanis došli poslední, plášť a pancíř zabaleny do spousty plášťů a sukní. Tanis byl asi deset sáhů

od saně, když se ozval ten hluk.

Zpočátku si myslel, že se mu to jenom zdá, že je rozrušený a to že zvětšuje bzučení, které mu zní v hlavě. Ale zvuk stále sílil a také Sturm se otočil a poplašeně na něho pohlédl. Bzučivý zvuk narůstal, až byl jako tisíc rojících se kobylek.

Teď už se ohlíželi i ostatní — a dívali se na něho! Tanis bezmocně pohlédl na přátele, vypadal ve svém zmatku skoro komicky.

Saň zachrápala, podrážděně se zavrtěla a potřásla hlavou, jako by ji ten zvuk trhal uši.

Náhle se Raistlin oddělil od skupiny a utíkal k Tanisovi. „Ten meč," zasyčel. Chytil půlelfa za plášť a prudce trhl, aby našel čepel.

Tanis zíral na meč ve starobylé pochvě. Čaroděj měl pravdu. Čepel bzučela, jako by byla velice poplašená. Teď, když na něj Raistlin upozornil, půlelf cítil, jak se zachvívá.

„Je kouzelný," řekl čaroděj tiše a se zájmem si ho prohlížel.

„Nemůžeš to zastavit?" zařval Tanis, aby překřikl otupující zvuk.

„Ne," řekl Raistlin. „Už si vzpomínám. Je to Plazomor, známý kouzelný meč Kit-Kanana. Tak se chová, je-li poblíž drak."

„No, to sis vybral čas na vzpomínání!" řekl rozzuřeně Tanis.

„Možná, že pro něho je velice vhodný," vybafl Sturm.

Saň pomalu zvedla hlavu, zamrkala a tenký proužek dýmu jí stoupal z nozdry. Soustředila pohled kalných rudých očí na Tanise a byla v tom pohledu bolest i podráždění.

„Kohos to sem přivedla, Marito?" V hlasu Matafleur se skrývala zloba a hrozba. „Slyším zvuk, který jsem neslýchala celá století, cítím zápach oceli! To nejsou ženy. To jsou bojovníci!"

„Neubližujte jí!" zakvílela Marita.

„Možná, že budeme muset!" řekl Tanis zlostně a tasil Plazomor z pochvy. „Řekyvane a Zlatoluno, odveďte Maritu odtud!" Čepel se rozzářila ostrým bílým světlem a loučení zesílilo a náhle bylo hněvivé. Matafleur se přikrčila. Světlo meče pronikalo skrze její zdravé oko a působilo bolest; hrozný zvuk jí procházel hlavou jako kopí. Sténajíc, plazila se co nejdál od Tanise.

„Rychle, seberte děti a pryč!" vzkřikl Tanis, když si uvědomil, že nemusí bojovat — aspoň teď ještě ne. Vysoko pozvedl zářící meč a opatrně postupoval vpřed a směroval zbědovanou saň ke zdi.

Marita vrhla na Tanise jediný starostlivý pohled a odvedla Zlatolunu do místnosti, kde se shromáždily děti. Asi stovka dětí tam měla oči doširoka otevřené strachem z hrozných zvuků, které doléhaly do jejich místnosti. Tváře se zklidnily při pohledu na Maritu a Zlatolunu a pár těch nejmenších se dokonce rozesmálo, když tam vběhl Karamon v sukni, která mu plandala kolem nohou. Ale stačilo se podívat na bojovníky a jejich zbraně a bylo po veselosti.

„Co se děje, teto Marito?" zeptalo se nejstarší děvče. „Co se stalo? Už se zase bojuje?"

„Musíme doufat, že k boji nedojde, děvče," řekla tiše Marita. „Ale nebudu ti lhát.— možná k tomu dojde. Teď si všichni sbalte věci, hlavně teplé kabáty, a pojď-

te s námi. Vy větší neste caparty, jako kdybychom šli každé ráno na vycházku."

Sturm očekával zmatky a pláč a dotazy, proč a co se děje. Ale děti rychle poslechly, co se jim řeklo, zabalily se do teplých oděvů a pomáhaly malým, aby se také oblékly. Byly tiché a rozvážné, i když trochu pobledne. Takové jsou válečné děti, vzpomněl si Sturm.

„Teď od vás chci, abyste rychle proběhli dračím doupětem do místnosti, kde si hrajete. Až tam budem, tady ten velký pán" — Sturm ukázal na Karamona — „vás zavede na nádvoří. Tam na vás už čekají vaše mámy. Až vyběhnete, tak ať každý ihned utíká ke své matce. Rozuměl tomu každý?" Pohlédl pochybovačně na menší děti, ale děvče, které stálo v první řadě, přikývlo.

„Rozumíme, pane," řeklo děvče.

„To je dobře," Sturm se otočil. „Karamone?"

Bojovník byl červený rozpaky z pohledu stovky očí obrácených k němu a rychle je odvedl k dračímu doupěti. Zlatoluna vzala jedno z batolat do náručí a Marita druhé. Větší chlapci a děvčata vzali na záda ty menší. Spořádaně spěchali ke dveřím, nikdo zbytečně nemluvil, dokud nespatřili Tanise s planoucím mečem a polekaného draka.

„Vy, pane! Dávejte pozor, ať nám nepoškodíte draka!" zvolal jeden chlapeček. Vyběhl z řady a utíkal k Tanisovi, pěsti měl zaťaté a hněvivý výraz na tváři.

„Dagu!" zvolala nejstarší dívka zděšeně. „Hned se vrať do řady!" Ale některé děti se teď rozplakaly.

Tanis — meč pořád v pohotovosti, protože věděl, že je to jediný prostředek jak draka udržet — vzkřikl: „Odveďte je pryč!"

„Děti! Prosím vás!" Vojvodova dcera svým přísným hlasem zvyklým vydávat rozkazy, zjednala pořádek. „Tanis drakovi neublíží, pokud to nebude nutné. Je to spravedlivý muž. A vy teď musíte jít. Vaše matky na vás čekají."

Zlatolunin hlas nezněl zcela pevně, ale měl naléhavost, která působila i na ty nejmladší. Rychle se zas seřadily.

„Sbohem, Jiskřičko," zvolalo několik dětí a zamávalo jí, když je Karamon odváděl. Dag vrhl na Tanise ještě poslední výhružný pohled a pak si stoupl do řady a otíral si uslzené oči špinavou pěstičkou.

„Ne," vykřikla Matafleur zlomeným hlasem. „Ne! Neubližujte mým dětem! Prosím vás! Vy přece chcete hlavně mě! Tak bojujte se mnou! Neubližujte mým dětem!"

Tanis pochopil, že saň je myšlenkami hluboko v minulosti a mluví o čemsi hrozném, co potkalo její děti.

Sturm stál vedle. „Zabije tě, jakmile budou děti mimo nebezpečí — je ti to jasné?"

„Ano," řekl zamračeně Tanis. Dračí oči — dokonce i to slepé — už plály rudě. Sliny jí stékaly z velkých, pootevřených úst a drápy drásaly podlahu.

„Mé děti ne!" řekla plná vzteku.

„Jsem s tebou —" začal Sturm a tasil meč.

„Nech nás, rytíři," zašeptal Raistlin tiše odněkud ze stínu. „Tvá zbraň není k ničemu. Já zůstanu s Tanisem."

Půlelf překvapeně pohlédl na čaroděje. Raistlinovy podivné, zlatavé oči se setkaly s jeho a poznaly, že si myslí: mohu mu důvěřovat? Raistlin mu v nejmenším nic neusnadnil, spíš to vypadalo, že chce, aby odmítl.

„Nech nás," řekl Tanis Sturmovi.

„Co?" zařval. „Ty ses zbláznil? Ty věříš tomu —"

„Nech nás!" opakoval Tanis. V té chvíli slyšel volat Flinta: „Sturme, venku tě potřebují!"

Rytíř Ostromeč chvíli nepohnutě stál, nerozhodný, protože nemohl ve cti nedbat přímého rozkazu muže, kterého uznával jako svého velitele. Vrhl na Raistlina výhružný pohled, pak se otočil na podpatku a vešel do tunelu.

„Je takové menší kouzlo, které se dá použit na rudé draky," zašeptal spěšně Raistlin.

„Můžeš nám získat aspoň trochu času?“ zeptal se Tanis.

Raistlin se usmál jak ten, kdo ví, že smrt je tak blízko, že už není třeba sejí bát. „Myslím, že mohu," zašeptal. „Stoupni si až k tunelu. Až uslyšíš, že mluvím, utíkej."

Tanis ustupoval a pořád držel meč vysoko. Ale saň se už nebála jeho kouzla. Teď jen věděla, že jí vzali děti a že musí zabít toho, kdo to udělal. Vrhla se přímo na bojovníka s mečem v ruce, když se rozběhl k tunelu. Pak na ni padla tma, tak hluboká tma, že Matafleur po krátkou, hroznou chvíli myslela, že oslepla i na druhé oko. Slyšela někoho šeptat zaklínadlo a poznala, že člověk v kouzelnickém plášti ji zaklel.

„Spálím je!" zakvílela, když ucítila z tunelu pach oceli. „Neutečou mi!" Ale ve chvíli, kdy se nadechovala, uslyšela jiný zvuk — hlasy svých dětí. „Ne," napadlo ji ve zmatku. „Neodvážím se. Mé děti! Mohla bych ublížit svým dětem ...!" Hlava jí klesla na kamennou podlahu.

Tanis s Raistlinem proběhli tunelem, půlelf musel zesláblého čaroděje napůl táhnout. Za sebou slyšeli lítostivý, zoufalý nářek.

„Mé děti ne! Se mnou bojujte, prosím vás! Mým dětem neubližujte!"

Tanis se vynořil z tunelu a vběhl do denní místnosti dětí. Zamrkal v ostrém světle, když Karamon otevřel dokořán velké dveře vstříc vycházejícímu slunci. Děti vyrazily na nádvoří. Dveřmi viděl Tanis Tiku a Lauranu, obě stojící s tasenými meči, jak starostlivě hledí jejich směrem. Zabitý drakonián ležel na podlaze místnosti. Flintovu bojovou sekyru měl zaseknutou v zádech.

„Ven, všichni!" zařval Tanis. Flin vyprostil bojovou sekyru a spolu s půlelfem vyběhl jako poslední z místnosti, v níž si děti byly zvyklé hrát.

Když utíkali, ozval se ohlušující řev, řev draka, ale draka úplně jiného, zcela odlišného od zubožené Matafleur. Pyros objevil špehy. Kamenné zdi se začaly zachvívat — drak opouštěl své doupě.

„Uhlík!" zaklel hořce Tanis. „Neodletěl!"

Trpaslík zakroutil nevěřícně hlavou. „Vsadím se o své vousy," řekl ponuře, „že je to Bosonožkova práce."

Prasklý řetěz padal dolů do Řetězové komory ve Sla-Mori a tři postavičky pada-

ly s ním.

Tasslehoff se vcelku zbytečně držel řetězu, klouzal temnotou a přemýšlel, jaké to je umřít. Byl to velmi zajímavý pocit a trochu litoval, že ho nemůže vychutnávat déle. Nad sebou slyšel hrůzou vřískajícího Sestuna. Pod sebou slyšel, jak si starý čaroděj něco pro sebe mumlá, zkouší si asi poslední kouzlo. Pak Fišpánův hlas zesílil: „*Pveatherf*—"Slovo bylo přeťato výkřikem. Ozval se zvuk lámání kostí, jak starý čaroděj dopadl a narazil o podlahu. Tasslehoffovi to přišlo líto, i když věděl, že teď je na řadě on. Kamenná zem se blížila. Za pár vteřin bude také mrtvý...

Pak začalo sněžit.

Šotkovi se aspoň zdálo, že sněží. Pak si zděšeně uvědomil, že ho obklopují milióny a milióny peříček — jakoby výbuch záplavy kuřat! Dopadl do vysoké vrstvy bílého peří. Sestun dopadl za ním.

„Chudák Fišpán," řekl Tas a otřel si slzy z očí, když se brodil oceánem bílých kuřecích pírek. Jeho poslední kouzlo musel být nějaký *pernatý blesk*, jak ho dělá Raistlin. Co byste na to řekli? Prostě tentokrát to udělal s peřím."

Nad ním se ozubené kolo točilo stále rychleji a hnalo teď už volný řetěz, jako by se těšilo z nově nabyté svobody.

Venku na nádvoří panoval zmatek.

„Tam!" křičel Tanis, když vyrazil ze dveří. Už věděl, že prohráli a nechtěl se ještě vzdát. Družina se shromáždila kolem něho a se strachem vyčkávala, zbraně v pohotovosti.

„Utíkejte k šachtám! Utíkejte se schovat! Verminaard a rudý drak neodletěli. Je to past. Každou chvíli na nás zaútočí."

Ostatní s vážnými obličeji přikývli. Všichni věděli, že je to beznadějné — musí se dostat přes víc jak padesát sáhů prázdné otevřené plochy, aby se dostali do bezpečí.

Snažili se co nejrychleji shromáždit ženy a děti, ale už se jim to nedařilo. Matky a děti se ve zmatku hledali. Pak Tanis pohlédl k šachtám a zoufale zaklel.

Muži ze šachet, když uviděli své rodiny na svobodě, rychle přemohli stráže a rozběhli se k nádvoří! To nebylo v plánu! Co si Elistan myslel? Za okamžik tu bude horečnatě pobíhat osm set Udí a motat se na prostranství bez jediné možnosti úkrytu! Musí je otočit zpět a na jih, do hor!

„Kde je Eben?" zavolal na Sturma.

„Naposledy jsem ho viděl, jak utíká k šachtám. Nedovedu pochopit proč —"

Rytíř a půlelf vydechli zároveň náhlým poznáním.

„Jasně," řekl Tanis tak tiše, že ho v tom zmatku skoro nebylo slyšet. „Všechno to do sebe zapadá."

Když Eben utíkal k šachtám, měl jedinou myšlenku: vykonat Pyrosův rozkaz. Uprostřed zmatku měl nějak najít Muže se zeleným klenotem. Věděl, co Verminaard a Pyros udělají s těmi chudáky. Malý okamžik jich bylo Ebenoví líto — koneckonců není žádný kruťas ani násilník. On prostě poznal daleko dřív, která strana vyhraje a rozhodl se, že aspoň jednou bude na straně vítězů.

Když se rozplynulo rodinné jmění, zůstala Ebenoví na prodej jediná věc — on

sám. Byl chytrý, uměl se ohánět mečem a věrnosti měl tolik, kolik jí lze za peníze koupit. Právě putoval na sever a hledal příhodného kupce, když potkal Verminaarda. Na Ebena Verminaardova síla zapůsobila a tak si proklestil cestičku k přízni odpadlého klerika. Ale povedlo se mu i něco ještě důležitějšího, dokázal se zavděčit také Pyrosovi. Drak zjistil, že Eben je příjemný, chytrý, vynalézavý a — po několika zkouškách — i důvěryhodný.

Eben tedy dostal za úkol vrátit se zpět do Závratí těsně předtím, než dračí armády udeřily. Pak vhodně „uprchl" a shromáždil skupinu odporu. Když jednou narazili na Giltanasův oddíl elfů, který se zrovna pokusil o první útok proti Pax Sarkasu, byla to šťastná náhoda, kterou se Ebenovo postavení zlepšilo jak u Pyrose, tak u Verminaarda. Když pak ten tajemný klerik skutečně hrál Ebenoví do rukou, nevěřil svému štěstí. Napadlo ho, že je zvláštním oblíbencem Temné Královny, která mu prokazuje přízeň.

Modlil se k Temné Královně, aby mu byla nakloněna i nadále. To, že v nastalém zmatku našel Muže se zeleným klenotem, musel být zásah božské vůle. Stovky mužů se motaly nejistě kolem. Ebena napadlo, že prokáže Verminaardovi další službu. „Tanis vzkazuje, že se muži mají shromáždit na nádvoří," vykřikoval. „Rodiny se mají spojit."

„Ne! To nebylo v plánu!" křičel Elistan a snažil seje zastavit, ale bylo pozdě. Když muži uviděli, že jejich rodiny jsou volné, vyrazili vpřed. Několik set tupých trpaslíků obecný zmatek ještě zvětšilo, vyběhli horlivě ze šachet, aby se připojili k té velké legraci, protože si mysleli, že bylo uděleno volno.

Eben důkladně pročesával dav a pátral po Muži se zeleným klenotem. Rozhodl se, že prohlédne i vězeňské cely. Pochopitelně, našel toho muže samotného, jak se lhostejně dívá kolem v prázdné cele. Eben si k němu rychle klekl a horečně přemýšlel, aby si vybavil mužovo jméno. Bylo takové divné, staromódní...

„Bereme!" řekl po chvíli Eben. „Bereme?"

Muž zvedl hlavu a po mnoha týdnech ozářil zájem jeho tvář. Nebyl, jak se domníval Tede, hluchoněmý. Byl posedlý a zcela pohlcený svým osobním tajným posláním. Byl to však člověk a zvuk lidského hlasu, vyslovujícího jeho jméno, byl nezvykle utěšující.

„Bereme," řekl znovu Eben a olízl si nervózně rty. Teď, když ho měl, najednou nevěděl, co s ním. Bylo mu jasné, že ty trosky tam venku se bezhlavě rozběhnou zpět do bezpečí k šachtám, jakmile drak zaútočí. Musel odtud Berema dostat, než je tu chytí Tanis. Ale kam? Mohl by ho zavést do Pax Sarkasu, jak mu přikázal Pyros, ale to se Ebenoví nelíbilo. Verminaard by je tam skoro jistě našel a jeho podezření by vyvolalo otázky, na které by Eben neuměl odpovědět.

Ne, Eben ho mohl vést pouze na jediné místo — ven z Pax Sarkasu. Zalehnou někde v křoví, dokud se to neuklidní, pak v noci proklouznou zpátky dovnitř. Když se rozhodl, Eben uchopil Berema za paži a pomohl mu vstát.

„Tady se to pobije," řekl. „Odvedu tě odtud do bezpečí, než se to přežene. Jsem tvůj přítel. Rozumíš mi?"

Muž na něho hleděl pronikavým a chytrým pohledem. Nebyl to bezčasý pohled elfa, nýbrž člověka, který prožil bezpočet let v utrpení. Bérem si neznatelně povzde-

chl a kývl.

Verminaard vypochodoval vztekle ze své komnaty, škubnutím si natáhl kožené, kovem obité rukavice. Drakonián, který za ním poklusával, mu nesl palcát Velmistra, Nocichval. Ostatní drakoniáni pobíhali kolem, vykonávali rozkazy, které Verminaard v chůzi uděloval, když vstupoval do chodby a šel do dračího doupěte.

„Ne, pitomci, nevolejte armády zpátky! To bude za chvíli hotové. Dnes do západu slunce bude Qualinest v plamenech. Uhlíku!" zvolal a rozrazil dokořán dveře, které vedly do doupěte. Stanul na prahu. Když pozvedl hlavu vzhůru k balkónu, uviděl kouř a plameny a uslyšel vzdálený řev draka.

„Uhlíku!" Odpověď nepřišla. „Jak dlouho to může trvat, chytit pár špehů?" vztekle se zeptal. Otočil se a málem přepadl přes hejtmana drakoniánů.

„Přejete si dračí sedlo, můj pane?"

„Ne, není čas. To používám jen v bitvě a žádná bitva nebude. Jenom shoří pár stovek otroků."

„Ale ti otroci mi v šachtách pobili stráže a spojili se s rodinami na nádvoří."

„Kolik máte mužů?"

„Málo, můj pane," řekl hejtman a v očích mu blýsklo. Hejtmanovi už dřív nepřipadalo moudré zbavit se vší posádky. „Čtyřicet nebo padesát a proti nám je tři sta mužů a ženských taky tolik. Ženské budou určitě bojovat spolu s nimi, Jasnosti, a jestli se zorganizují a utečou nám do hor —"

„Phh! Uhlíku!" zavolal opět Verminaard. Ze vzdálené části pevnosti uslyšel těžké zadunění kovu. Pak uslyšel ještě něco — velké kolo — staletí neužívané — praštělo na protest proti opětné nucené práci. Verminaard se divil, kde se zde ty zvuky vzaly, ale vtom vletěl Pyros zpět do doupěte. Dračí Velmistr se rozběhl po římse, když se Pyros snesl vedle něho, pak obratně a rychle vylezl na dračí hřbet. Třebaže jeden druhému nevěřil, dohromady bojovali skvěle. Jejich nenávist k zparchantělým pokolením, která chtěli vybít, a jejich touha po moci je spojovala daleko pevněji než si chtěli připustit.

„Leť!" zařval Verminaard a Pyros se vznesl do vzduchu.

„To nemá cenu, kamaráde," řekl tiše Tanis Sturmovi a položil ruku na rytířovo rameno, když se Sturm horečnatě snažil udělat pořádek. „Šetři dechem. Budeš ho potřebovat až začne boj."

„Žádný boj nebude." Sturm se rozkašlal, protože od křiku ochraptěl. „Pochcípáme tu jak lapené krysy. Proč ti hlupáci neposlouchali?"

Stál s Tanisem na severním konci nádvoří asi dvacet stop od hlavní brány Pax Sarkasu. Když pohlédli k jihu, viděli hory a naději. Za sebou měli mohutnou bránu pevnosti, která se mohla každou chvíli otevřít a vpustit drakoniánské vojsko a zdi, ve kterých byl Verminaard a rudý drak.

Zbytečně se Elistan snažil lidi uklidnit a poslat je na jih. Muži trvali na tom, že napřed najdou své rodiny a ženy zas chtěly najít své děti. Několik rodin, už spojených, se vydalo jižním směrem, ale příliš pomalu a příliš pozdě.

Pak jako krvavě rudá, planoucí kometa vylétl Pyros z pevnosti Pax Sarkas, štíhlá

křídla těsně přitažená k bokům. Ohromný ohon se táhl za ním. Přední nohy a drápy měl pokrčené pod tělem, aby mohl nabrat co největší rychlost. Na hřbetě mu seděl Dračí Velmistr, naleštěné rohy jeho strašidelné dračí masky se leskly v ranním slunci. Verminaard se oběma rukama přidržoval hřívy na drakových zádech, když stoupali k slunečné obloze zanechávajíce stíny na nádvoří pod sebou.

Dračí strach všechny zachvátil. Nebyli schopni křičet nebo utíkat, jen se krčili před úděsným zjevením, vzájemně se objímali v předtuše nevyhnutelné smrti.

Na Verminaardův rozkaz usedl Pyros na jednu z věží pevnosti. Verminaardova tvář za dračí maskou s rohy byla mlčenlivá a zuřivá.

Tanis, který to pozoroval v bezmocné nehybnosti, cítil jak ho sevřela Sturmova ruka. „Podívej!" Rytíř ukázal k severu, k branám.

Tanis váhavě odvrátil zrak od Dračího Velmistra a uviděl dvě postavy utíkat k branám. „Eben," vykřikl nevěřícně. „A kdo je to ten s ním?"

„Neuteče nám!" zařval Sturm. Než ho Tanis mohl zadržet, vyrazil rytíř za těmi dvěma. Když ho Tanis následoval, zahlédl koutkem oka záblesk rudé — Raistlin a jeho dvojče.

„I já mám s tím mužem vyrovnat jistý účet," syčel čaroděj. Doběhli Sturma právě ve chvíli, kdy rytíř chytil zezadu Ebena za límec a strhl ho k zemi.

„Zrádče!" zvolal Sturm hlasitě. „Já sice dnes zemřu, ale tebe pošlu do Propasti dřív!" Tasil meč a zvrátil Ebenovi hlavu. Zničehonic se Ebenův společník prudce otočil, o krok couvl a zadržel Sturmovi ruku s mečem.

Sturm zalapal po dechu. Ruka uvolnila stisk a rytíř překvapeně zíral na výhled, který se naskýtal jeho očím.

Muž měl košili roztrženou až k pasu, jak utíkal z dolů. Vpálený do mužova masa, přesně uprostřed hrudi, zářil skvělý zelený kámen! Sluneční světlo se zrcadlilo v klenotu, který byl nejméně tak velký jak mužská pěst a vydával ostré a hrozné světlo — nečisté světlo.

„Nikdy jsem neviděl ani neslyšel o kouzelném světle, jako je toto!" šeptal v posvátné hrůze Raistlin a stejně jako ostatní se zastavil vedle Sturma.

Když Bérem uviděl jejich široce rozšířené oči, soustředěné do jediného místa své hrudi, mimoděk je zahalil košilí. Pak pustil Sturma a rozběhl se k branám. Eben se vyškrábal na nohy a kulhal za ním.

Sturm vyrazil vpřed, ale Tanis ho zadržel.

„Ne," řekl. „Už je na to pozdě. Musíme myslet na ostatní."

„Tanisi, podívej," zvolal Karamon a ukázal nad mohutnou bránu.

Jedna část mohutné kamenné zdi nad průčelní bránou se otevírala a vytvořila velkou, stále se zvětšující štěrbinu. Nejprve pomalu, pak stále rychleji se z ní začaly uvolňovat mohutné žulové kvádry, padat a tříštit se na zemi s takovou silou, že rozrážely dlaždice, z nichž se začala zvedat oblaka prachu. Nad jejich duněním bylo ještě zřetelně slyšet chřestění těžkých řetězů, spouštějících obří mechanismus.

Balvany dopadly právě ve chvíli, kdy k bráně dorazili Eben s Beremem. Eben hrůzou vykřikl, mimoděk zvedl ruce, aby si chránil hlavu. Muž vedle něho vzhlédl a zdálo se, že si smutně povzdechl. Pak už je oba pohřbily tuny padajícího kamení a starobylý obranný stroj neprodyšně uzavřel bránu Pax Sarkasu.

„To je váš poslední pokus mi vzdorovat!" řval Verminaard. Jeho slova přerušil pád kamení, což ho rozzuřilo ještě víc. „Dal jsem vám příležitost pracovat pro větší slávu mé Královny. Staral jsem se o vás a o vaše rodiny. Ale jste paličatí a hloupí. Za to teď zaplatíte svými životy!" Dračí Velmistr pozvedl palcát Nocichval vysoko do vzduchu. „Zničím muže! Zničím ženy! Zničím děti!"

Pod dotekem ruky Dračího Velkopána roztáhl Pyros svá obrovská křídla a vylétl vysoko do vzduchu. Drak se zhluboka nadechl a chystal se k střemhlavému útoku na zástup lidí kvílících hrůzou na otevřeném nádvoří. Jeho palčivý dech je měl proměnit v popel.

Ale smrtící dračí let byl přerušen.

Z hromady sutin, kterými se probourala z pevnosti, vylétla k nebi Matafleur a zamířila přímo na Pyrose.

Stařičká saň se ponořila ještě hlouběji do svých bludů. Ještě jednou prožívala hrůzu ze ztráty vlastních dětí. Znovu uviděla rytíře na stříbrných a zlatých dracích, záludná dračí kopí, třpytící se ve slunci. Znovu marně prosila své děti, ať zanechají beznadějného boje, marně je přesvědčovala, že válka už skončila. Byli mladí a neposlouchali ji. Odletěli a nechali ji plakat v doupěti. A teď, když zas viděla před očima tu krvavou poslední bitvu, viděla umírat své děti pod zásahy dračích kopí, uslyšela Verminaardův hlas.

„Zničím děti!"

A stejně jako před mnoha staletími, vylétla Matafleur, aby je ochránila.

Pyros při neočekávaném útoku ztuhl a stačil tak tak uhnout zlomeným, ale stále ještě smrtícím zubům staré saně, mířícím neomylně na jeho nekryté boky. Matafleur mu zasadila bleskurychlý úder, který bolestivě přerval jeden ze silných svalů, které pohybují dračími křídly. Pyros se ve vzduchu převrátil, vystřelil proti nalétávající Matafleur jedním z předních spárů a ostrým drápem roztrhl sani měkký podbřišek.

Ve svém záchvatu šílenosti Matafleur ani bolest necítila, ale síle dalšího úderu většího a mladšího draka nemohla odolat.

Drak se zcela bezděčně ve vzduchu překlopil a získal tak výšku a čas pro další útok. Přitom však zapomněl, že nese jezdce. Verminaard — který letěl bez dračího sedla, které si brával do bitev — se neudržel na dračích zádech a spadl na nádvoří pod sebou. Nepadl zvysoka a zůstal nezraněn, jen s pár modřinami a lehkým otřesem.

Lidé kolem něho s hrůzou prchali, když viděli, že se zvedá, ale když vstal a rychle se rozhlédl, uviděl, že na severním konci nádvoří stojí čtyři, kteří neutíkají. Obrátil se tedy k těm čtyřem.

Objevení Matafleur a její útok na Pyrose vytrhlo zajatce ze stavu neovládané hrůzy. A když ještě mezi ně dopadl Verminaard, jako nějaký děsuplný bůh, stalo se to, co se nepodařilo Elistanovi a družině. Lidé ze sebe setřásli strach, smysly se jim vrátily a rozběhli se na jih, do bezpečí, k horám. Když to uviděl drakoniánský hejtman, poslal své muže, aby dav rozptýlili. Vyslal také posla, dalšího dráčka, aby povolal vojsko zpět.

Drakoniáni se vmísili mezi prchající, ale jestli doufali, že vyvolají zmatek, přepočítali se. Lidé už zakusili dost. Jednou připustili, aby jim svoboda byla odňata za slib pokoje a bezpečí. Teď už pochopili, že klid na Krynu nebude, pokud zde budou tyto nestvůry. Lidé z Útěšína a Závratí — ženy, muži a děti — se jim postavili i s ubohými zbraněmi, které měli po ruce — kamením, cihlami, holýma rukama, zuby i nehty.

Družinu dav rozptýlil. Laurana byla úplně sama, Giltanas se sice snažil zůstat jí nablízku, ale zástup ho odnesl. Elfí panna, vyděšená víc, než považovala vůbec za možné a toužící se ukrýt, narazila zády o zeď pevnosti, meč stále v ruce. Jak s hrůzou pozorovala zuřící bitvu, zrovna před ni padl muž, který si tiskl břicho a mezi prsty mu proudila vlastní krev. Oči měl strnulé vstříc přicházející smrti a jí se zdálo, že hledí na ni, když se jí u nohou začalo tvořit tratoliště. Laurana tu krev pozorovala a děsem od ní nemohla odtrhnout oči, pak uslyšela, že se k ní blíží nějaký zvuk. Otřásla se a vzhlédla — přímo do odporné plazí tváře vraha padlého muže.

Když drakonián uviděl otřesenou elfí ženu, počítal se snadným zabitím. Olízl krví potřísněný meč dlouhým jazykem, přeskočil tělo své oběti a vrhl se na Lauranu.

Laurana sevřela meč, hrdlo bolavé hrůzou, a zaútočila pouze instinktem. Poslepu bodla a trhla vzhůru. Drakonián byl naprosto zaskočen, když Laurana vnořila svůj meč do jeho těla a cítila jak ostrá elfí čepel proniká pod pancířem a pak masem, slyšela drcení kostí a poslední chrčivé výkřiky stvůry. Okamžitě se proměnila v kámen a svým pádem vy-kroutila Lauraně meč z ruky. Ale to už Laurana uvažovala s chladným odstupem, který ji samotnou překvapil. Vzpomněla si, jak bojovníci říkali, že stačí chvíli počkat a kamenné tělo se rozpadne v prach a meč se uvolní.

Zvuky bitvy se rozléhaly kolem, výkřiky a smrtelné chraptění, údery a sténání, nárazy oceli — ale ona z toho neslyšela nic.

Klidně čekala, až se tělo rozpadne. Pak se shýbla, odhrnula rukama prach, sevřela jílec meče a zvedla ho. Slunce se zatřpytilo na zkrvavené čepeli, její nepřítel jí ležel mrtev u nohou. Rozhlédla se, ale Tanise nebylo vidět. Neviděla ani ostatní. Vypadalo to, že jsou mrtvi. Vypadalo to, že i ona může každou chvíli zemřít.

Laurana pozvedla oči k slunečným modrým oblakům. Svět, který možná zanedlouho opustí, se zdál jako nový — každá věc, každý kámen, každý list byl neobyčejně čistě a jasně zřetelný. Teplá, voňavá bríza vanula od jihu a zaháněla bouřková mračna, která teď visela nad její domovinou na severu. Ale Lauranin duch se osvobodil z vězení strachu, vylétl nad mraky a její meč se blýskal v ranním slunci.

15
Dračí Velmistr.
Když Matafleur měla děti.

VERMINAARD SI VELICE POZORNĚ PROHLÍŽEL ty čtyři muže, kteří postupovali proti němu. Rozhodně to nejsou otroci, uvědomil si. Pak je poznal, jsou to ti, kteří doprovázejí zlatovlasou kněžku. To jsou tedy ti, kteří porazili Onyxe v Xak Sarotu, utekli z karavany s otroky a vnikli do Pax Sarkasu. Zdálo se mu, že je zná už dlouho — rytíře ze zpustošené země dávné slávy, půlelfa, vydávajícího se za člověka, věčně nemocného mrzáka čaroděje a čarodějova bratra-dvojče, obra s kuřecím mozkem.

To bude zajímavý souboj, myslel si. Na střetný boj se skoro těšil — tak nebojoval už dlouho. Pomalu ho unavovalo velení armádě z dračího hřbetu. Vzpomněl si na Uhlíka a zvedl hlavu, jestli bude mít v rozhodující chvíli zajištěnou posilu.

Vypadalo to však, že rudý drak má svých starostí dost. Matafleur už sváděla bitvy, když Pyros byl ještě pouhé vajíčko; co neměla na síle, nahradila lstí a válečnou chytrostí. Vzduch praštěl plamennými údery, dračí krev pršela jako rudý déšť.

Verminaard pokrčil rameny a věnoval se zas těm čtyřem, kteří se opatrně přibližovali. Slyšel, jak čaroděj varuje své druhy, že Verminaard je klerikem Královny Temnot a může si ji povolat na pomoc. Od špehů Verminaard věděl, že tento čaroděj je přes své mládí nadán podivuhodnou mocí a považoval ho za velmi nebezpečného.

Ti čtyři vůbec nepromluvili. Mezi sebou se nepotřebovali domlouvat a nebylo ani třeba domlouvat se s nepřítelem. Úcta, třebaže zdráhavá, byla cítit na obou stranách. Pokud šlo o vybuzení správného vzteku před bitvou, nebyl důležitý. Bude se bojovat chladně, s rozvahou. Nakonec vyhraje vždycky smrt.

Ti čtyři stále postupovali a mezitím se rozvinuli, aby mohli zaútočit i z boků, protože se nemohl o nic opřít zády. Verminaard se nahrbil, rozmáchl se a Nocichval opsal široký oblouk. Ustoupili a on měl čas rozmyslet si, jak na ně půjde. Rychle musí srovnat nepoměr sil. V pravičce sevřel Nocichval a z nahrbeného postoje přešel přímo do prudkého výpadu, do něhož vložil celou sílu nohou. Podařilo se mu protivníky překvapit. Už nepotřeboval rozmáchnout se palcátem, teď už stačil jen jeho smrtelný dotyk. Stanul před Raistlinem, chytil čaroděje za rameno a vyslal střelnou modlitbu ke Královně Temnot.

Raistlin vykřikl. Padl v hrozných bolestech k zemi s tělem probodeným neviditelnou, zákeřnou zbraní. Karamon vydal z hrdla mohutný řev a skočil po Verminaardovi, ale klerik byl připraven. Rozmáchl se palcátem a zasadil bojovníkovi úder do boku. „Půlnoc," zašeptal Verminaard a Karamonův bojovný řev se proměnil v postrašený křik, jak ho kouzlo Nocichvalu oslepilo.

„Nevidím! Tanisi, pomoz mi!" vykřikl mohutný bojovník a zapotácel se. Verminaard se hrozivě zasmál a zasadil mu silný úder do hlavy. Karamon padl jako poražený býk.

Koutkem oka Verminaard zahlédl, jak se na něj půlelf vrhá s obouručákem staré elfí práce. Verminaard se otočil, zastavil Tanisův meč dubovou rukojetí palcátu

Nocichvalu. Na okamžik oba zápasící strnuli, ale Verminaard byl silnější a povalil Tanise na zem.

Solamnijský rytíř zvedl meč k pozdravu — to byla osudová chyba. Dal Verminaardovi čas vytáhnout z tajné kapsy ocelovou jehličku. Pozvedl ji, ještě jednou povolal Královnu Temnot, aby pomohla svému klerikovi. Sturm postupoval a najednou cítil, že mu tělo těžkne víc a víc, až se vůbec nemůže pohybovat.

Tanisovi se na zemi zdálo, že ho tiskne neviditelná ruka. Nemohl se pohnout. Nemohl otočit hlavou. Jazyk měl těžký a nemohl ani promluvit. Jenom slyšel Raistlinovo bolestné chroptění. Jenom slyšel Verminaardův smích a vítězný pokřik na počest Královny Temnot. Jenom zoufale pozoroval, jak se palcát Dračího Velmistra znovu zvedá, míří na Sturmovu hlavu a chce ukončit rytířův život.

„*Baravais, Kharas*!" řekl Verminaard solamnijský. Zvedl palcát a výsměšně napodobil rytířův pozdrav, pak zamířil na jeho hlavu a chvíli vyčkával. Věděl, že taková smrt bude pro rytíře tím největším utrpením — smrt z milosti nepřítele.

Vtom se kolem Verminaardova zápěstí sevřela čísi ruka. Překvapeně se na ni podíval, byla to ruka ženy. Cítil v ní sílu, která se vyrovnala jeho vlastní, dobro, přemáhající jeho zlo. A při tomto dotyku Verminaardovo soustředění pominulo, jeho modlitby ke Královně Temnot ochably.

A právě v té chvíli samotná Královna Temnot vzhlédla a uviděla, že se jiný, zářivý bůh, celý v bílém a s třpytivým pancířem, objevil na obzoru jejích plánů. Nebyla připravena bojovat s tímto bohem, neočekávala, že se vrátí. Musí se stáhnout, aby vymyslela něco jiného, zvážit možnosti a přeskupit pořadí bitev — ponejprv uviděla, že porážka hrozí i jí. Královna Temnot ustoupila a zanechala svého klerika jeho osudu.

Sturm cítil, že kouzlo opouští jeho tělo, jeho svaly, jeho celého. Viděl, jak se rozzuřený Verminaard otočil ke Zlatoluně a divoce proti ní zaútočil. Rytíř se vrhl vpřed, spatřil, jak Tanis povstává a jak se elfí meč blýská v slunečním svitu.

Oba běželi ke Zlatoluně, ale Řekyvan u ní byl dřív. Odstrčil ji z cesty a vzápětí dostal do paže, kterou držel meč, úder palcátem, který měl rozbít Zlatoluně hlavu. Řekyvan slyšel, jak klerik křičí: „Půlnoc!" a náhle přestal vidět, protože ho zahalila stejná nečistá tma jako předtím Karamona.

Ale bojovník z Que-šu ránu očekával a nelekl se. Řekyvan protivníka neviděl, ale slyšel. Nevšímal si bolesti, přehodil meč do levé ruky a bodl tím směrem, kde slyšel přerývaný dech. Meč narazil čepelí o mocné brnění Dračího Velmistra, sklouzl a vypadl mu z ruky. Řekyvan se ještě pokusil nahmátnout dýku, ale už věděl, že je to beznadějné, smrt se stala jistotou.

V té chvíli si Verminaard uvědomil, že bojuje sám, bez duchovní pomoci. Cítil chladnou, kostlivou ruku zoufalství, která ho sevřela a začal volat o pomoc ke své Temné Královně. Ale ta se již od něho odvrátila a věnovala se vlastnímu boji.

Verminaardovi vyrazil pod dračí maskou pot. Zaklel, protože se mu najednou zdálo, že ho přilba tísní; nemohl v ní popadnout dech. Pozdě si uvědomil, že se nehodí pro boj muže proti muži — maska bránila rozhledu. Viděl před sebou vysokého muže z Planin, oslepeného a krvácejícího — toho mohl zabít, jak se mu zlíbí. Ale

někde poblíž byli ještě dva bojovníci. Rytíř a půlelf se zbavili nečistého kouzla, kterým je zaklel, a přibližovali se. Už je slyšel. Hluk pohybu ho donutil, aby se otočil a uviděl půlelfa, jak přibíhá a elfí meč se blyští. Ale kde zůstal rytíř? Verminaard se otočil, couvl a napřáhl se palcátem Nocichvalem, aby je udržel v uctivé vzdálenosti, než si strhne volnou rukou dračí helmu.

Pozdě. Právě ve chvíli, kdy Verminaardova ruka zápasila s hledím, čarovné ostří Kit-Kanana proniklo pancířem a vnořilo se mu do zad. Dračí Velkopán vzkřikl a zuřivě se otočil. Uviděl pouze rytíře ze Solamnie, jak se objevil v jeho zorném poli. Starobylá čepel Sturmova otce mu pronikla vnitřnostmi. Verminaard klesl na kolena. Pořád se snažil strhnout si helmu — už nemohl dýchat, už nic neviděl. Ještě vnímal další ránu mečem a pak už jen tmu.

Nahoře ve vzduchu uslyšela umírající Matafleur, oslabená ztrátou krve z mnoha ran, hlasy svých dětí, které ji volaly. Nemohla se v tom vyznat a nevěděla, kde je, zdálo se jí, že Pyros najednou útočí odevšad. Pak se velký rudý drak najednou objevil před ní, proti hradbě hor. Matafleur uviděla naději; zachrání své děti.

Pyros vydechl proud plamenů přímo do tváře stařičké rudé saně. Spokojeně pozoroval, jak jí plameny roztavily oči a navždy ji oslepily, a jak se slepá hlava zachvěla.

Ale Matafleur si oslepujících plamenů nevšímala a slepě nalétla přímo na Pyrose.

Velký drak, mysl zastřenou vztekem a bolestí, už věřil, že svou soupeřku navždy vyřídil a útok ho překvapil. Znova vydechl svůj smrtící oheň, ale s hrůzou si uvědomil, co se stalo — nechal Matafleur, aby ho vmanévrovala mezi sebe a kolmou stěnu hory. Náhle neměl žádné místo, nemohl se ani otočit.

Matafleur proti němu vyrazila vší silou kdysi mohutného těla, zasáhla ho jako kopí vržené některým z bohů. Oba draci narazili na skálu. Hora se zachvěla a rozlétla se na kusy, když její stěna vybuchla v plamenech.

Za mnoho let, kdy se smrt Jiskřičky stala legendou, se objevili ti, co říkali, že slýchali hlas staré saně, který se rozplýval jako kouř v podzimním větru. Ten hlas prý jen šeptal:

„Moje děti..."

Svatba.

POSLEDNÍ DEN PODZIMU BYLO JASNÉ RÁNO. Vzduch byl teplý — provoněný větříkem od jihu, který vytrvale vál po celou cestu od chvíle, kdy vězňové z Pax Sarkasu, jen s tím nejnutnějším, co v pevnosti narychlo posbírali, spěšně uprchlí před hněvem dračích armád.

Drakoniánským vojskům trvalo mnoho dní, než zlezla stěny Pax Sarkasu s branami zavalenými balvany a věžemi obsazenými tupými trpaslíky. Ti, vedeni Sestunem, stáli na cimbuří a shazovali kameny, chcíplé krysy a občas i jeden druhého na rozzuřené drakoniány. Uprchlíci tak získali čas, aby utekli do hor, kde je sice znepokojovaly malé oddíly drakoniánů, ale větší nebezpečí nehrozilo.

Flint se nabídl, že povede průzkum, při kterém v horách najde místo k přezimování. Flint to tam dobře znal, protože domovina trpaslíků z vysočiny ležela kousek odtud na jih. Flintův oddíl našel údolí schované mezi strmé, mohutné štíty, jejichž zrádné průsmyky byly v zimě přehrazeny sněhem. Tyto průsmyky se navíc daly snadno bránit i proti velkým drakoniánským armádám a byly zde i jeskyně, které mohly chránit před dračím ohněm.

Po nebezpečných horských stezkách prošli uprchlíci horami a vstoupili do údolí. Brzy potom spadla lavina a zahladila veškeré stopy. Celé měsíce je zde drakoniáni nenajdou.

Údolí, hluboko pod horskými štíty, bylo teplé a skýtalo úkryt před drsnými zimními větry a sněhovými bouřemi.

V lesích byla hojnost zvěře. Čisté prameny vyvěraly z hor. Lidé oplakali mrtvé a radovali se ze záchrany, stavěli příbytky a slavili svatbu.

Posledního dne podzimu, když slunce zapadlo za hory a poprášilo sněhem pokryté vrcholky barvou plamenů umírajícího draka, slavili svatbu Řekyvan a Zlatoluna.

Když ti dva přišli za Elistanem a požádali ho, aby je oddal, cítil se hluboce poctěn a požádal je, aby mu vysvětlili obřady svého lidu. Oba odpověděli, že jejich lidé jsou mrtví, Que-šu už není a obyčeje jeho lidu také ne.

„Bude to jenom *naše* svatba," řekl Řekyvan. „Začne něco nového, to, co pominulo už nemůže pokračovat."

„Budeme uctívat památku našich lidí," dodala tiše Zlatoluna, „ale dívat se musíme kupředu, ne zpátky. Uctíme minulost tím, že ji převezmeme od dobrých a soucitných, kteří z nás udělali to, co jsme. Ale minulost už nám nesmí vládnout."

Elistan tedy prostudoval Disky Mišakal a hledal, co o manželství říkali staří bohové. Požádal pak Zlatolunu a Řekyvana, aby napsali své vlastní sliby, aby zkoumali svá srdce a hledali pravý význam své lásky — protože tyto sliby se vysloví před bohy a přetrvají i po smrti.

Pouze jediný zvyk z Que-šu se ti dva rozhodli zachovat. Že svatební dar ženicha nevěstě a nevěsty ženichovi se nesmí koupit. Toto znamení lásky musí zhotovit milovaná ruka sama. Tyto dary se pak vymění při odříkání slibů.

Když se poslední sluneční paprsky rozprostřely po obloze, vystoupil Elistan na malý pahorek. Lidé se mlčky shromáždili kolem. Od východu přicházela Tika a

Laurana s pochodněmi. Za nimi šla Zlatoluna, Vojvodova dcera. Vlasy měla rozpuštěné a padaly jí na ramena jako zlatý proud protkávaný stříbrem. Ve vlasech měla věnec z podzimního listí. Měla na sobě prostý kabátec z daňčí kůže, který nosila na jejich dobrodružné pouti. Medailon od Mišakal se jí třpytil na hrdle. Svůj svatební dar nesla zabalený v kusu látky, jemné jak pavučina, protože to musí být oči milovaného, které na něm spočinou první.

Tika šla vážně před ní, krásná se slzícíma očima a její srdce bylo naplněno vlastními sny. Začala si uvědomovat, že velké společné tajemství mužů a žen nemusí být hrozným zážitkem, kterého se tolik bála, ale něčím sladkým a krásným.

Laurana, stojící vedle ní, držela pochodeň vysoko nad hlavou a pomáhala umírajícímu světlu dne. Lidé polohlasem obdivovali Zlatolunìnu krásu, ale když pak procházela Laurana, zmlkli. Zlatoluna byla člověk, její krása byla krásou stromů a hor a oblaků. Lauranina krása byla elfí, z jiného světa, tajemná.

Dvě ženy přivedly nevěstu k Elistanovi, pak se otočily a vyhlížely od západu ženicha.

Světlo pochodní ozařovalo cestu také Řekyvanovi. Tanis se Sturmem, tváře vážné a pokojně vyrovnané, šli v čele. Řekyvan šel za nimi, vysoko je převyšoval a také jeho tvář byla vážná jako vždy. Ale žhavá radost, jasnější než pochodně, mu svítila v očích. Na černých vlasech měl rovněž věnec z podzimního listí a svatební dar nesl zakrytý jedním z Bosonožkových šátků. Za nimi šel Flint a šotek. Karamon a Raistlin šli poslední, čaroděj nesl místo pochodně Magiovu hůl.

Muži přivedli ženicha před Elistana, pak ustoupili a připojili se k ženám. Tika zjistila, že stojí vedle Karamona. Mimoděk natáhla ruku a dotkla se jeho. Jemně se na ni usmál a sevřel její malou dlaň ve své mohutné ruce.

Když se Elistan podíval na Řekyvana a Zlatolunu, pomyslel na hrozný smutek a strach a nebezpečí, kterým prošli, na život, který k nim byl tak krutý. Bude jim budoucnost nakloněna víc? Na okamžik se ho zmocnilo takové dojetí, že nemohl mluvit. Když ti dva uviděli Elistanovo pohnutí, snad pochopili jeho zármutek a natáhli k němu ruce. Elistan si je přitáhl a šeptal jim, co ostatní neslyšeli.

„Byla to jenom vaše láska a víra jednoho v druhého, co přineslo naději tomuto světu. Oba jste byli ochotni obětovat život za tento příslib naděje, každý zachraňoval život toho druhého. Teď slunce svítí, ale brzo jeho paprsky pohasnou a před námi je noc. A s vámi to bude stejné, přátelé moji. Než přijde ráno, projdete skrze mnoho temnoty. Ale vaše láska je pochodeň a ta vám posvítí na cestu."

Pak Elistan ustoupil a oslovil všechny shromážděné. Jeho hlas zněl zpočátku zastřeně, ale sílil až zněl, jako by promlouval boží mír a žehnal tomuto páru.

„Levá ruka je ruka srdce," řekl a vložil Zlatolunìnu levou ruku do levé ruky Řekyvana a svou levici položil na ně. „Spojujeme levé ruce tohoto muže a této ženy, aby láska jejich srdcí stvořila něco většího, tak jako dva potoky vytvoří prudkou řeku. Řeka pak teče širokou, rozlehlou krajinou, nabírá přítoky, hledá si cesty, až doplyne k věčnému moři. Přijmi jejich lásku, Paladine — vládce bohů, požehnej jim a dej jim mír srdcí, pokud nebude míru v této zpustošené zemi."

V posvátném tichu se manželé objali, přátelé se shlukli, děti ztichly a chytaly se rodičů. Srdce naplněná smutkem se utěšila, mír se rozhostil mezi nimi.

„Vykonejte jeden druhému své sliby," řekl Elistan, „pak si vyměňte dary svých rukou a srdcí."

Zlatoluna pohlédla Řekyvanovi do očí a pak začala tiše mluvit:

Války se hnuly k severu
a draci letí oblohou
„Moudrosti nastal čas,"
říkají ti moudří a chytří.
Však v bitvě zuřící,
je statečnému vždycky lip
a mnohem větší cenu má
než ženy muži slib.

Však ty a já přes pláně hořící
přes této země tmu,
my světu přikývnem, i tem
jímž nebe dalo zrod.
Pro dech, co spolu dýcháme,
na oltář dejme oběti svých chyb
nechť mezi námi zůstane
největší ženy muži slib.

A pak jí odpověděl Řekyvan:

Teď v ponurých útrobách zimy,
kdy zem a mrak čpí šedí
kdy sníh už srdce plní,
říkám, co všichni vědí:
Buď zdráv ty proutku řásníku,
krajino zelená, buď zdráva
daleko kratší přece jste
než slib, co muž ženě dává.
Ten slib, co dám a dodržím,
vykula mživá temná noc,
naději dosvědčil bájný rek,
že jaru přijde na pomoc,
že děti zas spatří oblaka,
na kterých teď drak sedává,
i malé věci rozkvetou slibem,
co muž ženě dává.

Když byly vysloveny sliby, tak si vyměnili dary. Zlatoluna stydlivě podala svůj dárek Řekyvanovi. Třesoucíma se rukama ho rozbalil. Byl to prstýnek, spletený z jejích vlasů, stažený stříbrnými proužky, stejně jemnými jako samotné vlasy.

Zlatoluna dala Flintovi matčin šperk a trpaslíkovy staré ruce neztratily nic ze své dovednosti.

V troskách Útěšína nalezl Řekyvan větvičku řásníku, které se vyhnul dračí oheň a nosil ji v tlumoku. Teď z této větvičky udělal Zlatoluně prstýnek — jednoduchý a krásně hladký. Když se vyleštil, nabylo dřevo syté, zlaté barvy s tmavohnědými léty a součky. Zlatoluna ho držela a vzpomínala na tu první noc, kdy uviděla mohutné řásníky, tu noc, kdy se vpotáceli — unavení a vyděšení — do Útěšína a nesli s sebou hůl s modrým křišťálem. Tiše se rozplakala, pak si otřela oči Tasovým šátkem.

„Požehnej jejich dary, Paladine," řekl Elistan, „jsou to symboly lásky a oběti. Dej, ať v dobách nejhlubší temnoty, tito dva mohou na ně pohlížet a uvidět svou cestu ozářenou láskou. Velký jasný bože, bože lidí a elfů, bože šotků a trpaslíků, požehnej těmto dvěma svým dětem. Nechť láska, kterou dnes vsadili do svých srdcí, sytí jejich duše a dá vyrůst stromu života, pod jehož silnými a košatými větvemi naleznou úkryt a ochranu všichni, kteří ochrany potřebují. Spojením vašich rukou, výměnou vašich slibů a darů jste se ty, Řekyvane — vnuku Poutníkův a ty Zlatoluno, Vojvodova dcero, stali jedním — ve svých srdcích, před očima lidí i bohů."

Řekyvan přijal od Zlatoluny prsten a navlékl jí ho na štíhlý prst. Zlatoluna vzala svůj od Řekyvana. Pak před ní poklekl — jak bývalo zvykem u lidí v Que-šu. Ale Zlatoluna zavrtěla hlavou.

„Jen vstaň, bojovníku," řekla a smála se přes slzy.

„To je rozkaz?" zeptal se tiše.

„To je poslední rozkaz Vojvodovy dcery," zašeptala.

Řekyvan povstal, Zlatoluna mu navlékla prsten. Pak ji Řekyvan vzal do náruče. I ona ho objala. Jejich rty se setkaly, těla splynula, duše se spojily. Lidé vykřikli a pochodně vzplanuly. Slunce již zapadlo za hory a obloha se doposud koupala v perlovém purpuru a měkké červeni, než se brzy promění v safírovou noci.

Ženicha a nevěstu nesl nadšený zástup na ramenou z pahorku dolů a pak začaly oslavy a veselí. Velké stoly z nahrubo přitesaných smrků stály na trávě. Děti, konečně vysvobozené z přísností obřadu, se rozběhly a zazněl jejich křik, jak si začaly hrát na zabití draka. Dnes byl strach a starosti daleko od jejich myšlenek. Muži přikutáleli soudky domácího piva a vína, které odnesli z Pax Sarkasu a začalo se připíjet na zdraví ženicha a nevěsty. Ženy nosily velké mísy s jídlem — zvěřinu a ovoce z okolních lesů a také ze skladišť v Pax Sarkasu.

„Uhněte, nemačkejte se na mě!" vrčel Karamon, když se hrnul ke stolu. Družina se smíchem dělala mohutnému muži místo. Marita a dvě další ženy k němu přistoupily a položily před bojovníka talíř zvěřiny.

„Konečně pořádné jídlo," vydechl bojovník.

„Hele," zařval Flint a vidličkou nabodl kus kouřícího se masa na Karamonově talíři. „Přece to nebudeš jíst?"

Karamon mu rychle a mlčky — aniž mu ušla trpaslíkova narážka — vylil na hlavu džbán piva.

Tanis seděl se Sturmem a oba tiše rozmlouvali. Tanisův zrak tu a tam spočinul na Lauraně. Seděla u jiného stolu a živě se bavila s Elistanem. Tanis si myslel, že jí to dnes večer ohromně sluší a uvědomil si, jak daleko má k zamilovanému děvčeti,

které za ním uteklo z Qualinestu. Řekl si, že je to změna k lepšímu. Ale zároveň by rád věděl, co si tak zajímavého může vyprávět zrovna s Elistanem.

Sturm se dotkl jeho ramene. Tanis sebou trhl. Ztratil nit hovoru, začervenal se a začal se omlouvat, ale vtom spatřil výraz Sturmovy tváře.

„Co je?" zeptal se poplašeně a napůl povstal.

„Šššš, nehýbej se!" poručil mu Sturm. „Jen se podívej — nenápadně — tamhle. Sedí o samotě."

Tanis se podíval po směru Sturmova pohledu, pak překvapen uviděl muže — seděl sám, přežvykoval jídlo a zřejmě nevnímal, co jí, ani jak to chutná. Když k němu někdo přistoupil, celý se uzavřel do sebe a příchozího polekaně pozoroval, dokud se nevzdálil. Najednou, možná ucítil na sobě Tanisův pohled, zvedl hlavu a pohlédl přímo na ně. Půlelf polkl a upustil vidličku.

„To není možné!" řekl přiškrceně. „Viděli jsme ho umírat! S Ebenem! To nemohl přežít..."

„Tak mám přece jenom pravdu," řekl ponuře Sturm. „Takýs ho poznal. Myslel jsem, že jsem se zbláznil. Pojď, promluvíme si s ním!

Ale když se tím směrem podíval, byl pryč. Rychle prohledávali dav, ale toho večera bylo vyloučené někoho najít.

Když vyšel stříbrný a rudý měsíc na oblohu, manželské dvojice utvořily kruh kolem ženicha a nevěsty a začaly zpívat svatební písně. Svobodní tančili a děti poskakovaly, křičely a byly rády, že mohou zůstat tak dlouho vzhůru. Velké ohně jasně planuly, hlasy a hudba plnily noční vzduch, rudý a stříbrný měsíc se rozzářily naplno. Zlatoluna a Řekyvan se zvedli, drželi se v objetí a oči jim zářily jasněji než měsíce nebo sálající ohně.

Tanis stál opodál a pozoroval své přátele. Laurana a Giltanas předváděli starodávný elfí tanec plný půvabu a krásy a zpívali společně hymnu na radost. Sturm a Elistan se dali do řeči o plánech cesty na jih, kde prý leží bájný přístav Nádherný Tarsis, kde by snad obstarali lodě a odvezli lidi z této válkou rozvrácené země. Tiku už unavilo pozorovat, jak Karamon jí, a tak dlouho škádlila Flinta, až trpaslík souhlasil, že si s ní zatančí. Tančili a on se červenal tak, že to bylo vidět i přes plnovous.

Kde je Raistlin? napadlo Tanise. Půlelf si vzpomněl, že ho viděl na začátku hostiny. Čaroděj jedl málo a pil svůj bylinný odvar. Vypadal neobyčejně přepadlý a zamlklý. Tanis se rozhodl, že se po něm půjde podívat. Společnost cynického čaroděje s temnou duší mu dnešního večera připadala vhodnější než hudba a smích.

Tanis bloudil tmou prozářenou měsíčním svitem a nejasně tušil, že jde správným směrem. Našel Raistlina sedět na pařezu starého stromu, který roztál blesk a rozhodil po zemi ohořelé zbytky. Půlelf si sedl vedle mlčícího čaroděje.

Malý stín se usadil mezi stromy hned za půlelfa. Konečně Tas uslyší, o čem si ti dva povídají.

Raistlinovy podivné oči hleděly k jihu, sotva viditelnému mezi dvěma vysokými horami. Vítr pořád vál od jihu, ale pomalu se začal obracet. Ochlazovalo se. Tanis cítil, že se čarodějovo slabé tělo chvěje. Podíval se na něho v měsíčním svitu a skoro se lekl, jak se čaroděj podobá své starší sestře, Kitiaře. Byl to jen prchavý dojem a zmizel skoro tak rychle, jak se objevil, ale vytvořil v Tanisově mysli obraz té ženy a

přispěl k jeho ještě většímu neklidu. Mimoděk si z ruky do ruky přehazoval kus kůry.

„Co tam na jihu vidíš?" zeptal se z ničeho nic.

Raistlin se na něho podíval. „Co mohu svýma očima vůbec uvidět, půlelfe?" zeptal se hořce. „Vidím smrt a trosky. Vidím válku." Ukázal vzhůru. „Souhvězdí se nezměnilo, Královna Temnot se nevzdala."

„Možná jsme nevyhráli válku," začal Tanis, „ale jistě jsme vyhráli důležitou bitvu —"

Raistlin zakašlal a smutně zavrtěl hlavou.

„A žádnou naději nevidíš?"

„Naděje je popření skutečnosti. Je to mrkev, která visí před tažným koněm, aby lépe táhl."

„To chceš říct, že to máme vzdát?" zeptal se Tanis podrážděně a hodil kůru do tmy.

„Říkám, ať si nevšímáme mrkve a jdeme přímo kupředu s otevřenýma očima," odpověděl Raistlin. Zakašlal a přitáhl si plášť úžeji k tělu. „Jak budeš bojovat s draky, Tanisi? Bude jich totiž ještě víc! Víc, než si umíš představit! A kde je teď Huma? A kde je teď Dračí kopí? Ne, půlelfe, nevykládej mi nic o naději."

Tanis neodpovídal a čaroděj už nic neřekl. Oba seděli mlčky, jeden stále upíral zrak k jihu, druhý zvedl hlavu k nezměrným dálkám třpytivých, hvězdných nebes.

Tasslehoff zmizel ve vysoké trávě pod smrky. „Žádná naděje!" opakoval si šotek a litoval, že za půlelfem vůbec šel. „Tomu přece nevěřím," řekl si, ale oči se mu stočily opět k Tanisovi, který zíral na hvězdy. Ale Tanis tomu věří, uvědomil si šotek, a ta myšlenka ho naplnila strachem.

Od smrti starého čaroděje se se šotkem udala nepozorovaná změna. Tasslehoff začal brát toto dobrodružství vážně, uvěřil v jeho smysl i v to, že za něj lidé dávají v sázku životy. Byl by sice rád věděl, proč se do toho dostal právě on a napadlo ho, že už takhle odpověděl Fišpánovi — malé věci, které mu byly svěřeny k vykonání, byly svým způsobem důležité ve všeobecném řádu všech věcí.

Ale do té doby šotka nenapadlo, že to všechno není k ničemu, že na tom nemusí vůbec záležet, že mohou trpět a ztrácet lidi, jako byl Fišpán, a že stejně nakonec draci vyhrají.

„Ale přesto," řekl nahlas tiše šotek, „doufat a zkoušet to, se musí. To je důležité — doufat a zkoušet to. Možná, že je to to nejdůležitější."

Něco se tiše a jemně sneslo z oblohy a otřelo se šotkovi o nos. Tas hmátl do tmy a chytil to do ruky.

Bylo to bílé peříčko z kuřete.

(„Humova píseň" je poslední— a podle mnoha názorů — nejlepší — prací elfího barda Quivalena Sota. Po Pohromě zůstala pouze ve zlomcích. Podle ústní tradice se těm, kteří ji budou číst pečlivě a se vstřícným srdcem, dostane návodu k poznání budoucnosti a proměn světa.)

HUMOVA PÍSEŇ

Z vesnice, z doškových chumáčů chatrčí,
Z hrobu a brázdy, brázdy a hrobu
Odtud, kde meč ponejprv zkusil
Poslední tanec krutého dětství, než procitl,
Napořád odešel z rodných pak bažin,
Nad sebou povždy modrého ledňáčka let,
Ve svitu tichém, co vydává Růže
Po Růžích kráčí teď Huma.
Obchvácen Draky ke konci země se vydal,
Na okraj smyslů a smyslů všech.
Do krajů divých, až Paladin kázal vrátit se zpět.
A v chodbách halasných složených z nožů,
V násilí rostl, v toužení něžném,
Ohlušil sebe sám přívalem hlasů.

Zde a tam našel ho blouditi Bílý Jelen
Na konci návratu z pobřeží Stvoření
Na kraji lesa bedlivě vyčkával
Až znavený, hladový Huma se objeví
Tětivu napne, bohům záchranným vzdá svůj dík
A spatří v nepropustném lese
Ztichlý a zmámen znamením srdce v mohutném paroží
Skloní svůj luk, ať svět se srovná.
Pak Huma Jelena sledoval, paroží mocné se ztrácelo
Jak paměť ještě mladého svitu, jak drápy rostoucích ptáků
Je Hora obchvatem stiskla. Nic nebylo lze změnit
Tři měsíce stanuly na nebi
Noc dlouhá ztonula v stínech.

Bylo již ráno, když na louku došli,
V mezeře hor se Jelen pak ztratil,
I Huma stanul poznav, že konec jeho cesty
Je nic než zeleň sama, jen slib, jež trvá
Též v očích ženy, co zjevila se před ním.
A svaté byly dny, jež strávil s ní, svaté povětří

Co neslo jeho slova touhy, i dávné písně
Při kterých luny poklekaly na Velikou Horu.
Však ta ho okouzlila, jasná a jasná, jak oheň z bažin,
Bez jména milovaná a milovaná, protož bez jména,
A poznali že tento svět, jen vymezené schrány vzduchu,
A Divočina sama
Víc nejsou nežli nicotnost uprostřed houštin srdce.
Na konci dní mu sdělila své taje.

Neb ženou nebyla, ni smrtelníkem,
Však dědičkou a dcerou mocného kdys z Draků,
Pro Humu tak nemá nebe smyslu a luny též
Života krátkost travin se směje mu, i jeho otcům,
Když rohatými blesky zježila se kluzká Hora.
Ta bezejmenná neměla však naděj ve své moci
Jíž pouze Paladin snad míval, skrze moudrost svou.
Mohl jí pozbýt navždy, jen v pažích stříbrných
Se vyplnit a vzkvétat mohl slib daný v lukách.
K moudrosti té se Huma pomodlil a Jelen přišel
A na východ přes pole pustá, popelnatá
Uhlíky ještě žhavými a krví, dračí žní
Putoval Huma kolébán sněním Stříbrného Draka
A Jelen napřed cestu ukazoval.

Nakonec jak přístav poslední chrám východní se zjevil,
Stál tam, kde východu byl konec.
Tam Paladin se zjevil
Obklopen hvězdami a slávou řka,
Že ze všech losů osudu ten nejhorší má Huma,
Neb věděl Paladin, že Huma touží po tom,
Co dosáhnouti nelze, že putujíce k světlu
Se stanem tím, čím nebyli jsme dřív.
Pro svoji nevěstu, že Huma musí vstoupit v spalující slunce,
A s ní se vrátit pod doškovou střechu
Za sebou nechat tajné Kopí, svět
prázdný, ponurý na pospas drakům.
A Huma taky kopí chopiti se moh, Kryn vyčistit
Od smrti, vpádu, od zelených pěšin lásky.

Volba z všech voleb nejtěžší, co Huma znal
Jak Divočina křtila jeho první slova
Pod sluncem ochranným, však teď
Ta luna černá, zlá a zlomocná vzduch sála
A taky všechnu sílu Krynu, ze všech jeho věcí

Z lučiny, Hory, z opuštěných krajů.
Mohl by zaspat vše, mohl to všechno poslat pryč
Vždyť volba byla bolestí, byla tím žárem,
Co ruka ještě cítí, když paži odtáli.
Však přišla k němu ona, plavá, plačící,
Z krajiny snů, kde kdysi uviděl
Svět hroutit se a znovu povstávati pod zábleskem Kopí
A v jejím sbohem zazněl zmar i zdar
Obzor mu vybuchl v již odsouzených žilách.

Uchopil Dračí Kopí, uchopil opět příběh,
A tichý žár mu proběh paží
Když slunce a tři luny zázrak čekajíce
Na nebi spolu družně dlely.
a Západ spěchal Huma, k Veleknězi Věži
Na hřbetě Stříbrného Draka
Cesta je vedla nad zničenou zemí
Kde hýbali se jenom mrtví, velebící draky.
Mužové ve Věži, jež draci zajali a zmátli,
S výkřiky mroucích kolem, s vzduchem palčivým,
V mrtvolném tichu čekali,
Čekali hoře, čekali ztrátu smyslů,
Co za okamžik přijde a s ním nicota
V níž mysl vytrácí se v temnotách.

Však roh, co na něj v dáli Huma zatroubil,
Se od hradebních valů odrazil a Solamnii zvěd
S tváří k východnímu nebi a drakové
K nejvyšším mrakům vylétli a věřili
Že přišel čas jich hrozných změn.
Z šumění křídel, z dračích zmatků,
Ze srdce nicoty Matka Noci
V pestrosti barev zavířila,
A k Východu se dala, za tváří slunce,
A nebe zhaslo v stříbrné a čiré.
Na zemi leží Huma, po jeho boku žena,
Kůži má na cáry, zeleně příslib
Jí volně vytéká z očí. Jen šeptla své jméno
Když Královna Temnot nad Humou protíná nebe.

Tak sestoupila ta Matka Noci,
Z hradeb a předprsní bylo zřít stíny
Přismahlé na letkách bezbarvých křídel
Doškové kůlny, Divočiny srdce,

Ztracený stříbra svit třísněný příšerným nachem,
Pak zprostředka stínů
Hlubina vyšla, v níž leskla se tma,
Veškerý vzduch, svit a stín polykajíc.
Do prázdna ponořil Huma své kopí
Pak v sladkost smrti, trvalost slunce pad.
Pomocí Kopí, pomocí drahé mu síly a pomocí
Bratří jež putují do ztráty dechu a smyslů,
Zapudil draky tam, kde nicoty spočívá jádro,
Země se rozvila touhou a souzněním, písní.

Volností zmátli, zmátli i jasem a barvou,
Posvátných větrů harfami,
Zavedli Rytíři Humu, zanesli Dračí Kopí
Do háje svatého ve klínu Hory.
Když pak se vrátili, co zbožní poutníci v háj
Zmizelo Kopí i pancíř i Drakobij sám
Čirému oku jasného dne.
Leč noci úplňku stříbrné a rudé luny
Pahorky ozáří, ozáří podobu muže a ženy
Oceli chvějný třpyt, stříbro, stříbro a ocel
Ozáří vesnici, doškových chatrčí živoucí chomáč.

Poznámka od autorů

Jako množství zvuků jednotlivých nástrojů dohromady vytvoří úryvek překrásné hudby, tak mnoho lidí věnovalo svůj talent k tvorbě příběhu **DRAGONLANCE™**.

Všechno to začalo nabídkou na vytvoření hracího modulu pro herní systém ADVANCED DUNGEONS & DRAGONS™. Potom vyvstala potřeba světa, kde by tito draci mohli žít, kde by byli hrdinové a bohové. Začal tak vznikat Krynn.

Rádi bychom zde představili původní skupinu lidí, kteří tvořili styl příběhů **Dračího kopí**: Tracy Hickman, Harold Johnson, Jeff Grubb, Michael Williams, Gali Sanchez, Gary Spiegle, Carl Smith. Stejně tak bychom rádi poděkovali za pomoc Garymu Gygaxovi.

Stejně jak se vyvíjel svět a dějový příběh, přidalo mnoho lidí svoje vlastní tvůrčí podněty. Byli to: Doug Niles, Michael Dobson, Bruče Nesmith, Roger Moore. Laura Hickman vytvořila prostředí pro *Goldmoon* a *Riverwind*. Naše díky patří také lidem umělecké agentury, která uvedla v život naše vize během nabitého roku 1985: Larry Elmore, Jeff Easley, Clyde Caldwell, Keith Parkinson.

Zvláště bychom chtěli poděkovat šéfovi TSR, Inc. Kevinu Blumoví za jeho nadšený přístup; našemu vydavateli Miku Cookovi za jeho odvahu; redaktorovi Jeanu Blashfieldu Blackovi, který nám neustále připomínal, že existuje také reálný svět; výtvarníkům Larrymu Elmorovi a Denisu Beauvisovi. Vřelé díky bychom rádi vyjádřili také Michaelu Williamsovi, který pro nás vytvořil překrásnou poezii. Nakonec samozřejmě uznání všem z TSR, Inc., kteří se podíleli na tomto projektu.

Dobrodružství **Dračí kopí** vzniklo jako hra na hrdiny. Je přirozené, že mnoho z nápadů použitých při tvorbě novely vzniklo, když sami autoři hráli hry na hrdiny! Během jedné z takových her vznikla jedna z nejzajímavějších a nejvíce zábavných částí knihy. Hráli jsme první ze série modulů **DRAGONLANCE™**: „Draci zoufalství", Tracy byl pánem jeskyně a vedl nás napříč ruinami Xak Tsaroth.

Ve chvíli, kdy jeden z hráčů (Terry Phillips) vykreslil postavu kouzelníka s jemným a šeptajícím hlasem, který se nesmazatelně zakořenil v naší paměti, zrodila se postava **Raistlina** v našich knihách. Během této hry se také stalo, že Terry — jako **Raistlin** — vypustil okouzlení na trpaslíky a tak způsobil, že se jeden z nich do něj zamiloval! Původně jsme to takhle v novele neplánovali, ale později jsme tuto pasáž přidali stvořením **Bupu**, jedné z našich nejlepších postav.

Podobně i některé další příhody pocházející z našich her na hrdiny (Flint na kládě, Tas v proutěném draku). V těchto případech se ukázalo, jak mohou být hry na hrdiny hodnotným přínosem pro rozvíjení tvořivosti a schopnosti řešit problémy. (A to se nezmiňujeme o legraci, kterou jsme si užili při vlastní hře!)

Doufáme, že pro ty, kteří si neměli možnost zahrát hry na hrdiny a oblíbí si tuto trilogii, bude kniha sloužit jako úvod ke hrám, ve kterých si mohou zahrát jakoukoliv část hrdinů či hrdinek našeho příběhu nebo si mohou vytvořit postavy vlastní. Zahrají si něco ze stejného dobrodružství nebo si vymyslí dobrodružství vlastní. Nejlépe tak odkryjete nový a vzrušující svět — takový, kterého budete (alespoň na chvíli) součástí.

Zveme vás na návštěvu do světa ságy Dračího kopí a doufáme, že zažijete stejně

zábavy jako my.

Sága Dračího kopí pokračuje v druhém dílu KRONIK DRAČÍHO KOPÍ: „Draci zimní noci".

OBSAH

Dračí kopí — sága
KRONIKY
svazek 1

Margaret Weis & Tracy Hickman

Draci podzimního soumraku

Z anglického originálu
CHRONICLES volume 1
Dragons of Autumn Twilight
vydaného firmou TSR, Inc.,
Lake Geneva, WI 53147 v roce 1984
Přeložil Pavel Doležel
Vydal Radomír Suchánek v nakladatelství
NÁVRAT jako svou 216. publikaci
v roce 1995
Vytisklo SPEKTRUM, Brno, Vídeňská 113
Tematická skupina 13
Doporučená cena včetně DPH 120 Kč

ISBN 80-7174-373-9